

മലയാളത്തിലെ
പഴയ പാട്ടുകൾ

പ്രകാശകന്റെ പ്രസ്താവന.

മലയാളത്തിലെ പഴയപാട്ടുകൾ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റേയും ഈ ഭാഷ പ്രചരിപ്പിരിക്കുന്ന രാജ്യത്തിന്റേയും സംസ്ഥാനത്തിനുള്ള ജനങ്ങളുടേയും അതീതചരിത്രങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. പുരാതനചരിത്രങ്ങളുടേറിയുന്നതിന്നു കല്പം കരടും തിരഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാർ ഈ വക പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കാൻ തുടങ്ങിയെന്നുവരുകിൽ അന്ധകാരത്തിരയിൽ കിടക്കുന്ന എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുമായിരുന്നു. ഈ നാട്ടിലെ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു കാലത്തും പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സംസ്കൃതമെന്ന ആയുർഭാഷയിലെ പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംഭരിച്ച് ഈ നാട്ടുചരിത്രം ഗ്രഹിക്കാൻ തുനിയുന്നതിന്റെ ഒരുചിത്രം മലയാളികളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആർക്കാണ് നഷ്ടം? കാലം നമ്മുടെ സൗകര്യം നോക്കി നില്ക്കുന്നില്ല. നില്ക്കുകയുമില്ല. കാലചക്രം തിരിയുന്നതോടുകൂടി പുതിയതെല്ലാം പഴയതാകുന്നു. പഴയതെല്ലാം ഓർമ്മയിൽനിന്നു മറയുന്നു. ഇങ്ങനെ മലയാളികളായ നമ്മെ സംബന്ധിച്ച എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ മറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഈ കഥയോർമ്മോർമ്മാൾ പഴയപാട്ടുകളുടെ വിഷയത്തിൽ നമുക്കുള്ള അശ്രദ്ധ ക്ഷണവുമല്ലെന്നു കാണാം.

ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ചിറയിങ്കീഴ്, പി. ~~കുറുപ്പിള്ള~~ (എം. ആർ. എ. എസ്.) അമ്പർകുളം ചിറകാലപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അമ്പർകുളം ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നവരുമായി പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. സരസഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ കൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാന്യനാണദ്ദേഹം. എത്ര ഗംഭീരമായ വിഷയം തന്നെയായാലും പിള്ള അമ്പർകുളം തുവലുകൊണ്ടു വിവരിക്കയാണെങ്കിൽ അതു ഫലിതപൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു മലയാളികൾ പരക്കെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു വാസ്തവമാണ്.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അമ്പർകുൾക്കു പഴയപാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കാൻ ഉത്സാഹം ജനിപ്പിച്ചത് പരേതനായ “മലയാളമനോരമ” പത്രാധിപർ കേ. ഐ. വർഗീസ് മാപ്പിള അമ്പർകുളാണ്. ഭാവികാലത്തിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടേണ്ടതായ വാസനാബലം മലയാളത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായി കണ്ടാൽ അതിനെ വേണ്ടവിധം ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കാൻ വർഗീസ് മാപ്പിള അമ്പർകുൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ശക്തി സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അമ്പർകുളം കട്ടിക്കാലം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യരംഗത്തിലെ കളികൾ കണ്ട് ആനന്ദിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം നയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരുന്ന “കേരളപഞ്ചിക” പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അ

വർകൾ വഹിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മിസ്റ്റർ വർഗീസ് മാപ്പിള ആ സന്നമരണനായി കിടക്കയായിരുന്നു. ആ കാലത്തിലും “പഞ്ചിക”യുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയോടെ വായിച്ചു വേണ്ടവിധം ഉപദേശങ്ങളടങ്ങിയ കത്തുകൾ വേണ്ട കാലങ്ങളിലയച്ചു പിള്ള അവർകളെ പത്രാധിപകൃത്യത്തിൽ പരിചയിപ്പിക്കാൻ വർഗീസ് മാപ്പിള അവർകൾ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഈവിധം ഭാഷയ്ക്കും നാട്ടിനും വേണ്ടി ജീവിച്ചിരുന്ന ആ മഹാനുഭാവന്റെ ആയുഷ്കാലം കുറെക്കൂടി നീണ്ടിരുന്നുവെന്നുവരുമകിൽ ഇതുപോലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിനിടെ എത്രയെത്ര ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ “സ്വദേശാഭിമാനി” പത്രാധിപരായിരുന്നകാലത്ത് അദ്ദേഹം ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ സഹകരണങ്ങളാൽ കേരളത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പല വിലയേറിയ പാട്ടുകൾ സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നത് ആ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞപ്പോൾ അനധീനമായിപ്പോയെന്നു പ്രസന്ന സമേതം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ഒരു ഒരു പഴയ പാട്ടിനെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ പിള്ള അനേകം കൊല്ലമായി “ഭാഷാപോഷിണി”യിൽ എഴുതിവന്ന ഉപന്യാസങ്ങൾ മലയാളികളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവിക്കയും പലരും അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദിവാൻബഹദൂർ പി. രാജഗോപാലാചാരി (സീ. ഐ. ഇ.) അവർകളുടെ ആലുപ്പുക്കുത്തിൽ കൂടിയ തി. വി. മഹാസഭയുടെ ഒരു വാഷികസമ്മേളനത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകാളേജിൽ അസിസ്റ്റൻറു

പ്രൊഫസരും ഒരു ഉത്തമഭാഷാഭിമാനിയും ആയ രാജശ്രീ ഏ. ഗോപാലമേനോൻ എം. ഏ. അവർകൾ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഏതഭിപ്രായമായ പ്രയത്നത്തെപ്പറ്റി ഞ്ഞാലിരിക്കുകയും മലയാളികളുടെയും ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ദയാദൃഷ്ടിക്ക് അദ്ദേഹം അർഹനാണെന്നു കാണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഉൽകൃഷ്ടനാരു ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരുമായ പല മലയാളികളും മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ ഈ ദൃശ്യശ്രമങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ ആദ്യഭാഗം ഇപ്പോഴെങ്കിലും പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ സംഗതിയായതു്.

കവികലചക്രവർത്തിയായ കേരളവർമ്മ (സീ. എസ്. ഐ.) വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സംരക്ഷണത്തിൻകീഴിൽ കഴിഞ്ഞുപോന്ന ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾക്ക് ആ രക്ഷാകർത്താവിന്റെ ദേഹവിയോഗം അസഹ്യവും അശാന്തവും ആയ ദുഃഖം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ദുഃഖവും ഇയ്യുടെ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള ശരീരാസപാസ്വര്യവും ഈ മാതിരി സ്ഥിരപരിശ്രമങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അശക്തനാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ കാരണത്താൽ ഈയവസരത്തിൽ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു ഞാൻ പ്രത്യേകം പ്രയത്നിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ ഈമാതിരി ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള വില്പനയും നിലയും വേണ്ടപോലെയറിഞ്ഞിട്ടുള്ള രാജകീയകാളേജ് ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസർ മിസ്റ്റർ സ്റ്റാസ് (എം. ഏ.) ഈ ഗ്രന്ഥകാര്യം ഗ്രഹിച്ച് ഈ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഔചി

തുത്തേയും ഇതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളേയും പറ്റി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളോടു വിവരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രസ്താവന മൂലം പ്രധാനമായി ചെയ്യേണ്ടത് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖോപന്യാസകർത്താവായ ബ്രഹ്മശ്രീ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ (എം. ഏ., ബി. എൽ. എം. ആർ. ഏ. എസ്.) അവർകളുടെനേക്കു ഞങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുക. മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരയ്യർക്കു മലയാളഭാഷയും മലയാളികളും എത്രത്തോളം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നിർമ്മത്സരന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ നാലുഭാഷകളിലും അവിതർക്കിതവും അപാരവും ആയ പാണ്ഡിത്യവും മലയാളത്തിൽ മഹാകവിയെന്ന പേരിന് അചലിതമായ അവകാശവും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും പ്രസന്നമായ വാഗ്മിത്വവും സമ്പാദിച്ച് ഭാഷയുടെ പുരാതന ചരിത്രങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ നിരന്തരമായി പ്രയത്നിച്ചു മലയാളികളുടെ അഭിമാനപാത്രമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മാന്യൻ കാർയ്യശതാക്ഷരനെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ അംഗീകരിച്ച് സാരസുരസമായ ഒരു ആമുഖോപന്യാസമെഴുതിത്തന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളഭാഷയോടുള്ള പ്രതിപത്തിക്കു വേറൊരു ഉദാഹരണമാകുന്നു. ഈ ആമുഖോപന്യാസം എഴുതിയപ്പോൾ പലപാട്ടുകളിൽ നിന്ന് ഉദാഹരണത്തിനായി ഏതാനും വരികൾ മാത്രമേ

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിരുന്നോളം. “മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്റെ ഈ അപേക്ഷയെ അംഗീകരിച്ചു പഴയ പാട്ടുകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കു പുറമെ ആ പാട്ടുകളെത്തന്നെ സമഗ്രമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.....” ഇത്യാദി ആമുഖോപന്യാസത്തിലെ അഭിപ്രായത്തെ ഞങ്ങൾ ആദരിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ആദ്യന്തം അലകും പിടിയും മാറി എഴുതേണ്ടി വന്നതിനാൽ ആദ്യം നിശ്ചയിച്ച അവസരത്തിൽ ഇതു പ്രസിദ്ധമാക്കാനിടയായില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥം അച്ചടിച്ചു തുടങ്ങിയയിടയ്ക്കു വിവരം ഗ്രഹിച്ചും ഇതിന്റെ ആവശ്യകതയേയും ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളികൾക്കുള്ള കടമയേയും മറ്റും വിവരിച്ചും മുഖപ്രസംഗമെഴുതി ഞങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച “ഭാരതകേസരി” പത്രാധിപർ രാജശ്രീ കേ. വേലുപ്പിള്ള അവർകളോടും ഞങ്ങൾ വിശിഷ്ട നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

പ്രജാസഭാംഗവും മവേലിക്കര മുൻസിഫ് കോടതി വക്കീലുമായ രാജശ്രീ എൻ. ജി. പരമേശ്വരൻ പിള്ള അവർകൾ മുതലായി പല മാന്യന്മാരുടേയും സഹകരണം ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അവരോടും ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
 വിദ്യാവിലാസപ്രസിദ്ധീകരണ-
 ശാല.
 മൺന-മ-മ.

} തോമസ് പോൾ. ബി. എ.

ആമുഖോപന്യാസം.

ഏന്റെ ഒരു ബാല്യസ്നേഹിതനും യഥാർത്ഥ ഭാഷാഭിമാനിയുമായ ചിറയിങ്കീഴ് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർക്കും എഴുതിയ 'മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തെ മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു എന്നിങ്ങ പ്രത്യേകം സന്തോഷമുണ്ട്.

ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ ധാരാളം പുസ്തകങ്ങളുണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ നൂററിനു തൊണ്ണൂറൊന്നുപോലും ഭാഷാപോഷണത്തിന് ഒരു വിധത്തിലും പ്രയോജനപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതും ഒന്നുപോലെ പരമാർത്ഥമാണ്. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർക്കും തന്നെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ 'അയ്യപ്പച്ചാൽ' അങ്ങാടിമരുന്നിടിച്ചതും കയ്യിൽ ഉലക്കകൊണ്ടതും മമ്മതുകുഞ്ഞുപട്ടമ്പി മാവിൽ കയറി മറിഞ്ഞുവീണതും മണിമലയാറിൽ തീ പിടിച്ചതും ഉരച്ചുപേന്ത്ത് വിടവുമടച്ച് 'ആപ്പും വച്ചു' അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുമെന്നെന്നോ വീരഭദ്രവിലാസമെന്നോ പേരുകൊടുത്താൽ ഗ്രന്ഥകർതൃപദവി അപഹരിക്കാൻ തരമുള്ള ഒരു കാലം തന്നെയാണ് ഇത്. വാസനയും അഭ്യാസവും മറ്റും ചേണമെന്ന് ചില യോഗ്യന്മാർ അസൂയാക്ഷി കളായിട്ട് മുഖത്തു കരിപറിയ മൂങ്ങകളെപ്പോലെ മുക്കിലും മൂലയിലുമിറങ്ങു പിറുപിറുത്താൽ അതുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥകാര വീരമാക്ക് എന്താണ് മാനി? പുസ്തകമെഴുതുക എന്നതു ഇന്നാക്കേ ആവൂ എന്നുള്ളതിനു വല്ല നിയമമോ ആ നിയമത്തെ ലംഘിച്ചാൽ അതിനു വല്ല ശിക്ഷയോ ഉണ്ടോ? സർവ്വസാത്തന്ത്ര്യമെന്നുള്ള പഞ്ചാക്ഷരമല്ലേ ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാ

ഞ്ങളിലെ മുദ്രാപദം? വല്ലതും വാരി വളച്ചു കാടേ മേടേ എന്നെ
 ഴുതിയാലെന്താണ്? അച്ചടിപ്പിക്കാനൊരുച്ചുകൂടവും. അന്നുകൂ
 ലാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കാനൊരു വർത്തമാനക്കടലാസുമില്ല
 ന്നവരുമോ? നാലു പാദം വയ്ക്കാമെങ്കിൽ കവിയായി; അതിനു
 നിറുത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഗദ്യകാരനായി; ഒരു പോക്കമില്ലെങ്കിൽ
 നിരൂപകനായി. യേനകേനപ്രകാരേണ പ്രസിദ്ധ പുരുഷ
 നായിത്തീൻ കാലിന്ദേൽ കാലിട്ടു തെളിയാൻ ഇപ്പോൾ ആ
 ക്കും ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. വാളെടുത്തവനെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാട്;
 തടിച്ചെടുത്തവനെല്ലാം വേദക്കാരൻ. ക്കൊ മുറിയുശ്ശീഷ്ടംകൂടി
 വശമായാൽ ഉടൻ സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറാം. പിന്നെ വലിയ
 കോയിത്തമ്പുരാം എന്തു വൈഭവമാണ്? കൊച്ചുണ്ണിത്ത
 മ്പുരാം എന്തു കവിത്വമാണ്? ഈ പഴയക്രൂരകാരങ്ങളോ
 കാവ്യത്തിന്റെ മമ്ം കാണുന്നു? ഇവർക്കു പ്രകൃതിയേപ്പകർത്താ
 നറിയാമോ? എന്നും മറ്റും ചില വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ പ്രസംഗ
 മണ്ഡപത്തിൽ നിന്നു പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു എഴുന്നള്ളിക്കുകകൂ
 ടി ചെയ്യാമെങ്കിൽ ജന്മനാ പലവുമായി. 'അമ്മ കൈരളി.'
 അവിടുത്തേക്കു ഇങ്ങനെയും ഒരു കാലം വന്നുവല്ലോ? ഹരി
 ണീസ്വയംവരം തുളുചെഴുതിയ ആ കവിചക്രാത്തി ഇന്നു ജീ
 വിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ഭാഷാപോ—അല്ല ഉദരപോഷണ
 സരോഭം കൊണ്ടുള്ള അന്നത്ഥങ്ങളെ എങ്ങനെയെല്ലാം വണ്ണി
 ച്ച ബോധം വരുത്തുമായിരുന്നു!

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു പ്ര
 സിദ്ധം ചെയ്യുക എന്നുള്ള സദ്യവസായത്തിനും മേൽവിവരി
 ച്ച നവീനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ അ
 ന്തരമുണ്ട്. ഒടിഞ്ഞും പൊടിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന താളിയോലഗ്ര
 ന്ഥങ്ങളെ കൈകൊണ്ടു തൊടണമെങ്കിൽതന്നെ സാമാന്യം
 പോലെ ശ്രമക്ഷമതയുണ്ടായിരിക്കണം. മങ്ങിയും മാഞ്ഞും

കാണുന്ന അതിലെ അക്ഷരങ്ങളിൽ കണ്ണു പതിയണമെങ്കിൽ ഭാഷാഭാവത്തിയുടേതേക്ക് അളവറ ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. ആ അക്ഷരങ്ങൾ വായിച്ചു നോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം ഭാഷകളുമായി സമീപപരിചയം സിദ്ധിച്ചിരിക്കണം. എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു? ഇത് ആകപ്പാടെ ഒരു 'തൊന്തരവുചിടിച്ചതും' 'കുരുത്തം കെട്ടതും' ആയ വേലതന്നെയാണ്. പിന്നെ ഇത്രയെല്ലാം കണ്ണുകളെത്തു ബുദ്ധിമുട്ടി ഈ പാട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽതന്നെ അറിവുണ്ടാകുമോ? 'ഈ വിദ്യാർത്ഥി കുറെ പിച്ചുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു; ഇയാൾക്കു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം മലയാളമായിരിക്കണമല്ലോ' എന്നു ചില സാഹിത്യബുദ്ധിമന്മാർ ശകാരിച്ചു തുടങ്ങും. അതൊന്നും കേൾക്കാതെ കാലത്തിനേററു കോലം കെട്ടി ചില മുറിപ്പരിഷ്കാരികൾ കൊടുത്ത നാളത്തിനൊപ്പിച്ചു തുളുനാളത്ത് ആശ്വാസകരവും ചിലപ്പോൾ ആദായപ്രദവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷേ ഒരു ഗ്രന്ഥപ്പിഴ ഒഴിയാബാധപോലെ കിടക്കുന്നു. ഭാഷാഭാവമുൾപ്പെടെയൊക്കെയുള്ളതാണെന്നു മാത്രമേതെന്നു അന്തഃകരണം തുറന്നു പറഞ്ഞു തരുന്നു. ആ പ്രത്യക്ഷഭേദത്തെയുടെ നിദേശത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു രക്ഷന ക്ഷതി വന്നുകൊള്ളട്ടെ. ആ നിദേശത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിൽ നിന്നു വരാവുന്ന അസൗകര്യം അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുകൊള്ളട്ടെ.

മേൽവിവരിച്ച ചിത്തവൃത്തിയോടുകൂടി സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയെ ചെയ്യുന്ന ഒരു മാന്യനാണ് മിസ്റ്റർ സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെന്നുള്ളത് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വായനക്കാർക്ക് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളിൽ ജനസാമാന്യത്തിന് അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കുവാൻ എന്റെ സ്നേഹിതൻ ഭാഷാപോഷിണി വഴിയായും മ

ററും വളരെക്കാലമായി യത്നിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. 'മാവാരത്ത്' പാട്ടും മററും ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ചതുതന്നെ സി. പി. യാണെന്നു പറയാം. ഇന്നും ഇദ്ദേഹം ഇതുസംബന്ധമായുള്ള ശ്രമം മതിയാക്കിയിട്ടില്ല. 'പാണ്ഡു ചാകുകയുമില്ല കോലാടികയുമില്ല' എന്ന് ഈ വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു താൻ തുടച്ചുയായെഴുതുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി ചില പണ്ഡിതമന്ത്രിമാർ അധികക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ വെച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിനു കുണ്ഠിതവുമില്ല. ബാല്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയത്തക്ക ഉത്കൃഷ്ടപരീക്ഷാവിജയസൗകര്യങ്ങളൊന്നും ലഭിക്കാതെ വാസനയുടെ തളളിച്ചുകൊണ്ടുപ്രയത്നത്തിന്റെ ഭാർഗ്യം കൊണ്ടും മാത്രം ഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഒരു മാനുസ്ഥാനത്തിനു കാഴ്ചയായ് തീർന്നിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തെ എണ്ണപ്പെടാതെ ഹാർട്ടുമായി അഭിനന്ദിക്കുന്ന കേരളീയർ പലരുമുണ്ട്.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളുടെ ഗദ്യശൈലികളുള്ള വിജാതീയമായ രാമണീയകം ന ഹൃദയമാർക്ക് അനുഭവഭേദമാണ്. ആരേയും മുഷിപ്പിക്കാതെയും എല്ലാവരേയും ആനന്ദിപ്പിച്ചും ഭംഗിയിൽ കാഴ്ചം പറയുന്നതാണ് ഫലിതത്തിന്റെ പരമരഹസ്യം എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ മാതിരി ഒരു ഫലിതമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യകൃതികളിൽ നൈസർഗ്ഗികമായി കണ്ടുവരാറുള്ളത്. ആ ജന്മസിദ്ധമായ കാവ്യഗുണം ഈ പുതിയ പുസ്തകത്തിലും ധാരാളം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

സി. പി. യുടെ നിരന്തരവ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നു പഴയ പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതാണ്. നംഗതിയുടെ ഗൗരവം നോക്കിയാൽ ഒന്നിനു പകരം ഒരു നൂറു ഗോവിന്ദപ്പിള്ളമാർ തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചാലും അത് ഒട്ടും അധികമായിപ്പോയെന്നു വരുന്നതല്ല. ഈ പാട്ടുകളെ കേരളീയർ ഉ

പനിഷത്തുകളെപ്പോലെ ആരാധിച്ചുവന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലം ഇങ്ങിനെ വരാതെത്തന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പഴയതൊക്കെപ്പൊഴാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ പോലും പരിഹസിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഓണം കേരളമുലകളിൽക്കൂടി ഫാമോണിയവും സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രവും സ്ഥലം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുറിയി-ശ്ലീഷും മുളിപ്പാട്ടുമില്ലാത്തതാൽ നല്ലപേരിലൊരുത്തനാകുന്ന കാര്യം തന്നെ തെരുക്കുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങേയറ്റത്തു കിടക്കുന്നവനും ഇക്കണ്ണപ്പച്ചയിൽ അരോപകം ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏന്തിന്നു വിസ്തരിച്ചു. പുതിയ പരിഷ്കാരമാകുന്ന അഗ്നിപവ്തം 'ഐതിഹ്യം' 'പുരയത്രസ്ത്രോതപുളിനമധുനം' എന്ന മാതിരിയിൽ കന്നട കഴിയും തിരച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ ലോകമാകുപ്പാടെ ഒന്നിളകി കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ പഴയ പാട്ടുകൾ പാടാനാത്? കേൾക്കാനാത്?

‘അപ്രിയസ്വചപമൃത്യു വക്താശ്ചോതാമഭർല്ലഭഃ’

എന്നത് വാത്മീകിയുടെ കാലത്തും ഇന്നും ഒന്നുപോലെ പറയുന്ന ഒരു തത്വമല്ലേ? അവ ഏഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന ഏടുകൾ ഏടുകൊന്നാത്? തുടയ്ക്കാനാത്? അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ക്ഷാമദേവതയുടെ എന്നപോലെ അവ അണുപ്രാണികളുടെ സ്വച്ഛന്ദവിഹാരത്തിന്നു കേളിരംഗങ്ങളായി തീർന്നിട്ട് കാലം കരയായി. കണ്ഠഗതപ്രാണങ്ങളായി മാത്രമെങ്കിലും അവ അവിടവിടെ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു കൈരളിയുടെ പൂവ് പുണ്യംകൊണ്ടല്ലാതെ മരൊന്നുകൊണ്ടുമല്ല.

‘ഇദാനീമതേന്ദുഃ പ്രതിഭിവസമസന്നപതനാ-
ഗതാസ്ത്വപ്യാവസ്ഥാം സികതിലനഭിതീരതരുഭീഃ’

എന്ന മാതിരിയിൽ കിടക്കുന്ന ഈ പാട്ടുകളെ അപമൃത്യുവിൽ നിന്നു പരിത്രാണം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പാവനമായ ഒരുധ

മ്നം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കുണ്ടെന്നതിൽ വിശ്വാസമില്ല. മാത്രവായനക്കാർ! നമ്മുടെ പുരീകന്മാരുടെ ഈ അമൃതനിധി കൾക്കു ക്ഷണഭംഗരത്വമോ ചിരഞ്ജീവിത്വമോ രണ്ടിലൊന്ന് നല്ലവൻ ഈ നാലിഷത്തിൽ നാം വിചാരിച്ചാൽ കഴിയും. അതിൽ ഏതാണ് കർത്തവ്യമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഔചിത്യം പോലെ പ്രവർത്തിക്കേവിൻ. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിഭവചനത്തിനുള്ള സമയം അതീതമായിപ്പോകുന്നു. 'പാമസംനിധയംവന്നെഴുത്തുവെ സേതുബന്ധനോഭോഗം' അന്നാശാസ്യമാണല്ലോ.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽനിന്നു ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അ വർകൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് നായനക്കാർക്ക് മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളുടെ നേർക്ക് ആഭിമുഖ്യം ജനിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതായിരിക്കണം. ആ ഉദ്ദേശം ഇതുകൊണ്ടു പൂർണ്ണമായി സാധിക്കുമെന്നുതന്നെയാണ് എന്റെയും വിശ്വാസം. അഞ്ചു തമ്പുരാൻ പാട്ടിനേയും മറ്റും പററി ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള കുറിപ്പുകൾ നായിച്ചാൽ അതുപോലെയുള്ള പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കണമെന്ന് ഏതു ഭാഷാഭിമാനിക്കാണ് ആഗ്രഹം തോന്നാതെയിരിക്കുന്നത്? ആ മാതിരി പാട്ടുകളിൽനിന്ന് ചരിത്രസംബന്ധമായും സമുദായസംബന്ധമായും മറ്റും സിദ്ധിക്കുന്ന അറിവുകൾ എത്ര വിലവേറിപ്പോയവയാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട പാട്ടുകൾക്കെല്ലാം ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഭിന്നമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നതും ഉചിതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ചുമതല അവസാനിച്ചതായി അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. രാമകഥപ്പാട്ടുപോലെയുള്ള ഉത്തമകാവ്യരത്നമുള്ള ഭീഷ്മഗാനങ്ങളെ പ്രത്യേകമായിത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അതു കൃച്ഛ്രസാധ്യമായ ഒരു പ്രയത്നമാണെന്നുള്ള

വാസ്തവം ഞാൻ വിസ്മരിക്കണമില്ല. എന്നാൽ മറുഭൂമിയിൽ പാട്ടുകൾ ശേഖരിച്ചിരിപ്പുള്ളിടത്തോളം ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു പുസ്തകകൃതിയിൽ ഉടനടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ഹൃദയപൂർവ്വമായ അഭ്യർത്ഥന. ആ സദൃശവസ്വരൂപം നാട്ടുകാർക്ക് നിരതിശയമായ ആനന്ദത്തിനും തനിക്കു ചിരസ്ഥായിയായ യശസ്സിനും ഒരുത്തമമാഗ്ഗമായി തീരണമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കുതന്നെ ഈ പാട്ടുകളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം നിമിത്തം ഗണനീയവും അഭിലഷണീയവുമായ വ്യത്യാസം വന്നുകൂടുന്നില്ല. Percy എന്ന മഹാന്റെ Reliques of Ancient Poetry എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിനു മുൻപു ആംഗലസാഹിത്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയെന്തായിരുന്നു? Sir Watter Scot മുതലായ കാവ്യകാരശിരോമണികൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തിനോട് എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളത് പലർക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണല്ലോ. അതിനാൽ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്റെ ഈ അപേക്ഷയെ അംഗീകരിച്ചു പഴയ പാട്ടുകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കു പുറമേ ആ പാട്ടുകളെത്തന്നെ സമഗ്രമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി മലയാളത്തിലെ 'പെഴ്സി' എന്ന ബിരുദത്തിനു പാത്രീഭവിക്കണമെന്നു ഉപദേശിക്കയും അതിലേക്കു എന്റെ സ്നേഹിതനു യോഗം വരുത്തുന്നതിനു ജഗന്നിയന്താവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. കാണാൻപോകുന്ന പൂരം പറഞ്ഞറിയിക്കണമെന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രകൃതപുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഇനിയും പലതും ഉപന്യസിച്ചു വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയേ പരീക്ഷിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിനു ഒരാമുഖോപന്യാസം എഴുതുവാനിടവന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനായി. ഈ ഉപന്യാസം വായിക്കുന്നവരിൽ ആരെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ പ

ഴയ പാട്ടുകളോട് ആദരവും അവയെ ശോചരിക്കുന്നതിന്
 തെൽസുകൃവും അംകരിക്കുമെങ്കിൽ എന്റെ ചാരിതാത്ഥ്യം അ
 പ്ലോഡ ശതഗുണീഭവിക്കുമെന്നും ഞാൻ പറയേണ്ടതായിരിക്ക
 ന്നില്ല.

തിരുവനന്തപുരം
 ൧-൩-൧൯൨.

} ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ

മലയാളഭാഷാഗംഗ സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതയോ ഭാവിധഹിമഗിരിഗളിതയോ പ്രാകൃതഹിമഗിരിഗളിതയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ഹിമഗിരിയിൽ നിന്നേയല്ല, ഹിമാംശുവിന്റെ നാലുകെട്ടിൽ നിന്നാണു്, എന്നൊരു വാദംതന്നെ ഉണ്ടായാലും, എന്തുമാകട്ടെ. ബ്രഹ്മം എന്നപോലെ അനാദിയായാലെന്നു്? അതൊന്നും തൽക്കാലം നമ്മുടെ ആലോചനാവിഷയമല്ല.

ചിന്താഗോചരംപോലും അല്ലാത്ത അതിപ്രാചീനമായ ഒരു കാലം മുതൽ ഇന്നോളം ജീവിച്ചുപോയന്ന ഈ ഭാഷ, ഏതേതിടങ്ങളിൽ, ഏതേതു കാലങ്ങളിൽ, ഏതേതാളുകളുടെ ഇടയിൽ, ഏതേതു രൂപങ്ങളിൽ, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു് അല്ലാ ഓർത്തുനോക്കുമ്പോളാണു്, “ധർമ്മാസ്തൽകചദൈവതം.” എന്ന മദ്രവാക്യത്തെ ഭരിക്കുന്ന രാജവംശാതപത്രത്തിൻകീഴിൽ സുഖമായുറങ്ങുന്ന നമ്മുടെയും നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരനേയും ഭാഷാവിഷയകമായ അമാന്തം വെളിപ്പെടുന്നത്.

“മോരങ്ങറെ വിയക്കിണോ വിശരണോ വിശ്വാളണോ...”

എന്നതു മലയാളം.

“അയ്യേ മിഞ്ഞി കരത്തിരിക്കിണ മുരത്തച്ചിലവും കൊഞ്ചലോടൊയ്ക്കാരങ്ങളുമെന്തിനാണു കൊമരൂ, കായിക്കിണു ചെല്ലുക.”

എന്നതും മലയാളം.

“ഇന്നാകെലുകയ്ക്കകത്തും പെട്ട കല്ലു കരട്ടു കാഞ്ഞിരക്കുറിയും, മുള മുശിറ മുക്കുൻപാവും പെരുകുപ്പലിയും, കമ്പിളയണി വരിക്കുപ്പിലാവും, തേൻപെടും ചോലയും, മീൻപെടും കുളവും, മാൻപെടും കാടും, ഉടുമ്പോടാമയും, മേൽനോക്കിന മാനവും, കീഴ്നോക്കിന കുഴിയും, തെരവുററും മററും, അറ തറ നിതി കിണറും, ആകാശം പാതാളമേ മണ്ണടക്കും, മരമടക്കും, ഉഴൺനില ഒഴിയാമൽ, ആചന്തിരതാരമേ സന്തതിപ്രവേശമേ മേലാൺമയടക്കും, കാരാൺമയടക്കും അനുഭവിത്തുകൊള്ളുമാറും കല്പിത” — ഈ മലയാളത്തിലാണ്.

“നാടന്മാർ ശുദ്ധ കൺട്രീസ് (countries) ആണ്. അവർ സിവിലിസേഷൻ (civilization) ലേശം ഇല്ല. ഇഡിയറ്റ്സ് (idiots) പഴയ സമ്പ്രദായത്തെ ഗിവ്‌പ് (give up) ചെയ്തില്ല. ഒരു കൾച്ചർ (culture) ഇല്ല. ഫാഷൻ (fashion) ഇല്ല. ഓൾഡ് സ്റ്റോറീസ് (old stories) വായിച്ച് വർത്-ലെസ് സൂപ്പർസ്റ്റിഷൻസിൽ (worth less superstitions) ബിലീഫ് (belief) കൊടുക്കി വെറും ആനിമൽസ് (animals) പോലീരിക്കുയാണ്. ഇവർ എങ്ങനെ ഇമ്പ്രൂവ് (improve) ചെയ്യൂ? ഇതും മലയാളമെന്നാണ് വെയ്ക്കുക.

“ഇഷ്ടീൻസായിപ്പാ ഇസ്പീശ്യാൽ റിപ്പി”യും ചന്തുമേനവന്റെ കാലത്തു് മലയാളത്തിൽ കടന്നുകയറിക്കഴിഞ്ഞു.

കുട്ടിവക്കീലിന്റെ “സ്പീനൽ കോർട്ടി”നും കണ്ടൻമേനോന്റെ “ലപി ധൻസി”നും മലയാളം സ്ഥലം കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു.

- (൧) “മച്ചമ്പി! ഏറിത്തീന്തിതാടേ? എനക്ക രണ്ടേറിത്തൊറതുകോ?”
- (൨) “അടിക്കിടാങ്ങളേ ലച്ചിക്കാനും സിച്ചിക്കാനും അവിടെ അതിവാര മൊണ്ടല്ല?”
- (൩) “ഇന്നു പടച്ചവൻ കണ്ണുമുളിച്ചില്ല; തമ്മകൂടെ വരണവനിക്കെല്ലാം ഒറക്കമൊളിക്കാനക്കോണ്ടു് പെരുത്തു തെണ്ണം.”
- (൪) “വെച്ചത്തിലു ബാലബാജസമ്മോറ ബാളിബാഡു നാനു ഗയിക്കും. ടുഡ്ഡു ഗുഡു.”

(൫) “ആനേ ആന”: അച്ചാച്ചൻ തെരോന്തറത്തു പോയപ്പിന്നെ എന്താനിപ്പിള്ളേരായിട്ട് തുത്തരോം കരുസ്സുക്കേടും പടിച്ചു പെലന്നും ലും തെവത്തേ നോക്കുരിക്കേല്ല. തന്നേം തള്ളേം എന്നാശെയ്?”

ഈ മാതിരി മലയാളപ്രയോഗങ്ങളെ ഉന്തിക്കയറാൻ ഉടയാനും പഴിയും ഇല്ലാത്ത എന്ത് അസ്യഭാഷയാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്. ശാരദയിലേ കർപ്പരയ്യന്റെ കൈളമ്പിൽ കയറി പാപ്പർ സൂട്ടിൻ ‘ഡാപ്’ളിക്കേപ്പൻ ബോധിപ്പിക്കാൻ ‘ഓപ്യം’ കൊടുത്ത മൂലവക്കീലുതന്നെയും ഇതു കണ്ടുപിടിക്കുമോ എന്ന സംശയം.

ഇതെല്ലാം ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ കണിയാകളത്തു പോരുന്ന നടന്നകാലത്തേ ഭാഷാരീതിതന്നെ കലി അയ്യായിരത്തിപ്പതിനേഴിലുമാച്ചിരിക്കുമെന്നു കരുതിക്കൂട. പത്മനാഭപുരത്തു തമ്പിയും പട്ടമ്പിയിൽ നമ്പിയും ഒരു രീതിയിൽ സംസാരിച്ചുവെന്നും വരുന്നതല്ല.

ഇങ്ങനെ ഭാഷയ്ക്കു കാലദേശഭേദങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന രീതിവ്യത്യാസങ്ങൾ എത്രയോ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അവ സംബന്ധിച്ച് തൃപ്തികരമായ വല്ല വിവരവും നമുക്കുണ്ടോ? ഇല്ല. അതോ പോകട്ടെ; ഭാഷാരീതിയറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. നമ്മേത്തന്നെ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂട എന്നു വരുന്നതോ? നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരെ കവിതാദേവി അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ പലരും പുരാണപ്രതിപാദിതങ്ങളായ കഥകളേ അവലംബിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സത്യംതന്നെ. ചരിത്രകാൽക്കുറിപ്പ് ആവശ്യമാണെന്ന് അറിയുന്ന ഇക്കാലത്തുതന്നെയും കവിതാചിശാചിയുടേ ആവേശംകൊണ്ട് ഹയഗ്രീവനേയും ജരാസന്ധനേയും ഊഞ്ഞാലിലും വഞ്ചിയിലും കയറി മരിക്കാനല്ല പലക്കും മോഹം? ഈ സ്ഥിതിക്ക് കാരണവന്മാർ ചരിത്രകാൽക്കുടും രേഖപ്പെടുത്താതിരുന്നത് ഒരു കുറ്റമാക്കി അവരുടെതല

യിൽ കയറാൻ ഈ അനന്തിരവക്തവകാശമില്ല. അല്ലാ മുമ്പെ വേലായുധനാന പിണങ്ങിയപ്പോൾ കവിതാദേവിയേ ഉരുട്ടിയുണർത്തിയ കവികളുടെ കൂട്ടുകാർ പഴയകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. അവരിൽത്തന്നെ പലർക്കും യഥാർത്ഥകവിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വരാം.

യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങൾ കവിതാവിഷയങ്ങളായി തീർന്നിരുന്നില്ല; എന്നാൽതന്നെയെന്താണ്? പുരാണകഥാവിവരണങ്ങളിൽ നിന്ന് ചരിത്രകാര്യങ്ങളേ പണിപ്പെട്ടു വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയോ? നിശ്ശേഷമില്ലാത്തതിൽ ഭേദം അല്ലെങ്കിലും കിട്ടുന്നതാണല്ലോ? പക്ഷെ യുദ്ധതിസ് ഫുട്കൊണ്ടു മാറുകയെന്നുമോ ശോഷിച്ചു മാറുമാത്രം ശോഷിച്ചുവെന്നും വരാം. ഏതായാലും, പ്രത്യക്ഷമായിട്ടല്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ അവരിൽത്തന്നെ ചില ചരിത്രവിവരസമ്പത്തുകൾ നമുക്കായിട്ടു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചു. അത് പ്രകൃതിയുടെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം സംഭവിച്ചുപോയി എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കാം.

മലയാളത്തിൽ പലയാവാദ്യങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചും അല്ലാതെയും പലയവസരങ്ങളിലായി അനേകം ഗദ്യപദ്യവണ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പഴയ ഗദ്യവിഭാഗം, ദേവസപങ്ങളുടേയോ രാജസപങ്ങളുടേയോ റിക്കാർട്ടുകളായ ഉടമ്പടികൾ, ഗ്രന്ഥവരികൾ, ഇത്യാദി ചില ഓലപ്രമാണങ്ങളുടേയും; താമ്രശിലാശാസനങ്ങളുടേയും മാത്രമാണ് പ്രധാനമായി അവലംബിച്ചു കാണപ്പെടുന്നത്. പദ്യങ്ങളോ ആ വിധമല്ല. ഇവയിൽ ഏതു കാലത്തേ മനുഷ്യർക്കും അനുരണനീയങ്ങളായ സദ്ഗുണങ്ങൾ മുൻതികരിച്ചിട്ടുള്ള നളൻ, ശ്രീരാമൻ, ധർമ്മപുത്രൻ മുതലായ പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ കഥകൾ; തച്ചോളി ഉദയനൻ തുടങ്ങിയ വീരന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങൾ; ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോത്ത് ആദിയായ ഭയങ്കരയുദ്ധവിവരണങ്ങൾ; ഉമ്മമ്മപ്പാട്ടു മുതലായ ഋതുപ്ര

ശംസനങ്ങൾ; കേരളമാഹാത്മ്യം, സേതുചരിതം ഇത്യാദി ഭേ
ശചരിത്രങ്ങൾ; ശുഭ്രാചാരതടങ്ങിയ സമുദായനിയമങ്ങൾ; സ
മുദായചരിത്രങ്ങൾ, ഈശ്വരസ്തുതികൾ മുതലായി ഗ്രന്ഥങ്ങളും
രസകരങ്ങളും ആയ അനേകം സംഗതികൾ ഉൾപ്പെടുന്നു.
അതീതയുഗങ്ങളിലേ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതുമ്പോഴും അ
വയിൽ എഴുതുന്നവന്റെ ജീവിതകാലദേശസ്ഥിതികളും അവ
നു പരിചിതങ്ങളായ സാധനങ്ങളും ജീവിതവും നടപടിക്രമ
ങ്ങളും എന്നുവേണ്ട എല്ലാത്തന്നെ ഒരുപ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ
മറ്റൊരുപ്രകാരത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണുന്നതാകുന്നു. ഉ
ത്തരഇൻഡ്യയിലേ അയോദ്ധ്യാരാജ്യം പൻ വേട്ടയാടിയ ക
ഥ മലയാളത്തിലേ ഒരു കവിയുടെ തൂലനം വിവരമായി ഭ
വിക്കുമ്പോൾ, വേട്ടക്കാർ ഇക്ക നായരും, കോരപ്പച്ചാരും; വേട്ട
യ്ക്കുള്ള അയ്യപ്പരും, കാവള്ളിക്കൊല്ലൻ തീർത്ഥവും; വേട്ട
യാടിയ വനങ്ങൾ തെങ്ങു, കവുങ്ങു, മുതലായ മരങ്ങൾ നിറ
ഞ്ഞവയും ആയിരിക്കും. ചൂതിൽ തോറാശാലം പാണ്ഡവരോ
ടുകൂടി വനത്തിൽ പോയത് പൂമാഗലം നമ്പൂരിയും പൂവള്ളി
നമ്പൂരിയുമെന്നാണ് ചെമ്മന്നി ചിലിക്കുന്നത്. പുത്രൻ മ
രിച്ചതിനാൽ വിചാരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനേ സമധാനപ്പെടു
ത്താൻ:—

“കരഞ്ഞീടേണ്ടിനിയേതും കറഞ്ഞു സങ്കടം ഞാനു-

ന്നറിഞ്ഞുവെങ്കിലോ വേഗം പറഞ്ഞാലും പരമാത്മം.” ഇത്യാദി.

സാമ്പത്തികവാക്കുകൾ പറഞ്ഞ അജ്ഞാനനെ മേനോനോ മേ
നോക്കിയോ എന്നാണത്രെ ബ്രാഹ്മണൻ സംശയിക്കുന്നത്. അ
ക്മന്നി കണ്ഡിനപുരത്തിലേ ഒരു ഹിന്ദുസ്ത്രീയാണെങ്കിലും
ആ കന്യകയേ നോടയും അധ്യുലും കട്ടിക്കാറ്റും ധരിപ്പിച്ചു
ഒരു മലയാളകവി രാജസഭയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. വി
ദേശരാജ്യത്തിലോ സഭയ്ക്കു നാഞ്ചിനാട്ടിലേ നെല്ലുകത്തിച്ച
അരിയും പമ്പാനദിയുടെ തീരത്തുണ്ടായ നസ്യങ്ങളും തന്നെ

വേണം. വിഭക്തരാജ്യത്തിൽ മുൻകൂട്ടമക്കാരേ മാത്രമേ കേരളകവി കാണുന്നുള്ളൂ. കാശ്മീരരാജാവിന്റെയോ വംഗദേശാധിപന്റെയോ കൊട്ടാരങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അവ തിരുവിതാംകോട്ടയോ, കൊച്ചിയിലോ, കോഴിക്കോട്ടയോ, രാജമന്ദിരങ്ങളുടെ ശരിപ്പകർപ്പുകളായിരിക്കും. ഇടവപ്പാതിയും തുലാവർഷവും തിരുവാതിരത്തൊറുവേലയും തിരുവോണവും വൈക്കത്തപ്പുറിയും തൃശ്ശൂർ പൂരവും കലിംഗരാജ്യത്തു് ആണ്ടുതോറും ഉണ്ടാകുന്നവയായി മലയാളകവി കരുതിയേക്കാം. മേഘയരാജ്യത്തിലേ പെൺകുട്ടികളുടെ താലിപ്പകർപ്പുകളാണു്, പുടവകെട്ട എന്ന അടിയന്തിരത്തിനു മുൻപേ നടത്താനേ കേരളകവിക്ക് സമ്മതമുള്ളൂ. ഹിരണ്യംക്ഷൻ ഭൂമിയെ ചുരുട്ടി കാതിലിട്ടുകൊണ്ടു് പാതാളത്തു പോയ കഥ കൃഷ്ണവർഷം ഹനുമാൻ മലയാളത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നാൽ കോട്ടയത്തേ മനോരമയാഹിസും, തിരുവനന്തപുരത്തേ കാളേജു് അസൂരന്റെ കാതിലായിരുന്നെന്നും വരാം. ധർമ്മപുത്രന്റെ അശ്വമേധയാശത്തിനു് ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടു് സന്നിഹിതനായിരുന്നതായി കവിതയുണ്ടാകാനും മതി. പാവൻ കൊടുക്കാമെന്നു കീചകൻ മാലിനിയോടു ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ ഈയിടെ ഒരു മഹാകാവ്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഓരോ കാലത്തു് എഴുതപ്പെടുന്ന പുരാണകഥാവിവരണങ്ങൾപോലും അതതു കാലങ്ങളിലേ പരോക്ഷങ്ങളായ ഭേശചരിത്രങ്ങളോ, ഭാഷാചരിത്രങ്ങളോ, മഹച്ചരിതങ്ങളോ, സമുദായനിയമങ്ങളോ മറ്റോ ആയിരിക്കാം.

മലയാളികളുടെ അനാസ്ഥനിമിത്തം ഈ മാതിരി എത്രയോ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ “ഇങ്ങിനിക്കാണൊതവണ്ണം” മറഞ്ഞുപോയി. ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശമയച്ചതോ, ഉഴുതുവാച്ചുരുപായസം കുടിച്ചതോ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവമാത്രമാണു്

നമുക്ക് നവരാത്രിക്ക് സരസ്വതീദേവിയുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കാനുള്ള സ്വപ്നക്കുറുപ്പ്.

താളിയോലകളിൽ വിലസുന്ന ഈ വക കൂടാതെ മറ്റൊരു വക സ്വപ്നക്കുറുപ്പ് നമുക്കുള്ളത്, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പണ്ടുപണ്ടു നടപ്പുള്ള പല പാട്ടുകളാണ്. പരമ്പരയാ പലരുടേയും നാവുകളിൽ തന്നെ സ്ഥലംപിടിച്ചുപോന്നതിനാൽ ഇവയും അവലംബസ്ഥാനങ്ങളുടെ നാശത്തോടുകൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ബാക്കിയുള്ളതെങ്കിലും ശേഖരിച്ച സൂക്ഷിക്കേണ്ടത് എത്രയോ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അയ്യപ്പപ്പാത്ത് അങ്ങടിയെന്നിടിച്ചതും കയ്യിൽ ഉപയോഗിക്കാലേയും, മമ്മത്തുക്കുഞ്ഞുപട്ടമ്പിയിൽ കയറി മറിഞ്ഞുവീണതും, മണിമലയാറ്റിൽ തീർപ്പിച്ചതും ഉരച്ചുപേര്ത്ത് വിടവുമടച്ച് ആപ്പുറവച്ച് ഡിമ്മി എട്ടിൽ പതിമൂന്നുവശമാക്കി കഷായംവെച്ച് “അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുമെ”-യെന്നും, “വീരഭദ്രവിലാസം” എന്നും, പേരുകൊടുത്താൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവേ അപഹരിക്കാൻ തരമുള്ള ഈ കാലത്ത് കഥയില്ലാത്ത പഴയ പാട്ടുകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന കുരുത്തംകെട്ട് തൊഴിലിന് അതിരുകളുണ്ടോ?

മലയാളികളിൽ ഒരു പ്രധാനവസ്തുക്കാരായ നായനാർ നാകലോകത്തു നിന്നോ നാഗപുരത്തു നിന്നോ വന്നത്; എന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ വാദമുഖങ്ങളേപ്പെടുത്തി തെളിവു ശേഖരിച്ചു വിധിയെഴുതാനും, ആ വിധിയേ റദ്ദാക്കാനും മറ്റും “മഹാലക്ഷ്മികളോ”, “മഹാലക്ഷ്മികളോ” നടന്നുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത്; പല റിക്കാർഡുകൾ മുട്ടിക്കൂട്ടി വേദങ്ങളേ പണ്ടു ഹയഗ്രീവൻ എന്നപോലെ വെള്ളത്തിലാക്കാൻ പഴയ കോടലിക്കാരൻ പരശുരാമൻ വെക്കുന്നു നിന്ന് വ്യോമയാനം വഴി ഇവിടെ എത്തി കാൽ നിർമ്മിച്ചുകുളഞ്ഞാൽ ഇക്കൂട്ടരുടെ കഥ എന്തായിരിക്കും? ഇവർ കുറെ മുൻപ് തെക്കേ ദി

കിൽ ഉദിച്ച വാൽനക്ഷത്രത്തിന്റെ നാമധാരത്തോടു കൂടി ഭൂമിയിലേയ്ക്കു തുങ്ങിയിറങ്ങിയവരാണെന്നും അതിനു ലക്ഷ്യം കോദണ്ഡരാമസ്തൂതിയുടെ പുറവശത്തുണ്ടെന്നും അതിനാൽ ജന്മഭൂമിയെന്നുള്ള അവകാശം സ്ഥാപിക്കാൻ തെക്കോട്ടു പോകണമെന്നും ഒരു വാദം ഉണ്ടായേക്കാൻ മതി. പക്ഷെ പരശുരാമന്റെ കർമ്മസ്ഥാനത്തു് ആദിത്യനോ ചൊച്ചാലോ ഉച്ചത്തിൽ നിന്നാലും അതു ഫലിക്കില്ലതന്നെ. ഞ്ഞു നിശ്ചയം കൊണ്ടു് നമ്മുടെയും നമ്മുടെ ദേശത്തിന്റെയും ഭാഷയുടേയും ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ നശിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഇവയേ ശേഖരിച്ചു് ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഉപകരണങ്ങളാക്കി സൂക്ഷിക്കാൻ മനസ്സും ശേഷിയും ഉള്ളവർക്ക് എന്തും പിടിയുമില്ലാതെ വായുവാഹത്തിൽ കയറി സവാരിചെയ്തു മാത്രം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന എത്രയെത്ര പാട്ടുകൾ കിട്ടിയെന്നു വരാം? അറിവിൽപെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ ഏതാനും പാട്ടുകളുടെ പേരുകൾ ഇവിടെ കുറിക്കാം.

തമ്പുരാൻപാട്ടു്, അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടു്, കച്ചാണക്കളിപ്പാട്ടു്, തേരമ്പാട്ടു്, മാവാരതപാട്ടു്, രാമകഥപ്പാട്ടു്, വേലൻപാട്ടു്, മാടൻപാട്ടു്, നാടേരിക്കളിപ്പാട്ടു്, ഭദ്രകാളപ്പാട്ടു്, കണിയറക്കുളത്തുപോയു്, കോലടിപ്പാട്ടു്, പെരുമാഴ്ചപ്പിള്ളപ്പാട്ടു്, പാണ്ടികളിപ്പാട്ടു്, മുക്കുകുളിപ്പാട്ടു്, കണ്ണുപൊത്താൻകളിപ്പാട്ടു്, തുമ്പിത്തുളൽപാട്ടു്, പഴയ ഉഴഞ്ഞാൽപാട്ടു്, മാരുപാട്ടു്, പുളപ്പാട്ടു്, ചാമ്പാൻപാട്ടു്, തെന്നോലപ്പാട്ടു്, ഓരപ്പാട്ടു്, ഏഴാംപാട്ടു്, ബ്രഹ്മമണിപ്പാട്ടു്, വാതൽതുറപ്പാട്ടു്, മണ്ണുനിർകോരുമ്പാട്ടു്, കൂരിയാറാപ്പാട്ടു്, തച്ചോളിപ്പാട്ടു്, തോഴമപ്പാട്ടു്, ചെമ്പരത്തിപ്പാട്ടു്, അരിചരത്താൻപാട്ടു്, പോയിപ്പാട്ടു്, പഴമ്പുച്ചിത്തരപാട്ടു്, അകവച്ചിത്തരപാട്ടു്, കുതമ്പച്ചിത്തരപാട്ടു്, അഴിപ്പകഥ, ഇഴക്കിഴിത്തമ്പരം, വിടച്ചിഴ കടത്താല, അ

യുനരശൻപാട്ട്, ചിത്തിരപുത്തിരനയനാർപാട്ട് (ഈ പാട്ടിനെ തമിഴിലോട്ടു തള്ളുകയല്ലേ വേണ്ടതു്?) കൃഷിപ്പാട്ട്, നീശ്ശിച്ചിൽപ്പാട്ട്, കൊൻറവേതൻപാട്ട്, ഗുണഭോഷപാട്ടും, നായാട്ടുപാട്ട്, യാത്രകളിപ്പാട്ട്, ഐവർകളിപ്പാട്ട്, കൈപ്പിഴപ്പാട്ട്, അമ്പിളിമമാവർപാട്ട്, തിരുവാതിരപ്പാട്ട്, വെരതപ്പാട്ട്, കുറത്തിപ്പാട്ട്, രാമപുരപ്പാട്ട്, പുനങ്കളിപ്പാട്ട്, അമ്മാനപ്പാട്ട്, സപ്പപ്പാട്ട്, തീയാട്ടുപാട്ട്, ശംസ്താംപാട്ട്, ശിവലയപ്പാട്ട്, പുളളോൻപാട്ട്, വള്ളോൻപാട്ട്, മവമപ്പാട്ട്, പാനകളിപ്പാട്ട്, ആണ്ടിശ്ശത്തുപാട്ട്, ഫന്നപ്പാട്ട്, (ഇതിന്നു അധികം പഴക്കം കാണുന്നില്ല.) കിളിപ്പാട്ട്, അളിപ്പാട്ട്, തുളുപ്പാട്ട്, വള്ളപ്പാട്ട്, കോളരിപ്പാട്ട്, കോനാർപാട്ട്, പൊന്മെട്ടിപ്പാട്ട്, കണ്ണപ്പാട്ട്, കറിപ്പാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ കറിശ്ശോകം (ചരിൽ പല ചിരിവുകളുണ്ട്. ഗണപതി, സരസ്വതി, ശരളി, ചോളം, ചികിത്സ, കറിവക, ചേട്ടത്തിവിളമ്പ്, ചിത്തിര (ചിത്രം) കുറിപ്പ്, തല്ലുകവി (കവിമാര മാത്രമല്ല ഇതു പാടുന്നവർക്കും തല്ലുകിട്ടിയെന്നു വരാം.) ഇവയും ചേരറിയാൻ പാടില്ലാത്ത മറ്റു പല പാട്ടുകളും പലയിടങ്ങളിലും നടപ്പുണ്ട്.

ചോട്ടുഗീസുകാർ തേവലക്കര ക്ഷേത്രത്തെ കൊള്ളയിട്ട കഥയെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു പാട്ട് മല: തിരുവിതാംകൂടിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു നടപ്പുള്ളതായറിയുന്നു.

ആററിങ്ങൽ റാന്നിയുമായി ഡച്ച്, ചോട്ടുഗീസ്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഇടപാടുകളിൽ പലതും പല പഴയ പാട്ടുകൾക്കും വിഷയങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

തമ്പുരാൻപാട്ടിന് ഉലക്കപ്പൈരുമാരോട് എന്നുകൂടി പേരുള്ളതായിക്കാണുന്നു. വയ്യക്കരത്തായാരുടെ മകനായ കഥാപാത്രകന്റെ ഡീരോദാത്തന്തയാണ് കവിതാവിഷയം. മധുരയിൽ നായക്കന്മാരുടെ പ്രാബല്യകാലത്തു് തിരുവിതാംകൂേ

ടിന്റെ തെക്കുകിഴക്കുഭാഗം അവരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു് ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പൊഴുമുണ്ടല്ലോ. അക്കാലത്തു് ഈ രാജ്യത്തു് ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു നായക്കരാജാവിന്റെ കഥയായിരിക്കണം ഇതു്. മധുരാപട്ടണത്തിൽകൂടി ഒഴുകുന്ന വൈകുന്താറിന്റെ കരയിലായിരുന്നു കഥാനായകന്റെ മാതാവിന്റെ വസതി. അതിനാലായിരിക്കണം വയ്യക്കരത്തായാറായതു്. ഈ കഥയ്ക്കു വിഷയീഭൂതമായ ആ പഴയ പാട്ടിന്റെ ഒരുശമാണു് താഴെ കാണുന്നതു്.

“കരത്തിൽ മാനം മഴവും തരിത്തയ്ക്കരൻ
വനത്തിൽ കളിത്തങ്കാനരൂപമതാകവേ
കരുണയൊടു മലമകളും കരിണിയരുക വടിവൊടു ചമഞ്ഞു
മനതയരെക്കളിത്തുയിരാകവേ വിളയാടുന്നാൾ;
തിരിച്ച പഞ്ചശരത്താൽ കളിത്തപോതുമയാൾക്കു
തിരുവയറിലന്നു കരി ഉണരുന്നാൾ,
തിരമൊടരനരളാലെ വനമതിലന്നു വ-
ന്നഴകൊടു പുറത്തു ചെൽവനേ
കരിപോലെ മുകമഴകായവ” ഇത്യാദി.

അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടു് തിരുവിതാംകൂടു ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു നല്ല പ്രമാണമാണു്. സഹോദരനായ അഞ്ചുതമ്പുരാക്കന്മാർ തങ്ങളിൽ പിണങ്ങി “കുത്തും കൊലയും” എന്ന നിലയിലായപ്പോൾ വലിയതമ്പുരാൻ സമാധാനപരിപാലനത്തിന്നും അവകാശസ്ഥാപനത്തിന്നുമായി കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം കല്പനയനുസരിക്കയും ചെയ്തതാണു് ഇതിലേ കഥാവസ്തു. രാജാവു് കഴക്കൂട്ടത്തേയ്ക്കു് ഓട്ടനെ, അതാവിതു് ഓട്ടക്കരനെ—ഭൂതനെ—അയക്കുന്നു. അവൻ ഉപ്പിടാകയും, (ഉൾപ്പിടാക) വഞ്ചിയുരുവയലിലേ ഓലയമ്പലവും, കറാവടക്കുള്ള പാതിരിക്കരിയും, പട്ടമേലായും, കടന്നു് തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നു് എട്ടു നാഴിക ദൂരമുള്ള പാങ്ങപ്പാറ എന്നസ്ഥലത്തു് എത്തുന്നു.

“ഉറുടനേ കുട്ടനോടിയുപ്പിടുകയും കടത്തു
 കൊലയമ്പലം കടത്തു ഉഴറി വഴിനടത്തു
 പപ്പനാവാ ചരണമെന്നു പാതിരിക്കരി കടത്തു
 പാതിരിക്കരി കടത്തു പട്ടമേലായും കടത്തു
 പാങ്ങപ്പാരത്തിലോട്ടൻ ചെൽവരാ

... ..
 കണ്ട കണ്ട പേരോടെല്ലാം തിന്നുന്നതെന്നുതമപ്പോൾ
 കലവറയാന വിടിനി ചെത്തത്തുരമോ?”

എന്നു ചോദിച്ചതിന്,

“... ..
 കാലുകിട്ടുന്നതേ കട കാണലാമേ, പെട്ടെ പൂത്തും കട കാണലാമേ.”
 എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം. ഭൂതൻ, പിള്ളയുടെ മുൻപാകെ ഏ
 ത്തിയശേഷം പിള്ള വിചരം ചോദിച്ചു. അന്നത്തരം,

“കുട്ടൻ താനെന്നു-കേട്ടുപോതിലേ
 തെട്ടി എഴുത്തല്ലോ-പെട്ടെന്നിരുകയ്യാൽ
 മുന്തിവലിത്തല്ലോ-നീട്ടെത്തുന്ന വാക്കി
 ഉറുപ്പാപ്പര”

ഇത്യാദി.

രാജഭക്തിയാൽ രാജഭൂതനേക്കണ്ടു തെട്ടി എഴുതേണ്ടതും
 ഉടനേ ഇരുകയ്യാകൊണ്ടു് ധന്യാഗ്രന്ത ഉയർത്തി അതിൽ നീ
 ടുവാങ്ങി ഉറുനോക്കുകയും ചെയ്തു എട്ടുവീട്ടിലേ ഈ പിള്ള രാ
 ജദ്രോഹിയാണോ? എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരെല്ലാം പരമ്പരയാ
 രാജദ്രോഹികളായിരുന്നവെന്ന് വിചാരിച്ചുകൂട. ഏതാനും
 ചേർ രാജവംശത്തെ ദ്രോഹിക്കയും അവർ അതിന്റെ ഫലം
 അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. പിള്ളമാരുടെ രാജഭക്തിയെ കാണി
 കുന്നവയായി ഇനിയും പല പാട്ടുകളും മില നീട്ടുകളും ഞാൻ
 കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

തെക്കേ ദിക്കിൽ പ്രസിദ്ധമായ കണിയാകുളത്തു പോരു
 പാട്ടു്, ചോരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ വിവരണമാണു്. ക

കുതിയങ്കാട്ടിനു സമീപത്തുള്ള കുന്നിന്താലൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചുണ്ടായ ഈ സംഗരത്തെ ഇരവിപ്പെട്ടിപ്പിള്ളപ്പോൽ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ജയസിംഹനാട്ടിലേ വലിയ തിരുവടിയുടെ പടത്തലവൻ ഇരവിപ്പെട്ടിള്ള ഈ പോരിൽ പട്ട. മധുരസാമ്രാജ്യാധിപതിയായ തിരുമല നായക്കുട്ടൻ സേനാനിയായ രാമപ്പയ്യന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് ഇരവിപ്പെട്ടിപ്പിള്ള മരിക്കുന്നതാണ് ഇതിലേ ഇതിവൃത്തം. വടകുപ്പടന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വഞ്ചി രാജാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് ഇരവിപ്പെട്ടിപ്പിള്ള പോകുന്നതും യാത്രാരംഭത്തിൽ അശുഭശങ്കനങ്ങൾ കണ്ട്, അമ്മ, ഭാര്യ മുതലായവർ തടക്കുന്നതും രാജകുതിമൂലം അറയൊന്നും ഗണിക്കാതെ അദ്ദേഹം പടക്കളത്തിൽ എത്തി പോരാടുന്നതും ഒടുവിൽ എതിരാളികളുടെ കയ്യാൽ പടയിൽ “പടുന്നതും” ആ വിവരം അറിഞ്ഞ് പേച്ചുറോടും ചാച്ചുറോടും മാറത്തടിച്ചു നിലവിലിരുന്നതും മറ്റും സരസലളിതമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പാട്ട് തിരുവിതാംകോട്ടേ പ്രാചീനവരാത്രകാവ്യങ്ങളനേപാക്ഷിക്കുന്നവർക്കു തന്നെയും ഒരു പ്രമാണമാണ്. ആ കയ്യാൽ ഈ പാട്ടിൽ ഏതാനും ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു.

(വിരുത്തം)

“പണ്ടുപേർ വഞ്ചിവേന്തൻ
പരിമുടൻ കുൽക്കളത്തിൽ
അണ്ടർകോമാനൈപ്പോലെ
അവനിയാണ്ടിരിക്കും കാലം
തിണ്ടാടി രാമപ്പയ്യൻ
ശേനൈ പടെ തട്ടഴിത്തു
അൻറു കോല്ലണകുടിയിൽ
ഇത്തു പടെ ശേക്കരിത്തൻ.

(പാട്ട്)

പട്ടവിട്ടാരെൻറ വാത്തെ
 പാളയക്കാർ കേട്ടുപോതു
 അഷ്ടദിക്കും പുകൾ പടൈത
 ആണ്ട പടൈ വേലപ്പനേ
 കെട്ടിവെത്ത പൊന്നതുപോൽ
 കാത്തിരുന്ത കണ്മണിയേ
 ചെറുത്തു വെട്ടിത്തലയുംകൊണ്ടു
 ചിറന്ത കുപ്പൽപണവുംകൊണ്ടു
 പാണ്ടിയനാട്ടിൽ മണിയുണ്ട-പണം
 കൊണ്ടുവരപ്പോന്നവരെ
 മീണ്ടുവര വിട്ടൊഴിയ-വഞ്ചി
 വേന്തരോടെ നില്പതില്ലെ
 കണ്ടപടി ശേനെയെല്ലാം
 ചാകുവാരോ ചൊല്ലുമന്നം.
 എൻറ വാത്തെ കേട്ടുപോതു
 ഉടനെ മുത്തുരാകത്തന്നും
 മുറുമുളള ആനയെത്താൻ
 മഞ്ചണനീരാട്ടിവര
 നീരാട്ടിക്കൊണ്ടുവത്തു
 പൊന്നാലേ തുടലണിത്തു
 താരാട്ടിപ്പണിയണിത്തു
 മണിപ്പുരവിക്കയറും കെട്ടി
 വിടിയും മുന്നേ മതകരിയിൻ
 മീതേറി തിശൈനോക്ക
 നടതിടിമേൻറടി പെടവേ
 പടയോടേ ചേർത്തിരുത്താൻ.
 വേലയിൽ തുരുമ്പുപോലെ
 വെതികുറിരുത്താരൻറ

(കൃമാറി)

നാമ്പടയുടൻ പെരുപ്പമെല്ലാം

ഹർ

മന്നവനെ, ചൊല്ലത്തുലയത്തെയും.
മുന്തച്ചിലെ രാമരുടൻ പൊരുത
മുകിൽവെള്ളശ്ശേനെയിതുകിണൈയോ
തന്തിപ്പടൈയോടെ കതിരപ്പടൈ
തക്കകാലാളും പരത്തു ചെല്ലാ
എണ്ണത്തുലെയത്തുരൈമക്കളും
എഴുപത്തിരണ്ടു പാളയക്കാരും
തിണ്ണത്തുടൻ വന്തണ്ടിരുക്കതയ്യോ
ചേരപ്പെരുമാളെൻറരുളിച്ചെയ്യ.
കണ്ണിന്മണിപോലെ ഇളമുറയും
കാവലവരോടും തിരുവുള്ളമും
ഏട്ടുവീട്ടിലുള്ള പടൈപണ്ടാരും
ഇടത്തുരൈ മാതേവൻ പോർകണ്ടാരും;
തെത്തുത്തിരണ്ടുകേ പൊരുവതുകു
ഉദയഗിരിയിനാലേ കോട്ടകണ്ടേൻ.
മാറാൻ വിന്നൈവത്തു പൊരുവതെല്ലാം.
പാവിത്തവൻ വാറകാരീയമേ,
ഉററ പുരവിയും കാലാളും
ഉങ്കൾവശം കാണം മന്തിരിയേ
വേററി നമുക്കിനി മന്തിരിമാർ
വേണ്ടുംവണ്ണം ചെൻറ പുലിയൂരിലേ
പുത്തിയുടൻ പുലിയൂർകുറിച്ചിയിലേ
പാളയങ്കൾ നൻറായ് ശേകരിത്താർ-

(മട്ടുമാറി)

പാളയങ്കൾ പുലിയൂർകുറിച്ചിയിൽ
പാരരശർ പരികലത്തൊരല്ലാം
വേളയത്തുടൻ അങ്കേ ഇരിക്കവേ;
വേന്തൻമന്തിരിമാർകളിലേഴുപേർ
നാളെപ്പോരേൻറതുകിനി എപ്പടി
നാമളേഴുപേരൊൻറാകെക്കൂടിയേ

(മട്ടമാറി)

കാരിയക്കേടു വാരാമൽനിരുപിത്തു
 പേശിനൻറായ് മൊഴി ശൊല്ലിക്കൊള്ളുവോ
 എൻചെങ്കക്കൊടിവീരൻ കേശവൻ
 ഏറവിടിനി ലെല്ലോരുക്രിയെ
 വെററിയാന തിരുമലനായക്കൻ
 വേലപ്പൻപോലെയൊരു തുരൈതന്നെയും
 കൊൻറല്ലാമലെ രാമച്ചൻതമ്മെയും
 കോട്ടെയ്യെളളയിരിക്കുവോ മാട്ടനെ
 കോട്ടെത്തന്നെ യടൈത്തിത്താലുമേ
 കൂൻറതേശത്തെ നീത്തുള്ളിയാക്കുവോ
 വാട്ടമില്ല വടുകപ്പടൈയോടെ
 മന്തിരിമാർകളെ നീക്കളെല്ലാം നാളെ
 ചട്ടമാകവെ കെട്ടിച്ചമൈത്തല്ലോ
 ചെല്ലവേണമിടക്കെ വലക്കെക്ക
 നാണയത്താലിടക്കെ വലക്കെക്ക
 നാങ്കൾചെല്ലവോ നെററിക്കെ തന്നിലെ
 ചൊന്നനെററിക്കെ തന്നിലെ നാൻപോറേൻ
 തൂങ്കവഞ്ചിക്കരശാളടൻ ചൊല്ല
 ചേരമാനെ തൊഴുതു വിടൈവാങ്കി
 ചിറന്ത മന്തിരിമാർകൾ തിരുവിനാർ
 പാരമാകവേ തങ്കൾ തങ്കൾവീട്ടിൽ
 വന്തിരുത്താരെ ചിന്തക്കളിപ്പോടെ
 വീരശൂരനിടത്തിറത്തേവനും
 വെങ്കലക്കൊടി കളത്തുരു രാമനും
 പേരിളമ്പയിൽ മാത്താണുവമ്മനും
 ഇണക്കും കോയിക്കൽ തന്നിചിരുത്താരെ.

(വിരുത്തം.)

ഇരുന്തപോതവർകളെല്ലാം, എഴുത്തുമുൻകൊടുത്തുവിട്ടു
 പൊരുന്തവേ കുലതന്നെ, പുകൾപെറക്കണക്കെ വാങ്കി

൧൬

വിരുപ്പമായത് ഓലൈ, വാചകം ഉരയ്ക്കുലുറാർ
ഉരത്തനരുന്നാളെ നാങ്കൾ, ഉതിക്കുമുൻപടൈക്കുവാറോം.
പൊരുത്തമാം നെററികൈക്കു, പൊരവന്തതരെയ നാങ്കൾ
വിരുപ്പമായ്തെളെത്തുകൊണ്ടു, വിരവുടൻചരിയതാകെ
തിരുത്തമായ്ത്തലെയുംകൊണ്ടു, ശീക്കിരം വരുവാറെൻറാർ.

(മട്ടുമാറി.)

എൻറവാത്തെ കേട്ടുപോതു
രാമയ്യനും ഏതുചൊൽവാൻ
നൻറിനപോങ്കിരുക്കനല്ല
തരെയല്ലൊ ഇരവിപിള്ളെ
അൻറപടൈ പിറപ്പെടുമ്പോൾ
അവരുടെയ തായാതം.
കണ്ടുനാം മികക്കലങ്കി
കിനാവുകണ്ടാളൻറരാവു
ഇരവിവിടിന്തെഴുന്തവുടൻ
എല്ലോരും ഉണ്ടാരുങ്കി
പൊരുവതുകു തരൈകളെല്ലാം
പോക്കോലം ചമൈന്തൊരുങ്കി
കരുണൈയുററ പരികലത്തോർ
കട്ടിച്ചമൈന്തവർകൾവര
മല്ലാത്തൻ പുഴയത്തോൻപിള്ളെ
മാതാവും ഏതോ ചൊൽവാൾ.
എന്മകനേ, എന്നിരവീ, നീ
ഇൻറപടൈ പോകവേണ്ടോം;
കമ്മവിനെ പൊല്ലാതു
കേളുമെടാ, എന്മകനേ;
കിനാവുകണ്ട സ്വൽപ്പനങ്കൾ
കേളുമെടാ എന്മകനേ;
കേളെടാ നീ കൺമണിയേ
കൺമണിയേ, കേളുമെടാ;

പൊന്നുനിറം മെത്തയിലേ
 പുകയെഴുവക്കണ്ടേൻ നാൻ
 തിരളാന കൂട്ടമിട്ടു
 ചിങ്കം പറ്റിക്കൊല്ലക്കണ്ടേൻ;
 കൊത്തുതരം ഇലക്കുമതിൽ
 കൂവെയിരുന്നതളവും കണ്ടേൻ;
 കൂവെയല്ലാ അടുക്കിറുതു
 കൂറുവകാണെന്നിരവി;
 കൂറുവെന്നോ മാരാനോ
 കൊല്ലുവന്ത ചത്തുരുവോ?"
 "തായാരേ, കേളുമമ്മാ
 തടുത്തു മൊഴി ശൊല്ലാതെ.
 ഏഴുകടലപ്പിറത്തിൽ
 ഇരുമ്പറയ്ക്കുളളിരുന്നതാലും
 യമനടയ അരുളവന്താൽ
 ഇല്ലയെൻറാൽ പോവർക്കുളോ?
 കല്ലറയും കെട്ടിവയ്ത്തു
 കല്ലറയ്ക്കുളളിരുന്നതാലും
 കാലനടേ അരുളവന്താൽ
 കണ്ടില്ലെൻറാർ വിടുവർക്കുളോ?
 വാറവിതിയെങ്കിരുത്തും
 വന്തിടുക്കാൺ തായാരേ."
 തായാർ ചൊൽ മുകിയാമൽ
 താർകഴലൈ ഏകിവിട്ടാരും
 വാടിനീ പെൺകൊടിയേ
 വാത്തയൊഴു ചൊല്ലുകിറേൻ
 നാൻവിലക്ക കേളാമലൻ
 നായകനാർ പട്ടൈപോറാൻ
 കേട്ടുപോതിലെ പെൺകൊടിയും
 കെട്ടുതിയെൻറതാൻ നിന്നെത്തു
 പഞ്ചരത്നമേലതന്നെ

ഫവ

കൊയ്യുടുത്താൾ പെൺകൊടിയാൾ
മിഞ്ചും തനാവണ്ടശയം
മെല്ലിനല്ലാൾ പിള്ളെമുന്നെ
മങ്കൈനല്ലാൾ വന്തുനിൻറ
മണവാളരോ ടേതോ ചൊൽവാൾ

ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള അമ്മയേ സമാധാനപ്പെടുത്തിയ ശേ
ഷാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗ്യവന്നു വിരോധിക്കുന്നു.

“ഏകാൺ പത്താവേ, -ഉമ
ക്കിന്ത വിതി വരുവാനേ?
നേത്തിരവു പഞ്ചുണ്ണമേൽ
നിത്തിരെ ഞാൻറകയിലേ
പാത്തിരിക്കച്ചുനിയൻ വന്തു
പത്താവേ കൊണ്ടുപാനാൻ;
ആലുമരം മുടോടേ
അടിനകൻറ വിഴവും കണ്ടേൻ;
നാൻവളർത്ത കിളിയന്നത്തെ
നല്ലരവം തീണ്ടക്കണ്ടേൻ;
പൂണരിയ കളമുടൈത്തു
മതയാനൈചായക്കണ്ടേൻ.
വാളുംപരിശയുമായ്
ഉറക്കുളത്തിൽ ചാടക്കണ്ടേൻ
പൊന്നിൻമുട്ടിട്ടുടവാളും
പുലിത്തോൽ പരിശയുമായ്
പുകൾപിറവേ മറവർകയ്യിൽ
അകപ്പെടവും കണ്ടേൻ നാൻ
പൊന്നിൻനിറ മെത്തയിലെ
പുകയെഴുവക്കണ്ടനയ്യോ
നരിയുവന്തു കോഴിയെത്താൻ
നടുക്കുപ്പറിപ്പിടിക്കക്കണ്ടേൻ

മുൻവായിൽ മുത്തുതിർത്തു
 മുന്തിയിലെ മുടിയക്കണ്ടേൻ
 വെള്ളരിക്കാ കൊണ്ടുവത്തു
 വിടുതിയിലെ തരവുകണ്ടേൻ
 കത്തിരിക്കാ കൊണ്ടുവത്തു
 കൈതന്നിലെ തരവുകണ്ടേൻ
 മങ്ങല്ലിയം ഇഴപെതുകി
 മുടിയലറു വിഴവുകണ്ടേൻ
 കല്ലുളത്തിൽ മകുതേവർ
 കുടിയതൊരു തിരുനാളിൽ
 അത്രാം തിരുനാളിൽ
 അമ്പലം കഴുകേറിട്ടു ചുറ്റും
 ഏഴാം തിരുനാളിൽ
 എരുതുമേൽ നടതിടിമെൻ
 നടതിടിമെൻ അടിപെടവെ
 നായകനാർ പവനിവരാ
 ഏട്ടാം തിരുനാളിൽ
 ഇനിയതൊരു പരിയോരം
 ഒൻപതാം തിരുനാളിൽ
 ഉമയുമൊരു തേരോടി
 തേരോടി വലതുവരം
 തെന്നവനാർ പവനിവരാ
 ചാഞ്ചോട്ടം തേരിനുട
 തലയലങ്കാരം മുറിഞ്ഞു
 തലയലങ്കാരം മുറിഞ്ഞുപൊന്നം
 താഴികുടമുടയക്കണ്ടേൻ
 തന്നിഷ്ടമായ് നീർകുളത്തിൽ
 തട്ടുമാറി നീക്കുയിലെ
 ഉമ്മൈവിട്ടു മറവരെല്ലാം
 പിൻവാങ്കി ഓടക്കണ്ടേൻ
 കണ്ടകിന്നു വത്തനെയും

കാവലുക്ക് പൊല്ലാതു
 പൊല്ലാതാ കിനാവുകണ്ടാൽ
 പോവർകളോ മന്തിരിയെ
 വാരവിതി എങ്കിരുത്തും
 വന്തിട്ടംകാൺ പെൺകൊടിയെ
 ഇട്ടപയിരപ്പുതുക്ക
 ഏതും-കുറവില്ലെ പെൺകൊടിയെ
 വിളന്തപയിരപ്പുതുക്ക
 വിസനപ്പെടാ വേണ്ടാമേ
 ഏന്തരത്തിൽ മന്തിരിമാ-
 രെല്ലാതും പടൈപോക
 നാൻ-ഇങ്കിരിക്ക താണവമോ
 എന്നോടെ വിലക്കാറെ
 ഏന്തിഴയേ പോവേനൻറാർ
 എൻറചൊല്ലി ഇരവിപ്പിള്ളെ
 ഇന്തമുടൻ മൊഴിപേശി
 ചന്തമുടൻ ഇരവിപ്പിള്ളെ
 നീരാടപ്പുറപ്പെടുവാൻ.

(മട്ടുമാറി.)

അന്തനേരം ഇരവിപ്പിള്ളെ
 ആലകാലവിഷംപോലെ കോപിത്താൻ
 ചന്തമെരയ്ക്കച്ചെറുക്കൻപോക
 ചടുതിയിലമൃതാകട്ടിനച്ചൊല്ലി
 വെന്തെഴുന്ത ഉലയിൽ മെഴുകുപോൽ
 വേകിന്റൊടിയെ തായാരുമുൻചെല്ല
 പാടുപെട്ടാലുമെന്നാൽ മുകിയാതു
 പൈക്കൊടി ചൊല്ലുകേളാമൽ പോവേനോ
 കാൽപിടിത്തക്കഴുതു മുറയിട്ടു
 കണ്ണരശേ പടപോക വേണ്ടാമെ

.....

ചന്തമാക മൊഴിപേശിപ്പിള്ളെയും

൨൧

ചരതമാകവേ നിരപ്പിറപ്പെട്ടാർ
നീരാടിക്കരതന്നിലങ്ങേറിയേ
നീലകണ്ഠം ചരണമിനച്ചൊല്ലി
പാരപ്പെട്ട മരത്തിലിരുന്നൊരു
പല്ലിവത്തു വലത്തോളിലേവീഴ്
തൊട്ടനല്ല കുരിപലം പൊല്ലാതു്
ശോകമോടെ തിരുമ്പി നിരടിനാർ
തിരുമ്പിച്ചൊൻമുടൻ നിരാടിപ്പിള്ളയും
ചെൻറിയന്താ നിലക്കത്തകത്തിലെ
ചാരിലങ്കം പുകിത്തുടൻവിള്ളയും
പത്തിരകംകൂടിയതേ ചരണമേ
അന്തരത്തുടൻ കൊണ്ടുവന്നൊരുചരണമേ
അടിത്തുക്കുമ്പത്തിനാത്തരേപാൽ കിഴുവിഴം.

(മട്ടുനാരി)

മനമതിൽ ചിലവിടകൾ വൈത്തുട്ടനെപ്പിള്ളയും
മകിടനൈമുടിയും പുനൈന്തെ കെട്ടി
നൊറി തന്നിലെ നിറമണിത്തുടൻ
നീലകണ്ഠൻ തൻ പാദത്തെ പോററിയെ
കസ്തുരിക്കുറിയതുമിട്ടുടൻ
കൈത്തിരിത്തിയെ പ്പെമിട്ടാർപിള്ളെ
വന്തിരന്താരിടക്കെട്ടുതന്നിലെ
മങ്കനല്ലാൾ അമൃതുകൊണ്ടുവയ്ക്ക
മുന്നെടുത്ത അമൃതതു തന്നിലെ
മുല്ലപ്പൂമാലപോലെ തലനാരു
കുണ്ടുപോതമ്മ തായാർമലങ്കിയെ
കാരിയമൊൻമുന്നലമല്ല കാണുവേൻ
തെണ്ടർമുഴും മടവാർകൾകണ്ടൊരെ
തെരിശനമൊൻമും പൊല്ലാതകാണമേ
പക്കനാളുമകൈനാളുമൊല്ലാതു
പാചിയേനെ പടൈക്കൈൻമുപൊകാതെ

ഇക്കമെൻറപ്പടെക്കെൻറുപോകനിർ
 തുണിത്താലും ഉയിരെയിളപ്പേനേ
 കേട്ടതെല്ലാ മനസ്സിലടക്കിയെ
 കൃപയൊടെ അമൃതമുളകിനാർ
 നാട്ടമാകവേ കയ്യുംമിഴക്കിയെ

മേലേഴുതപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് തിരുവിതാംകോട്ട ചരിത്രം സംബന്ധിച്ച് പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പലതും ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ. വടകപ്പടരമായി യുദ്ധമുണ്ടായ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടുപത്താണിടയ്ക്ക് തിരുവിതാംകോട്ട രാജധാനി കൽക്കളെത്തായിരുന്നു. ആ പട ആദ്യം തിരുവിതാംകോട്ട സൈന്യത്തോടേറു തോറ്റു. അന്നത്തരം ആ അഹിതപക്ഷക്കാർ ഈ രാജ്യസീമയ്ക്കടുത്ത പണക്കടിയിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു. ഈ സ്ഥലം നാഞ്ചിനാട്ടിനേയും തിരുനൽവേലിയേയും വേർതിരിക്കുന്ന അതിര മലയുടെ അപ്പുറത്താണ്. തോവാളത്താലൂക്കിൽ ചേന്ന് കടക്കര മലയിടുക്കുകടന്നാൽ പണക്കടിയിൽ ചെന്നുചേരാം. സൈന്യശേഖരം ചെയ്തശേഷം വടകന്മാർ പോരിനായി വീണ്ടും ഈ രാജ്യാതിർത്തിയിലെത്തി. ഈ വിവരം വഞ്ചിരാജാവറിഞ്ഞ് എതിർക്കാൻ വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. എട്ടുവീടർ, ഇളമ്പയിൽ പണ്ടാരം, ഇടത്തറപ്പോറ്റി മുതലായവർ യോജിച്ചു പടകൂട്ടി ഉദയഗിരിയിൽ എത്തി. രാജാവിന്റെ ആജ്ഞയിൻകീഴിലുള്ള ഏഴു സൈന്യനേതാക്കന്മാരും ചേന്ന് ഒരാലോചന നടത്തിയ ശേഷം അവിടെ ഇടത്തറപ്പോറ്റിയും കുളത്തൂർ രാമൻപിള്ളയും ഇളമ്പയിൽ പണ്ടാരം മാത്താണ്ഡവർമ്മനും കോയിക്കൽതന്നെ വസിക്കയും മറ്റൊളകൾ ആ ചേരരാജാവിനെ വണങ്ങി വിടവാങ്ങി അടുത്തദിവസം പോർക്കളത്തിലെത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു സമയം ചെയ്തിട്ടു പാറ്റിടങ്ങളിലേക്കു പോകയും ഉണ്ടായി. പിന്നീടു ഇടത്തറപ്പോറ്റി മുതലായവർ വ

ടുകസേനയുടെ നാഥനായ രാമപ്പയ്യൻ ഒരു ഏഴുത്തയ ചൂ. പിറേറദിവസം ഉദയത്തിനു മുൻപേ അവർ പടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട് ശത്രുസംഘത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന സേനാപതിയെ വളഞ്ഞുപിടിച്ച് അയാളുടെ തലയറക്കുന്നുണ്ട് എന്നൊരു വിരവാദമായിരുന്നു ആ ഏഴുത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്നത്.

തിരുവിതാംകോട്ടേ പ്രധാന സേനാനാഥനായിരുന്ന ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള പോരിനൊരുങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിന് മകന്റെ ഈ ഒരുക്കം കണ്ടു പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ആ സ്ത്രീ അന്നു രാത്രിയിൽ അശ്ശുഭസൂചകങ്ങളായ പല സ്വപ്നങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു് ആ വിവരം മകനെ അറിയിക്കയും പോരിനു പോകരുതെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. ഈ പിറ്റേപ്പിള്ള സ്വധർമ്മഭ്രംശത്തിലുള്ള ഭയം നിമിത്തം അതു കൈക്കൊണ്ടില്ല. അതിനാൽ ആ സ്ത്രീ ഇരവിപ്പിള്ളയുടെ പത്നിയെ അയാളുടെ മുൻപാകെ തള്ളിവിട്ടു. അവൾ അലംകൃതയായി ഭർത്തൃസമക്ഷം പ്രാപിച്ചു് അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നൊഴിയണമെന്നത്ഥിച്ചു. അതും ആ ധർമ്മനിരതനായ സേനാനി സ്വീകരിച്ചില്ല. “ഏഴാംകുടലിനപ്പാത്തു് ഇരുമ്പായ്കത്തു് ഇരുന്നാൽ തന്നെയും യമഭൂതന്മാർ റരുമ്പോൾ “ഇല്ല” എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോകുന്നതാണോ? കല്പറകെട്ടി അതിനുള്ളിലിരുന്നാലും കാലന്റെ അടുവന്നാൽ “കണ്ടില്ലെ”ന്നുപറഞ്ഞു് അവരെ അയയ്ക്കാവുന്നതാണോ? വരാനുള്ളതു് എവിടെ ഇരുന്നാലും വന്നുപോരും. “വിളവിറക്കിയാൽ” അതു കൊയ്തെടുക്കുന്നതിൽ കാവോന്നു വരാനില്ല. പാകമായ വിളവു കൊയ്യുന്നതിൽ പരിതപിച്ചിട്ടു കാച്ചുമില്ല. ഏന്റെ തരത്തിലുള്ള സൈന്യമുഖ്യന്മാർ പടയ്ക്കുപോകുമ്പോൾ ഞാൻ ഗൃഹത്തിൽ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നതു യോഗ്യമുണ്ടോ?” എന്നൊക്കെയായിരുന്നു ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ സമാധാനരാജ്യങ്ങൾ. അനന്തരം അ

ഭദ്രം കളിക്കാൻപോയി. അപ്പോഴും ഭൂന്നിമിത്തങ്ങൾ കാണുകയാൽ മാതാവ് ഭൂവിച്ചു മതിമയങ്ങി ഓടിയെത്തി മകന്റെ കാല്ക്കൽവീണു മുറവിളികൂട്ടി. അതിനും അഭദ്രം പല സാമ്പനചരണങ്ങൾ പറഞ്ഞശേഷം കളിച്ചുകയറി ദൈവപ്രാർത്ഥന നടത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരത്തിൽനിന്ന് ഒരു പല്ലി അഭദ്രത്തിന്റെ വലത്തെ തോളിൽ വീണു. ഇതുകണ്ടു് സേനാപതി വീണ്ടും വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി. കളിച്ചുകയറി ഇലകളിൽപോയി ഞാഴുത ശേഷം ഉണ്ണാനിറങ്ങ. ചോറിൽ തലമുടിക്കണ്ടു. ഇതും ഭൂന്നിമിത്തസൂചകമായിരുന്നു. അമ്മ വീണ്ടും മുൻപത്തെ പോലെ പലതും പറഞ്ഞു മുറയിട്ടു. ഇവിടുത്തെ ചഞ്ചാലത്തു ദേവത്തോടുകൂടി ഭക്ഷണം കഴിച്ചെഴുപ്പുനേർന്നു് ഒരുക്കൊതുങ്ങി.

ഒരു ദൈവഭൂപാരി ഈവിധം പറയുന്നു.

നല്ലചല്ലടം മേൽക്കച്ചകെട്ടിനാർ
പൂശിനാരെ പുഴുവോടുജവാതും
പൂന്തളിർക്കച്ചമീതിലണിത്തുടൻ
തട്ടിത്താലവിഴ്ത്ത വിഴാമലൈ
ചന്ദ്രകാവിജമുതാടം മേൽകെട്ടി
ഇന്തിരൻ പവനിക്കിണയാകവേ
ബഹു ചന്തിരൻവത്തുതിത്തതുപോലവേ
അന്തിരങ്കൾവാറതറിയാമൻ
ആയുധം നാലുകൂട്ടമെടുപ്പാരാം.

പിന്നീട് അയ്യ കൃത്യങ്ങൾ താഴെക്കാണുന്നവയാണ്.

ചിന്തമെയ്യവേ മങ്കനല്ലാളക്ക
സ്നേഹമുറക്കരുവേലംചാരിയെ
സന്തോഷത്തുംവഴിയെ കൊടുത്തുടൻ
ചാത്തിരചൊല്ലവേണമിനിയെൻറ
കരുവേലം കയ്യിൽകണ്ടുപൊഴുതിലെ

കൈനകിത്താളെ മന്തിരിയെത്താനും
 അന്തിരമൊൻറും വാരാമൺനീർചെൻറും
 തന്തിരത്താൽ പടൈകണ്ടുവാരുമേ
 എൻറപോതവരും ചൊന്നപൊഴതിലെ
 മാതാവേത്തിരുവടി പോറിയെ
 ഏതുമൊൻറും കുറൈയില്ലത്തായാറെ
 ഏപ്പടിയുംപടൈവെൻറുവാറേനാൻ
 നീതിയാലിന്ത ഈശ്വരിയുണ്ടമ്മെ
 നീലകണ്ടസപാമിയുമുണ്ടമ്മെ
 അയ്യനാർത്തൻ തിരുനയനത്തിനിൽ
 അരുമയാകപ്പിറന്നതും നീയല്ലൊ
 മെയ്യിൽമതിയൊരു പേരുമറിയാമൺ
 പെരുമയാക ഉതകീടുടെവമേ
 ഉപായമാകവേ കൊല്ലിക്കുപാണ്ടിയൻ
 മറുപടിക്കങ്കെ കണ്ണുകപോനതും
 കണ്ണുകയ്ക്കുടൻ വാളുകൊടുത്തതും
 കന്നിപത്തിരകാളിയും നീയല്ലൊ
 എണ്ണമെണ്ണിയിരുന്തു വിഴാമലെ
 ഇരവിയോടെപടൈക്കു പോമോകാളീ
 ഏകിടവേ അടിതൊഴുതേകിയെ
 ഇരവിപ്പിള്ളെ പടൈക്കുനടന്നനറെ
 ചാവടിയിൽ വരുമന്തവേളയിൽ
 തക്കവീരപ്പടയുമിളകിയെ
 മങ്കിളാനന്തപുരവികൊടുവന്തു
 മല്ലംവൈത്തുക്കുടവാറിറുക്കിയെ
 ചെൻറതൊട്ടുപരിമീതിലേറി യെ
 ചിറന്തനല്ലമരമറിന്തേവിഴ
 മല്ലമരമറിന്തു വിഴന്തപിൻ
 വായിത്തനല്ലവരിയിതുപൊല്ലാതു
 മെല്ലെമെല്ലെച്ചെരുപ്പിന്മീതേറിയെ
 വീരരോടെ പടൈക്കുനടന്നാറെ

൨൬

നടത്തുതേരുവീതിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ
നല്ലവേതിയൻ എതുവത്തു തോൻറിനാർ
മുഴുകിരുക്കയിൽ ഉരുളിയുമരിയുമായ്
മോകമോടെ ഒരുക്കയിൽ തീയുമായ്
എതുവന്തമറയോനെക്കണ്ടപിൻ
ഏതുവത്തുപിടിയുമോയെൻപാരാം
കുതിർകൊണ്ടുപുലിയർക്കുരിച്ചിയിൽ
കരുമ്പാറയിൽ മാളികമീതിനിൽ
കൊത്തുളത്തിൽ പാരാശതമ്പുരാൻ
കൂൻറവീരപ്പടയോടീരിക്കവേ

...

...

...

...

അനന്തരം പടക്കളംനോക്കി പുറപ്പെട്ടു തിരുവിടക്കേടു
മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും കടന്നു പോകുന്നു. ഈ യാത്ര കണ്ടു പുര
സ്തീകൾ ഓരോന്നു പറയുന്നു.

തെന്നവനിരവിപിള്ളെ-മന്നവർ
പവനിയെപ്പോൽപാരാർ
മന്നവർപവനിയെപ്പോലെ-ഇരവിപ്പിള്ള
വാരപവനിയെപ്പാരായ്
മന്നവർ പവനിയെപ്പോലെ-മാർത്താണ്ഡവാളിരവി
വാരതുരയെക്കണ്ടു
മടവാർകൾകൂടിനിൻറ-കുന്നൽമതനുക്കിണൈ
ഇവർ രാച്ചിയത്തിൽ വാഴ്കകരുതി
വീരരോടെവടുകർ-പോരുകൊകെ

...

...

...

...

പോരുകൊരുക്കിനിൻറ
പോരതുരയെക്കണ്ടു
കൂവേയർകൾകൂടിനിൻറ
ആശൈമൊഴികൾപേശി
പാരുലകിലിത്തുരയെ
ചെററതായും പെൺകൊടിയും

പടൈപോകച്ചൊന്നാരോ
 ചൊന്നാർകളെയിന്തതൂരയെ
 പൊറതായും തുയരംതീർത്തു
 പൊറതായും തുയരംതീർത്തു
 മനസ്സുകടങ്കിയിരുപ്പാർകളോ
 എന്നപുത്തി ശരണായി

പിന്നീടു ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ആഘോഷങ്ങളെപ്പറ്റി
 വിവരിക്കുന്നു. അന്നത്തരം ഇരവിപ്പിച്ചു,

കുളിമക്കാടുകുളം എല്ലെവിട്ടു
 കുളിമക്കാടുകുളെല്ലെവിട്ടു
 തൊട്ടിയകോടും താൻകടത്തു
 തൊട്ടിയകോടും പെരുവിളയും
 ചുക്കാനമ്പലം കടത്തു
 മുന്നേമുന്നേ ചെൻറപേരെ
 ഇളംകടിക്കളം തന്നിലെ
 നിൻറവരണി പിടിക്ക
 ഇങ്കവരണി പിടിത്തു
 നിക്കമന്തവേളയിലെ
 ഇരുമുകിൽവണ്ണം ശരണമെൻറ
 ഏഴിലൊട്ടുവന്ത മറപ്പടയും
 ഇരത്താകാട്ടുപാളയത്തി
 ലിരുന്ത വട്ടകരെല്ലാം

... ..

പരുത്തിരൾ മലയാംസേനൈ
 മാററാണെക്കണ്ടുപോതു
 ഉരത്തിനാൽ വില്ലർചെയ്യ
 ഒരശേയലായ് വെടികൾവൈരന്മാർ

പാട്ട്.

അന്തനേരമിടത്തിറത്തേവനും

൨൮

ആനശങ്കരൻ കോതമന്ദകനം
വിന്തചേരം കലയപ്പെരുമാളും
വെങ്കലക്കൊടി കുളത്തുരുരാമനും
ചുന്തരംപുകൾ കുംകമക്കണ്ണനും
തുകശംകക്കൊടി വീരൻകേശവൻ
തെന്നിളമ്പയിൽ മാത്താണ്ഡവർമ്മനും
ചിങ്കംപോലെ വരികിൻറവേളയിൽ
മന്നവരും ചിനപ്പുത്തിപ്പിള്ളയും
വലിയപിള്ള പനയറരാമനും
എന്നിലും പുകളീച്ചരൻതേവനും
ഇരിവിപിള്ളയും നെറിക്കൈതന്നിലെ
വത്തുമുന്നണിതന്നിലിറക്കിയെ
മാരിപോലെ ചരകളെ തുകിനാർ
നാലുദിക്കുംപടെയേയിളക്കിയെ
നാക്കാലെയ്ക്കു പടവിളികൊണ്ടല്ലോ
വീരർതാങ്കളും വാങ്കിവിട്ടാർകളെ
തരത്തിനോരോ കുതിരയെവേഗംതാൻ
താണ്ടിവന്തരിളംകുടിതന്നിലെ
വാറവാറ കുതിരയെ കണ്ടുപിൻ
മന്തിരിയോടെയോടവർ ശേവിത്താർ
പാപിമേക്കെ കുതിരവരുകിതേ
പറന്നാമം മലയേറിക്കൊള്ളുവോം
വാത്തചൊന്ന കടക്കാരനൈപാത്തു
മാററിയെത്ത വെടിയിടിപോലവേ
മന്തിരിയായിപ്പിറഞ്ഞോരുനാമിനി
മാറിപ്പോവതുംശരിയല്ല കാണ്ഡോം
പട്ടിയെക്കണ്ടോലോടുവതു നീതിയോ
അന്തരംവരം ഇൻറനാമോടുകിൽ
അരശർതിരുമുമ്പിൽ എപ്പടിചെല്ലേവോം
എന്തനോടെയിറക്കിപ്പൊരുവോക്ക
ഏററശേവുകരുണ്ടോനാൽ വാരങ്കോ

൨൯

ചിന്തൈമയ്യവെ ഇഴട്ടികൈവാങ്കിയെ
തിരുവിയേരിനാരിററപ്പുലിപാലെ
ഏകിനാരെഇളംകുടിതന്നിലെ
ഇടിമുഴക്കംപോൽ വാത്താരംകൂട്ടിയെ
മാറിവാറകുതിരയെക്കണ്ടല്ലോ
വേകത്താൽകത്തിവെമ്പരിയോറിനാൻ.
ആനയിന്മേലവെട്ടിമടക്കിനാൻ
കാലുനാലും മുകമിടമററിട
കയ്യിനാലെ പുരവിയെത്തട്ടിനാൻ
ഇന്തിരനൊ ഇവരാറൊ തൈവമേ
ഏതുപായമോ കയ്യരംചെയ്യിനാൻ
ചന്തിരനൊ ഇമലോകത്തുതോരോ
ഇഴശപരനൊ വകപ്പിനാൽ തൈവമേ
കാവലക്കിണയൊത്തോൽ വീരനൊ
കുരുതിയെവെട്ടിക്കുഴും തഴമ്പിച്ചൊ
അന്തപ്പുറട്ടുവെട്ടുകൾകണ്ടുടൻ.
അരശർ പെരുമാളും മന്നരെത്തേടിനാൻ.
എന്നമെയ്യു വളർത്ത പരരാശർ
ഇപ്പോളാനമിതേരീവാറാരോ
പിന്നണിയേയും വെട്ടിത്തുരത്തിയെ
മിഞ്ചുംവീരർ പടയോടെ ചൊല്ലുവാൻ
അണ്ണർകോനൊരു വമ്പരെ മൂലയ്ക്ക
ആരവാരം കേട്ടോടിവാറാരോ
എണ്ണിപ്പാത്ത ശരംവന്തു കൊള്ളു
ഏററശേവുകൾ മേലെടംതേരിനാൻ
വീരശൂരനിടത്തിറത്തേവനം
വെള്ളികെട്ടും കഴൽക്കാറർകൂട്ടവും
വേകമോടെവെടികൾ കൊളുത്തിയെ
മാറാലർപടവെട്ടിമടിയവേ
ഇപ്പടിയിപൊരുകിൻറവേളയിൽ
എല്ലാപേരും പടെ കണ്ടുനില്പവേ

(വിരുത്തം.)

അണിക്കണിപിടിത്തകഴൽവെങ്കലം അതിക്കിടമാനമതു
 ആനൈക്കമുതുകിട്ടതുടലൊക്കയും വെങ്കലം
 വെങ്കലത്തമ്പട്ട്മൊടു, പുരവിനടനാലുമിട്ടുതണമതുവെങ്കലം
 വിരവിനൊടുകെട്ടുന്ന മേപ്പിടാരത്തിൽ നാലതുകും ചട്ടയുംവെങ്കലം
 എങ്കുമെയപ്പുടപുറപ്പെട്ടന്നേരത്തു വിളിക്കുന്ന വാങ്കാവും വെങ്കലം
 ഇപ്പടിയിരുപടകോലാഹലംകണ്ടു ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള ചൊരുതാൻ.

അതിൽപിന്നീടുണ്ടായ അതിഭയങ്കരസംഗരത്തെ സര
 സമായി വണ്ണിക്കുന്നു. ചേരിൽ മരിച്ച വഞ്ചിസൈന്യനാ
 ഗന്മാരിൽ പലരുടേയും പോരുകൾ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവി
 കുന്നുണ്ട്. അപജയോന്മുഖമായ സൈന്യത്തിന്റെ മുന്നണി
 യിൽ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള പത്മവൃന്ദത്തിൽ അഭിമന്യുവെന്ന
 പോലെ പ്രവേശിച്ച് ശത്രുക്കളിൽ അനേകപേരെ നിഗ്രഹി
 കയും ഒടുവിൽ മുറിവേററു പടറിലത്തിൽ പതിക്കയും ചെ
 യുന്നു. ഉടൻ വിചക്ഷണനായ ഒരു ഭടൻ അടുത്തു് ആ ഇരവി
 പ്പിള്ളയുടെ ശിരസ്സ് ദേഹത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തി വടുക
 പ്പടയുടെ നാഥനു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു.

തിട്ടത്തുടൻ തലയംകൊണ്ടു
 വെററിക്കൊട്ടും കൊട്ടിക്കൊണ്ടു
 ചെപ്പത്തുടൻ ഇഴത്തൻകാട്ടു
 പാളയത്തിൽ ചെത്തിരുത്താൻ
 ഇരവിപ്പിള്ളത്തലയും വെട്ടി
 പട്ടിൽപ്പൊതിത്തുകെട്ടി
 ചീക്കേറും തിരുമലനാഥൻ
 തുരയുടെമുമ്പിൽ വൈത്തുതൊഴുതു
 അടിവണങ്കി തൊഴുതുനിൻറാൻ.

 വണങ്കിനിൻറ കുട്ടനോടേ

വാത്സ്യൈല്ലാം കേൾപ്പാനാം
 ഇണകുവടിതലയിതേതോ
 ഏതുതലയെൻറാൻ
 കണംപറവേ ഓട്ടനോട്ട
 കൂറിട്ടവാനൊരുവാരെന്ത
 അങ്കുരശർമണവാള
 രാണവഞ്ചിവേന്തരുടെ
 വേന്തരെട്ടുപേരതിലെ
 വീരനപേർകളുണ്ടും
 ഇണകുംപുകൾഇങ്കുരശേ
 ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ
 ചന്തത്തുരതലയിതെൻറ
 ചെപ്പിട്ടവൻ ഓട്ടാളൻ
 അന്തവാതെന്തകേട്ടുപോതു
 ആണഴകൻവേന്തരും

... ..

അയ്യോഇന്തത്തുരയെപ്പോലെ
 അവനീതനിൽപാത്താലൊരുവരുണ്ടോ
 കൈയ്യരമെഴുവിച്ചോ ഇവനെ വെട്ടാൻ
 കണ്ടവരും മനം കലങ്കമല്ലോ
 വയ്യവുകഴിട്ടമിവരുടയ
 വൈരപ്പണിയിട്ടകാതഴകും
 കോതിമുടിന്തതോർമുടിയഴകും
 കൂൻറകസ്തുരിപ്പൊട്ടഴകും
 ഏതുചൊല്ലുപ്പോറേനിവർവടിവൈ
 ഇനിമേൽനിന്നന്താനാൽ പലവുമുണ്ടോ?
 പോതമറിയമൽപശുതലയെ
 തിരുവപ്പാളയത്തിൽ കൊടുത്തുവിട്ടാൻ.

... ..

... ..

ആററിക്കൽ റാണിക്കു കപ്പം കൊടുപ്പാൻപോയ അവസരത്തിൽ ഗിഫ്റ്റ് ഡിനെയും കൂട്ടുകാരെയും എടുവീട്ടിൽപിള്ള മാരിൽ ചിലർ വധിച്ചു വിവരം മലയാളത്തിൽ പല പഴയ പാട്ടുകൾക്കും വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചുതെങ്ങിൽ കോട്ടയിലേ വെള്ളക്കാർ നാട്ടുകാരോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ തലശ്ശേരിക്കോട്ടയിൽനിന്നു വരുത്തിയ വെള്ളപ്പട രാജദ്രോഹി കളെ തിരഞ്ഞു യാത്രയായി. ഈ അവസരത്തിൽ രാജ്ഞി പതിവായി നീരാട്ടണ ആറുകടവുവിട്ട് വേറൊരു നിത്യസ്ഥാനത്തു് സ്നാനത്തിനെഴുന്നള്ളി. രാജ്ഞിയുടെ അംഗരക്ഷകന്മാരായ നായർപ്പടയും അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ട ചാവർപ്പടയും അവടെ നിരന്നുകഴിഞ്ഞു. ഈ വിവരം അടുത്ത ഒരു പൊയ്ക്കയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു മുടി കോതി നിന്ന ഒരു യുവതിയോടു് അവളുടെ കാര്യം പറയുന്നു. ആ വിദ്വാൻ ഒരു കന്നിക്കു ഒരു ടുഞ്ഞെറിഞ്ഞു് അവളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

അതിനവൾ:—

“മുങ്ങിക്കുളിച്ചു മുടികോതിനിന്നപ്പം
കന്നിക്കുതുകൊണ്ടേറിയുന്നതാരെന്നെ?”

എന്നുചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ അവൻ:—

“കന്നിക്കുതുകൊണ്ടേറിയുന്നതു ഞാനാണു്”,
ഇപ്പഴം ചോലയിൽ നിന്നു കുളിക്കുന്നു?
മാപാപിപ്പിള്ളമാർ ചതിച്ചു ചതിക്കുണ്ടു്
വെള്ളപ്പടവന്നു കോരമായല്ലോ.

...

...

...

...

തമ്പ്രാട്ടി നീരാടി യിപ്പോഴെഴുന്നള്ളും
ചെഞ്ചോലപ്പാടത്തു കൂടെ എഴുന്നള്ളും
നായർപട പാഞ്ഞെണിയിട്ടെഴുന്നള്ളും

ചാവപ്പടചാടി കൂടെ ഏഴുന്നളളം.

ചാഞ്ചാടി ചോലയിൽ നിശ്ശേഷം ചൊയ്ക്കാറാക

(ഇത്യാദി)

ഇരുന്തററിമുപ്പത്തഞ്ചുവർഷം മുൻപെയാണു് ഇതുണ്ടായതു്. ദേശചരിത്രം സംബന്ധിച്ചു്,

“പന്തം പൊലിഞ്ഞോടാ പരപ്പക്കട്ടി?

പനിവെള്ളം വിഴുന്നിട്ടെ തച്ചുരാണെ

ചതിയോടാ വിതിയോടാ പരപ്പക്കട്ടി

ചതിയല്ല വിതിയോണു തച്ചുരാണെ.”

പണ്ടു് തിരുവിതാംകൂറു് രാജാക്കന്മാരെ രാജദ്രോഹികൾ പലപ്രകാരത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ബലവും രാജാക്കന്മാരുടെ ബലഹീനതയും കൊണ്ടു് രാജവംശത്തിന്റെ പ്രതാപംതന്നെ അസ്തപ്രായമായിരുന്നു. ചിലരാജാക്കന്മാർ പ്രായേണ രാത്രികാലങ്ങളിൽ രഹസ്യമായിട്ടാണു് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതു്. ആ കാലത്തു് ഒരുരാത്രിയിൽ ഒരു രാജകുമാരൻ അവിടത്തെ ഒരു അനുചരനോടൊന്നിച്ചു് നെല്ലുറിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു പാടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തുകൂടി പോകയായിരുന്നു. ചോരമായ ഇരുട്ടിൽ വഴികാണാൻ ആ ഭൃത്യൻ ഒരു പന്തം കത്തിച്ചു പിടിച്ചു കൊണ്ടാണു് യാത്രയായതു്. ദീപം വെച്ചിരുന്നാൽ തന്നെയും തിരുമുമ്പിൽ നടക്കുന്നതു് ഭൃത്യന്മാർക്കു് അതല്ലെന്നു നടിപ്പുകൊണ്ടു് അയാൾ പിറകിലും രാജാവു മുമ്പിലുമായി നടന്നു. അനുചരൻ വൈരികളാൽ വശീകൃതനായിരുന്ന കഥ രാജാവു് അറിഞ്ഞില്ല. വഴിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന രാജദ്രോഹികൾ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം കാണിച്ചയക്കുന്ന പരപ്പക്കട്ടിയെന്നു് ആ ഭൃത്യന്മാരുടെ പന്തം അണച്ചു. രാജാവു അതു കണ്ടിട്ടു് “പരപ്പക്കട്ടി! പന്തം അണഞ്ഞുപോയോ” എന്നു ചോദിക്കയും “മഞ്ഞുവെള്ളം വീണിട്ടാണു് അണഞ്ഞുപോയതെന്നു് അവൻ സമാധാനമായിക്കയും വസ്തുത

ഹിച്ചിട്ട് “ചതിയോ ഇതിനു കാരണം വിധിയോ” എന്നു രാജാവു വീണ്ടും ചോദിക്കയും “ചതിയല്ല, വിധിതന്നെയാണ്” എന്നു ഭൃത്യൻ അതിനു മറുപടി അറിയിക്കയും ഉണ്ടായി. ആ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ വൈരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവരുടെ ആഗ്രഹം നിവ്ഹിച്ചു. ഇങ്ങനെയൊരു കഥയാണ് മേൽ ഏഴുതപ്പെട്ട പാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചു നടപ്പുള്ളത്. വേറെ ലക്ഷ്യം കിട്ടുന്നതുവരെ ഇതുതന്നെ വിശ്വസിക്കുകയെ തരമുള്ളു.

ഭാരതപ്പോര്.

അമ്പിലമ്പിളിത്തെല്ലണിയും നാഥൻ
അമ്പിനോടു കോമ്പനാനവടിവായ്
ഇമ്പമോടു കുന്നിൻമകളുമ്പോൾ
ഇമ്പമകന്നോരു പിടിയുമായി
ആടലൊഴിഞ്ഞവരടവിതന്നിൽ
ഉടമോദമോടു മരുവുകാലം
തണ്ടാർശരൻ നീലകണ്ടനെ കണ്ടി-
ട്ടുണ്ടായിതുവൈരം മാനസംതന്നിൽ
മുന്നമെരിചെയ്തു പകയെ തീപ്പാൻ
ഇന്നുതരമായി വന്നുകൂടി
എന്നു മാനസത്തിലുറച്ചുകൊണ്ടു
ചെന്നു മലരവും കരിമ്പുവില്ലും
കൈക്കലാക്കിവന്നു തേരതിലേറി
കാറ്റുപോലെവന്നു മറഞ്ഞുനിന്നു
മുന്നമെരിചെയ്തുപോലെ വരാത്താൻ
മുന്നംനായകനെ ശരണമെന്നു
അഞ്ചഞ്ചാറെ കണ്ടഞ്ചമ്പനഞ്ചെയ്യ

അഞ്ചുപുഴ നെഞ്ചിലാറണിത്തോണെ
 അമ്പുകൊണ്ടു കൊമ്പനാനയുമപ്പോൾ
 അമ്പുറു പിടിയോടൊട്ടുത്തു മോദാൽ
 മാതൃയിർകൊണ്ടു പുണർനാളിൽ
 ആനമുകനാസ്സനുള്ളവരും പൈതൽ
 ഇന്നെന്നുടെ ചിത്തകമലംതന്നിൽ
 വന്നിങ്ങിരുൾനീക്കി തുണചെയ്തന്നായ്
 അപ്പമിളന്നീരും പൊരിവരിക്ക
 ചക്കച്ചുള രസക്കനികളെല്ലാം
 ഏപ്പോതിലുംവെച്ചു പണിത്തേനമ്പാൽ
 ഉൾപ്പുതെളിഞ്ഞൊക്കെ നുകൻകൊൾക
 വാണീഭഗവതി വാണീടുകെൻറ
 നാവിലൊരുകഥ ചൊൽവതിനായി
 പാണിക്രൂപ്പിത്താനും വരമിരത്തേൻ
 പേണിക്കൊൾക കവിമനയെ തായെ
 സ്വമാണമലയോന മാനമുകനും
 സാരമേറുമെൻറ ഗുരുവരനും
 ഇസ്സഭയിൽവാഴും സജ്ജനങ്ങളും
 ഇക്കഥയ്ക്കു നജ്ഞ നൽകിടുന്നാകിൽ
 ഉൾക്കാമ്പിൽവെച്ചു വന്ദനചെയ്തേൻ
 ബാലനാകയുമുണ്ടറിവുമില്ല
 ചേലോടൊരുവിള വഴുവുമില്ല
 കൊത്താൽ സ്വരമത്ര ലയവുമില്ല
 പാത്താലൊരുബന്ധു തുണയുമില്ല
 കർത്തൃകർമ്മക്രിയാ പദമറിയാ
 കാലദിക്കവസ്ഥയതുമറിയാ
 സത്തുചിത്താനന്ദപ്പൊരുളറിയാ
 ഒന്നുരണ്ടുമൂന്നു നാലൊടഞ്ചാറും
 ഒന്നുമറിയാതൊരടിയനിന്നും
 വന്നിസ്സഭതന്നിലുരചെയ്യുന്നേൻ
 നിന്ദിക്കാതെ വന്ദിപ്പതിനായിട്ടും

൩൬

പൂക്കളിട്ടു കാലുപണിന്തെന്നയാൽ
എപ്പോതിലുമുൾപ്പു തെളിഞ്ഞടിയൻ
സോമകുലജാതഭൂപതിമാർക്കു
ദീപമാകിയോരു ശന്തനുഭൂപൻ
ഭാമിനിയാം ഗംഗ മറഞ്ഞശേഷം
കാമിനിയാം മത്സ്യഗന്ധിയെ വേട്ട
ചിത്രാംഗദൻപിന്നെ വിചിത്രവീര്യൻ
എന്നങ്ങിരുപേരു സന്തതിയുണ്ടായ്
അമ്മാൻമിഴിയാമംബികയെവേട്ട
ചിത്തകേശതുകത്തോടിരിക്കുകാലം
മുപ്പാരിടതിങ്ങും കീർത്തിയുളളോരെ
അപ്പോൾമാറുവാനായംബരേനിന്നു
ചിത്രാംഗദനാം ഗന്ധവ്ൻകോപിച്ചു
അത്രത്തട്ടത്തു യുദ്ധംചെയ്തതനേരം
നേത്തുപോരിലിരുപേരുമൊന്നിച്ചു
പാത്തിടത്തെ വാനോർപുരംപ്രാപിച്ചു
പിന്നെ നാടുവാണു വിചിത്രവീര്യൻ
കൊന്നു രാജയകുഴ്ത്താവുകിയ വ്യാധി
അമ്മയായ സത്യവതിയക്കാലം
തന്മകനാം വേദവ്യാസനെയോത്തു
ഭൂവിച്ഛടൻമെല്ലെ മാമുനിവ്യാസൻ
വെക്കുമവിടത്തെയ്തൊഴുന്നള്ളി
അപ്പോളുൾപ്പെട്ടു വ്യാസനെനോക്കി
ഇപ്പോൾതെളിഞ്ഞെന്റെ സങ്കടമെല്ലാം
വന്ദനാകും ചിത്രാംഗദന്റെ കയ്യാൽ
ഉമ്പർനാട്ടിലായി വിചിത്രവീര്യൻ
പെറ്റില്ലംബുജാക്ഷിമാരിരുപേരും
ചെററല്ലെന്റെ ഭൂമിമെന്തുചൊല്ലാവൂ
സോമകുലത്തിൽ സന്തതിയില്ലാതെ
സാമാന്യമായി വന്നിക്കാലമോരേന്താളം
അംബികയിലുമംബാലികയിലും

ചെമ്മേ സന്തതിയുണ്ടാകണമിന്നു
 അമ്മചൊന്നതു കേട്ടംബികതാനും
 അംഗം പുണരുവാൻ ചെന്നൊരുനേരം
 കഷ്ടമായ രൂപവേഷ്ടിതംകണ്ടു.
 ദൃഷ്ടിയടച്ചു മെയ്പുണന്നുമൂലം
 പെട്ടന്നംബികയിലുളവായ്ക്കുന്നു
 ദൃഷ്ടിവിഹീനനായ് ധൂതരാഷ്ട്രൻതാൻ
 അംബാലികതന്റെ ഭവനേചെന്നു
 അന്നുമുനിരൂപവിഹീനനായി
 ഗാത്രകൃമിരക്ഷാദികളെക്കണ്ടു.
 നേത്രകൗതുകം വരാഞ്ഞതുമൂലം
 സൂത്രമതിനെന്തെന്നോത്തവരാതന്റെ
 ഗാത്രമൊരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു വേഷ്ടിച്ചു
 അംബാലികയുമായ്ക്കണന്നുമൂലം
 അംബാലികയിലുണ്ടായിതു പാണ്ഡു
 സത്യവതി മാതാവിങ്ങനെകണ്ടു
 സത്യവതി തന്നോടിങ്ങനെചൊല്ലി
 പുത്രാ കേൾക്കുന്നിയിന്നിവിടെ ചെയ്തു
 വിക്രമങ്ങളോരും വിചിത്രമായി
 പെട്ടെന്നംബികയിലുളവായ്പ്പോൾ
 ദൃഷ്ടിവിഹീനനായുള്ളൊരു പുത്രൻ
 അംബാലികതന്നിലുളവായ്ക്കുന്നു
 അംഗവിഹീനനായുള്ളൊരു പാണ്ഡു
 തപകാലജ്ഞാനനിരതനായി
 ഉൾപ്പൂതെളിഞ്ഞൊന്നു നരകകുനിയും
 അമ്മചൊന്നതുപോൽ ചെന്നൊരുനേരം
 അമ്മാമുനിപിന്നെദാസിയായുള്ള
 അമ്മാനിനിയുമായ്ക്കണന്നുമൂലം
 മൂന്നാമതാദാസി മണിയിൽനിന്നു
 ഉണ്ടായ് വിദൂരനെനൊരു തനുജൻ
 അല്ലലൊഴിഞ്ഞെല്ലാവരുമൊന്നിച്ചു

നവ്യ

നല്ലപോലെ വാണങ്ങിരിക്കുകാലം
അന്ധാരമാവു ധൂതരാഷ്ട്രനുംപിന്നെ
സന്തോഷേണ ഗാന്ധാരിയേയുംവേട്ട
കുന്തിഭോജനമെ നന്ദനയാകും
കുന്തിദേവിയേയുംപിന്നെ വൈകാതെ
മദ്രാതമജയാകും മാദ്രിയെക്കൂടെ
അതുർഭൂമാനസനാംപാണ്ഡു കൈക്കൊണ്ടു
ചിത്തകെഴുതുകത്തോടൊത്തമ പാണ്ഡു
മത്തഗാമിനിമാരോടു ചേർന്നിട്ടു
അഭിതൻമുഖകളിൽ മടിച്ഛീടാതെ
അത്തലൊഴിഞ്ഞങ്ങു മരുപുറംകാലം
ചിത്രമായമാനം കലയുമായി
ഒത്തുപുണരവോളമഹീപാലൻ
കണ്ടുകരതാരിലെടുത്തുചാപം
മണ്ടിയണഞ്ഞച്ചു തൊടുത്തൊന്നെയ്യ
അസ്രമോരടനക്കലയുംദിവ്യ
ഗാത്രമോടനല്ല മുനിയാസ്സന്ന.
അംഗജാസ്രമോര പ്രിയതമയെ
തുംഗമുദാതൊട്ടാൽ നിനക്കുമതു
വന്നീടുമേ ചന്ദ്രവംശജാ പാണ്ഡു
മന്നാനിനക്ക മേലാസുഖംവേണ്ട
ഏവമരുൾചെയ്തു മുനിയുമപ്പോൾ
ദേഹമുപേക്ഷിച്ചു ദിവംപ്രാപിച്ചു
ഗാന്ധാരിക്കു ഗർഭമുളവാഞ്ഞു
എല്ലാജനങ്ങളും പറഞ്ഞുകേട്ടു
കുന്തിദേവിയോടു പറഞ്ഞുപാണ്ഡു
ഗാന്ധാരിക്കു ഗർഭമുളവായിപ്പോൾ
ഭാഗ്യവാനായിവന്നങ്ങുഗുജൻതാനും
ഭാഗ്യവിരോധിയാസ്സന്നിതു ഞാനും
പണ്ടുമിങ്ങലത്തിൽ പുത്രരില്ലാതെ
വണ്ടാർകുഴലിമാർ ഭൂഃഖിതരായി

നൻ

നന്നനന്നിതെന്നെ പറഞ്ഞീടാവു
പുത്രരുളവായില്ലെങ്കിലെല്ലാക്കും
എത്തുംനരകമെന്നറിക ബാലേ
എന്നതോത്തു നീയുമെന്നുതെവാക്കു
നിന്ദിക്കാതെ നിന്ദിച്ചീടുകവേണം
ഭർതൃശാസന കൈക്കൊണ്ടവരതൻറ
ഭർത്താവായപാണ്ഡു തന്നൊടുചൊല്ലി
പണ്ടെനിക്കു ദുഃഖംസമുന്നി തന്നി
ട്ടുണ്ടുനാലു മന്ത്രമുചയെന്നാലും
പ്രാർത്ഥിച്ചീടുകിലിന്നാരിൽനിന്നു
പാർത്തിടാതെ പുത്രരുളവാരെന്നും
ഏവ്വേകേട്ടുതാപംവെടിഞ്ഞുതൻറ .
ഭാവംകളഞ്ഞു പാണ്ഡുവുംമന്ത്രിച്ചു
യോഗ്യതകൾമറുപിരിതിന്നോടൊപ്പം
ബാലേ സതികലമാലികേ കുന്തി
ചാലേ സന്തതിയുണ്ടാവതിനായി
സേവിച്ചീടുകനീ ധർമ്മരാജാവേ
മോദത്തൊടുത്താനും തപംചെന്തിടാം
ഇത്ഥംകേട്ടു കുന്തിദേവിയുമപ്പോൾ
ശുദ്ധബുദ്ധിയോടുമക്കജൻ താനും
സേവിച്ചതിനാലെ കുന്തിയുമായി
പ്രാപിച്ചതിനാലെയുളവാക്കുന്നു
കേട്ടശ്രുതി ദിവ്യനാമിവനെന്നും
നാട്ടിന്നധിപതിയാമിവനെന്നും
നാമമിവൻ യുധിഷ്ഠിരനെന്നും
നാരായണഭക്തനാമിവനെന്നും
ഇത്ഥംകേട്ടു പാണ്ഡു അവനെയപ്പോൾ
ചിത്തംതെളിഞ്ഞു മെയ് പുണർനാവോളം
വണ്ടോർകഴലിയാം ഭാമിനിയോടു
രണ്ടാമതുംപാണ്ഡു പറഞ്ഞാനല്ലോ
ഏറ്റമൊറ്റലരെ മറ്റുവാനേറ്റം

ഉഴററമിവനില്ലെന്നറികഞ്ചാലെ
 എന്നതോത്തിനിയും ഒന്നുനീവേണം
 ഇന്നു മാതന്തന്മാരെയൊരുമിച്ചു
 മിണ്ടാതരികളോടെതിപ്പിതിന്നാ
 യുണ്ടാകണം പുത്രനനിയുമൊന്നു
 വായുപുത്രനൊന്നു പിറക്കുന്നാകിൽ
 പായുമരിപ്പുന്ദമോരൊരുതുകോണിൽ
 ഏവംകേട്ടുകുന്തി ദേവിയുമായി
 ഭാവംതെളിഞ്ഞു മെയ് പുണന്നാളിൽ
 ഭീമസേനനെന്നങ്ങൊരു തന്തുജൻ
 ഭീമപരാക്രമനായുളവായി
 വാത്കേട്ടു ഗാന്ധാരിയാകും നാരി
 ചിത്തതാരിലോത്തങ്ങിരിക്കുമുൻപേ
 ഗർഭമുളവായി പെററതില്ലെന്നും
 പെററാലിനിയെന്തു ഫലമുള്ളെന്നും
 ചിററമോട്ടുദരമർദ്ദനം ചെയ്തു
 കററാർകുഴലി ഗാന്ധാരിയുമപ്പോൾ
 പെററാളതുകൊണ്ടു കുഴവിപോലെ
 നൂറായ് നൂറുക്കിയൊ മാംസവുമപ്പോൾ
 നൂറുകലശത്തിലാക്കിയാവ്യാസൻ
 ഒട്ടുനാളുചെന്നപ്പൊഴേ കടത്തിൽ
 പൊട്ടിയൊരുമാംസശകലംതാനും
 നൂറുകലശത്തിൽ നൂറുപേരുണ്ടായ്
 നൂറുപേർക്കുമോരോ പേരുകളിട്ടു
 നൂറുപേരെന്നുള്ള വാത്കൾകേട്ടു
 ഏററമഴൽപൂണ്ടു പറഞ്ഞുപാണ്ഡു
 കാനേത കനകമാൻമിഴിയേകുന്തി
 സപാനേത വളരുന്നു സങ്കടം കേൾന്നീ
 ഗാന്ധാരിയിലുണ്ടായ് നൂറു പുത്രന്മാർ
 കാന്താരനിവാസം നമുക്കുമുണ്ടായി
 സൂര്യരത്നജനൊട്ടു വഴുതീടാതെ

വീഴ്ചപ്പെട്ടുവെന്നറിയിച്ചിട്ടു
 തണ്ടാൾരോപമനയൊരുപുത്രൻ
 ഉണ്ടാകണമിപ്പോളതിന്നു ബാലേ
 ഞാനും തപംചെയ്യാമിന്നു നീയും
 സ്നാനംചെയ്യ മന്ത്രോപാസനംചെയ്യ
 പ്രാണനാമനിത്ഥം ചൊന്നതുകേട്ടു
 താണനമസ്കാരം ചെയ്തുടൻ കുന്തി
 സ്നാനംചെയ്യ ഭവാസംവിനെ നോക്കി
 ധ്യാനംചെയ്യ ദേവേന്ദ്രനേയമൻപാൽ
 ചക്രായുധൻ തന്റെ കൃപയാലപ്പോൾ
 ശക്തനവിടത്തെയ്ക്കഴുന്നള്ളത്തായ്
 (തണ്ടാൾരോപസ്വത്തിന്നൊരുവെട്ടു)

... ..

രണ്ടുപേരുമാകപ്പണന്നനാളിൽ
 വിക്രമബുദ്ധിയായുള്ളൊരു പുത്രൻ
 ശക്തനജനായിപ്പിറന്നശേഷം
 കാമനോടുതുല്യമഴകേറുന്നു
 ശ്രീരാമനതുല്യം വില്ലിനുപാർത്താൽ
 ഘോഷിച്ചുടനങ്ങു പാണ്ഡുരാജാവും
 സന്തോഷമായിവന്നു കുന്തിദേവിക്ക്
 അർഭകനെ വാങ്ങിയണച്ചുപുൽകി
 ഭാഗ്യാംബുധി പാണ്ഡുവായ രാജാവും
 അർക്കതമജനാദി പുത്രരോടൊത്തു
 അമ്മമലതന്നിലിരിക്കുംകാലം
 അംബുജംകുഴിയായ മാദ്രിയുംചൊല്ലി
 ഗാന്ധാരിയും കുന്തിദേവിയും പെററ
 കാന്തികലരുന്ന സുതരുണ്ടായി
 ഭാഗ്യമവർക്കുണ്ടായെന്നിരിക്കാലം
 ഭാഗ്യരഹിതയാണെന്നിതു ഞാനും
 അപ്പോളുൾചെയ്തു കുന്തിയും നിന്റെ
 ഉൾപ്പുവതിക്കുവം തോന്നുവാനെന്തേ

എൻമക്കളും നിൻറമക്കളല്ലാതെ
 എൻമനസ്സുതന്നിലില്ല മറെറാന്നു
 ഇന്നിയൊരുമന്ത്രമുള്ളതു നരകാം
 എന്നുചൊല്ലി മന്ത്രം കൊടുത്താറുകുന്തി
 പാണ്ഡുനിയോഗാലശപനീദേവന്മാർ
 തന്നിലിരുപേരു സന്തതിയുണ്ടായ്
 ശക്രസമനായ നകുലൻദിവ്യൻ
 ഭീഷ്മനായ നല്ല സഹദേവനും
 അഞ്ചുപേർമഞ്ചുനാമവുംകൂടെ
 അഞ്ചുപേർ നാമം പാണ്ഡവരെനും
 പാണ്ഡുരജനും തൻ ഭാമിനിമാരും
 പാണ്ഡവരുമായി മരുപുങ്കാലം
 വേട്ടയ്ക്കുണ്ടുപോയി പാണ്ഡുവും തൻറ
 കൂട്ടായിട്ടുപോയി മാദ്രിയുമപ്പോൾ
 കൊത്തില്ലമുനിതൻ ശാപവും പാണ്ഡു
 കൊത്തു മാദ്രിയുമായുണന്നശേഷം
 ദേഹംവെടിഞ്ഞുപോയ് ദേഹിയുമപ്പോൾ
 വേദംപൂണ്ടു കുന്തിതനയന്മാരും
 സൂര്യൻവാരിധിയിൽ മറയുന്നേരം
 അന്തണരും മുനിപുംഗവന്മാരും
 ചന്തമൊടുവന്നു നിറഞ്ഞാവോളം
 അത്യുന്നതമായ ചിതയുംചിത്തു
 പാണ്ഡുതൻറ ദേഹം ദഹനംചെയ്യ
 ശേഷക്രിയപാണ്ഡു സുതരെക്കൊണ്ടും
 ഘോഷിച്ചുണ്ടുചെയ്യിച്ചന്തണന്മാരും
 സംധുക്കളാമവർ പിന്നെയുമോത്തു
 സാധിക്കില്ലകാടിന്നിവർപാത്താൽ
 എന്നോത്തിട്ടു കുന്തിദേവിയും തൻറ
 നന്ദനരാം ധർമ്മജാദികളേയും
 ആക്കി അസ്തിനമാം പുരിയിൽപിന്നെ
 പോക്കിസങ്കടങ്ങളന്തണന്മാരും

൪൩

കുന്തിദേവിയും തൻ മക്കളുമായി
ചന്തമോടവിടെ വാണിതക്കാലം
പാരിച്ചുഗ്നികത്തിജചിയ്ക്കുന്നേരം
അഗ്നിയതിൽച്ചാടി മരിച്ചുമാടി

... ..
സോമകലജാതരായിടുനോര
സോമധരാശ്രിത പാണ്ഡവന്മാരും
ആരവേരും തമ്മിൽ പൊരുത പോരിൽ
തോരവോയിഭീഷ്മർ ശരശയനം
പ്രാപിച്ചിതു നന്ദാരത്നജനാശുഭേരൂർ
വേദിച്ചുടൻമോദിച്ചുരുളിച്ചെയ്തു
ധർമ്മജാദികളെ ജയിപ്പതിന്നു
കണ്ണനിന്നു സേനാപതിയാകേണം
കണ്ണനതുകേട്ടു ചൊല്ലിനാനപ്പോൾ
ഭണ്ഡമതിനില്പിന്നിവർക്കുപാർത്താൽ
വന്ധനായ ഭ്രാണരിരിക്കുംകാലം
മുൻപിൽത്താൻ ഭരിപ്പതഴകല്പല്ലോ
ഇന്നഭരദാജാതമജൻ ഭരിച്ചാൽ
പിന്നെത്താൻ ഭരിപ്പാനില്ലസന്ദേഹം
അക്കാതമജനിത്ഥമരുൾചെയ്തപ്പോൾ
ഉൾപ്പൂതെളിഞ്ഞെല്ലാവരുമൊന്നിച്ചു
നാനാവിധവാദ്യമലങ്കാരത്തോ-
ടാചായ്ക്കനെ സേനാപതിയാക്കി ചൂ
നാടടക്കമൊന്നു കല്പങ്ങിയപ്പോൾ
നാനാലോകവും ചേന്നതുപോലായി
അപ്പോൾ ഭരദാജപുത്രനും മോദാൽ
കെല്പേറിടുന്ന ഭൂയോധനനോടു
ഉൾപ്പൂതെളിഞ്ഞപ്പോളോതി നിങ്ങൾക്കു
ബോധിച്ചതെന്നോടു പറവിൻവേഗം
കേൾക്കഭരദാജാതമജാചായ്ക്കൻ നീ
നീക്കമൊഴിഞ്ഞെൻറ ശാസനയിപ്പോൾ

രർ

ധർമ്മമജൻതന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടി
എന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചാൽ മതിയാമല്ലോ
നാഗദ്ധ്വജനിർമ്മമരുൾചെയ്തപ്പോൾ
നാനാരഥികളും കേൾക്കുവേ ചൊല്ലി
ജീവനോടുത്തൊന്നുമില്ലെന്നെന്നാകിൽ
മോദിച്ചതുസാധിച്ചിടുവാൻ ഞാനും
ഇത്ഥം പറഞ്ഞവൻ പടയംകൂട്ടി
ബലരോഷമോടു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
ധർമ്മമജനൊക്കെയറിഞ്ഞുചെന്നു
അംബുജാക്ഷനോടങ്ങരുളിച്ചെയ്തു
പെട്ടെന്നെന്നെ നാഗദ്ധ്വജന്റെ മുമ്പിൽ
കെട്ടിക്കൊണ്ടുവെക്കാൻ ഭ്രാന്തനായും
സത്യംചെയ്യ വെന്നു കേട്ടുഞാനിപ്പോൾ
സത്യപരായണാ നീയറിഞ്ഞില്ലേ
അപ്പോളുൾചെയ്തു മുകുന്ദനല്ലോ
ഉൾപ്പുവതിലൊരു സംകടംവേണ്ട
രക്ഷിപ്പതിന്നാളാം ഞങ്ങളെല്ലാം
ബന്ധിപ്പതിന്നാളല്ലിന്നിവരാരും
ഇത്ഥമരുൾചെയ്തു ധർമ്മമജനോടു
ഗതപാചതുരംഗപ്പടയുമായി
ഏറ്റുരതമിലതിലോരമായപ്പോൾ
കാറ്റിന്മകനും ശല്യരുമൊന്നിച്ചു
ഉല്ലാസത്തോടുപോർ ചെയ്തതനേരം
എല്ലാവരും കണ്ടു വിസ്മയംപൂണ്ടു
അന്നസ്ഥിച്ചു്കൻ പടയം മാറ്റി
അന്നപ്പോൾകൂടിയിൽ വസിച്ചെല്ലാരും
അന്നത്താഴമുണ കഴിഞ്ഞശേഷം
സന്നദ്ധനാം ഭ്രാന്തരുളിച്ചെയ്തു
നന്ദാത്മജനും പാതംനുമായിട്ടു
ഒന്നിച്ചൊരുമ്പെട്ടിന്നെതിർന്നാകിൽ
നേപ്പാനാരതുളളിയുദ്ധകത്തിങ്കൽ

മുത്തിമുന്നിനുംതാൻ പണിയാമല്ലോ
 കൃഷ്ണജ്ഞാനമാരെയകരുന്നാകിൽ
 നീക്കമില്ല സത്യം പരിചാലിക്കാം.
 അപ്പോൾ ത്രികുന്താദി വീരരും ചൊല്ലി
 ഇപ്പോൾ ചെന്നിവരെ മാറ്റിടാമല്ലോ
 എന്നു പറഞ്ഞെക്കുറിക്കുമുൻപേ
 ചെന്നു പോരിനായി വിളിച്ചുകോപാൽ
 വീരം ധനഞ്ജയം ഫൽഗുനം നീയും
 പോരും പോരിനെങ്കിൽ വരികെന്നോട്ട്
 അപ്പോൾ ജ്ഞാനം കൃഷ്ണനുമായി
 ആത്മത്രികുന്താദിയോടി തെക്കോട്ടു
 ശേഷശാപനം പിൻപേ തുടന്നുചെന്നു
 അപ്പോൾ തിമൈല്ലെ ഭ്രാന്തനുമായും
 കെല്പുറീടും മന്ദാ വൃഹവും കൂട്ടി
 പോരിനൊരുവെട്ടു നിലയുനിന്നു
 വീരനായ ഗുഹ്യവൃന്ദനും ചെന്നു
 നേത്തുതമ്മിലവർ പൊരുതപോരിൽ
 തോറ്റുപോയിതന്നു പാണ്ഡവസൈന്യം
 പാണ്ഡവനും പാത്മതനായനാരും
 സാത്യകിയും സഹദേവനും പിന്നെ
 ചെന്നെന്നക്ഷണം ഭീമനുമായി
 ഏറ്റമടുത്തുവൈരികളോടപ്പോൾ
 നേത്തുതമ്മിലവർ പൊരുതപോരുത്
 പാത്തുകണ്ടവർക്കുപറഞ്ഞുകൂടാ
 മുടിശരമാരികൊണ്ടിതാകാശം
 പേടികാണികൾക്കും വളന്നീടുന്നു
 വീരർ ചിലരുണ്ടു മരിച്ചീടുന്നു
 വീയുസ്വർഗ്ഗമതിൽ ഗമിച്ചീടുന്നു
 ഭീതിപൂണ്ടുചിലർ വീണിതോടുന്നു
 ഭീമൻ പടയിടതന്നിലാക്കുന്നു
 നാനാരഥികളും മരിച്ചീടുന്നു

നാരായണായെന്നു ജപിച്ചിടുന്നു
 പാടിനാരദനും തെളിഞ്ഞിടുന്നു.
 വാടിവദനും ഭുജ്യോധനൻ തൻ
 അപ്പോൾ ഭഗദത്തവീരനുംചെന്നു.
 കെൾപ്പിനോടു പോരുചെയ്തതിനായി
 പത്തായിരമാനബലമുള്ളോരു
 മത്തകരിതൻറ കഴുത്തിലേറി
 കൊണ്ടലൊലിപ്പോൽ ഞാണൊലി കൊണ്ടപ്പോൾ
 മണ്ടിയണഞ്ഞല്ലോ വായുവിൻപുത്രൻ
 മത്തകരിതൻറ വരവുകണ്ടു
 ഹസ്തിവൈരിയെന്ന കണക്കെ ഭീമൻ
 നേർത്തുതമ്മിലവർ പൊരുതപ്പോരിൻ
 വാത്ചിത്രമെന്ന പറഞ്ഞീടാവു
 വാങ്ങിനീങ്ങിയും നിങ്ങാതെ നിന്നിടും
 ഓങ്ങിയടിച്ഛമാട്ടിടിച്ചുപിന്നെ
 കമ്പംവരുമാറ ഭൂമിയിൽവിണ
 കൊമ്പുതാഴ്ന്നിടുമ്പോളുരുണ്ടുപിന്നെ
 തെല്ലകലെവാങ്ങി നിന്നിടുന്നാകിൽ
 കൊല്ലും ഭഗദത്തവീരനവനെ
 മത്തകരിതൻറ വരവുകണ്ടാൽ
 മത്തകരിതന്നോടടുത്തുകൂടാ
 ബലവൈരമിരുപേർക്കുമൊരുപോൽ
 യുദ്ധരോലാരാലം കണ്ടവരെല്ലാരും
 ചിത്രമിതുപോലെ കണ്ടതില്ലെങ്ങും
 ചിത്രംചിത്രമെന്നു കാണികൾചൊല്ലി
 മതകരികളൊന്നിച്ചാത്തിടും ഘോഷം
 വീരരുടെ ചെറുഞാണൊലികളും
 പോരാളികൾ നിലവിളിഘോഷവും
 ആരാവാരവും കേട്ടജ്ജനൻതാനും
 വൃഷ്ടികലാധിപനായി മേവുന്ന
 കൃഷ്ണൻതിരുവടിയോടരുൾചെയ്തു

൪൭

പോരിനിങ്ങുപോന്ന സമയംകണ്ടു
പോരങ്ങതിഘോരമായി വന്നിപ്പോൾ
ആരാധാരമതിഘോരമായ് കേൾപ്പൂ
അരനൊടിയിടപോലും പാർക്കരുതല്ലോ
പാർത്ഥഗിരുകേട്ടു പങ്കജനേത്രൻ
ആസ്ഥയോടു തേരം തിരിച്ചോടിച്ചു.
ത്രികർത്താദികൾ പിന്നിൽ തിരിഞ്ഞുനിന്നു
ശേഷതാശപണെത്തന്നെ വിളിച്ചുചൊല്ലി
വീരനെന്നു നിന്നെ ചൊല്ലുമാറുണ്ടു
പോരിലിളിച്ചുനേത തിരിച്ചുപോട്ടുന്നു
പോരിലരികളോടെതിർക്കുന്നേരം
ആരുമിതുപോലെ ചെയ്തറിവില്ല
പോരുംപോരിനെങ്കിൽ പൊരുതീടേണം
പോരായതിനെങ്കിൽ മരിച്ചീടേണം
നാണക്കേടു നിങ്ങൾക്കില്ലയോ പാർത്താൽ
ഇത്ഥംകേട്ടു പാർത്ഥൻ കോപവുമ്പൂണ്ടു
മത്തകരിതൻറ വരവുകണ്ടു
യുദ്ധഭൂമിതന്നിൽ ചെന്നൊരുനേരം
മത്തവാരണവും ഭഗദത്തനും
കാറ്ററിന്മകനായ ഭീമനോടേറു
ഉഴററമോടു പോരുചെയ്തുകണ്ടു,
തോററുപോകും ഭീമസേനനെന്നോത്തു
കാറ്ററിൻചിനപോലെയടുത്താൻ പാർത്ഥൻ
ഭഗദത്തനോടുപിന്നെ പാർത്ഥനുമേറു.
മത്തകരിയോടു ഭീമനുമേറു
കണ്ടുനിന്ന നാനാജനങ്ങളെല്ലാം
കൊണ്ടാടിനാർ പോരിൻ കൊടുമകണ്ടു
ഘോരഘോരമവർ പൊരുതുനില്ലെ
വീരനായ ഭഗദത്തനുമപ്പോൾ
പാർത്ഥനെയും പരമലോചനനേയും
പാരമെയ്യ ഭേഹം പിളന്നാവോളം

രവ്യ

കോപിച്ചർജ്ജുനനും ഭഗദത്തന്റെ
ചാപം മുറിച്ചപ്പോളവനും കോപാൽ
മറെറാരുത്തനികളിടുംമുൻപേ
തെറെറന്നൊരുവില്ല കലച്ചടുത്താൻ
നാരായണമന്ത്രമഭിമന്ത്രിച്ചു
പാരായച്ചല്ലോ പാത്മനെക്കൊല്ലാൻ
പാരമെരിഞ്ഞസ്രം വരവുകണ്ടു
നാരായണൻ മെയ്യിലേറുകൊണ്ടപ്പോൾ
പാത്മൻമനമൊന്നു ചലിച്ചനേരം
നേർത്തശരം കൃഷ്ണൻ തടുക്കയാലെ
ഓത്തുമാധവനുമരുളിച്ചെയ്തു
പാത്മാലില്ലകുറ്റം ക്ഷമിച്ചാലുംനീ
ചീത്തകോപമോടു മകേരിയും
കുത്താൻഭീമനെക്കണ്ടത്രയും കോപാൽ
എത്തിപ്പിടിച്ചു മേല്പോട്ടെറിഞ്ഞപ്പോൾ
കൊമ്പുതന്നിൽവന്നു വീഴ്വതിനായി
കൊമ്പുമുയർത്തിനിന്നിടുന്നനേരം
ഭീമൻ മരിച്ചിടുമിപ്പൊഴെന്നോത്തു
ബലപ്പെട്ട പാത്മനെക്കൊന്നുവൊണം
ആനത്തലയറു ഭഗദത്തന്റെ
വില്ലമറവന്റെ തലയുമാറു
വാലുമാറു കൊമ്പനാനയുംവീണു
ദേവനാരിമാർ പൂമാരികൾതുകി
ചിത്രംചിത്രമെന്നു കേണികൾചൊല്ലി
അപ്പോൾ ശങ്കനിയും മായകൾ കാട്ടി
കെല്പോടൊരുയുദ്ധം ചെല്ലുതിന്നായി
മൂതല്ലെടാനല്ല പോരിതെന്നോത്തോ
നില്ലനില്ലെന്നെണ്ണെടുത്താൻപാത്മൻ
വില്ലം കൊടിയോടു കുതിരചക്രം
ചൊല്ലിച്ചൊല്ലിയെയ്തു മുറിച്ചാൻ പാത്മൻ
ഓടിപ്പോയിദൂരെ ശങ്കനിനിന്നു

൪൯

പാത്മനൊണ്ടുപിമ്പേ വരുമെന്നോത്തു
ദ്രോണാത്മജനെയ്യങ്ങടുത്താനപ്പോൾ
ബാണഗണം കൊണ്ടങ്ങൊഴിച്ചാൻ പാത്മൻ
വൻപടകളെല്ലാം സംഭ്രമം പൂണ്ടു
വൻപൻകണ്ണനടെ പിമ്പിലായപ്പോൾ
വിയ്യശ്ശെയ്തുനിധിയാകിയ പാർത്ഥൻ
സൂയ്യാത്മജനായ കണ്ണനോടേററു
പാരം പരസ്പരം പൊരുതുനില്ലെ
നേരെനിന്ന നാനാജനങ്ങളെല്ലാം
കാണാൻകൊതുക്കംപൂണ്ടോടിനിപ്പുനോൾ
കണ്ണാത്മജന്മാരെ കൊന്നിതുപാത്മൻ
കണ്ണാദികൾത്തോററു കൈനിലപ്പുക്ക
അണ്ണവത്തിലങ്ങു മറഞ്ഞു സൂയ്യാൻ
കുരുക്കൾപതിയായ ഭൂരിയോധനനും
ഗുരുവീരനോടു തൊഴുതുണർത്തി
ബന്ധുക്കളാം ഭഗദത്തനാദികൾ
അന്തകൻറ പുരംതന്നിലായല്ലോ
കോപം ഭവാനിനിയും വന്നതില്ലല്ലോ
സ്നേഹം ഞങ്ങളിലില്ലായ്കയാലത്രെ
അപ്പോളുൾചെയ്തു ദ്രോണഹൃദവും
ഉൾപ്പൂതെളിഞ്ഞൊന്നു കേട്ടുകൊണ്ടാലും
വീരനനായ പാത്മനൊക്കത്തു
നാരായണദേവൻ സാരഥിയായാൻ
ആരുചെന്നു നേരെ ജയിച്ചീടുന്നു
പോരുംപെരുരുഷം നീ പറഞ്ഞതെല്ലാം
ഭൂരയകരോണമവരെയെങ്കിൽ
നേരേവരുനോരെ നിഗ്രഹിച്ചീടാം
എങ്കിൽ ത്രികർത്താദിവീരതംപോയി
ശങ്കകൂടാതവരെയകറ്റീടേണം
എന്നുകേട്ടവരും നടകൊണ്ടല്ലോ
വെന്നിപ്പർകളും പടകളുമായ്

കേട്ടുപോരിനവർ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
 ആത്മരവംകേട്ടു പങ്കജനേത്രൻ
 പാത്മൻതാനുമായി പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
 ശത്രുസൈന്യമോടി ഭക്ഷിണദിക്കിൽ
 സവ്യസാചിയും പിൻതുടന്നുനിന്നു
 പാത്മൻഭൂരെയായതോത്തുടൻഭ്രാണൻ
 ആസ്ഥയൊടു പരമവ്യൂഹവംശുട്ടി
 നിർത്തിവൻപടകളിളക്കിക്കൂടാ-
 താത്തനേരമോത്തു ധർമ്മജൻതാനും
 പാത്മാത്മജൻതന്നെ വിളിച്ചുചൊല്ലി
 പോരാപോരിനി ചങ്ങോടിവരാരും
 നാരായണൻ നരവൈരിവൈകുണ്ഠൻ
 തന്റെ മരുമകനാകരുമൊണ്ടു്
 പാത്മന്റെ പുത്രനാകരുമുണ്ടു്
 പാത്മാലവൻതന്നെ മതിയാമല്ലോ
 അഭിലാഷമങ്ങിതും നിനച്ചുകൊണ്ടു്
 അഭിമന്യുവിനോടിങ്ങരുളിച്ചെയ്തു
 വീരാ കുമാരാ മാരനനേരായ
 ധീരാ സുകുമാരാ സുന്ദരാംഗാകേശ
 പോരിനിവർനമ്മേവിളിക്കുന്നല്ലോ
 പോരായ്കയുണ്ടുണ്ണീനമുക്കുപാത്താൽ
 ഭൂരപോയിനിന്റെതാതനാംപാത്മൻ
 കൂടെപ്പോയിതല്ലോമാധവൻകൃഷ്ണൻ
 നീയല്ലാതെകണ്ടില്ലാരെയുമിപ്പോൾ
 പാത്മൻതുല്യനല്ലാനീയുമിന്നോത്താൽ
 ആത്തുനേത്തവരെജയിക്കുവേഗം
 ഇത്ഥമരുൾചെയ്തു ധർമ്മജൻതാനും
 പാത്മാത്മജൻതാണതൊഴുതുണർത്തി
 ഉഴറുമേറുമുള്ളമാറലരോടു
 ഏറമാറലരെമാറുവാനിന്നു
 ഉഴറുമില്ലമ്പാലനാമെന്നിക്കിന്നു

പാത്മാത്മജനിത്വമരുൾചെയ്തപ്പോൾ
 പാത്ഥിവിനാം ധർമ്മാത്മജനംചൊന്നാൻ
 ഭീമൻപോരുമല്ലൊതുണയായിട്ടു
 കൂടെപ്പേരുമല്ലൊകേകയൻമാരും
 മറ്റുമുള്ളപടനായകന്മാരും
 വീരനായഘടോഷ്ഠചന്ദ്രപോരും
 മറ്റുംചതുരംഗപ്പടയംപോരും
 പോരിൽസുമന്ത്രതന്ത്രനടത്തുംതേരും
 പോരിൽജയിച്ചിങ്ങുവരികവേഗം
 ധർമ്മാത്മജനിത്വമരുൾചെയ്തപ്പോൾ
 ധീരനാകുമഭീമസ്തുവുംചൊന്നാൻ
 സൂതനാകിയൊരുസുമന്ത്രരോടു
 തേരുവാനിടയുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞനേരം
 അപ്പോഴഭീമസ്തുതന്നൊടുചൊല്ലി
 സൂതനാകിയോരു സുമന്ത്രൻതാനും
 അധികംബാലനല്ലൊ നീയുമിന്നോത്താൽ
 ആനക്കൊമ്പരല്ലൊ നൂറുവർകൂട്ടം
 സേനാപതിയല്ലൊ കണ്ണനാംവിരൻ
 അത്രയല്ല ഭ്രോണഗുരുവുപിന്നെ
 കണ്ണൻകൃപരു ഭോജനം മറ്റുള്ള
 പൊണ്ണൻമാരൊടേറു പിണങ്ങുന്നേരം
 പോരിലിളിച്ചെന്നാലരചകെല്ലാം
 പോരായ്മയുണ്ടുണ്ണീ! കൃഷ്ണമേരും
 കേൾക്കുസാരഥേ! ഞാൻ ബാലനെന്നാലും
 ശക്രാത്മജനെന്നെൻറ താതനാകുന്നു
 അമ്മാവനാകുന്നു മുക്കുന്ദനെന്നെൻറ
 അണ്ണൻഘടോഷ്ഠചന്ദ്രനെന്നറിഞ്ഞാലും
 പോരാപോരിനു ഞാനെങ്കിലുമെൻറ
 പ്രാണൻകളവാൻഞാൻ മതിയാമല്ലൊ
 പിന്നെയവരെക്കൊന്നപ്പഴിമിളാൻ
 എന്നെപ്പറ്റിയവരുണ്ടറിഞ്ഞാലും

എന്നല്ലവർത്തൻ കൃപയുണ്ടെങ്കിൽ
 ഇന്നജയിപ്പാൻഞാൻ മതിയാമല്ലോ
 വാക്യമിടുകേട്ട സുമന്ത്രൻതാനും
 വേഗമോടു തേരു തെളിച്ചുവല്ലോ
 ഭീമപരാക്രമനാമഭീമസ്തു
 ഭീമപദാതികളോടൊരുമിച്ചു
 തേരിലേറി തൻ വാഹിനിയൊത്ത
 ചതുരംഗമായിട്ടു സേനകൾമൂഴ
 ശാപം ശരം ചക്രം പരിശ ശൂലം
 വേലും മുസലവും വെണ്മഴ കന്തം
 തുളളും മൂനയുളള ചൂരിക കത്തി
 മിന്നും കടുത്തില കനകക്കുത്തി
 കല്ലും കവിണോടു കൈലകം നല്ല
 ആയുധങ്ങളെല്ലാം വഹിച്ചുതേരിൽ
 പായും കുതിരയെ വിരവിൽപൂട്ടി
 ലോകാലോകം നേരെ വരുന്നപോലെ
 പൊന്നണിഞ്ഞ മത്തവാരണക്കൂട്ടം
 പിന്നാലവർപൊന്നിൻമലകൾപോലെ
 വെള്ളത്തിലെ തിരമാലകൾപോലെ
 അലയാഴികൾമൂഴം പരന്നപോലെ
 കാലാൾപടകളും നിരക്കുമാർ
 വൻപോടലരുന്ന പടഹംഭേരി
 കൊമ്പും കുഴൽചിഹ്നം നിരന്ന ശംഖം
 കൊടികടത്തെയൊരുനിരവേ
 തുടൽമണിനാദമൊരുനിരവേ
 കൊണ്ടലാലിപ്പോൽ ഞാണൊലി കൊണ്ടപ്പോൾ
 എടുദിക്കുകയും നടുങ്ങുമാർ
 ഭൂമികുലുങ്ങി വൻപൊടിയിളകി
 ഭൂമണ്ഡലങ്ങളും വിറയ്ക്കുമാർ
 എട്ടാശകൾ പെട്ടെന്നലറിക്കൊണ്ടു്
 വട്ടം നിരന്നല്ലോ പാണ്ഡവർസൈന്യം

വീരകേശരിപോലുള്ളഭിമന്യു
 ഘോരാരവത്തോടെ പാണ്ഡവർസേനാ
 കോലാഹലത്തോടെ വരവുകണ്ടു്
 അഞ്ചുമനമഞ്ചും ചഞ്ചലിയാരെ
 നെഞ്ചൊള്ളൊരു വില്ലാളികളെല്ലാം
 മത്തവാരണത്തെ മുന്നണിക്കാക്കി
 ഒത്തുകൂടിയൊരു ഭാഗമേനില്ലിൻ
 അല്ലാത്തുള്ള ധൂളിപ്പടകളെല്ലാം
 അങ്ങമിങ്ങുമായി നിറത്തിക്കൊരവിൻ
 ഇത്ഥം ഭരപാജപുത്രനുംചൊല്ലി
 തത്തിതത്തിപത്തി നിറത്തിക്കൊണ്ടു്
 പോരിനൊരുവെട്ടു നിലയുനിന്നു
 ഘോരമാരിപോലെ ശരങ്ങൾതൂകി
 അപ്പോളടുത്തൊന്നാൻജ്ജനപ്യത്രൻ
 കെൽപുള്ളവരൊക്കെ മരിക്കുമൊരു്
 ഉഷക്കോടടുത്തേററം പിണങ്ങുന്നേരം
 വാട്ടം മരുതലയ്ക്കുണ്ടിതെന്നോത്തു
 കാറ്ററിൻചിനപോലെയടുത്താനവൻ
 ഉടററമോടു പത്മവ്യഹമുൾപ്പുക്കു
 ഭേദിച്ചിതു പത്മവ്യഹവുമപ്പോൾ
 ചിന്നിച്ചിതരിച്ചു നൂററുപേരെയും
 ഖിന്നനായിവന്നു ഭാസ്കരവീരൻ
 പാത്ഥമാത്മജൻതന്റെ ബലവീര്യങ്ങൾ
 പാത്തുപാത്തു ദേവമുനിമാരെല്ലാം
 ചിത്രമിതുപോലെ കണ്ടതില്ലെങ്ങും
 ചിത്രംചിത്രമെന്നു പുകഴ്ത്തിടുന്നു
 പോരിൽചിലരുണ്ടു മരിച്ചിടുന്നു
 പോരിൽചിലരോടിയൊളച്ചിടുന്നു
 വീരരായവർകൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു
 ഘോരശരമാരി പൊഴിച്ചിടുന്നു
 പാരംതളന്നംഗം മുറിഞ്ഞിടുന്നു

൫൪

പാരാതുടൻമൃത്യു ഭവിച്ചിട്ടു്
കാണികളും ദിവ്യാംഗനമാർകളും
കൺകൊള്ളാതവന്നു നിരന്നിട്ടു്
ചങ്ങാതികൾ വീണങ്ങിഴഞ്ഞിട്ടു്
പാപമെന്നുചൊല്ലിയടുത്തീട്ടു്
കണ്ണമതിലമ്പു തറച്ചിട്ടു്
കാണാതിണങ്ങന്മാർ തിരിച്ചിട്ടു്
കാലപുരിനോക്കി ഗമിച്ചിട്ടു്
ചാകാതവരോടിയൊളിച്ചിട്ടു്
ശല്യംമുഴുത്തവതൊടുത്തിട്ടു്
തണ്ണീർകുടിയൊതെ തളന്നിട്ടു്
കണ്ണീർപൊഴിച്ചൊട്ടു് കറഞ്ഞിട്ടു്
നാനാജനംകണ്ടു ഭ്രമിച്ചിട്ടു്
നാരായണായെന്നു ജപിച്ചിട്ടു്
മത്തവാരണത്തിന്നമ്പുകൾകൊണ്ടു്
പെട്ടപാടുകൾങ്ങെന്തുചൊല്ലുന്നു.
കാണികളുംകണ്ടു വിറച്ചുപാരം
ക്ഷോണീതലംമെല്ലെ കുലുങ്ങിട്ടു്
കൂടിക്കൂട്ടമാത്തുവിളിച്ചിട്ടു്
കാളിരുധിരത്തിൽ പുളച്ചിട്ടു്
ചക്രമേഘഗർഭം തെറിച്ചിട്ടു്
വിക്രമികൾ പെട്ടെന്നടുത്തിട്ടു്
വിദ്യഗ്രഹിച്ചുള്ളോർ തടുത്തിട്ടു്
ഉൾക്കരുത്തുകൊണ്ടെടുത്തിട്ടു്
ഭീമൻഗദകൊണ്ടെങ്ങൊടുക്കിട്ടു്
വാജികളെക്കൊന്നു മുടിച്ച്
വാശികളോരേന്നെ പറഞ്ഞിട്ടു്
നാകലോകത്തേയ്ക്കുങ്ങയച്ചിട്ടു്
അപ്പോളഭീമന്യവതികോപത്താൽ
കെല്ലേറിട്ടും വീരകേസരിപോലെ
വില്ലാളിവിരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ

തെല്ലും മടിക്കാതെടുക്കുന്നേരം
 കമ്പംകലൻല്ലൊ വൻപടക്കൂട്ടം
 തുമ്പംമുഴുത്തല്ലൊ ഭുരിയോധനനും
 ആചാര്യനും മറുഭൂതരചനാരും
 ആഹാരവത്തോടങ്ങിരുന്നാരപ്പോൾ
 മേഘനാഥനോടു ലക്ഷ്മണൻമുന്നും
 ചോരതരമേറു പൊരുതപോലെ
 ശക്രാമജനംകുമഭിമന്യുതാൻ
 വിക്രമത്തോടങ്ങു മുതിന്നാരപ്പോൾ
 അത്തൽമുഴുത്തൊന്നു ചലിച്ചെല്ലാതും
 ശല്യാനുജൻ നേരിട്ടുത്താനപ്പോൾ
 നേതൃതമ്മിലവർ പിണങ്ങുന്നേരം
 പാർശ്വതന്ത്രകൻ വീട്ടിലുമായി
 അപ്പോളുടൻ ശല്യാനുജൻതന്നോടു
 കെല്പേറിട്ടും ഭുരിയോധനനനും ചൊന്നാൻ
 വേഗത്താലിവനെ കൊൽകുനീചെന്നു
 ഏവംകേട്ടു ഭൃഗ്വാസനൻ ചെന്നല്ലൊ
 പാർശ്വതന്ത്രജൻതന്നെ വധിപ്പാനായി
 ബലരോഷമാത്തു തടുക്കുന്നേരം
 ബാലനാകുമഭിമന്യുവും ചൊന്നാൻ
 നില്പനില്പു പോരിനെനൊടുകീഴും
 ശല്യാനുജനൊരു തുണയായിട്ടു
 നില്പനില്പു നിന്നെ അയയ്ക്കുന്നൊണ്ടു്
 പാഞ്ചാലിയെപ്പണ്ടു സഭയിൽവെച്ചു
 പൂഞ്ചലയെച്ചുറ്റിയിഴച്ചിലോനി?
 ഇന്നതിനാൽനിന്നെ കൊൽകയില്ലതാൻ
 കൊന്നാലുണ്ടുദോഷം സത്യഭംഗത്താൽ
 കൊല്ലുന്നിന്നെ ഭീമനില്പുസന്ദേഹം
 എന്നുപറഞ്ഞു പേമഴകൾപോലെ
 ചെന്നതറച്ചുവു ബഹുലമായി
 വേഗംതേരിലേറി തിരിച്ചവനും

നെ

ഇന്നല്ലെന്ന് രാജ്യ പോയൊരുശേഷം
ഭൃശാസനൻതന്റെ ഗമനംകണ്ടു
കെല്ലോടടുത്തു പോർചെയ്തുടൻകണ്ണൻ
വീരനായ പാത്മാത്മജനമപ്പോൾ
വില്ലുംകൊടിയും കേതനവുംപിന്നെ
ചൊല്ലിച്ചൊല്ലിയെയ്യു തുരഗത്തേയും
ഓടാതെടായെന്നു ചൊല്ലിനാൻബാലൻ
ആലിലകൾപോലെ വിറച്ചെല്ലാതും
ചാലതിരിഞ്ഞങ്ങു നടന്നെല്ലാതും
ഭീമസേനനോടുള്ളൊരു വൈരത്താൽ
വീരശ്രേസരനായ ജയദ്രഥനും
വീരകേശരിപോലാഗതനായി
ഇക്കഥയോരപ്പം പറയാനുണ്ടു്
ചൊല്ലുംണ്ടിടും ധർമ്മാദികളെല്ലാം
നാടുവിട്ടു കാട്ടിൽ വസിക്കുംകാലം
പേടിയാഴിഞ്ഞങ്ങു ജയദ്രഥനും
പാഞ്ചാലിയെ കൂട്ടുകൊണ്ടുപോവാനായ.
പഞ്ചബാണമേറ്റങ്ങുക്കുന്നേരം
കാറ്റിൽചിനപോലെ തടുത്തുഭീമൻ
കള്ളനായവനെ കൊൽവതിനായി
കണ്ണമതിലാശു പിടിപെട്ടപ്പോൾ
കണ്ടിരുന്ന ധർമ്മാത്മജനും ചൊല്ലി
കഷ്ടമിന്നിവനെ കൊല്ലരുതേ നീ.
പ്രാണൻകളയുന്നതെന്നിനു പാത്താൽ
പ്രീണിച്ചിതുകേട്ടു ഭീമസേനൻതാൻ
നാണംകെടുത്തിയങ്ങു ചുവല്ലൊ
നാണംപൂണ്ടു ജയദ്രഥനുംപോയി
ചെന്നുനീലകണ്ഠനോടുണർത്തിച്ചു
മാറ്റലരെക്കൊൽവാൻ വരവുവാങ്ങി
നൂറുപേർക്കുമിവൻ സഖിയായ്നിന്നു്
മിത്രാത്മജൻകേട്ടു ചിരിച്ചശേഷം

ശത്രുവാകും ജയദ്രഥനുമപ്പോൾ
 പണ്ടുണ്ടായ വൈരം തീർപ്പതിനായി
 മണ്ടിയടുത്തു പോർചെയ്തതുനേരം
 ആരും നീരമാടും ഫണിയും ചൂടും
 ആലമുണ്ടശിവൻ ശരത്തിൻമൂലം
 പേടി മുഴഞ്ഞോടി പാണ്ഡവർസൈന്യം
 പേടിയൊഴിഞ്ഞഭിമന്യുവും നിന്നാൻ.
 പാത്ഥമാത്മജനല്ലാതുള്ള സൈന്യങ്ങൾ
 പോക്കുളം വെടിഞ്ഞു മണ്ടിയനേരം
 വീരരായവർകൾ വളഞ്ഞുകൂടി
 പാരാതകത്താക്കിയുറച്ചു വൃദ്ധം.
 ബാലനായ പാത്ഥമാത്മജൻതന്നോടു
 ചാലേ ചുഴന്നു പോർചെയ്തിതെല്ലാത്തം.
 ഏകനായ പാത്ഥമാത്മജനുമപ്പോൾ
 മങ്ങിപ്പോയി നാനും രഥികളെല്ലാം;
 കണ്ടുനിന്ന ശല്യാനുജനും ചൊന്നാൻ:—
 “മണ്ടുന്നെന്തിനു ഞാനുണ്ടുപോരിനു
 കണ്ടുകൊൾവിനെന്നങ്ങടുക്കുന്നേരം
 ചെന്നുപടയോടും കൂടവേതന്നെ.
 ശല്യാനുജൻ കലപുരം പ്രാപിച്ചു;
 കോപിച്ചുടൻനാഗലാജനുമപ്പോൾ
 നേരിട്ടടുത്തു പോർചെയ്തതുനേരം;
 തെരുതെരെ ബാണം പൊഴിക്കുകൊണ്ടു്
 തരമല്ലിതെന്നുനി വിറച്ചുമാറി
 മറുളളവരോടു ചൊല്ലിനാനെന്റെ
 ഉറബന്ധുവായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം
 മററിന്നിനി ആരും നിനച്ചിടേണ്ട;
 തെറ്റൊന്നുടൻ ചെന്നു കൊല്ലുക വേഗം
 നാഗധാജനിത്ഥം ചൊന്നതു കേട്ടു
 നാനും രഥികളുമായൊരുമിച്ചു
 ചുറ്റും വളഞ്ഞു പോർചെയ്തിതെല്ലാത്തം.

വെ

അറമില്ലാത്ത ശരങ്ങൾ തുകി,
ചേടി ഒഴിഞ്ഞ ഗന്ധവാസ്രങ്ങൾ
പാരം തുകിയഭിമന്യുവും നിന്നാൻ
തന്റെ മേനിതന്നിലൊന്നുമേശാതെ.
മാറലരേ ബഹുശരങ്ങൾ തുകി
നീക്കമൊഴിഞ്ഞഭിമന്യുവെക്കാണാം;
കാണികളുംകണ്ട പ്രസാദിച്ചേറാം;
പ്രാണഭയം പൂണ്ട വൈരികളെല്ലാം;
പെരുംകാട്ടുണങ്ങിട്ടു പിടിച്ചാലഗ്നി
ചെന്നടനേ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചുപോലെ,
കാരും തീയും തമ്മിൽ ചേർന്നുപോലെ,
പാത്ഥമാത്മജനെയ്തങ്ങടക്കുംനേരം
അപ്പൊഴഭിമന്യു പറഞ്ഞു:—“നിന്നെ
ഇപ്പോൾ കാൺമതിന്നു സംഗതി വന്നു.
കാലപുരിക്കിന്നു നിന്റെ അച്ഛന്റെ
മുമ്പിലിട്ടു കൊന്നങ്ങയയ്ക്കുന്നുണ്ട്.”
പാത്ഥമാത്മജനിത്വം പറഞ്ഞതെല്ലാം
കേട്ടു ലക്ഷണനും കോപമുൾക്കൊണ്ടു
വാട്ടമൊഴിഞ്ഞു തൊടുത്തെയ്തപ്പോൾ
ഏറമഭിമന്യു പറഞ്ഞപോലെ
നാഗദ്ധജന്തന്റെ മുമ്പിലായപ്പോൾ
കാലപുരത്തിന്നങ്ങയച്ചുനപ്പോൾ.
ആത്തനായിയങ്ങു ഭൂരിയോധനനും
വാത്തയറിഞ്ഞഭിമന്യുവും പിന്നെ
കണ്ണിലകപ്പെട്ട വൈരിയേ ഏല്പാം
കണ്ണടപ്പതിനു മുമ്പിലെ കൊന്നാൻ.
കണ്ണൻ കൃപയു ഭോജനം മറയ്ക്ക
വമ്പർ ബൃഹൽബലൻ ദ്രോണരു പുത്രൻ
ആരും മഹാരഥന്മാരുമൊന്നിച്ചു
മാറാതെ യെതിർത്തു പോർചെയ്ത നേരം
കൊന്നാനഭിമന്യു ബൃഹൽബലനെ.

ഒൻ

മന്നവരിൽ പിന്നെ ഐവരും തോരും;
പാർത്തങ്ങടത്തു കണ്ണനും കോപിച്ചു;
നേർത്തു പൊരുതപോരെങ്ങനേ ചൊൽവു
ഘോരശരമിരുപേരുമോരുപോൽ
ചോരതന്നിൽ മുങ്ങി മറഞ്ഞു ദേഹം.
കണ്ണനടേ പടനായകർ ചെന്നു
നിന്നു പൊരുതപ്പോരം കൊന്നഭിമന്യു;
അത്രതന്നെയല്ല വൻ പടകളെ
പെട്ടെന്നടൻ കൊന്നൊന്നർജ്ജുനപുത്രൻ.
കണ്ണസുയോധന ദ്രോണഭോജാഭി
കണ്ണനീരു വാർത്ത തങ്ങളിൽ നോക്കി.
അപ്പോഴതികോപം പുണ്ടഭിമന്യു
കെൾപ്പോടടുത്തു തേർവിമിയിൽ പൂക്ക.
ദ്രോണരതു കണ്ടു പറഞ്ഞാരപ്പോരം
കണ്ണൻതന്നൊടുമങ്ങടത്തു മെല്ലെ.
“നേരോടിവനേ കൊൽവതിനിക്കാലം
ആരും കരുതേണ്ട ബാലനെന്നാലും.
വില്ല ചതിച്ചെയ്യു മുറിച്ചെന്നാകിൽ
കൊല്ലാമിവനേ ഇന്നില്ല സന്ദേഹം.”
ഇത്ഥമകേട്ടു സൂർയ്യമജനാ കണ്ണൻ
പെട്ടെന്നൊളിയവെണ്ണൊടിച്ചു ചാപം.
അശ്വങ്ങളേ ദ്രോണഗുരുവും കൊന്നു;
സാരമിയെക്കൊന്നു കൃപരും പിന്നെ.
വാളും പരിശയും ഏടുത്താകാശം—
വിമിതത്തിൽ നിന്നു പൊരുത പോരു
ഘോരഘോരമവർ പൊരുതു നിൽക്കേ
വെട്ടു കൊണ്ടു പെട്ട പാടുകളെല്ലാം
വട്ടം നോക്കിയെന്തു ഗതിയെന്നോത്തു
ദ്രോണഗുരുവും കണ്ണനുമായിട്ടു
വാളും പരിചയമെയ്യു ഖണ്ഡിച്ചു.
പിന്നെയൊരു ഗഭകൊണ്ടുവൻ വേഗം

കൊന്നാൻ ഗജതുരഗാദികളേയും.
 തല്ലിയൊഴിച്ചിട്ടു തകർന്നുനേരം
 തല്ലിക്കൊന്നു ഗാഡ്യാരനേയുമപ്പോൾ.
 കെൽപോട്ടുടൻ ഭൃശ്ശാസനതനയൻ
 വീരനാകിയോരു ഭരതൻതാനും
 മാരിപോലെ ബാണം തൂകിയതെല്ലാം
 പാരം ഗദകൊണ്ടു തടുത്താനപ്പോൾ.
 നേരേ ഗദകൊണ്ടു പൊരുത പോരിൽ
 പാരം പണിയിന്നു പറവാനോർത്താൽ.
 ചിത്രമിതിനോടു തൂല്യമില്ലൊന്നും
 കീഴിൽ കഴിഞ്ഞില്ല മേലിലുമില്ല.
 പാരം പാരമെല്ലാങ്ങുടുത്തിട്ടു
 നേർത്തു തമ്മിലിതി ഘോരമായപ്പോൾ.
 പോരിലിരുപേരും മരിച്ചുരല്ലൊ
 നാരായണം, കൃഷ്ണാ, മുക്കുന്ദാ എന്നു
 നാനാജനങ്ങളും പുകഴ്ത്തിട്ടു.
 പാത്മാത്മജന്മന്റെ മരണമോർത്തു
 ആത്തു ദേവനാരിമാർകളെല്ലാരും
 ഹാഹാ! ശിവ! ശിവ! എന്നു ചിലർ
 ഓഹോ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! എന്നു ചിലർ
 ധീരനാകുമഭിമന്യുവുമപ്പോൾ
 പോരിൽ മരിച്ചെന്നു കേട്ടു ധർമ്മജൻ
 പാരിലൊരുമരം വീണതുപോലെ
 പാരമഴൽ പൂണ്ടു വീണു മോഹിച്ചു.
 പിന്നേ ഉണർന്നങ്ങോരോന്നു ചിന്തിച്ചു
 ഉണ്ണീ ചതിച്ചോ നീ കുമാരാ എന്നെ
 എന്റേ ചൊല്ലു കേട്ടു പോയ്ക്കുരിച്ചൊരു
 നിന്നേത്തന്നെമെന്നു കണ്ടുകൂടുന്നു.
 അർജ്ജുനനും മധുവൈരിയും വന്നാൽ
 ഇജ്ജനങ്ങളെന്തു പറഞ്ഞീടുന്നു
 രാജ്യമിനി വേണ്ട യുദ്ധവും വേണ്ട.

ഭൂമിതന്നിലിനി വാഴ്കയും വേണ്ട;
 പാണ്ഡവരെനുള്ള നാമവും പോയി;
 കീർത്തി പാർത്ഥത്തിൽ നാസ്തിയായ് വന്നു;
 പാലാഴിയിൽ മുന്നേ ശയിച്ചിട്ടു
 നാരായണ മത്സ്യകൃമ്മമായോനെ
 സുകരമേ, നരസിംഹ, വാമന,
 മൂർത്തി, പരാപരാ, പരശുരാമ,
 മൂന്നും ഭഗവതനയനായി
 രാവണനെ വധംചെയ്തു ശ്രീരാമ,
 ചെമ്മേ ബലഭദ്രസമജനായി
 വെണ്ണകവനോദന, മുകുന്ദ, കൃഷ്ണ;
 ഭൃഷ്ടജനങ്ങളേ വധിപ്പാനായി
 വാളാസ്തുതവോനെ കലിയുഗത്തിൽ
 അന്നന്നോരോനാമം പകർന്നുവന്നു
 ഉരപ്പുവിലെപ്പോഴുമിരിയ്ക്കും നാഥ,
 തണ്ടൻശരൻ മണ്ടിയൊളിച്ചിട്ടു
 മേനി കാണാതെൻറെ നെഞ്ചകം പാരം
 പാരം അഴൽപ്പൂവിങ്ങുരുക്കുന്നതും
 കുന്നിച്ചുഗ്നി കത്തിച്ചലിക്കുംവണ്ണം
 ധർമ്മജനിത്വം വിലപിക്കുമ്പോൾ,
 സത്യവതീസുതനാകിയ ദ്വാപരൻ
 ഭീതി മനസ്സിൽനിന്നൊഴിപ്പതിനായ്
 ഹൃദ്യതരമായ വാക്കൊഴ്ത്തും പോൽ
 പണ്ടു സഞ്ജയനാം മഹീപതിക്ക്
 ഉണ്ടായൊരു പുത്രനെത്രയും മോദാൽ;
 നാരദൻറെ വരപ്രസാദംകൊണ്ടു്
 ചാരുകുമാരനായുള്ളവൻ തന്നെ
 ഭൃഷ്ടർ വനത്തിങ്കൽ വെച്ചു കൊന്നല്ലോ;
 അന്നുമഹീപതിക്കുള്ളൊരു ദുഃഖം
 വന്നങ്ങൊഴിച്ചില്ലേ നാരദൻതാനും ?
 ഭോഷ്കല്ലെടൊ ബ്രഹ്മൻ വിധിച്ചു മൃത്യു

ആർക്കും തടുക്കാവല്ലോത്തു കാണുമ്പോൾ.
 എന്നോത്തിനി വേദം കളക നീയും.”
 എന്നങ്ങനെയൊക്കെ മറഞ്ഞു വ്യാസൻ.
 നാരായണം, രാമ, രാമ, വൈകുണ്ഠ,
 രാമ, രാമ, രാമ, രാമ, പാഹിമാം.
 നാരായണം, കൃഷ്ണ, രാമ, പാഹി,മാം.
 ഇക്കുമ്പോൾ പാടി സ്തരിക്കുന്നോർക്കു
 ദുഃഖമൊഴിച്ചതൾ ചെയ്തു ബ്രഹ്മാവേ
 ബ്രഹ്മാവേശികെ മറന്നതുള്ളെന്നു
 ഞങ്ങൾക്കറിവില്ലേ നിന്തിരുമേനി.

... ..

കാളിപ്പാട്ട്—(ദാരികവധം.)

“ശ്രീകൈലാസമെന്ന പൂരത്തകത്താ-
 ശ്രീമാതേവനോ ദൈവതിരുവടിവു”
 അതിരമുടിമന്നുട അരികനേ
 താളിയുമൊഴിച്ചവിടെ നിന്നേടത്തു”
 തിരുവാൻ വരങ്ങളും ചോരിച്ചതു”
 തിരുവാൻ വരങ്ങളും കൊടുക്കണമിട്ടു”
 ഒരറ സൂചിയോ അവൻ നാട്ടിയതു”
 ഒരു വിരളമോയവൻ ഉന്നിക്കൊണ്ടു”
 ഒന്നു പന്തിരാണ്ടു കാലമവനു”
 അതപസ്സായവനും നിന്നുകൊണ്ടു.
 തപസ്സഴിപ്പാൻ വകയില്ലാഞ്ഞിട്ടു”
 ഞാൻതന്നെയവിടെ പഴുനെള്ളിയതു”;
 വാണാലും ധരങ്ങളും കൊടുത്തുപോയി;
 മണിമന്ത്രശക്തി ചൊല്ലിക്കൊടുത്തുപോയി;
 കൊല്ലുവാനോ വരം കൊടുത്തു അതു”

തോരവാനോ വരം കൊടുത്ത അതു
 ആകാശത്തോ അല്ലാ ഭൂമിക്കോ വച്ചു
 മരിപ്പില്ലെന്നു വരം കൊടുത്ത അതു
 ആവരങ്ങളോടൊക്കെ വാങ്ങിച്ചതു
 കൈലാസത്തുമോ എങ്ങും കണ്ടില്ലാതു
 താരികാപുരത്തവനം തിരിച്ച അതു
 കൈലാസത്തുമോ ഉള്ള ഗോപുരം കോട്ട
 അവനും അവിടെ ചമയിച്ചാതു
 ഓമകണ്ഡമോ ഒന്നു കൂട്ടിയതു
 അവന്റെയോ ദശയരത്തിട്ടോമിച്ചതു
 അപ്പൊകയുമോ വന്നു തട്ടിയതു
 ശ്രീമാതേവനേ ദൈവതിരുവടിവു
 ടുഃഖിച്ചുമോയവിടെ ഇരുന്ന അതോ
 ത്രിജ്ജടക്കിരുന്ന തേവാതികളെല്ലാം
 ത്രിജ്ജടയെവിട്ടു പോയ അതോ
 കൈലാസമടച്ചവിടെ ഇരുന്ന അതോ
 അന്നേരമോയവിടെ വന്ന അതോ
 വിഷ്ണുഭഗവാനും വന്ന അതോ
 നിന്തിരുവടിയൊണ്ടു ടുഃഖിച്ചാലു
 ഞങ്ങളേതു വഴി പോകണമെന്നു
 ഭദ്രകാളിയേയിന്നു തോരണങ്കിലോ
 അതിരാദാരികനേ കൊല്ലാമല്ലോ
 അന്നേരമോ ദൈവതിരുവടിവിനു
 കുളിരൊട്ടു നല്ല പണിപണിച്ചു
 മൂന്നാം തൃക്കണ്ണു പൊട്ടിയതോ
 വീരഭദ്രനും വന്നു പിറന്നതോ
 കാളികളേഴും പിന്നെ പിറന്നതോ
 തേവാരപ്പൊലി എന്ന അമൃതവൃതക
 വലംകരത്തിലുമോ വന്നു തന്ന അതോ
 ത്രിശൂലമോ വന്നു തന്ന അതോ
 വലംകരത്തിലും വന്നു താഴുന്നതോ

പള്ളിവാളും വന്നു താഴുന്നതോ
 ഭദ്രകാളിയോ വന്നു പിറക്കുന്നുണ്ട്".
 കൈലാസം പാലുപോലെ തെളിയുന്നതോ
 മൂന്നതല്ലോ മൂന്നു കുലയാന
 പുഷ്പങ്ങളും എല്ലാം ചാത്തിയതോ
 രണ്ടുതല്ലൊരണ്ടു കുലയാന
 ഇളിത്തടത്തിലുമാ വച്ചു തെറുത്തുകൊണ്ടു
 ഏഴതല്ലോ കുലയാനയു കാണു്
 ഭദ്രകാളി വന്നു പിറക്കുന്നല്ലോ
 ഭദ്രകാളി വന്നു പിറന്നതോ
 ഓടി ഇരിക്കയും എഴിയിച്ചാതൊ
 അച്ഛന്റെ മുഖിലോടി വന്ന അതോ
 "എന്താണെന്റെ അച്ഛാ തിരുവടിവേ
 തോറിയതോറങ്ങൾ കേൾക്കട്ടെ"ന്നു്
 നാണിച്ചല്ലാ മുഖം കുന്തിട്ടതോ
 "തോറിയ തോറങ്ങൾ പറയാമെന്നു്
 തിരുവരക്കാടചാത്തിക്കൊണ്ടു പന്നാൽ
 തോറിയ തോറങ്ങൾ പറഞ്ഞിടാമേ."
 വെള്ളാനയോ തന്റെ തൊചിവിരിച്ചു്
 തിരുമെയിലോ ആട ചാത്തിക്കൊണ്ടു്
 അച്ഛന്റെ മുഖിലോടി വന്ന അതോ
 വിഴുന്നോടി നമസ്സാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു്
 നിന്നുടനേ അമ്മ കൈതൊഴുതു്:—
 "കേൾക്കയല്ലോ, അച്ഛാ തിരുവടിവു്
 തോറിയ തോറങ്ങൾ കേൾക്കട്ടതോ
 അതിരമുടിമന്നൻ താരികനു്
 താളിയുമൊടിച്ചവിടേ നിന്ന അതോ
 തിരുവാൻ വരങ്ങളും ചോതിച്ചിതോ
 തിരുവാൻ വരങ്ങളും കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടു്
 ഒരസൂചിയവൻ നാട്ടിയതോ
 ഒരുവിരലുമോ അവൻ ഉഴന്നിക്കൊണ്ടു്

ഒന്നു പന്തിരാണ്ടു കാലമവൻ
 തപസ്സോഴിപ്പാൻ വശം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ട്
 ഞാൻതന്നെ ഘൃണമുള്ളിച്ചെന്ന അതോ
 വാണാലും വരങ്ങളും കൊടുത്ത അതോ
 മണിമന്ത്രശക്തി ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത അതോ
 കൊല്ലുവാനും വരം കൊടുത്ത അതോ
 തോറുവാനും വരം കൊടുത്ത അതോ
 ആകാശത്തുമോ അല്ല ഭൂമിയിൽ വച്ചോ
 കൊല്ലുവാനും വരം കൊടുത്ത അതോ
 ഈ വരങ്ങളുമൊ ഒക്കെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു്
 കൈലാസത്തുമോ എങ്ങും കണ്ടതില്ല.
 ദാരികപുരത്തവനൊ ചെന്നിരുന്നോണ്ടു്
 കൈലാസത്തുമോ ഉള്ള ഗോപുരം കോട്ട
 അവനുമോന്നവിടെ ചുമച്ചില്ല;
 ഓമകണ്ഡമോ ഒന്നു കൂട്ടിയതോ
 അവൻ ദശയരത്തിട്ടങ്ങോമിച്ചതോ.
 ഇരിക്കുന്നുണ്ടു് അവൻപൊരിക്കലുണ്ടു്;
 ഏരിപൊരി തട്ടി എനിക്കിരിക്കരുതു്
 തിരുച്ചിടക്കിരുന്ന തേവാതികളു്
 തിരുച്ചിടവേർപിരിഞ്ഞു പോയേ പോയി.
 അതുകൊണ്ടല്ലോ എന്റെ പൊൻമകളു്
 നിന്നെഞാനുമായിന്നു തോറിയതു്.
 അതിരാദാരികന്റെ തലയരത്തു
 എന്റെ മുമ്പിൽ കാട്ടുവെക്കുന്നതിലു്
 പൊന്മകൾക്കു വേണ്ടും തിരുവാങ്ങളു്
 പൊന്മകൾക്കുമോ ഞാൻ തരുവതൊണ്ടു്.”
 “ഉത്തുമ്പോൾ പറക്കുന്ന ദാരികനെ
 കൊല്ലാനൊ അല്ല നെന്നെ തോറിയതു്?
 കേൾക്കയല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ഛൻ
 പോരിനായിട്ടു ഞങ്ങൾ പോയ്ക്കുറുത്തോ?”
 “കേൾക്കയല്ലോ എന്റെ പൊൻമകളേ,

പോരിനായിട്ടു നിങ്ങൾ പോയ് വരിക"
 ഭാരികപുരത്തു ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു്
 അറകലവിളിയൊന്നു വിളിക്കുന്നൊണ്ടു്
 ഉച്ചപന്തമോ ഏരിച്ചുവിടുന്നതൊണ്ടു്
 ഭാരികപുരമൊന്നു കുലുങ്ങുന്നൊണ്ടു്
 ഭാരികനമൊന്നു വിറയ്ക്കുന്നൊണ്ടു്.
 "കൈലാസത്തു കള്ളനിരുന്നുകൊണ്ടു്
 കള്ളിയെ തോറ്റിയിട്ടു വിട്ടുവല്ലോ;
 പോരിനായ് ഞാനുമിന്നു പോയില്ലെങ്കിൽ
 മാനക്കേടാണതിനാൽ പോന്നു പോകാം
 പക്കച്ചൊല്ലുമോ നമുക്കുണ്ടാമല്ലോ
 പകൽവരയ്ക്കും നമുക്കിങ്ങുണ്ടാമല്ലോ"
 ഇങ്ങനെയും ച്ചുകൊണ്ടുടനേ ചാടി
 തിടിന്നെന്നങ്ങണിച്ചിട്ടൊന്നലറിക്കൊണ്ടു്
 അന്നേരമോ മുടി ഭാരികൻ
 പുനോട്ടത്തിലോ കരകേറിയതോ
 ഭാരികന്റെ നല്ലതോരു പെരുമ്പടമാരോ
 ഒന്നുപോലേ വിളിച്ചുവന്നോ കൂട്ടിയതോ.
 തേരുനടത്തി. അവന്റെ പടനടത്തി
 പടകുന്നത്തോ ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു്:—
 ആരെടി കള്ളി എന്റെ വനത്തകത്തു്
 വന്നു പോരിനു നിന്നു വിളിക്കുന്നതു്
 ഞാനിന്നെടാ കള്ളാ ഭാരികനേ,
 നിന്റെ കൂടെകൂടാ പോരിനായി.
 ഭാരികന്റെ നല്ലതോരു പെരുമ്പടമാരും
 മാതാവുമായി പ്പോരിന്നിറങ്ങിയല്ലോ
 ഭാരികന്റെ നല്ലതോരു പെരുമ്പടമാരു്
 ശരംകൊണ്ടു മാതാവിനു സഹിക്കരുതു്
 ഭാരികന്റെ നല്ലതോരു പെരുമ്പടമാരും
 കാരായിരമങ്ങു കൊല്ലുമ്പോഴും
 കാരായിരമവൻ തോറുമതു്

ഭാരികൻറ നല്ലതൊരു പെരുമ്പടമാരു
 ഇരായിരമമ്മ കൊല്ലമ്പോഴു
 നാലായിരമോ അമ്പൻ തോറുമല്ലോ
 ഭാരികൻറ നല്ലതൊരു പെരുമ്പടമാരു
 നാലായിരമോ അമ്മ കൊല്ലമ്പോഴു
 ആറായിരമോ അമ്പൻ തോറുമല്ലോ
 ഭാരികൻറ നല്ലതൊരു പെരുമ്പടമാരു
 ആറായിരമോ അമ്മ കൊല്ലമ്പോഴു
 പന്തിരായിരമവൻ തോറുമല്ലോ
 പന്തിരായിരം നല്ല പെരുമ്പടമാരു
 മാതാവിനെചെന്നു വളയുന്നതോ.
 അപ്പോഴല്ലോ മാതാവിൻ മനസ്സിടിഞ്ഞു
 അഗ്നിക്കോട്ടയോ ഒന്നു വളയുന്നല്ലോ
 കൈലാസത്തിന്നുവന്ന കള്ളിയോടിനീ
 കൈലാസത്തുമോക്കാടി പൊയ്ക്കൊള്ളേടി
 കേളോ കള്ളുദാരികനെ
 ഇന്നുഞാനിങ്ങോടി പോന്നേനൊടാ
 ഇന്നിങ്ങൊന്നൊരുദിവസം വരുവേനൊടാ
 കേട്ടോടി കുഞ്ചുങ്ങളെ കാളികളെ
 നിങ്ങളുമേ ഇവിടെ നിപ്പിനിന്നു
 ശ്രീകൈലാസത്തുമോ ഞാൻ പോയ്ക്കൊട്ടെ
 കൈലാസത്തുമോ അമ്മ ചെന്നു നിന്നു
 അമ്മനെ തിരുപ്പള്ളിപ്പണത്തിയതോ
 ഭാരികപുരത്തുഞാൻ ചെന്നതൊ
 അതിരമുടിമന്നൻ ഭാരികൻ
 അതിശയവരമെന്നു കൊടുത്തതെന്നും
 ചോദിച്ചുകൊണ്ടുതാനും വന്നിടുമേ
 വെറികൊണ്ടെടുത്തമ്മ കൊടുന്നതു
 തണൽകണ്ടെടുത്തമ്മ ഏഴെന്നുള്ളതു
 വിഷ്ണുവുനോക്കിപ്പോകുന്നതു
 മാതാവെഴുന്നള്ളിപ്പോകുന്നതു

വിഷ്ണുവുംചെന്നു നിന്നു ചെറുക്കുന്നതൊ
 എന്താണെന്നാണു വിഷ്ണുവതൊ
 നീവന്നിന്നെന്നെ ചെറുപ്പാനല്ലൊ
 കേൾക്കയല്ലൊ അമ്മ മാതാവെ
 പ്രാകൃതവേഷമൊന്നു മാറ്റിത്തന്നിപ്പൂ
 പ്രാകൃതവേഷമൊന്നു മാറ്റിയെങ്കിൽ
 അച്ചുനിരിക്കുന്ന കൈലാസത്തു്
 ഞാൻതന്നെ കൊണ്ടുചെന്നു കാണിക്കാമേ
 ഇക്കോലത്തോടു പോകുമെങ്കിൽ
 ശ്രീകൈലാസത്തുളള തിരുവാടിവു
 രൂപം കണ്ടിട്ടുണ്ടു പട്ടുപോകും
 നീപോക വേഷത്തെ മാറ്റിയേക്കാം
 കേൾക്കയല്ലൊയെന്റെ വിഷ്ണുവതൊ
 പ്രാകൃതവേഷമൊന്നു മാറ്റിയേക്കാം

...

...

...

ശ്രീകൈലാസത്തുളള അങ്ങു കൊണ്ടുചെന്നു
 അച്ചുനിരിക്കുന്ന പള്ളുറ്റയിൽ
 പള്ളുറ്റയിലോരങ്ങു കാണിച്ചല്ലൊ
 ഉറക്കമോ എന്റെ നല്ലച്ചു
 ഉറക്കമുണർന്നിങ്ങു വരികയതൊ
 ഉറക്കമെന്നിരിക്കില്ല പൊന്മകളെ
 ഉറക്കമുണർന്നു വന്നാതോ
 അതിരാമുടിമന്നൻ ഭാരികൻ
 അതിശയവരമെന്നു കൊടുത്തുപോയെ
 അതിരാമുടിമന്നൻ ഭാരികൻ
 എന്തിതെല്ലാം വരം കൊടുത്തിതെന്നു്
 കേൾക്കയല്ലൊയെന്റെ നല്ലച്ചു
 ഉള്ളതെല്ലാമിന്നു പറയണമേ
 കേൾക്കയല്ലൊ എന്റെ പൊന്മകളെ
 പരമാത്മമൊത്താനും പറയാമല്ലൊ
 മണിമന്ത്രവാസം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തുപോയെ

നൂൻ

വാണാലും വരങ്ങും കൊടുത്തുപോയെ
കൊല്ലുവാനുംവരം കൊടുത്തുപോയെ
തോറുവാനുംവരം കൊടുത്തുപോയെ
ആകായത്തുമൊപിന്നെ പൂമിയിൽവെച്ചു
മരിക്കില്ലെന്നു വരം കൊടുത്തുപോയെ
ഇവരങ്ങളെയൊക്കെ കൊടുത്തുവെച്ചു
കൊല്ലുവാനോ എന്നെ തോറിയതു
അസുരന്റെകയ്യിന്നാലെന്റെ മരണത്തിന്നു
അച്ചന്ദമോ എന്നെ തോറിയതു
ഇവരങ്ങളെയൊക്കെ കൊടുത്തുവെച്ചു
എന്നെ തോറിയങ്ങു വിട്ടുട്ടോ
നന്നനന്നിതെന്റെ നല്ലച്ചന്ദം
അച്ചന്റെ ആയതോരു നല്ലറിവ്
അച്ചനാണിന്നു ഭാരികപുരത്തു
പോരിനായിട്ടുണ്ടാനോ പോകയില്ല
അന്നേരത്തവിടെ വന്നാരോ
ശ്രീകൈലാസത്തെയ്യു വിഷ്ണുവതെ
കേൾക്കയല്ലൊഅമ്മാ മാതാവേ
അതിനൊരുക്കേശശലം ഞാൻപറയാം
ഭാരികപുരത്തുചെന്നതോ
പോർചെയ്തവിടെ നില്ക്കുമ്പോഴു
അന്നുകൊടുത്തോരു മണിമന്ത്രങ്ങൾ
കുളിമാററുപറഞ്ഞുഞാൻ കൊണ്ടുവന്നു
പോർചെയ്തവിടെ നിൽക്കുമ്പോഴു
തൃച്ചെവിയിലൊ ഞാനുട്ടിത്തരാം
കേൾക്കയല്ലൊ അച്ചാ തിരുവടിവു
ഇന്നിങ്ങൊന്നൊരിക്കൽ പോയ്ക്കുട്ടെ
പോയല്ലൊഎന്റെ പൊന്മകളെ
ഭാരികപുരത്തുനീ പോയ്ക്കുട്ടെ
കേൾക്കയല്ലൊഅമ്മാ മണിമാതാവേ
ഭാരികപുരത്തു പോകുമല്ലൊ

ഭാരികപുരത്തു ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട്
 അറകലവിളിയൊന്നു വിളിച്ചാതൊ
 അട്ടഹാസമൊന്നു കേട്ടപ്പോഴു്
 ഭാരികപുരമൊന്നു നടുങ്ങിയതു്
 ഭാരികനമൊന്നു വിറച്ചാതു്
 അന്നേരമോത്തുണ്ട് വനമുറയാളു്
 കേൾക്കയല്ലൊ എന്റെ ഭാരികനു്
 പടയ്ക്കായിട്ടുമോ ഇന്നു പോകരുതു്
 പോരിനായിട്ടുഇന്നു പോയില്ലെങ്കിൽ
 മാനക്കേടുമൊഇന്നു ഒണ്ടാതൊ
 വക്കച്ചൊല്ലുമോ നമുക്കുണ്ടാതൊ
 പകലർവരവും നമുക്കുണ്ടാതൊ
 പകലോ നുള്ളവരെയുണ്ടാതൊ
 പോരിനായിട്ടുതാൻ പോകുന്നെങ്കിൽ
 മംഗല്യത്തിൽതൊട്ടു സത്യംചെയ്തേ
 പോരിനായിട്ടിന്നു പോകാവേ
 മംഗല്യത്തിൽതൊട്ടു സത്യംചെയ്തു
 മംഗല്യമൊപൊട്ടിത്തെരിച്ചുപോയി
 കേൾക്കയല്ലൊമുടി ഭാരികനു്
 മംഗല്യമറു തെരിച്ചതിനാലു്
 പോരിനായിട്ടുതാൻ പോകരുതു്
 പോരിന്നുതാനിന്നു പോകുന്നെങ്കിൽ
 മണിമന്ത്രശക്തിചൊല്ലിത്തന്നല്ലാതെ
 പോരിന്നുതാനിന്നു പോകരുതു്
 വനമുറയാൾമന്ത്രം പടിച്ചപ്പോഴു്
 ഭാരികനുമന്ത്രം മറന്നുപോയി
 പോരിൽതാൻതോറു പോയെങ്കിലു്
 ഭൂതനെയക്കണ മവിടെനിന്നു്
 മണിമന്ത്രശക്തിചൊല്ലി കൊടുത്തയയ്ക്കും
 ഭാരികന്റെനല്ലതോരു പെരുമ്പടമാരെ
 ഒന്നുപോലെവിളിച്ചുണ്ടു കൂട്ടിയതൊ

തേർനടത്തിയവന്റെ പടനടത്തി
 പടക്കുന്നതുതുമോചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു
 പോരിൽതോറോടിപ്പോയ കള്ളിയോടീ
 ഇന്നുംനീപോരിനായി വിളിക്കുന്നത്
 പോരിൽതോററകള്ളി വന്നതോ
 ഇന്നുംഞാൻപോരിനായി വന്നെടാകളോ
 പോരുചെയ്തവിടെയങ്ങു നില്ക്കുമ്പോഴു്
 വിഷ്ണുവുംപോന്നുവന്നു വനമുറയാളെ
 പടിക്കതകിന്നൊതട്ടി വിളിക്കുന്നത്
 കേൾക്കയല്ലൊഎന്റെ വനമുറയാളെ
 ഭാരികൻതന്നതോരു മണിമന്ത്രങ്ങളു്
 എന്റെചെവിയിൽ ചൊല്ലിത്തരണമിന്നു്
 അല്ലെങ്കിൽഭാരികനും പട്ടുപോകും
 നേരെന്നവളന്നു നിരൂപിച്ചിട്ടു
 മണിമന്ത്രശക്തി ചൊല്ലിക്കൊടുത്തയച്ചു
 പടിക്കവെളിയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോഴു്
 വിഷ്ണുവും വിളിച്ചു കേൾക്കയല്ലൊ
 എന്റെ വനമുറയാളെ ഭൂതനല്ലാ
 ഭൂതനല്ലാ ഇതു വിഷ്ണുവാണെ
 അന്നുകൊടുത്തോരു മണിമന്ത്രങ്ങളു്
 ഒളിമാററം പറഞ്ഞുഞാൻ കൊണ്ടുപോണെ
 അലയ്ക്കുന്നുണ്ടവളപ്പോൾ വിളിക്കുന്നൊണ്ടു്
 അണിയുത്തപോരു ചൊല്ലി കരയുന്നൊണ്ടു്
 മണിമന്ത്രശക്തി വിഷ്ണു കൊണ്ടുപോയി
 മാതാവിന്റെ തൃച്ചെവികണ്ടുട്ടിയതു്
 ശ്രീകൈലാസത്തു പോയങ്ങവിടെ വിഷ്ണു
 മണിമന്ത്രശക്തികൊണ്ടുട്ടിയപ്പോഴു്
 മേലുമോരാകാശം നോക്കിയതു്
 കീഴുമോ പൂമിയെ നോക്കിയതു്
 ഇടംകണ്ണുമോ ഒന്നു ചുമപ്പിച്ചല്ലൊ
 വലംകണ്ണുമോ ഒന്നു ചുമപ്പിച്ചല്ലൊ

ഇടമലവലമല തുളിയിതു്
ആകാശത്തുമൊ അങ്ങു നോക്കിയപ്പഴു്
പള്ളിവാളും വന്നു താഴുന്നല്ലൊ

ഒന്നതല്ലൊ മാതാവു്

വാളിളക്കം കണ്ടപ്പോൾ

ഒരായിരം ദാരികപടയുടെ തലയറ്റം

പൊട്ടിച്ചിതറിയതു്

രണ്ടതല്ലൊ വാളിളക്കം

ഭദ്രകാളിയിളകിയപ്പോൾ

രണ്ടായിരം ദാരികപടയുടെ തലയറ്റം

പൊട്ടിച്ചിതറിയതു്

മൂന്നതല്ലൊ വാളിളക്കം

മാതാവുചെയ്യുമപ്പോൾ

മൂവായിരം ദാരികപടയുടെ തലയറ്റം

പൊട്ടിച്ചിതറിയതു്

... ..

പന്ത്രണ്ടല്ലൊ മാതാവു്

വാളിളക്കം കണ്ടപ്പോൾ

പന്തിരായിരം ദാരികപടയുടെ തലയറ്റം

പൊട്ടിച്ചിതറിയതു്

... ..

കൊല്ലരുതെ അമ്മേ കൊല്ലരുതെ

അരൻ തിരുമകളെ കൊല്ലരുതേ

ആടുവെട്ടി നേച്ചുയും തരുവേനമ്മ

എന്നെയൊവെട്ടി നിങ്ങൾ കൊല്ലരുതേ

കോഴിവെട്ടി നേച്ചുയും തരുവതൊണ്ടു

അങ്കലം പൂജയുമിന്നു തരുവതൊണ്ടു

വട്ടിവിത്തുനേച്ചു തരുവതൊണ്ടു

നടവരവുനേച്ചു തരുവതൊണ്ടു

ഐവരകളിനേച്ചു തരുവതൊണ്ടു

അരറമ്പാട്ടുനേച്ചു തരുവതൊണ്ടു

നെ

കൂത്തുനേച്ച് വേണ്ടോളം തരുവതൊണ്ടു്
കമ്പവെടിനേച്ച് തരുവതൊണ്ടു
കൈവെടി തീവെട്ടിനേച്ച് തരുവതൊണ്ടു
പൊന്നാരത്തുക്കുന്നേച്ച് തരുവതൊണ്ടു്
പൊൻചൂരലോട്ടുന്നേച്ച് തരുവതൊണ്ടു്
നേച്ചു്യും വഴിപാടും പററിയെടാ
അന്നേരമൊ കള്ളദൂരികൻ
കാലുതെറ്റിവിണവനോടുന്നതൊ
തെക്കവശത്തുള്ള ഗോപുരത്തിലു്
ദാരികനുംകേറി ഇരുന്നതൊ
മാർപും തന്റെ നല്ല കാളികളും
തട്ടിത്തകർത്തമ്മാ തീകെടുത്തു്
ബഹുടനേപൊട്ടിച്ചിതറമ്പോഴു്
വടക്കുവശത്തുള്ള ഗോപുരത്തിലു്
ഒളികവൻവനിരുന്നതൊ
തട്ടിത്തകർത്തമ്മാ തീകെടുത്തു്
വെത്തുടനേപൊട്ടിച്ചിതറിയതോ
അവിടെനിന്നോ അവനോടിയതു്
കിഴക്കില്ലത്തു മുത്തുമാളികയോ
തട്ടിത്തകർത്തമ്മാ തീകെടുത്തു്
അവിടെനിന്നുടനവനോടിയതോ
പാലാഴിയിലോ ചെന്നു ചാടിയതോ
പാലാഴിയോക്കെ കലക്കിയുംകൊണ്ടു്
പാഴു് കുറയ്ക്കുമോചെന്നു കേറിയതോ
അവിടെനിന്നു അവനോടിയതോ
അരയാലിലവൻചെന്നു കേറിയതോ
കേൾക്കയല്ലോമുടി ദാരികനെ
കൈലാസത്തുമോങ്ങാൻ പിറന്നിട്ടുമേ
അരുമരും കേറിങ്ങാൻ പടിച്ചില്ലതോ
നിയിങ്ങോട്ടൊന്നിറങ്ങിവരുമോടായെൻ
പള്ളിവാളങ്ങോട്ടൊന്നയയ്ക്കട്ടോടാ

* നു *

൭൪

അന്നേരത്തുമോ കള്ളദാരികൻ
മൂന്നാംചവിട്ടവൻ ചവിട്ടിക്കൊണ്ടു്
വാങ്ങിവലിഞ്ഞവനിറങ്ങിയതു്
മാതാവോ പിന്നെ അങ്ങു ചെന്നുടനേ
തൃപ്പാദമൊക്കൊണ്ടങ്ങെടുത്തൊരിഞ്ഞു്
താഴെവരുനൊരു വരവുകണ്ടു്
തൃശ്ശുലമെടുത്തമ്മ നിട്ടിയതൊ
കാൽവലിച്ചോ അവൻ തൊഴിക്കുന്നതോ
കൈവലിച്ചോ അവൻ അലയ്ക്കുന്നതോ
വാണാലും വരങ്ങും ഈക്കുന്നതോ
അടുവെട്ടിക്കുരുതിയും ഞാൻതരുവേൻ
കോഴിവെട്ടിക്കുരുതിയും ഞാൻതരുവേൻ
പൊന്നാരത്തുക്കൊന്നേച്ചുതരുവേനമ്മോ
പൊൻചൂരലോട്ടം നേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
വട്ടിവിത്തുനേർച്ചുതരുവേനമ്മോ
നടവരവു നേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
അങ്കലംപൂജ നേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
ഐവർകളിനേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
തോറമ്പാട്ടുനേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
ചിലമ്പുപാട്ടുനേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
കമ്പവെടിനേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
കുറുവെടിനേർച്ചു തരുവേനമ്മോ
കുഴൽവെടിനേർച്ചുതരുവേനമ്മോ
കൈവെടിനേർച്ചുതരുവേനമ്മോ
തീവെട്ടിനേർച്ചുതരുവേനമ്മോ
നേർച്ചുതരുവേനമ്മോ വഴിപാടും പാറിയെടും
മേൽഭാഗത്തുമൊ അമ്മ എടുത്തൊരിഞ്ഞു്
കീഴോട്ടു വരണതൊരു വരവുകണ്ടു്
പള്ളിവാറംവലംകൈയിലെടുക്കുന്നതൊ
തൃപ്പാദവുംഒന്നു കൊപ്പിച്ചിട്ടു്
പള്ളിവാറംവലംകൈയിലെടുക്കുന്നതൊ

ദാരികൻ തലയപ്പോൾ കണ്ടിച്ചമ്മ
 മഞ്ഞളാടുന്നനല്ല ചെറുക്കുറിയ്
 തലയെയെടുത്തമ്മാ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി
 ഒരുഭാഗത്തുടൻ അമ്മ ചരതിച്ചതൊ
 നാല്പതുമുളമുളള ദാരികനെ
 ഒരുമുളമാവോളം വെട്ടിയതോ
 എല്ലമെലുവും മായിട്ടെടുക്കുന്നതൊ
 കട്ടിലും മെത്തയും ചമയിച്ചമ്മ
 നാടിയും നരവും മായങ്ങെടുക്കുന്നതൊ
 കത്തിരിക്കാൽത്തരി ചമയിച്ചമ്മ
 ഒരുമുളമുളളൊരു ദാരികനെ
 കണ്ടുണ്ടും വെട്ടിയതോ
 കായംകായമരിഞ്ഞതോ
 കാളികൾക്കും തന്റെ കൂളികൾക്കും
 ഇറച്ചിയും പകുത്തമ്മ കൊടുക്കുന്നതൊ
 ഉതിരും പകുത്തമ്മ കൊടുക്കുന്നതൊ
 ഉണ്ടതൊണ്ടോകുഞ്ചേ കാളികളെ
 തിന്നതൊണ്ടോ കുഞ്ചേ കാളികളെ
 കൈലാസത്തുത്തങ്ങൾ വന്നതിനാലെ
 ഞങ്ങളെപൈതാകം തീന്നതില്ല
 മാതാവിന്റെയണിവിരലോവെട്ടി
 പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടങ്ങുതിരമപ്പോൾ
 കാളികളെല്ലാം ഹോഹോയൂട്ടി
 കൂളികളെല്ലാം ഹോഹോയൂട്ടി
 കാളികൾനിന്നു കുടിക്കുന്നു
 കൂളികൾനിന്നു കുടിക്കുന്നു
 കൈലാസത്തു വന്നതിനാലെ
 ഞങ്ങളെപൈതാകം തീന്നതൊണ്ടു്
 ഇന്നിയുംകേൾപ്പിനന്റെ കാളികളെ
 മേതാളിയെച്ചെന്നു കൊണ്ടുരുവിൻ
 ദാരികൻ ശിരസ്സിനെ കൊണ്ടുപോവാൻ
 മേതാളിയെച്ചെന്നു കൊണ്ടുവന്നു

എന്നു

ദാരികൻ തലകൊണ്ടമ്മ മുട്ടുകിയപ്പം
മേതാളിതന്റെ വായ്നാറംകൊണ്ടു
അമ്മയ്ക്കൊട്ടമങ്ങോട്ടുക്കരുത്
മാതാവെഴുന്നള്ളിച്ചെല്ലുന്നതൊ
മതയാന കൊമ്പനാനപുഴകുന്നതൊ
മേതാളിക്കകൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നതൊ
അറാററിന്റെയോനല്ല പാഴ്കരയ്ക്കു
പല്ലടയ്ക്കുകത്തി കലുക്കഴിഞ്ഞു
കുളിച്ചുകൊണ്ടോടിയിങ്ങുവന്നതോ
ദാരികൻകഴുത്തിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു
മേതാളംകഴുത്തിലോ ഏറുന്നതൊ
കേട്ടാലുമോ അമ്മ മാതാവേ
ഏതുവഴിക്കിന്നി പോകണമോ
ശ്രീകൈലാസംനോക്കി പോകവേണം
ദാരികൻ വാണിരുന്ന പെരുങ്കാട്ടമോ
നമുക്കിന്നാവഴിതന്നെ പോകവേണം
വനത്തിലെത്തിയപ്പോൾ വനമുറയാൾ
വന്നാതാവിനെയും ചെറുക്കുന്നതൊ
എന്തെന്നെടി വനമുറയാളേനി
ഇന്നുവന്നുനമ്മെ ചെറുക്കുന്നത്
കേൾക്കയെല്ലോ എന്റെ മാതാവേനി
ദാരികനെവെട്ടിക്കൊന്നതുപോലെ
അടിയനേയും വെട്ടിക്കൊല്ലേണമേ
കേട്ടാലുമോ എന്റെ വനമുറയാളേ
ഇത്രനാളും നീയൊ വനമുറയാളു്
ഇന്നുതൊട്ടു ഇന്നി എന്നേയ്ക്കുമേ
കാട്ടകുമാഴുന്ന വനമുത്തിയാൾ
ചെറുകുമാഴുന്ന മാനുഷരു്
നേർച്ചയുംവഴിപാടും തരുവാരതൊ
നേർച്ചയുംവഴിപാടും പററിക്കൊണ്ടു്
അവർക്കുകലതൈവമായിരുന്നുകൊൾക

കേൾക്കയല്ലോ എന്റെ വനമുറയൊളെ
 നിനക്കൊരുതിരുവരം തരുന്നൊണ്ടല്ലോ
 അന്നേരത്തുമോ അമ്മമാതാവല്ലോ
 ശ്രീകൈലാസത്തെയും പോവാനായി
 അപ്പോഴല്ലോ കള്ളദാരികന്റെ
 ശിരസ്സിൽനിന്നൊരുള്ളിയുതിരംവീണു
 'പൂമിയിലുരുങ്ങടനെ മുട്ടയായി
 പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പൂവൻകോഴികളു്
 കൊത്തിവിരിച്ചുടനേ കോഴികളു്
 ആയുസ്സുനിങ്ങൾക്കു കുറവുതന്നെ
 അഴകായിട്ടുനിങ്ങളിരുന്നുകൊള്ളിൻ
 ഇന്നുംകേളമെന്റെ കോഴികളെ
 നിങ്ങൾക്കൊരുതിരുവരം തരുന്നൊണ്ടല്ലോ
 ചെറുകുറവാഴുന്ന മാനുഷർ
 ദീനവും ദണ്ണവും വന്നാലൊണ്ടു്
 നിങ്ങളെക്കൊണ്ടുചെന്നു കരുതിവെച്ചാൽ
 ഞാനുമോ വന്നുണര പറ്റിക്കൊള്ളാം
 അവിടെനിന്നുമമ്മാ തിരിച്ചുടനെ
 ശ്രീകൈലാസത്തുചെന്നു കേറിയതോ
 ദാരികൻ ശിരസ്സിനെ എടുത്തുവെക്കും
 പൊന്നുംതുടലിട്ടു പൂട്ടിയതോ
 അരയാലിൻകൊമ്പിലോ തൂക്കിയതോ
 കേട്ടോകേട്ടോഅച്ചാ തിരുവടിവേ
 ദാരികൻ ശിരസ്സിനെ കണ്ടതുണ്ടോ
 കണ്ടതുണ്ടെയെന്റെ പൊന്മകളെ
 ദാരികൻ ശിരസ്സിനെ കണ്ടതുണ്ടോ
 കേൾക്കയല്ലോ അച്ചാ തിരുവടിവേ
 ചൊല്ലിയവരങ്ങളും തരികയെന്നു്
 കേൾക്കുകേൾക്കുമോളേ തിരുവടിവേ
 എന്തെല്ലാം വരംഞാനും ചൊല്ലിയതു്
 നന്നുനന്നിതച്ചാ തിരുവടിവേ

ഐ

ഭാരികനെയങ്ങു പേടിച്ചതൊ
കൈലാസമടച്ചവിടെ ഇരുന്നതൊ
ഭാരികൻശിരസ്സിനെ കണ്ടപ്പോഴു്
ചൊല്ലിയവരങ്ങളെ മറന്നോത്താ
കേൾക്കുകേൾക്കു എന്റെ നല്ലച്ചന്
അച്ചന്റെ ആയതൊരു നല്ലറിവു്
കേൾക്കു ലോയെന്റെ പൊന്മകളെ
ചൊല്ലിയ വരങ്ങളും മറന്നതില്ല
തേവന്റെ ആയതൊരു പൊന്മകൾക്കു
മണിയാടപുരമ്പൊന്നു കൊടുക്കുന്നതൊ
തേവന്റെ ആയതൊരു പൊന്മകൾക്കു
ചൂതാടിപ്പുരമ്പൊന്നു കൊടുക്കുന്നതൊ
തേവന്റെ ആയതൊരു പൊന്മകൾക്കു
വസൂരിമാലയുമൊന്നു കൊടുക്കുന്നതൊ
പരീഷ് ധോ തനിക്കിപ്പോളറിവാൻമ്മ
അച്ചന്റെ തിരുമേനിക്കോ വിതക്കുന്നതൊ
കളിരോടുമോ നല്ല പനിപനിച്ച്
ആനപ്പണ്ണോടനല്ല മസുവുരിയും
അച്ചന്റെ തിരുമേനിയിൽ മുളക്കുന്നതൊ
നന്നനന്നിതെന്റെ പൊന്മകളെ
നിന്റെതൊരായതൊരു നല്ലറിവു്
അന്നോരമോത്തമ്മ മാതാവൊണ്ടു്
കണ്ടാകുസ്സനെയവിടെ വരുത്തിയതു്
തിരുനെറ്റിമുതലവൻ നക്കിയതു്
തൃപ്പാദത്തുമോകൊണ്ടു നിറുത്തിയതു്
കേൾക്കയല്ലൊഎന്റെ പൊന്മകളെ
തിരുനെറ്റിലൊരുമുത്തു നിറുക്കട്ടാതോ
കേളുംകേളുമേയച്ചു തിരുവടിവേ
ഇവിടുത്തുമേ ഏനിക്കു വേണ്ടയല്ലൊ
ഇവിടുത്തുമേണൊനൊ വിതച്ചാലല്ലൊ
എന്റെമാനുഷൻ മുടിഞ്ഞുപോകും

൯

അന്നേരമോത്തു വിളിക്കുന്നതൊ
കണ്ടുകണ്ണനെയവിടെ വിളിക്കുന്നതൊ
കണ്ടുകണ്ണനവിത്തു കൊടുത്തുവല്ലൊ
കല്ലുരിയുനല്ല പാലുരിവിത്തും
എളവിത്തുമോ ഇന്നു തരണമെന്നു
വസൂരിമാലയൊന്നു കൊടുത്തുവല്ലൊ
കേൾക്കയല്ലൊഎന്റെ നല്ലച്ചന്
എനിക്കിരുപ്പാൻ തിരുനെലംതരണം
പോർമുളളും പെരയോടു തേവനപ്പോൾ
പൂമളം എന്ന വനത്തകത്തെ
പൊൻമകൾക്കുദാനം കൊടുത്തുവല്ലൊ
അവിടെ കോവിലുകൾ തീർത്തുകൊൾക
ചെറുകുറവാഴുന്ന മാനുഷന്
നേച്ചയും വഴിപാടും നിനക്കുതരും
നേർച്ചയും വഴിപാടും പറിക്കൊണ്ടു്
അവരുടെ പരതൈവമായിരുന്നുകൊൾക.

... ..
... ..

തോററമ്പാട്ട്.

തെക്കൻദിക്കിലേ ഭദ്രകാളിക്കുശ്ശേത്രങ്ങളിൽ പാടിവരുന്ന തോററമ്പാട്ട്, പഴയകാലത്തെ വീരപുരുഷരോധനാസക്തിയേ കാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണമാണ്. അക്കാലത്തെ ചില തൊഴിലാളികളുടെ കളളങ്ങളും കൗശലങ്ങളുംചതിയിലുള്ള ചാതുര്യങ്ങളും ദേശവാഴികൾ അവർക്കുനേരുകയായി ചെയ്തുപോന്ന കടുക്കൈകളും എന്നുവേണ്ട ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന പല നടപടികളും ഈ പാട്ടിൽ സരസമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. തമിഴ്ഭാഷയിലേ ചിലപ്പതികാരം എന്ന പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥയാണ് തോററമ്പാട്ടിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ഈ കഥതന്നെയാണ് തമിഴ്നാടകക്കാർ 'അങ്കമിങ്കം അമൈത്തി

രക്ഷം കൊട്ടുകയിൽ ബീഡി, ശുദ്ധ മുതലായവൈകളോടു കൂടാത്ത കനവാക്കളെ വരവഴെത്തു “ആടിത്തകർന്ന കോവിലൻ ചരിത്രം. തമിഴക്” ഇതുകഥ പണമുണ്ടാക്കാനുള്ള വിദ്യ; മലയാളികൾക്കു പണം കളയാനുള്ള വിദ്യ. മലയാളിയുടെ കയ്യിലുണ്ടായപ്പോൾ ഇതു ഭദ്രകാളീവിദ്യ സമാധിത്തിരിഞ്ഞു; പച്ചപ്പന്തലിൽ പഴക്കലയും കെട്ടി കൊട്ടിപ്പാടാ നുള്ള ഒരു ദൈവികകഥയുമായി. കഥ ഇവിധമാണ്.

ചോളരാജ്യത്തിൽ ചേൻ കാവേരിപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൈശ്യപ്രഭുക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളിനു കോവിലൻ എന്നൊരു പുത്രനും മറെറൊരാളിനു കണ്ണകി എന്നൊരു പുത്രിയും ഉണ്ടായി. യൗവനാരംഭത്തോടുകൂടി ഈ വധുവന്മാർ തമ്മിൽ കലാപാരമ്പ്രകാരം വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു; കുറേക്കാലം സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുദിവസം കോവിലൻ ഒരു നടനാലോചന കാണാനിടയായി. ആ അലോചനയായ മാതവി എന്ന നാടകത്തിൽ അയാൾക്കു പ്രേമം ജനിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി പതിവുതന്നെ തന്റെ പത്നിയേ വിട്ട് അയാൾ നാടകിയുമായി ചേന്ന് ദിവസംകഴിച്ച് ദ്രവ്യം മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചു. ഒരുദിവസം കടലാട്ടം എന്ന ഉത്സവം പ്രമാണിച്ച് കടൽക്കരയിൽ കൂടിയ ജനസംഘത്തിൽ ചേന്ന് അവർ രണ്ടാളും വിനോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ മാതവിയുടെ ഒരു പാട്ടിൽ നിന്ന് അവൾ ഒരു അന്യ പുരുഷനെ സ്മരിക്കുന്നതായി കോവിലൻ സംശയം ജനിച്ചു. ആ സംശയം അയാളുടെ കലപത്നിയെ സ്മരിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അയാൾ അവിടം വിട്ട് കണ്ണകിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു ചേൻ. കലസ്മിയായ അവൾ ഭർത്താവിനെ സാദരം സമാധാനപ്പെടുത്തിയ ശേഷം ദ്രവ്യനാശത്താലുണ്ടായ ആശങ്കയും മാനനഷ്ടത്താലുതഭവിച്ച മനസ്സാപവും കൊണ്ട് ഇരുവരും നാടുവിട്ടു മധുരയിലേയ്ക്കു പോയി; വൈ

കാനഭീതീരത്തിൽ മാതരി എന്ന ഒരു ഗോപിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ എത്തി താമസിച്ചു. കണ്ണുകിയുടെ ആഭരണങ്ങളിൽ കണ്ട ചിലമ്പുകൾ മാത്രം ശേഖിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഒരു വിറകിട്ടുന്ന ധനംകൊണ്ടു വ്യാപാരം തുടങ്ങി. ക്രമേണ പൂർണ്ണലയേ പ്രാപിക്കാമെന്നായിരുന്നു അവയുടെ വിചാരം. അതനുസരിച്ച് അടുത്ത ദിവസം കോവിലൻ ചിലമ്പു വിൽക്കാൻ മധുരപട്ടണത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. വഴിയിൽവെച്ച് അയാൾ ഒരു തട്ടാനെ കാണാനിടയായി. കണ്ടപ്പോൾ തട്ടാനെന്നറിഞ്ഞയടുത്ത ചിലമ്പിനു വിലനിശ്ചയിക്കാൻ കോവിലൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ആ ചിലമ്പുകളുടെ തട്ടാൻ വളരെ വിസ്മയിച്ചു.

മധുരയിലേ രാജ്ഞിയുടെ ഒരു ചിലമ്പു അററുകരറത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതു മിനുക്കി ചുണ്ണാമ്പു തേച്ചു ഉണക്കാൻ വെച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഒരു കഴുകൻകൊത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടു പറന്നുകൂടുന്ന വിചാരം രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻഭയംനിമിത്തം അവൻ ശക്തനാകാതെ, ആരോ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി എന്നു അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നു അറിയിച്ചിരുന്നു. അപഹൃതമായ ആഭരണത്തിനു പകരം ഒരു ചിലമ്പു രാജ്ഞിക്കു കൊടുക്കാമെന്ന് ആ കശ്ശലനായ തട്ടാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അവൻ ഹൃദ്യവചനങ്ങളാൽ കോവിലനെ വശഗനാക്കിട്ട് ആ ചിലമ്പു രാജയോജ്യമായ ഒരു ആഭരണമാകയാൽ കൊട്ടാരത്തിൽ വിവരമറിയിച്ചുവരാനെന്നു അതുവരെ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നിർബാധമായി ഇരിക്കണമെന്നു വ്യാപാരിയോടു പറഞ്ഞശേഷം രാജസന്നിധിയിലേക്കു പോയി; മുഴുമായ ഭൂഷണം മോഷ്ടാവിനോടൊന്നിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നറിയിച്ചു. രാജാവു രാജ്ഞിയുമായി സൈപരമില്ലാതെയിരുന്ന ഒരുവസരമായിരുന്നു അത്.

അതിനാൽ രാജാവ് കാര്യകാരണാലോചന കൂടാതെ രാജദൂതനാറെ നിന്ദയാശിച്ചയച്ചു കോവിലനേ വധിപ്പിച്ചു. ൾ൪൦ വയസ്സായിട്ടുള്ളതും തുപ്പരം കുറുപ്പും എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇന്നും ഒരു അശ്വസ്ഥന്മാരായി അങ്കിതമായിരിക്കുന്നു.

കണ്ണുകൾ വിവരമറിഞ്ഞു ഭൃഷ്ടമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി തിരിച്ചു രാജധാനിയിലെത്തി രാജാവിനോടു ഭർത്താവു ധർമ്മത്തിന്റെ കാരണം ചോദിക്കയും തന്റെ ചെലവിനകത്തു വെള്ളം നിറച്ചിരിക്കുന്നതു് അവരും കാണിക്കയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ചിലവിനുള്ളിൽ മുത്തുകളായിരുന്നതിനാൽ പരിശോധനയ്ക്കായിട്ടാൻ കൊണ്ടുവന്ന ചിലമ്പു രാജസമക്ഷം കൊണ്ടുവെച്ചു. കണ്ണുകൾ ആ ചെലവെടുത്തു് ഒരടിയാലെ പൊട്ടിച്ചപ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ നിന്നു വെള്ളം നാലുപാടും പിതറി. രാജാവ് ഇതുകണ്ടുവ്യസനത്താൽ സ്തബ്ധനായി ഉടൻ ഐഹികവാസം വിട്ടു. കണ്ടു നിന്നിരുന്ന രാജാവിനും ഭർത്താവിനേ അനുഗമിച്ചു. അനന്തരം കണ്ണുകൾ തീക്കനൽ ചിതരുന്ന കണ്ണുകളും വിറയുന്ന ചുണ്ടുകളും തുടിക്കുന്ന കവിൾത്തടങ്ങളുമായി ഭൂമി ഇളക്കിക്കൊണ്ടു് ചാടി ഒരു വലിയ ജനസംഘത്തെ മുന്നിട്ടു തട്ടാന്റെ വീട്ടിലെത്തി; കോപവും വ്യസനവും കൊണ്ടു് ബോധം വിട്ടു് ഇടത്തെ സ്തനം ചുറ്റിപ്പറ്റിച്ചെറിഞ്ഞു. ഇതുകണ്ടു് ജനങ്ങൾ അവന്റെ വീട്ടിൽ രീവച്ചു നശിപ്പിക്കയും അവനേ വധിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം ആ സാധുവി വൈകുണ്ഠത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനത്തിനഭിമുഖമായി നടന്നു പേരരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പാമ്പിമുഖങ്ങളുടെ ചരിവിൽ ഒരു വേലമേന്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ എത്തി അവിടെ വെച്ചു ദേഹിയെ ദേഹത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തി.

പാട്ടിലൊരുഭാഗം:—

... അര അര ശിവ ശിവ ശിവശങ്കര ...

പുന

ശിവ നാരായണ ശിവശങ്കരരേ
അരേ നമശ്ശിവായമേ ശിവശങ്കരരേ,

... ..

തെക്കും കൊല്ലം മനയകത്തു
തെക്കും കൊല്ലത്തെ മാതാവു
വടക്കും കൊല്ലത്തൊന്നു കേരളേ

... ..

ആയിരത്തെട്ടു വന്നു വളർമാലാ

... ..

പത്തു മുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
ഒൻപതു മുളമാക വെട്ടിയതോ
ഒൻപതു മുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
ഏട്ടു മുളമായി വെട്ടിയതോ
ഏട്ടു മുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
ഏഴു മുളമാനി വെട്ടിയതോ
ഏഴുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
ആറുമുളമായി വെട്ടിയതോ
ആറുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
അഞ്ചുമുളമായി വെട്ടിയതോ
അഞ്ചുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
നാലുമുളമായി വെട്ടിയതോ
നാലുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
മൂന്നുമുളമായി വെട്ടിയതോ
മൂന്നുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
രണ്ടുമുളമായി വെട്ടിയതോ
രണ്ടുമുളമുളള തട്ടാനെയമ്മ
ഒരുമുളമായി വെട്ടിയതോ.

... ..

ഒരുമുളമുളളൊരു തട്ടാനെയമ്മ
ഒരുച്ചാണാകുവോളം വെട്ടിയതോ
ഒരുച്ചാണുളളൊരു തട്ടാനെയമ്മ

൮൪

കണ്ടും തുണ്ടും ചെട്ടിയതോ—പിന്നെ
കായം കായമരിഞ്ഞതോ—പിന്നെ
കാളിക്കും ക്രൂളിക്കും കൊടുത്തേതോ

... ..

അതുമരത്തവളിങ്ങ വരുന്നെങ്കിൽ
അവളുടെ ചിലമ്പുംകൊണ്ടവൾ പോട്ടേ

... ..

അന്നേരത്തുമോ മൊഴി പറയുന്നേതോ
നാടുവാഴുമോ തൈവമാതാവു്
തിപ്പുറപ്പുരുവാഴും തിരുനടയ്ക്കോ—പിന്നെ
ചെല്ലുന്നല്ലോ അമ്മ മാതാവു്.

... ..

ഒന്നല്ലോ ഒന്നു മാല കെട്ടോ—പിന്നെ
ഒരായിരം മാല കെട്ടുന്നതാ;
ചേരാമ്പാണ്ടിലെ തട്ടാരമേ—പിന്നെ
പൊന്നെടുത്തങ്ങ ഒളിച്ചേതാ;

... ..

ഇടത്തേത്തുകയൊന്നു വിറയ്ക്കുന്നതാ;
ഇടത്തേത്തുക്കണ്ണു ചുവക്കുന്നതാ;

... ..

പോവാൻപോയ ജനങ്ങളെയൊക്കെ
ചക്രംവച്ചു തടുത്തതാ

... ..

കൊല്ലല്ലമേ കൊല്ലല്ലേ;
അറുൻതിരുമകളേ കൊല്ലല്ലേ;
എന്നെയും പൊന്നെയും ഇടതുക്കീട്ടോരു
പൊന്നാരത്തുക്കവും ഞാൻതരുവേൻ.

... ..

രാമകഥപ്പാട്ട്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിലെങ്ങും സ്ഥലംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. തുഞ്ചത്തു ഗുരുനാഥന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പെ രാമായണംകഥ പല പല രൂപങ്ങളിലായി പലടങ്ങുകളിലും പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നു കരുതിലേയ്ക്കു ഭാഷയിലേ പുരാതനസ്വത്തുകളായ പഴയ പാട്ടുകൾ ലക്ഷ്യങ്ങളായി നില്ക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപം രിജവല്ലത്തു് ഔവാട്ടു തുറ എന്ന സ്ഥലത്തു മാടം കാത്തുകൊണ്ടു കിടന്ന അയ്യിപ്പിള്ള ഒരു രാത്രികൊണ്ടു മഹാകവിയായിത്തീർന്നും അതിനു കാരണമായി ഭവിച്ച പഴുത്തിന്റെ തൊലി അയാളുടെ അനുജൻ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു തിന്നുകയാൽ അയാളും വിദ്വാനായി തീർന്നും മറ്റും തെക്കേത്തിരുവിതാംകോട്ടു പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്ന ഐതിഹ്യപരമ്പരകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിൽ മഹാകവിയായെന്നതിന്നു് അയ്യിപ്പിള്ളയേയും അനുജനേയും സഹായിച്ച എളുപ്പവിട്ടു ഇ കാലത്തു് അപ്രത്യക്ഷമായിപ്പോയതോ പ്രാചീന വിദ്വാന്മാരോ സംബന്ധിച്ച വിവരമെല്ലാം അറമ്പിക്കഥകളിലേ അൽഭുതസംഭവങ്ങളോടു കൂടി ചേർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതോ ഇവിടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമല്ലാത്തതിനാൽ, അവ വിട്ടിട്ടു് ആശാനായിത്തീർന്ന അയ്യിപ്പിള്ളയുടെ രാമകഥയെക്കുറിച്ചു രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. രാമകഥപ്പാട്ടു് എന്നു് ഇവിടങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഈ രാമചരിതം അയോദ്ധ്യാധിപനായിരുന്ന ശ്രീരാമന്റെ ചരിത്രം വാല്മീകി വർണ്ണിച്ചതു് ഒരു മലയാളകവിയുടെ മനോമുക്തത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചതായിട്ടാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എ

നാൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും രാമചരിതം വാല്മീകിരാമായണത്തെ ഭൂമി നിറയുന്നു.

ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചുള്ള പടിഞ്ഞാറുകാരിൽ രാമകഥപ്പാട്ടുകാരും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു പാടുന്നതിനു ചന്ദ്രവളയം എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഗീതോപകരണം ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്നു. ചന്ദ്രവളയം കൊട്ടി വിരുന്നങ്ങളെപ്പിച്ചു രാഗംകലർത്തി താളമേളങ്ങളോടു കൂടി കാളസ്വരത്തിൽ നടത്തിപ്പോരുന്ന പ്രയോഗം ആശാനാൽ കല്പിതമാണോ അല്ലയോ എന്നു രൂപമില്ല. ഏതായാലും ആവക ഭാഗവതനാമയുടെ പ്രയോഗഗോഷ്ഠികളോടും രാമചരിതത്തിന്റെ സാഹിത്യബന്ധരസീകതയെ ബാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. കവിതാബന്ധം, ആപാദചൂഡം സരസശൃംഗം സമുദയാകർഷകവും ആയിരിക്കുന്നു.

ശതപക്ഷത്തെ അവലംബിച്ചു വിഭീഷണനോടു രാവണപുത്രനായ ഇന്ദ്രജിത്തു പറയുന്ന ഭംഗം വിശിഷ്ട മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെ ലക്ഷ്മണോപദേശം, ശബരി, കബന്ധൻ മുതലായവരുടെ സ്തുതികൾ, ലങ്കാഭരണം, സീതാദേവി രാവണനോടു ചെയ്യുന്ന ഉപദേശം, ദണ്ഡകാരണ്യവർണ്ണനം, പഞ്ചവടീവാസകഥ, സീതാവിധോഗവൃത്താന്തം, ഭരതകോപം മുതലായവ. പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടവയാണ്. പഴയകാലത്ത് നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്രാകൃതപ്രയോഗങ്ങളും തമിഴ് പദങ്ങളുംകൊണ്ട് ഏറക്കുറവു പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്ന ഈ രാമകഥപ്പാട്ട് ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളികൾക്കു രുചിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇതു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഗണ്യസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്.

‘ഇന്ദ്രജിത്തും വിഭീഷണനും.

വിരുത്തം.

നീയവർ വശമായ് കൂടി നിനക്കിറപടക്കോളെല്ലാം
ആയവർതരക്കുംചൊല്ലി അണ്ണനെ ചരിക്കലാമൊ
തൂയവാ അയിമാനംകെട്ട തിൻപുയാ ചെറിയതാത
കാതലായിനത്തെ ചുത്തക്കുരുതെടാ തശവില്ലാമൽ.

പാട്ട്.

തശവുമില്ലെടാ ഉനക്കു നല്ല അണ്ണനെക്കൊല്ലിക്ക
നാശമായ് പുറന്ത പാച്ചപാപിയേ.....
തശവുനന്ന് അന്നമുട്ടി ചെറിയനാളിലേ വളർത്ത
തമയനക്കുതവി നിയുമില്ലെടാ.....
പുല്ലിലും തായിലും വയ്യാമലെ പുശത്തിൽ വയ്ത്തു
പുനിതമായ് വളർത്ത അണ്ണനല്ലവോ
ശല്യമായി തക്കയുടെ മുക്കുറിത്തുക്കുമൊരു
ശങ്കയുമുണ്ടോ ഉനതു നെഞ്ചിനിൽ
ഇല്ലയിന്തപാപിയാലെ ഒരുവഴിക്കും ചെൻറുകൂട.
ഉണ്ടചോരരിശിയും മറന്തായോ
ചൊല്ലാമോ അരക്കുരുടെ മായയും തൊഴിലുകൂടും.
തോലി വരുത്തിക്കൊള്ളാതെ മന്നവാ
മന്നവാ അനന്തമൊക്കെയും ഒഴിച്ചുപങ്കയിൽ
വാഴ്വതിന്നുനക്കു വിതി ഇല്ലെടാ
ഇല്ലെടാ പുറന്തപോതിറന്തിടും വല്ലോരുവാളും
എപ്പൊഴും വാഴ്ചാമെൻറണ്ണാതെ
അന്നയെപ്പോലെ വളർത്ത അണ്ണനെ കൊല്ലിപ്പതുക്ക
ആണുകൂടാതെ പിറന്ത ഉന്നെയും
ഉന്നെയും ഇരുത്തുമന്ത മാനുഷർ നിനക്കുംപോതു
ഉററജാതികൾക്കു കാലനാകവേ
കാലനായ നിന്നെയും കൊല്ലുമേ ഒട്ടുക്കത്തിൽ

വൃദ്ധ

കാവലൻ കണക്കു മിഞ്ചിനിക്കുകിൽ
ഇല്ലയിന്നരാമലക്ഷ്യണമാരെന്ന രണ്ടുപേർകളോടു
കൂടിനിക്കില്ല സേവസേവകൾ

... ..

പൊല്ലാതു കാൺമന്നവാ ഉനക്കുരതി ചൊല്ലുകേളും
കോതയർമണിത്തരുവാ ദേവിയെ
നല്ലെന്നും ശ്രീരാമൻമുൻപിൽ വയ്ക്കു നമസ്കാരം ചെയ്യിൽ
നാൻവിചകി ഉങ്കളയിർപേണവേൻ.
അല്ലാതെ ഒരുതൊഴിലും നല്ലതില്ല ചൊല്ലുവാൻ
അരക്കർ ശേഷമുള്ളവർക്കും വാഴലാം
വാഴലാമെൻറണ്ണനോടുകൂടി ഞാൻ പുറന്നതും
വളന്നതും തിടയിന്നയും ചെപ്പിനാൻ
ആഴിയാന തണ്ണി നീറ്റിൽ പുറക്കും ശംകു താമര
അതിനടുത്തു മത്സ്യവും പുറക്കുമേ
അന്നയൊൻറ രണ്ടിനും ഭേദമില്ല താമര
ആലയത്തിൽ മുത്തികൾക്കും ചൂടലാം
പിന്ന യന്ത മത്സ്യവും ഉടയരേൻറാൽ ചേരുമൊ
പേയെല്ലാം പറയാമലടക്കെടാ.

വിരുത്തം.

അടങ്കടാവെൻറവിഭീഷണനലറി രാവണിയോടു മുട്ടുകിനിൻറും
അററമില്ലാതോളമുള്ള അസുരപ്പടൈകളെ അശേഷവും കോല്ലിത്ത പഞ്ച-
(പാതകന്മാർ
നീയുംനിൻതാതനുമായി നിന്നെയിൻറ ലക്ഷ്യണൻവതിക്കുമിനി നാലുനാളി-
(നകം
നിൻതാതനെ രക്ഷനാതനും വതിച്ചത്തൽ തീർത്തവനിപരിപാലനം ചെ-
(യ്യമേ
ഇടിവെട്ടിടുംവണ്ണം ചിലയുംകുനിത്തു ശരവുംതൊടുത്തു നിൻറാനരക്കൻ
അരക്കനതികോപമുടനടലിടയിൽമുട്ടുകി വിഭീഷണനെ വതചെയ്തനിനവേ
കുരക്കുപ്പടയ്ക്കുരതി ചൊല്ലിയെൻ താതനെക്കൊണ്ടു പുവിയാനതുയരാൽ
കുതുകമുടനരികൾക്കു കോരപലതു ചൊല്ലിടുവതഴകൊണ്ടു വാളിൻറൊട്ടാൻ

പുസ്തകം

വാളിത്തൊട്ടുന്ന സുരക്ഷിതനായാൻ വീരരാവണിവേകുണ്ടകളുമേൽ
വൈരമിലകിയ ചെറിയ താതനും മാറ്റത്തു വഞ്ചന നഞ്ചവെണ്ണ
തൂളിപ്പെട്ടിടയവരിയ കനകൊണ്ടു വീശിയ ആശിനാലും തുണിത്താൻ
തുകവൻകടകവരിതഴകൾ മുട്ടിപ്പെട്ടിതരകങ്കളും നെരിയവേ
നെടിയവീരതം പൊട്ടത്തിട്ടനൻ തശമുടിക്കരിശിൽ തനയൻ മുതൽവനെ.
നില്ലനില്ലെൻറയ്യോ പടയിനിൽ ചരവരിഷം നിരുപർ തിരുമാലും മകിഴ
കനകത്തേരോറിയെ തരിയിട്ടും കൈക്കണ്ടു പകലിരവുപോലാനതെ
ഇരവുപകലാനതെ നിരുതർവളത്തുക്കവികൾ ഏതെൻറ തെരിത്തിടാമൽ
പരവപോലിയെ വലിയകണകലോലിയൊ വേണ്ടു പതരവതെ കവിവീര-

(ർകൾ)

പകിരണ്ടുവും കണ്ടു വിണ്ണിലുള്ളോർ തോഴനിരുവർ തിരുമാലും മകിഴ
ഒരുപതവെണ്ണനൽ അംകതൻനെഞ്ചിലുമുടനെ മാരുതിനെഞ്ചിലും
നെഞ്ചുതനിലഞ്ചെമ്പു വിമതനെയും കുമുതനെയും നെടിയനളനെയും വി-

(ക്കിനാൻ)

അഞ്ചു രണ്ടും പത്തും അവതും നൂറുമുടൻ ആയിര മരികളെ വെല്ലും
അവസരം കണ്ടെന്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ മെയ്യിലും ആരാമൽ വാളിയെയ്ക്കാൻ
എണ്ണനൽകണൈയവിടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അസുരന്മേൽ ഇടിമിന്നലൊളിനിക-

(രതായ്)

കൈയെതിരെവകളിവരും അസുരരെ ഇടകളറതകതിപെടവേകഞ്ചുകും.
കഞ്ചുകും മഞ്ചരികൾ കവചമൊട്ടു കടകങ്കൾ കണ്ണപട്ടു തുണിവട്ടനെ
കരുതിയൊരുകണകൊണ്ടു ചാമരം മുറിപട കണ്ടവർകൾ കൊണ്ടാടിനാൻ
മിഞ്ചുകണകടകവരിയിരതമൊട്ടു തുരകിതന്നെരുനാലും തുണിത്താൻ
വിറൽമന്നർലക്ഷ്യങ്ങൾ സാരതിയെയുംകൊൻറു വീരവൊട്ടു പടയിലാത്താൻ
ആത്മപടകണ്ടു വിണ്ണരികളും തോഴനിരുവർ തിരുമാലും മകിഴ
നെട്ടുമാലുമായറിയ പിർമാവുമൊണ്ണൊരുതപോർ നീകരുശരിചൊല്ലലാം
ഇല്ലശരിചൊല്ലലാ ലക്ഷ്യങ്ങൾരാവണിയുമായ് ചൊരുത്തപോർ പോരെ-

(ണ്ടാൻ.)

എങ്കണ്ണുംവിണ്ണുള്ളോർ യക്ഷതാപസർമററും ഇവർമുടിയിൽ മലർചൊരി-

(വരാ

നം

വിരുത്തം.

മലർനിര ചൊരിഞ്ഞുപോതു വാനിലുളളോർകളെല്ലാം
അലെയെന്നപറഞ്ഞുകൂടി അനവതം വാഴ്ത്തിനാരെ
ഉലെയവെ ശരങ്കൾകൊണ്ടു ഉരൈത്തു രാവണിയും നിക്ക്
ചിലതന്നെ പിടിത്തിരുകി ചിന്നൈത്തു രാവണിയുംപൊരുതാൻ.

പൊരുതാനെലക്ഷണനും പൊരുതാനെ രാവണിയും പൊരുതാൻ വി
ണ്ണോർമിക്കപ്പൊരുതാൻ.

പൊരുമവരക്കുറിപൊരുമവർ മതകരിപുരവിടും കണപരപ്പൊരുമിച്ചെ
രുമിക്കരുതിപ്പല കണപൊങ്കിത്താവിത്തോകിത്തങ്കുവതുരുകുവാണൊരു കണ
വുലകിടകതിരവനൊളിവുകൾ കളമതിൽഉലതതുപൊടിപെട. ഒത്തുറകവി
വരർ ചിത്തും കടിയവർ യുത്തംചെയ്താർകളമേ. (പൊരുതാനെ.)

കളമതിൽരാവണി കണവിടനിരുന്തൻ രവികലസ്രപമണി രഘുവരതു
ണവൻ ഇരുകിച്ചിലയിൽപ്പിടിപെട്ടെഴുപത്തിരായിരമസ്രം ശതകോടി ബ്ര
ഹ്മസ്രം അസുരപ്പടവുടൽതല കളമതിൽവീഴവേ. പൂരിത്തുതിരും പാരി
ത്തൊടപൊങ്കിന തേരൊടു താവിത്താവി നിടുമനൊടാത്താൻ. (പൊരു.)

തിടുമനിടയ്ക്കുവുടക്കുപെരുമ്പരതുന്ദുഭിതാളം പേരിമുഴക്കുതിറവിയലിന
കിടുപിടി തകിലുരുളുനുമിമത്തളശ്ശോണക്കുഴലുകൾഅഴകൊട്ടുകൊട്ടുവരെ
തേരതിലെ തലകണതലകണപറഞ്ഞാനിയഴുവതുപൊരസുരപ്പടകുലിശം
പുതൽവിടവെ. (പൊരു.)

വിടവെതിമികരുടത്തിൽ ചെമ്പരിശണിൽ ശോവരിശത്തിടനിറമുള്ള
സുരപ്പടയൊരു കോടിത്തിരമൊടു ബഹുകണ മഴുകണ കബന്ധമുണ്ടാടിപ്പൊടു
മിതിത്തും ചുട്ടുകുമിത്തും കൂടിയലൈത്തും പൊരുകിറയുമളികൾ കൊണ്ടൽനി
റപ്പൊരുമാൾതൻ തുണവൻ ചരട്ടു വലക്കെയിടക്കെ മുറുക്കിത്തന്നവെ യടു
ത്തു പള്ളെത്തു തളത്തു താഴ്ത്തുക്കണമുകത്തശരത്തെ ഗരുഡശരത്തെ വരു
ണശരത്തെ കെട്ടുകോവേണ്ടും മന്നാ തോട്ടക്കോലുംകൊണ്ടു നന്മകൾതിന്മക
ളിറുതി വരുമ്പൊളശന നിനക്കും ഏതൊതാതാകവിതാ യെൻറും നണ്ടായേ
ണ്ടും ചൊല്ലിനരച്ചുകുറച്ചുമരിക്കുമില്ലിനി നലമൊടു പടപൊരുകുവതൊ
രെടം അംബരവാസികൾ നമ്പിക്കൊളളാമതനേ സുതനേ യിതിനാവതി
നോ (അലപൊരുതരുതി.)

ശിവാലയപ്പാട്ട്.

ശിവാലയപ്പാട്ടുകൾ വിളവുകോട്ട്, കൽക്കളം, ഇരണി
യൽ ഈ മൂന്നു താലൂക്കിലും നടപ്പുള്ളവയാണ്. കേരളാസ
ത്തിൽ ശിവരാത്രിയുടെ മുൻദിവസം വൈകുന്നേരം വിളവു
കോട്ടതാലൂക്കിലെ തിരുമലക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരുക്കും ഭക്തന്മാർ
വന്നുചേരുന്നു. ഇവരുടെ ചോഷം ഒട്ടുമുക്കാലും ഒരേവിധത്തിൽ
തന്നെ ആയിരിക്കും. തോത്തുമുണ്ടു് അരയിൽ ചുറ്റി തല
യിൽ പട്ടുകെട്ടി നവാംഗം ഭസ്മം ധരിച്ചു് കഴുത്തിൽ തുളാക്ഷ
മാലയും കയ്യിൽ വിശ്വരൂപാഭി ഗോവിന്ദാ ഗോവിന്ദാ! എന്നു
വിളിച്ചുകൊണ്ടാണിവരുടെ പുറപ്പാട്ട്. ഇവർ ഭീപാർധന
കഴിഞ്ഞു് കിഴക്കോട്ടിറങ്ങി ഓട്ടം തുടങ്ങും. ഈ ഓട്ടത്തിനിട
യിൽ യാതൊരിടത്തും നില്ക്കുക പതിവില്ല. തിരുമല, തിരു
രിച്ചി, തൃപ്പൂപ്പ്. തിരുനന്തിക്കര, തൃപ്പുന്നിയോട്ട്, തിരുവി
താംകോട്ട്, പന്നിബ്ഭാഗം മുതലായി വിളവുകോട്ട, കല്ലേളം,
ഇരണിയൽ റം മൂന്നു താലൂക്കുകളിലുമുള്ള പന്ത്രണ്ടു ശിവാല
യങ്ങളിലും ഒരു രാത്രികൊണ്ടു് കുളിച്ചുതൊഴുത്ത് ഒടുവിൽ തിരു
നട്ടാലം, എന്ന സ്ഥലത്തു് എത്തണമെന്നാണു നിയമം. ഇ
വർ പാടുന്ന ചില പാട്ടുകളാണു ശിവാലയപ്പാട്ടുകൾ.

ഒരമ്പുരന്റെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു രക്ഷയ്ക്കായി ശി
വൻ വിഷ്ണുവിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടേടിയ എന്നുള്ള കഥ
അഭിനയിക്കുവാണു് ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്നത്രേ പറഞ്ഞുപോ
രുന്നതു്.

ചോലമണംവീശും തിരുമലയിൽവാഴുമീശണം
ചൊല്ലെരുകും തിരുരിച്ചിയിൽ മേവിനശംഭുവും
ശോകംതിക്കും തൃപ്പൂപ്പിൽ നാഥനും

കാലനെ വരിത്ത തിരുനന്ദികേശനും വിശേഷാൽ
 കാത്തടിയൻ കവിത ക്കതകീടണ മിനുവെക്കും
 കാളകണ്ടൻ തിമ്പിലാങ്കടി അരൻ
 ചാലവേ പന്നിപ്പാകം ചന്ദ്രചേകരൻ തുണയ്ക്ക
 സതപരം പത്മനാഭപുരത്തിലമന്നീടും
 സാരസാക്ഷനായ നീലകണ്ഠനും
 മേലാങ്കോടതിലമരം കാലവൈരി ശങ്കരനും
 മേവിയെ തിരുവിടയ്ക്കോടതിൽ മുതൃശാസനൻ
 മേലും തിരുവിതാംകോടതിൽ വാണീടും
 ഫാലനയനൻ പശുപതി അനുഗ്രഹിക്കവേണം
 പരിചൊടു തൃപ്പുനിയോടതിൽ മരുവും ഭൂതേശനും
 പാരതിൽ നട്ടാലയത്തിൽ തുറന്നും
 ബാലനാമെന്നിക്ക് തുണചെയ്യണം വഴിയോടിന്നു
 പരിചിനൊടടിയിണകളെ അന്നിശം ഞാൻ കൈതൊഴാം
 പാശബന്ധമൊക്കെയുമൊഴിക്കണം.

മേലെഴുതിയപാട്ടിനു് അത്ര പുരാതനതപം കല്പിക്കവെ
 ന്നതല്ല.

വേറൊന്നു്—

അനന്തയിൽതൂയിരും അരൻ തന്നെതുതിപ്പവർ
 അയന രമകന ച്യുതനമല വാണിയു മൻപിന്നൊ ടെനിക്ക് തകവേണമേ
 മനം തെളിഞ്ഞു തിരുമലതന്നി ലനുദിനവും മലമകളൊടു മരുവി
 ഗംഗധരിച്ചുടൻ, വാഴകിൻറമൺ മഴുകിതേൻറിയേ
 മാന്മഴുകിതേൻറിയേ മകിഴ്ന്നു തിരിച്ചി തന്നിൽ
 മലമകളൊടു ശുലകപാല കടുത്തടി വന്തുതിത്തമർന്നു വാഴും മാവ്നേ
 ദീനമകററിടും തൃപ്പുരപ്പിൽ പിറച്ചുടിന തിരുനടമാടിന നീറണി
 കരവും ചേത്തുടൻ തിരുനന്തിക്കരെ മഹാതേവനേ—
 വാനവർ പൂകഴും തിപ്പിലാങ്കടിയിൽ
 വാഴരന മകിഴ്നയോടടിയിനൊരു പിഴവരാമൽ കാത്തരുൾ

മകിഴ്തുപന്നിപ്പാകം വാഴം നാതനേ.

നാതചേലാകവേ കുളയെൻ പതിവളരും

നലമുടനമൃതതുകടയവേ നഞ്ചതുവാരിയുണ്ടരനല്ലതിരുനിലകണ്ഠ
സ്വാമിയേ—

കേതമററിടം മേലാങ്കോട്ട കാലകാലന്നു കെട്ടിയ മെയ്യിലടക്കിയ വെ
ട്ടുതും മീണ്ടരൻ കീർത്തിയെ തിരുവിടയ്ക്കോട്ടമലന്നും തീരത്താൽ ഓതുമൊ
ക്കെ ലോകമൊക്കെയും—

പുകഴാൽ വാഴമെന്നതിതിരുപുരമെരിചെയ്തമരുചേരൻ മിൻറാരൻ തി
രുവിതാംകോട്ടരൂപരത്തുപാണിയേ—

പരത്തുപാണിയാകവേ തുപ്പുന്നിയോടതിൽ ഇയന്നു പകലവ നൊളിവതു മ
ലമകൾതന്നെ.....

പാർപുകഴ്ന്നീടും നല്ലാരിപാപ്പനേ

തറപുകഴ്ന്നീടും തിരുനട്ടാലമതിൽ വാഴകിൻറ ജടയതിമറുകൊന്നാണി
ത്താൻ, ശംകര ശംശാധരനേ, പരമീശനേ വിരവിൽനീക്കൾ പന്തിരണ്ടു
പേരു താണുമാലയന്നും മെൽപ്പുടനപ്പുറിശിപ്പമതാകവേ.....മേവിയെന്നെ
ആണ്ടുകൊൾകവേണമേ—

അനന്തയിൽ വാഴമച്ചുതന്നും ആതികേശവന്നു മാതിനാത്തന്നും ചൂണ്ട മാ
ത്താണുധശപരത്തിൽപുകു അപ്പൻകൃഷ്ണനും പുലിയൊട്ടുപാലും കുന്നിനാൽ
കൊടുവന്ത നരിപുരിവകൾ അണക്കരെവാഴംഅയ്യന്നും അയ്യശേരാകവേ
വയ്ക്കത്തമണ്ഡലംതന്നിലേഅമന്ത

വഞ്ചിമാത്താണുധവർമ്മനും ചെച്ചുംപുകൾ കീർത്തികൊണ്ട ശിവന്മാ
ർകൾ വിഷ്ണുമാർകളും തെളിവൊട്ട ലക്ഷ്മിദൈവവികാളിഭഗവതി ചിറന്ത
അയ്യികേശിമാർകളും—

വൈയകത്തിൽ വാരണമുകന്നും മലമകളും വാനവരും വാനവർക്കറി
യവരും തുയ്യമാദിയേരുകൾ തുമ്പർ നാരതർ യക്ഷകിന്നരവിതൃക്കളും—

നാരായണരാതിത്യചന്തിരരും കീർത്തിതന്നിട്ടെൻകവിപുലവരും കുരുക്ക
ന്മാരും സകലപേരും നാടിയെ എൻഗുരുവരൻ കഞ്ചിരവിയും പണമൊത്ത
മയിൽകത്തു കൂവക്കോട്ട കരതന്നിൻ വരന്തയെ ശരിയാകവേ അങ്ങു ശിങ്കപ
തിയിൽഅച്ചുതൻ നിലമൊഴിന്ത കാവിയും അരനുദിത്തവച്ചുമാലും വിരിയും

മോരമോടിസഭയിൽഇരിക്കും ജനകരപാദം മുടിയിലെ ശിരസ്സിലിരുത്ത
ക്കൊണ്ടുനൻ പാട്ടറിയാപിഴകൾകുൻറ പാടിടകിൽ നിങ്കളതെ പലകതയായി
നതുമനമതിലുന്നി നിന്നെത്തുടൻ പക്ഷമോട്ട കേട്ടരുൾകവേണമേ—

ഭാരതപ്പോരു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ധർമ്മപുത്രൻ അശ്വമേധം
എന്ന യാഗത്തിന്നു വട്ടം കൂട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയെ
നുസരിച്ചു യോദ്ധാക്കൾ തിരവാങ്ങാൻ പല രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും
യാത്രയായി. അജ്ജനൻ. നാകന്മാരുടെ വാസഭൂമിയിൽ ചെ
ന്നുചേർന്നു. നാകന്മാരാകട്ടെ ന്യായമായി അദ്ദേഹത്തെ ആദ
രിച്ചു. അഹങ്കാരലഹരിയാൽ ബോധരഹിതനായ അജ്ജ
നൻ അവരെ ഭയപ്പെടുന്നതും ഭയപ്പെടുത്തുന്നതും തുടങ്ങി. അ
പ്പോൾ നാകന്മാർ പറയുന്നതായിത്: “ഞങ്ങൾ നിരീനിഷ്ട
രോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നവരാണ്. ന്യായം വിട്ട് അഭയം ചേ
ടിക്കുന്നവരല്ല. മത്സ്യംതീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം, പരസ്രീവാ
ണര ഇവ്വാദി ഭുജിക്കുകയും ഞങ്ങൾക്കില്ല” അജ്ജനന്റെ
ഉരുട്ടുകൾ നാകന്മാരോടു ചിറ്റാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹംപിന്തിരി
ഞ്ഞു പോരിനു ചേട്ടനോടു അനുവാദം ചോദിച്ചപ്പോൾ ധർമ്മി
ഷ്ഠനാകും ശൂരനാകും ആയ നാകന്മാരുടെ നേക്കു് അമ്പയയ്ക്ക
ന്നതിൽഭേദം സ്വയംശരക്ഷകനായ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മേറിലൊ
രന്റെ കണ്ണിലൊ അയയ്ക്കുക എന്നായിരുന്നു ആ ധർമ്മരാജ
ന്റെ ഉത്തരം. നാകന്മാർ അജ്ജനനോടു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

ഏകരുകുഴാം നല്ല വർകുഴാമേ

ചൊല്ലവേണം മേയ് ചൊൽക്കഴല്ല്

ഏകരുകുഴാം നല്ല വർ കഴാമേ

കളുരുത്തിടുവതുമില്ലാം

ഏകരുകുഴാം നല്ല വർകുഴാമേ

} ഞങ്ങളുടെ സമൂഹം ധർമ്മി
ഷ്ഠസമൂഹമാകുന്നു.
പറയാം. സത്യപറഞ്ഞാ
ണ് പരിചയം.

} മദ്യപാനമെന്നില്ല.

കൊണ്ടുപറണവകൈ യൊരുവകയു
മുൺപതില്ലോം

എങ്കുകൊഴം നല്ല റവർകുഴാമേ
ഉഴുവകൈ യുറക്കോളവില്ലോം
എങ്കുകൊഴം നല്ല റവർ കുഴാമേ

മത്സ്യാദികൾ ഒന്നും ഭ
ക്ഷിക്കുന്നില്ല.

മാംസങ്ങളൊന്നും തി
ന്നുന്നില്ല.

പിറമനവിയരെ അപരവിരുപ്പു
നോക്കുവതില്ലോം
എങ്കുകൊഴം നല്ല റവർ കുഴാമേ
ഇഴവനില്ലെന്നമൊഴിഞ്ഞാൽ പിറകിള
യിർ വാഴ്വതില്ലോം

പരസ്രീകളെ തെറ്റായി
ടുള്ള സ്നേഹം ജനിക്കുമാറു
നോക്കുന്നില്ല. ഇല്ലെന്നപ
റഞ്ഞുപോയാൽ പിന്നെ
ജീവനെ ധരിക്കുന്നില്ല.

“ഇല്ല” എന്ന് ഒരു വാക്കു പറയാൻ ഇടയായിപ്പോ
യാൽ പിന്നെ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ലത്രേ.

വേറൊരു പാട്ടിൽ നാകന്മാരുടെ ഉരു (സുപരൂപ)വും
കരുവി (പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും)യും ഉള്ള (അന്തഃകരണ)വും ഉയി
രും (പ്രാണനും) കടവുറം (ദൈവവും) കൽവി (വിദ്യ)
യും ഉലക (ലോക)വും എന്നുവേണ്ട അവരുടെ എവൈ (സ
ർവ്വം) യും ധർമ്മമായിരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നു.

അറന്താനെ യുരുവാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ കരുവിയാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുള്ളമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ ഉയിരാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ കടവുളാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ കൽവിയാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുലകമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ എവൈയുമാന നാകത്താരെ
ഉറത്തിടമേയുരുവാന നാകത്താരെ
കൈത്തിടമേ കരുവാന നാകത്താരെ

നന്ന

വൈത്തിടമേ വിലവിരക്കും നാകത്താരെ
മെയ്ത്തിടമേ മേനിയാന നാകത്താരെ
പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ
കത്തിവാൾ കൈയിലേറ്റും നാകത്താരെ
എത്തിശെയും പുകൾകൊണ്ട നാകത്താരെ
ചിത്തിമുത്തി കൈകണ്ട നാകത്താരെ
വില്ലാളി വീരരാന നാകത്താരെ
വിരുതുകെട്ടി പടൈവെല്ലം നാകത്താരെ
പുല്ലെനവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ
പുനിതരടി വണക്കിവിഴും നാകത്താരെ.

വേറൊരുപാട്ട്.

പാളത്താഴ്ച പടൈവാളും
മീതിലുടുപ്പും മെയിയടിയും
മീശക്കൊമ്പും വിരികഴലും
വീരച്ചൊല്ലും വിളൈയാട്ടും
നീറണിനൊറിത്തടവഴകും
നേരിശൈയോങ്കും നെറിനിലെയും
നാകക്കിരിയരതുടിലിതെ
നാടിക്കുടിയർ വണംകുവതെ.

കോളരിപ്പാട്ട്.

കോളരിയേ, കോളരിയേ കോലമിറഞ്ഞാരു കോളരിയേ
കണ്ടാരുവെളിക്കോളരിയേ കാണാതോക്കിരുവകോളരിയേ
ഒൻപതുവായ് കൂണ്ടിൻമുകട്ടുള്ളത്തുറുവിളംകിയ കോളരിയെ
ആറുതാണ്ടിച്ചെന്നാലക്കരെ യരൺമന്നെ മേവിയ കോളരിയെ

൯൭

വേറൊരുപാട്ട്.

പിളരിമുഴക്കി പൂജിയെഴുപ്പി പ്പേരിമ്പംക്കടൽപൊക്കിവാ
കളരിതളത്തു തൂയിലയിട്ടുക്കാർമേനിപ്പൊരിച്ചിന്തിയെഴ
പുല്ലെനവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരേ

കോനാർപാട്ട്.

കോനാരെ കൈകൊട്ടി പ്പാടുവീരെ
കൊണ്ടാനടിപ്പൂ കൂത്താടുവീരെ
മാനമോനക്കോട്ടെ പോടുവീരെ
മാലറുമാവിൻപം കൂടുവീരെ
തീയും പുനലും വളി വിശുന്ദും
മണ്ണുകലർന്നു മടമ്പിക്കെട്ടി
വീട്ടിലിരിക്കും നപ്പോന്നാരെ
പാടുവീർ പാടുവീർ പാവലരേ.

വേറൊരുപാട്ട്.

വേണാട്ടുപ്പൊക്കിലിയാർ വെടിവെച്ചുക്കാട്ട
കോണാമൽനിൻറവരെ കണ്പൊട്ടരെന്നാർ
മാണാക്കർതാമരപൈമകിഴ്ന്നുവററിപാരാട്ട
കോണാമൽക്കണ്ണാരെ കോളിലികളെന്നാർ.

പെരുമ്പെട്ടിപ്പാട്ട്.

തിങ്കൾചരിതി തിരിഞ്ഞൊട്ടും പെരുമ്പെട്ടി
തേന്തറിവത്തു തെളിന്തിരുക്കും പെരുമ്പെട്ടി
മാനമററ തൂയക്കുമാളാപ്പെരുമ്പെട്ടി
മണ്ണുവിണ്ണുമാററെന്നെത്തു മടംകും പെരുമ്പെട്ടി
(മാനാരിക്കോട്ടയിൽ കാമ്പിത്താൻശിവാങ്ങൾ)
ചൂട്ടാവേവെട്ട വെളിതനിയാ യോക്കി
മട്ടാവെ യടഞ്ഞ നിലനിലതാനാകും
അന്നിലതാനഴിയാതൊരറിവാഴയാരു
വിണ്ണിലെയെന്നെമതാശാൻ വിളമ്പിനാരേ

നവ

അകമറു പുറമറ അറക്കെയറ
മേലറ കീഴറ വെളിയറ
കണ്ണറക്കണ്ണലറ കാക്കിയറ
വിണ്ണിലെയെന്നെത്താശാൻ വിളമ്പിനാരേ.

കോളേരിപ്പാട്ട്, കോനാർപാട്ട്, പെരുമ്പട്ടിപ്പാട്ട് മുതലായവ ഈവിധം വളരെ പഴക്കമുള്ളവയാണ്. അവ നായന്മാരുടെ ചോർമിട്ടുകൾ, ഈശ്വരവിശ്വാസം, ദേഹദാർശ്യം മുതലായവയെ കാണിക്കുന്നു.

നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന കളികൾ തന്നെയും അവർ മുൻകാലങ്ങളിൽ കായികാഭ്യാസങ്ങളിൽ അതിസാത്മ്യമായിരുന്നൊന്നു കാണിക്കുന്നു. താലികെട്ടു കല്യാണപ്പന്തലിൽ വച്ചു നടത്തിവന്നകളികൾ ഇപ്പോഴത്തെ സർക്കുസുകൾ പ്രത്യേകാഭ്യാസം കൂടാതെ സാധിക്കാവുന്നതല്ല. നായന്മാരുടെ ഈ കളികൾ അടുത്തകാലംവരെ സർവ്വസാധാരണമായി കളിച്ചുവന്നു. വലിയ വിളക്കിനു ചുറ്റും പത്തിരപതുപേർ വളഞ്ഞുനിന്നു കണ്ണുകാലും കോതുകാലും വച്ചു തുശിയും വണ്ടിയുമിട്ടിരുന്നു കാണിക്കുന്ന വിദ്യകൾ കണ്ടല്ലയോ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശങ്കരശാൻ “പഹവാന്റെ മായാവി ലാധങ്ങൾ” എന്നു പറഞ്ഞുപോയത്. കഥകളിക്കാർ ശൃംഗാരപ്പദം പതിഞ്ഞാടാൻ വട്ടക്കാലിൽ നീല്ക്കുന്നതുതന്നെയായിരുന്നു കല്യാണക്കളിക്കാർ ഗണപതിയെ വന്ദിക്കുന്ന “ആനമുകവൻ” എന്ന പാട്ടിനായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്.

പാട്ടുകളുടെ ആദിമല്യാന്തങ്ങളിലെ “അടവുചവിട്ട്” ഇതിലും കടന്ന ഒരു വിദ്യതന്നെ. പേര് “അടവുചവിട്ട്” എന്നാണെങ്കിലും അടവുമാത്രം കൊണ്ട് ഇതു ചവിട്ടാൻ ഒക്കെയില്ല. പ്രത്യേകം പഠിക്കേണ്ട വേണം. ഈ അഭ്യാസവിധത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനു ലക്ഷ്യങ്ങളായ പാട്ടുകൾ എത്രയോ ഉണ്ട്. കളിക്കുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പാട്ടുകൾ തന്നെയും

൯൯

ഇശ്വരപരസ്തൂതികളോ പുരാണകഥാവിവരണങ്ങളോ ആയിട്ടാ
ണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

അങ്കി(അഗ്നി)യും തുവയും ആടരവങ്ങളും
അമ്പിളിയും ചിട തന്നിലണി ന്തരൻ
വൻകരി വേഷമായ് വൻപിടിയായുമ...ഇത്രാദി.
നടേരിക്കളി ഇതിന്റെ ഒരുവകഭേദമാണ്.
കാലകാലാ ബാലചന്ദ്രാമൌലി ശുലി-ശംഭോ
നിലലോഹിതാ സ്കല സാധുവന്ദ്യ
ഹാലലോചനാ പരമ പാവനാംഗ-വിലപ
മാലജാലശേഖരനാ മഗ്നിനേത്ര
ശുലപാണ്ണേ നീലകണ്ഠസ്ഥാമി പാഹി-മമ
പാതകമെല്ലാ മകരറി കാത്തിടേണം.

ഇതിനിരട്ടി—

പറഞ്ഞു പലതര മിങ്ങനെ വിജയൻ
നിറഞ്ഞ പരവശമൊട്ടു മാധവിയും
നിരന്ന ചാറകപുരിയതി ലിങ്ങനെ
കരഞ്ഞു ബലഭേവനാടെ തിരുമുമ്പിൽ
അടിച്ചു മാറതിലങ്ങനെ പുരികഴൽ
പിടിച്ചിഴച്ചു മനേകതരത്തിൽ
പിടിച്ചടിച്ച് മോഹിപ്പതുകണ്ടു.

രേറൊന്നു—

കണ്ടുകൊൾവതിനുണ്ടു സംഗതി നമ്മൾ തമ്മിലതെങ്കിലോ
വണ്ടണിക്കഴലാളെ നമ്മളി ലിണ്ടൽ പോക്കി വസിച്ചിടാം

ഇനിയൊന്നു—

തെക്കേകൂറ്റിലെ നായന്മാരും പാറച്ചാലത്തോഴമ്മാരും
പന്നിനായാട്ടിൽ പാരം പതുങ്ങിക്കൊണ്ടു—തിന്തെ.

അടവുപരിട്ട്—

ആനമുകവൻ ഗണപതിവാഴുക
അൻപുറന്ന കളിമുറയടവുകളൻപൊട്ടു പലതരവും നരകിയ
ആയാനം വാഴുക തൈവം വാഴ്ക—ഇന്തത്തെ
ഉന്നമില്ലാതുള്ളൊരു നാടും വിളങ്ങുക
ഉള്ളിൽനിന്നച്ചെ പ്പഴുമൊരുപോൽ വന്നിങ്ങനെ യുതവി യതരുളാൻ
ഉത്തമമായുള്ളൊരു ദേവൻവിളങ്ങുക
ദേവൻ പൂമലരിട്ട് കൈവണങ്ങുമ്പോൾ
ദൈവംതുണനമുക്കെന്നെയ്യുമേ—ഇന്തത്തെ
തിത്തത്ത—തിമുതകത—തിമിത്തകത—തക്കിടകൃതികതൈ.

അനത്തുലകിനെ പടത്തവൻചിരത്തിനെ
മരിച്ചുടനൊരു കരന്തന്നിലേന്ത
അരന്നടെ മുടിമേൽ നിന്നരവങ്ങൾ
പുനഞ്ഞിഴഞ്ഞിടവേ—ഇന്തത്തെ
കനത്ത മത്തക മുരത്തിമേൽ തരിത്തിട്ട
ങ്ങരത്തവൻ പുലിത്തോലു മുട്ടത്തങ്ങനെ
കണകിരിസുത കണവനെ മണമൊട്ട്
പുണരുകഹേ—ഹാ—മിന്തത്തെ.

ഈ വിധം കളികളിലും കവിതയെ അവലംബിച്ചു ദൈവവിശ്വാസത്തെ അന്തർവിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞുപോന്ന വസ്തുക്കാരാണ് നായനാർ. പ്രാചീന ചൈതന്യങ്ങളെ കളികളിലൂടെ കളികളും പാട്ടുകളോടുകൂടിയാണ്. പാട്ടുപേർ കളി പലവസ്തുക്കൾക്കുമുണ്ടാകാം. എങ്കിലും പല കളികളും പാട്ടിലാക്കിയിട്ടുള്ള മറ്റുവസ്തുക്കളുണ്ടോ എന്നറിയാം സംശയമാണ്.

നമ്മുടെ പള്ളിപ്പിള്ളയുടെ പഴയ പാഠമെഴുത്തു പാട്ടിലാണ്. ആയാനെ വന്ദിക്കുന്നതു പാട്ടിൽ, ആയാനോടു യാത്രചോദിക്കുന്നതു പാട്ടിൽ, വീട്ടിൽ വന്നാൽ കളികളെല്ലാം പാട്ടിൽ, സന്ധ്യയ്ക്കു രാമനാമം ജപിക്കുന്നതു പാട്ടിൽ. എന്നു

വേണ്ട എല്ലാംതന്നെ പാട്ടിലാണ്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു മാത്രാനിയമം അനുസരിക്കുന്ന ഈ മാതറി ഭാഗങ്ങളെ പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഞാൻ ചേർക്കുന്നു.

കണ്ണെപ്പാത്തുകളി.

കണ്ണെപ്പാത്താരേ-കാട്ടിക്കുറിഞ്ഞാരേ
ഞാൻ വിട്ടൊരു കള്ളനെ-ഓടിച്ചാടിക്കൊണ്ടുവോ.

സീമന്തികളി.

പച്ചക്കൊതുമ്പിലെ പനക്കൊതുമ്പിലെ
തട്ടിമുട്ടിപ്പറക്കുന്ന കുട്ടത്തിൽപ്രാവിന്റെ
കൂടെപ്പറക്കുന്ന മാടപ്പിറാവിന്റെ
കൂടേതു, കൂടേതു. ...

നെല്ലു കതിരായി വിടരുമുൻപേ ആ കതിർക്കടത്തെ പച്ചക്കൊതുമ്പെന്നും വിരിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ പനക്കൊതുമ്പെന്നും പറയാറുണ്ട്. ഈ രരനോക്കി പ്രവൃകൾ കൂട്ടുകൂട്ടമായി പറന്നത്തി കതിർ കടമോ കലയോ മുറിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതു കൃഷിക്കാർക്കു നഷ്ടത്തിനിടയാക്കുമല്ലോ. അതിനാൽ പ്രാവിനെ അടിക്കാൻ കുട്ടികളെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും അവർ പാടി പ്രാവിനെ ഓടിക്കയും ചെയ്യുന്ന പാട്ടാണിത്. ഈ പോലെ എന്തെങ്കിലും ശ്ലാസം വിടാതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടോടി എതിരാളിയെ അടിക്കുകയാണ് ഈ കളി.

മുക്കുകളി.

കരിക്കട്ട-കാഞ്ഞാമ്പു-അതുകുപ്പഴം-പിതുകുത്തിന്ന്
കോണ്ടലോട്ട-കോരിക്കൊട്ട-ഇറങ്ങിയടി.

കാരിക്കക്കിരി.

കാരിക്കക്കിരി മുക്കിരി ചുണ്ടലി
വെട്ടിപ്പഴുപ്പാണെന്തല്ലോ വേണം
തേനോ, പാലോ, പഴം.

അരപ്പോത്തിരപ്പോത്തിക്കളി.

അരപ്പോത്തിരപ്പോത്തി തൊണ്ടലം മങ്ങലം
അരപ്പാൻപന്തലിൽ പന്തറങ്ങാന പടികടന്നുണ്ടു.
ചീപ്പുകളിലു ചിററാടുകളിലു കോതിമുടിഞ്ഞ തലമുടി കണ്ടില്ല.
ആരെടുത്തു കോതയെടുത്തു കോതേടൈക്കയ്യിന്നു തട്ടിപ്പറിച്ചു.
പണ്ടാരത്തോക്കും പടയുറവരുമ്മുൻപെ എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ കാലോ ക
യ്യോ ഒന്നുകൂ.

ചീപ്പും ചിററാടയും അപഹരിച്ചു കാരത്തെക്കുറിച്ച്
പണ്ടാരവകയിൽ നിന്നു അന്വേഷണം നടത്തുമ്പോൾ കാ
ലോ കയ്യോ ഇല്ലാത്തയാൾ കാരംചെയ്തയില്ലെന്നു അവരെ വി
ശ്വസിച്ചിപ്പോൾ എടുത്ത ഉപദേശമാണിതു്. മോഷണം പ
ഴയകാലങ്ങളിൽ പഞ്ചമഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു.
ആ പാതകങ്ങൾക്കു മരണശിക്ഷയെന്നു കൊടുത്തുപോന്നു.
അതിനാൽ തോക്കിന്റെ വരവു വെറുതെ എന്നു പറഞ്ഞുകൂ
ട. പക്ഷെ ഈ പാട്ടുണ്ടായ കാലത്തു് ആ കാരത്തിനു ശിക്ഷ
അതായിരുന്നെന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ല.

മാണിക്കക്കളി.

ആരെകയ്യിലാരെകയ്യിലൊ—മാണിക്കച്ചെമ്പഴുക്ക.

എന്റെവലങ്കയ്യിലൊ—മാണിക്കച്ചെമ്പഴുക്ക.

വട്ടപ്പഴുക്കേ—മാമ്പഴുക്ക.

വട്ടമിട്ടോടുന്നമാണിക്ക—ചെമ്പഴുക്ക.

പാണ്ടികളി.

കേൾക്കുന്നവർക്കു കളിയായി തോന്നുമെങ്കിലും ശ്വാസോ
ച്ഛ്വാസമാത്രമുള്ള നിയന്ത്രണം ചെയ്തു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പല
പാട്ടുകളും പാടിയോടിക്കളിക്കുക നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ
ണ്ടെ പതിവായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആവക കളികളെല്ലാം എ
ങ്ങനെയൊ ഇല്ലാതായി.

തുവ-തുളസി-തുകിപ്പോട്ടെ-മമ്മട്ടി
 വെള്ളി-വെങ്കലം-വെളുത്തടിച്ച് ചങ്ങലി
 ചെന്തം-ചെവരം-മൊത്തൻ വാഴകടം വന്നു
 വട്ടം-വട്ടാരം-വട്ടക്കുളേ ശിങ്കാരം
 കുട്ടത്തി-കോഴിമുട്ട-ടെച്ചുപ്പാഞ്ഞ ചീമുട്ട
 അളക്ക-ച്ചിലൈ-അടിച്ചാൽ-വെളുക്കം
 കായേകം-കറുപ്പംകം-കഞ്ചികടിക്കറ നെല്ലിക്ക.
 പൂവെപൂ-പൂളിയംപൂ-പൊന്നാർകൊണ്ടയ്യ താഴമ്പൂ
 പാക്കമുറി-പ്പഴക്കമുൻപെ-പാവട്ടവെട്ടി പടപൊരുതെ.
 കല്ലെപട്ടംകഴി ഏതേതു? കായങ്കുളത്തിന്റെ തെക്കേതു?"

ഒരു കുട്ടി മണൽ കൂട്ടി അരിയിൽ അരയംഗുലം നീളമുള്ള ഒരു ഇഴക്കിത് മുറി ഒളിക്കുന്നു. മറ്റൊരു കുട്ടി അതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ശ്രമം വിഫലമായാൽ അവന്റെ അതാവിത്ത് തോറവന്റെ കണ്ണു പൊത്തിക്കൊണ്ടു് അവനെ എതിരാളി ഭൂരെ ഒരിടത്തേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് എന്താണു് നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു്. നാടു മുഴുവൻ കലാപകലമായിരുന്ന മുൻകാലത്തിൽ ജനങ്ങൾ പ്രായേണയേദ്ധ്യക്ഷന്മാരും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു കള്ളന്മാരെയും കൊള്ളക്കാരെയും തിരഞ്ഞു പിടിക്കാൻ വിരുതന്മാരും ആയിരുന്നു. അനന്തരകാലങ്ങളിൽ നാട്ടിനാദയോഗപ്പെടത്തക്കവിധം ജനങ്ങളുടെ വാസനാഗതിയെ തിരിച്ചുവിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഇന്നും പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടല്ലോ. ഞ്ങൾ സമ്പ്രദായമെന്നായിരുന്നു അന്നു മലയാളക്കരയിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നതു്. ജനങ്ങൾ ദൈവികമാനസികബലങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്ക പ്രയോഗങ്ങൾ പരിശീലിക്കയും ശൈശവമുതൽ ആ മാഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു് അവരുടെ വാസനയെ തിരിച്ചുവിടുകയും പതിവായിരുന്നു. അവരുടെ സാമൂഹികാചാരം, ഭാഷാസാഹിത്യസമ്പത്തു, വിനോദമുറ, വസ്രധാരണരീതി, ഭക്ഷണക്രമം, എന്നുവേണ്ട,

എല്ലാംതന്നെ ഒരേ ഒരു ലാക്കിനെത്തന്നെ അവലംബിച്ചിരുന്നു. കുട്ടികളുടെ നിരന്തരതയുള്ള വിനോദങ്ങളിൽ പോലും ഓരോ ലാക്കിന്റെ തൊട്ടിയിൽനിന്നു മുൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ നിന്നു നിശ്ചയിക്കുമല്ലോ. ഓരോ കുട്ടിയും അതിന് വേറൊരു ഭാഗം അനുഭവിക്കുന്നതല്ല.

തോററവനെ അതാവിതു വകയ്ക്കുകൊള്ളാത്തവനെ കണ്ണു കെട്ടി നാട്ടിനു പുറത്താക്കുക. ഇതായിരിക്കണം ഇതിൽ അന്തർവിതമായിരിക്കുന്ന കാര്യം. വേണാട്ടിന്റെ അതുത്തി അന്ന് കായംകുളത്തിന്റെ തെക്കുവേരെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതാവിതു കായംകുളത്തിന്റെ ഭക്ഷിണസീമ ജയസിംഹനാട്ടിനു പടിഞ്ഞാറു കടലുൾക്കൽ കൂടി വേണാട്ടിന്റെ ഉത്തര പ്രാന്തത്തോളം എത്തിയിരുന്നിരിക്കാം. ആ അതുത്തിയായ കായംകുളത്തിന്റെ തെക്കു ചെന്നു ചേരമ്പോൾ ആ നാട്ടുകടത്തൽ ശിക്ഷ നിറവേറുന്നു. അവിടെ എത്തിയോ എന്നുള്ള അന്വേഷണമായിരിക്കണം “കായംകുളത്തിന്റെ തെക്കേതു” എന്ന ചോദ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നിസ്സാരമായി മന്ത്രം ഗണിക്കേണ്ട “കല്ലവെട്ടാങ്കഴി” ആ അതിരിനു സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. സൂക്ഷ്മമായി ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം അതിലും കാര്യമുണ്ടെന്നു കാണാം. പുരാതന വേണാട്ടു കടൽക്കര സംബന്ധിച്ച രാജ്യമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ കിഴക്കു, കാടും മേടും കുന്നും മലയും നിറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരായിരുന്നു ഭരിച്ചിരുന്നത്. വേണാട്ടിനു കിഴക്കുണ്ടായിരുന്ന ഇളയടത്തുനാടു ജയസിംഹനാട്ടിനും സമാന്തരമായി അതിന്റെ ഉത്തരസീമയേയും അതിലംഘിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ കല്ലവെട്ടാൻ സൗകര്യമുള്ള ഇടങ്ങൾ വേണാട്ടിൽ—വിശേഷിച്ചും പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്തു പ്രാചീനതിരുവിതാംകോടിന്റെ വടക്കു അതുത്തിയായ ഇടവാരെ കടൽക്കര

യോടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ വേളി, വ
 ക്കല ൾ രണ്ടുസ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രം ചെറിയ കുന്നുകൾ കാ
 ണാം. വേളിയിൽമല മുൻപു ഘോരവനാന്തരങ്ങളാലും വ
 ന്യമുഗങ്ങളാലും, പരിസരങ്ങളിൽ നിമ്നമായ തടാകത്താലും
 ശുന്യമായ മരുതസ്ഥലങ്ങളാലും മനുഷ്യപാദങ്ങളാൽ അനാ
 ക്രാന്തമായിരുന്നു. വക്ലകുന്ന്, അശേഷം ഉറപ്പിപ്പാത്ത
 ചെളിക്കുട്ടനിറഞ്ഞതുമണലല്ലോ. എന്നാൽ വേണാടിന്റെ
 അന്നത്തെ വടക്കെ അതുത്തിയായ ഇടവാ എന്ന സ്ഥലത്തു്
 ഇന്നും അശുപുണ്യങ്ങളായ വൻകുന്നുകൾ കാണാവുന്നതാണ്.
 ൾ കുന്നുകളിൽ ഒന്നായിരിക്കണം മേൽ സൂചിപ്പിച്ച കല്ലുവെ
 ട്താകുഴിയാൽ അങ്കിതമായിരുന്നതു്.

പരിഷ്കാര വന്ന തോളിൽ കയറി തലയിലേയ്ക്കു വട്ടം
 പിടിക്കുന്ന ൾ കാലത്തും നമുക്കു ഇടയിൽ അറിഞ്ഞും അറി
 യാതേയും ജീവിച്ചുപോരുന്ന തിരുവാതിരപ്പാട്ടിനു പഴയ കാല
 ൽ വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. പല കവികളും തിരു
 വാതിരപ്പാട്ടു് എഴുതിയിരുന്നു. പല കാവ്യങ്ങളും ഈ പാട്ടിനു
 വിഷയങ്ങളായി തീർന്നിരുന്നു. ആണ്ടൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ ധനുമാ
 സവുമുണ്ട്. ധനുമാസം തിരുവാതിരകൂടാതെ വരുന്നമില്ല.
 ഇങ്ങനെ ധനുമാസവും തിരുവാതിരയുക്തി യോജിക്കുമ്പോൾ
 കേരളീയസ്രീകൾക്കു് അതൊരുലതദിനമായി. അപ്പോൾ ഒരു
 സ്രീ തോഴിയോടു്

തോഴീനമുക്കു ധനുമാസം വന്നിപ്പോൾ
 ഘോഷിക്കവേണം തിരുവാതിര
 ചതുരിതേടുന്ന മാതർപലർകൂടി
 പാരതെ ചേൻ കളിച്ചിടേണം
 രാത്രിയിലേഴര നാഴിക ചെല്ലുമ്പോൾ
 തോഴിമാരെല്ലാം കൂടിടേണം.

എന്നു പറയുന്നു. അപ്പോൾ മറുവർ—

രാത്രിയിലേഴും നാഴിക ചെൽവതും
പാത്താലെനിക്കുതരിഞ്ഞുകൂടാ—എന്നുത്തരം പറയുന്നു.
തൽക്ഷണം മറെറാരു തോഴി പറഞ്ഞിതു
നക്ഷത്രം കണ്ടാലറിഞ്ഞുകൂടെ?
എന്നതുകേട്ടവളപ്പൊഴേ ചോദിച്ചു
ഇന്നതു ചൊല്ലിത്തരണമെന്നു്

അതിനത്തരമായി പറയുന്നത് നക്ഷത്രം നോക്കി
നേരം നിശ്ചയിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു തിരുവാതിരപ്പാട്ടാ
ണു്.

നക്ഷത്രമാല—(തിരുവാതിരപ്പാട്ടു്.)

കുന്നൽമിഴിയെ! തിരുവോണം മൂന്നുണ്ടു
പൊന്നിൻനിറമാം മുഴക്കോൽപോലെ
തെക്കുവടക്കായിരിക്കുമതുച്ചയ്ക്കു
മയ്യണി മേടത്തിലൊന്നരയാം
ആരമീനങ്ങളങ്ങവിട്ടമതു കണ്ടാൽ
തോന്നുമേ നല്ലൊരു ചക്രംപോലെ
രത്നപ്പൊടിപോലതുച്ചയാകുന്നേരം
നാഴികമേടത്തിൽ മൂന്നേമുക്കാൽ
പിന്നെച്ചതയം പലമീനൊരുമിച്ചു
വന്നൊരു കൂട്ടമതുച്ചയാമ്പോൾ
ഒന്നരചെല്ലുമിടവത്തിലന്നേരം
സുന്ദരീ നീയതറിഞ്ഞിടേണം
പുരുട്ടാതിയുമുത്തിരുട്ടാതിയു—
മീരണ്ടു നക്ഷത്രമായിക്കാണാം
കട്ടിൽക്കാൽപോലെ പുരുട്ടാതിയുമയ്ക്കു
പെട്ടുന്നിടവം കഴിയുംതോഴി
വണ്ടണിവേണികേളുത്തിരുട്ടാതിക്ക
രണ്ടേമുക്കാലാം മിടുനന്തന്നിൽ

പിന്നെയിരുപതു മീനങ്ങിരവതി
 ധന്വേ! വലിയ മിഴാവുപോലെ
 ഉച്ചയാകുമ്പോൾ മിഥുനം കഴിവതും
 നിശ്ചയിച്ചല്ലോ പറഞ്ഞിടുന്നു
 അശ്വതിയാരമീനങ്ങളെക്കണ്ടാ-
 ലശ്വമുഖംപോലെ തോന്നും ബാലേ
 പുഷ്കരനേത്രേ യതുച്ചയാകുന്നേരം
 കർക്കടക രണ്ടുകാൽ നാഴികയരം
 മൂന്നുമീനങ്ങ ഭരണിയതുകണ്ടാൽ
 തോന്നുമടുപ്പുകൾ വച്ചുപോലെ
 ചഞ്ചലമെന്നിട്ടങ്ങുച്ചയാകുന്നേരം
 അഞ്ചാകും കർക്കടക രാശിതന്നിൽ
 കാത്തികകൈവട്ടുപോലെയതുച്ചയ്ക്കു
 തീർത്തുചൊല്ലാമെന്നു ചിങ്ങം തന്നിൽ
 രോഹണി പന്ത്രണ്ടിലൊന്നു നിറമേറും
 മോഹനശാത്രിയൊരൊരാൽപോലെ
 മങ്ങാതെവന്നിട്ടു മദ്ധ്യരാഹ്നമാകുമ്പോൾ
 ചിങ്ങത്തിൽനാഴിക മൂന്നു ചെല്ലും
 നാളികേരത്തിന്റെ കണ്ണുപോലെയതും
 നാളികേനേത്രേ മകൈരും കണ്ടാൽ
 കന്നിയിൽചെന്നിടും കാൽനാഴിക യതും
 നിണ്ണയിച്ചല്ലോ പറഞ്ഞിടുന്നു
 തിരുന്നെൽപോലെ തിരുവാതിര കണ്ടാൽ
 ചേൽക്കണ്ണി! കന്നിയിചൊന്നരയരം
 ഇരണ്ടുതെങ്ങാൽ തോണിപോലെയതു
 ദൂരത്തുകാണാം പുണർത്ഥം പിന്നെ
 തെക്കുംവടക്കും നടുവിലുമായതി-
 ലൊക്കം തുലാംതന്നിൽ കാൽനാഴിക
 മംഗലത്ര പിണി! പൂയംവന്നു ചുയ്ക്കു
 മങ്ങിയ കണ്ണുടിപോലെതോന്നും
 രണ്ടരനാഴികചെല്ലും തുലാത്തിലെ-

പ്രഥമം

സുണ്ടാര വാചകം പണ്ടുപണ്ടേ
പെണ്മണിയായില്പും നാലുണ്ടതു കണ്ടാ-
ലമ്മിചരിച്ചിട്ടങ്ങാട്ടുപോലെ
ഉച്ചയാകുമ്പോൾ തുലാത്തിലഞ്ചെന്നതും
നിശ്ചയിച്ചല്ലെ പാർത്തിട്ടു
നാലുണ്ടടോ നുകംപോലെ മകം കണ്ടാൽ
ബാലേ! കേളൊന്നു പൂശികത്തിൽ
പൂരവുമുത്രവുമീരണ്ടുതെങ്ങാരു
നേരെയൊരു കട്ടിൽക്കാലുപോലെ
പൂശികെ! നാലാകും പൂരമതുച്ചയ്ക്കു
മയ്യുണ്ണി! നീയതറിഞ്ഞിടേണം
ചാപമതിലര നാഴിക ചെല്ലുമ്പോൾ
ഉത്രവും വന്നുടനുച്ചയാകും
അമ്പുന്തരുത്തുപോലത്തം വന്നുച്ചയ്ക്കു
ചാപത്തിൽനാഴിക മുന്നേമുക്കാൽ
മുത്തുപോലുള്ളൊരു ചിത്തിരയുച്ചയ്ക്കു
ചെമ്മേ ധനുവതിലഞ്ചേകാലം
പൊൻനിറം ചോതിവന്നുച്ചയാകുന്നേരം
ഒന്നരചെല്ലും മകരം തന്നിൽ
വട്ടക്കിണർപോൽ വിശാഖം വന്നുച്ചയ്ക്കു
ഇഷ്ടമൊടഞ്ചാം മകരം തന്നിൽ
നക്ഷത്രംപിന്നെയനിഴം മുരൽക്കഞ്ചും
ദക്ഷിണദിക്കിൽ കടന്നു ഞായം
വട്ടവിൽ പോലെയനിഴം വന്നുച്ചയ്ക്കു
ഇണ്ടലകുന്ന കുംഭം തന്നിൽ
ഇഴട്ടി പോലുള്ളൊരു കേട്ടയതുച്ചയ്ക്കു
കുംഭത്തിൽ നാഴിക മൂന്നുചെല്ലും
കാളം പോലുള്ളൊരു മൂലമതുച്ചയ്ക്കു
കുംഭത്തിൽനാഴിക മുന്നേമുക്കാൽ
ചൂരടവും പുനരുത്രടവും കണ്ടാ-
ലോരൻ കിടക്കുന്ന കട്ടിൽപോലെ

പുരാമുച്ചയ്ക്കു മീനത്തിലൊന്നു
 സിദ്ധിക്കുമെന്നതു നന്നമല്ലോ
 ഉത്രാമുച്ചയ്ക്കു മീനത്തിൽ മൂന്നു
 പാരതെചെല്ലുമറികതോഴി!

ഈവിധം ഹൈന്ദവനക്ഷത്രങ്ങളേയും കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നു.
 ഇടയ്ക്കുണ്ടായ അഭിജിതത്തന്നെ നക്ഷത്രത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും
 പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ഇവിടെ അതാവശ്യവുചെയ്തതന്നെ.
 ഈവിധമാണു് ഹൈന്ദവ പാട്ടു് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ നക്ഷത്രം സൂചിപ്പിച്ചുകണ്ടാൽ
 നന്നായി നേരമറിഞ്ഞിടേണം.

പുരണകഥകളിൽ പലതും തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകളായി
 ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. പരദേശത്തെ നാലക്ഷീവ്രതം എന്ന
 പോലെ ഭർത്തൃരക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് മലയാളസ്മൃതികൾ തിരു
 വാതിരവ്രതം അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ വ്രതദിവസംഭൗതികവൃകൾ
 വെളുപ്പാൻ ഏഴുതപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉണന്നു ഗംഗയെ ഉണർത്തി കുളി
 കുന്നു. വെള്ളം തുടിക്കുന്നതിനുപോലും പാട്ടുണ്ടു്. ഈ പാട്ടിനെ
 തുടിപ്പാട്ടു എന്നു പറയുന്നു.

ഒന്നാന്നും തുക്കടലിൽ
 ഒന്നുണ്ടുപോൽ പൊന്നിൻചങ്കും
 പൊന്നിൻചങ്കിൻ നാഭംകേൾപ്പാൻ
 ഉണരുണരേ ഗംഗാദേവി!

ഒരു തിരുവാതിരപ്പാട്ടു്—

അല്ലിമുല്ലമല്ലികയും ചെമ്പകം ചേമന്തി
 ഇമ്പമോടുപൂത്തു കുസുമങ്ങളുതിരുന്നു
 പീലികളും കെട്ടിനല്ല മാലകളും ചാർത്തി
 ലീലയിൽകഴൽവിളിച്ചു മോഹനത്തിൽ പാടി
 മോഹനരാഗങ്ങൾകേട്ടു ഗോപികമാരെല്ലാം
 യാമിനീകളുണർത്തിടാതെ— ഇത്യാദി.

വേറെന്നു—

വിത്തരീ വെളുത്തരീ നനച്ചുരലിലിട്ടരീ
 ഇത്തരയ്ക്കും പോന്നുവന്നു മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 കരകയിട്ടവെള്ളംകോരും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 മൂന്നുപ്പുറത്തിങ്കളി മൂക്കുമുറിയൻ വാരിയൻ
 വട്ടത്തിൽചിലയപ്പം വാക്കും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 ചങ്കുംപോലെ കുത്തിയുട്ടക്കും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 പലകയിലേറിത്തുശംവയ്ക്കും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 കട്ടത്തൈരും കൂട്ടിയുരുട്ടും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 കോവിന്നാപ്പണമങ്ങുവിഴങ്ങും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 കോവിൻപക്കൽ വേദമുറയ്ക്കും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി
 മാലപ്പോതിൽ മനക്കുറുതീക്കും മേലേക്കാവിലെ നമ്പൂരി

ഇനിതെന്നു—

വീരനാംനളന്റെ ഭാര്യ സുന്ദരിദമയന്തി
 ചാന്തനെക്കൊണ്ടാഞ്ഞുഴന്നു കാട്ടിൽ നടക്കുമ്പോൾ
 ചാന്തികണ്ടുടുത്തുവന്നു ചോരമാം പെരുമ്പാമ്പ്
 പാമ്പുവെന്ന് മുററിയപ്പം ഭീതിയുറകലൻ
 ഭീതിയുറകലൻനെ നിലവിളിതുടങ്ങി
 നിലവിളികേട്ടോടിച്ചെന്നു റിലെടുത്തു വേടൻ
 ആടയില്ലെന്നിക്കുവേടം ഭൂരനില്ലവേടം
 പട്ടച്ചടവകൾചേല ഞാൻതരുവേൻബാലേ
 നീയിനിക്കു ഭാര്യയായിരുന്നുകൊൾകബാലേ.

വിവാഹിതകളായ സ്രീകൾ ഭർത്തരക്കയ്ക്ക് ഈ വ്രതം
 അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുപോലെ കന്യകകൾക്കും ചില വ്രതങ്ങൾ ക
 ല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നാണ് പുനങ്കുളി.

ഒന്നാംകുന്നിന്മേലൊന്നരക്കുന്നിന്മേൽ
 ഒന്നല്ലോ മങ്കമാർ പാലനട്ടു
 പാലയ്ക്കിലവന്നു പൂവന്നുകാവന്നു

പാലേടെ പാൽകറവാർകഴലി
 ഒന്നാംക്രമം മുളംക്രമം മുള
 തണ്ടുമുറിയിളം പാള വന്നു
 പോയിൻ പോയിൻ പുഴകടന്നക്കരെ
 പുഞ്ചോലക്കാവിൽ പുനംകളിപ്പാൻ
 ഓരിലമുവിലക്കുന്നിമാരേ നിങ്ങൾ
 ആടിപ്പാടി പുനം കളിപ്പിൻ— ഇത്യാദി.

ഈ പുനങ്കളി കഴിഞ്ഞാൽ നടക്കുന്നത് ക്രമഭംഗമാണ്. ഇതിലധികം ഉത്സാഹകരമായ ഒരുത്സവം കന്യകമാർക്ക് പണ്ടില്ലായിരുന്നു. ഇതിന് ആയിരം കന്യകമാർ ഒരുമിച്ചു ചേരണമെന്നാണ് ഏർപ്പാട്. അവർ വസ്ത്രാഭരണവിഭൂഷിതകളായി അരി, പൂവ്, ചെപ്പ്, കണ്ണാടി മുതലായ അഷ്ടമംഗല്യ സാധനങ്ങൾ നിറച്ച താലം ഇടത്തുകയ്യിലും ചങ്ങലവിളക്കുവലത്തുകയ്യിലും റഹിച്ച വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു ഘോഷയാത്ര ചെയ്യുന്നത് ഈ ക്രമഭംഗത്തിന്റെ പ്രധാന ചടങ്ങാണ്.

മാരിതമാണ്യോരുമ്പായെടാ, സുകുമാരിമാക്കിനൊരു കുമ്പസാരം.

എന്നു നളചരിതത്തിലെ കാട്ടാളൻ പറയുന്നത് ഈ ക്രമഭംഗത്തെക്കുറിച്ചായിരിക്കണം. ഈ ഉത്സവത്തിന് ആയിരം കന്യകകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും ഭയത്തിൽനിന്നു തന്നെ ആയിരപേർക്കും തുല്യമാകയാൽ അവർ ജീവിച്ചതുകൊണ്ട് അന്നു നാട്ടിലുള്ള കന്യകമാർക്കെല്ലാം ഉത്സവം തന്നെ ഈ ഭാഗം എന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയല്ലേ?

രാമപുരപ്പാട്ട്.

അമ്പിളിത്തിരുമുടി	തെളുത്തുതെളുത്തു	മേ
ആരവൻകണ്ണ	അഴകിനോടെ	മേ
തുതിക്കൈപ്പൊക്ക	തുടുത്തുതെ	മേ

ചുരുക്കം

കറക്കൊന്നും	മുഴുമുഴന്നെ	ഹേ
ഇടതുമടക്ക	പ്പടവയുമേ	ഹേ
മുപ്പിരിയലും	നീണ്ടുടനേ	ഹേ
ഇടയിലൊരോമന	കയ്യുവീശി	ഹേ
എങ്ങെട്ടയ്ക്കണീപ്പോ	ചെഴുന്നള്ളത്തേ	ഹേ
രാമപുരത്തെയ്ക്ക	പോയ്ക്കുരട്ടെ	ഹേ
രാമപുരംവാഴം	തമ്പുരാനെ	ഹേ
ഞാനിതാ തിരുപ്പദം കൈതൊഴുന്നേൻ.		

വഞ്ചിപ്പാട്ട്.

ആരും കാണലും വേണ്ടുവോളമുള്ള ഈ നാട്ടിൽ വള്ളപ്പാട്ടുണ്ടാകാതെ തരമില്ലല്ലോ. ഇക്കാലത്തും ഈ പാട്ടിനു ശുഭ്രദശമെന്ന. മറുപാട്ടുകൾക്കു പററിയ ഉടവ് ഇതിനു തട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതു് വഞ്ചിനാടിന്റെ “കുരുത്തത്തിന്റെ കരുത്തു്” കൊണ്ടാണെന്നു കരുതാനുള്ളു. ആരും ഭയത്തിലോ അസ്വസ്ഥതയിലോ വഞ്ചിപ്പാട്ടില്ലാത്ത യോഗങ്ങൾതന്നെ ഇവിടെ ഭർപ്പമുമാണ്. ഓടികളിലും ബോട്ടുകളിലും തണ്ടുപിടിച്ചു പോകുമ്പോൾ തണ്ടുപാണ്ടുന്ന താളം ഒപ്പിച്ചു പണ്ടുപണ്ടു പാടിവരുന്ന ഒരു പാട്ടാണിതു്.

വള്ളപ്പാട്ട്.

അൻപനക്കും—ഏലേലം
 അൻപനെടീ—ഏലേലം
 അൻപനക്കും-അൻപനെടീ-ഏലേലം—ഏലേലം
 ആരമുഖൻ—ഏലേലം
 വേൽക്കുമാരൻ—ഏലേലം
 ആരമുഖൻ-വേൽക്കുമാരൻ-ഏലേലം—ഏലേലം
 വൻപനക്കും—ഏലേലം
 വൻപനെടീ—ഏലേലം
 വൻപനക്കും-വൻപനെടീ-ഏലേലം—ഏലേലം
 വള്ളിമണ-വാളനായ-ഏലേലം—ഏലേലം
 വള്ളിമണ-വാളനായ-വേൽക്കുമാരൻ—ഏലേലം

മമ്മ

ശംഭുതർക്കം—ഏലേലം

ഉപദേശിത്തം—ഏലേലം

ശംഭുതർക്കം-ഉപദേശിത്തം-ഏലേലം—ഏലേലം

ശംഭുതർക്കം-അതംപൊരുളെ-ഉപദേശിത്തം—ഏലേലം

ശക്തിധരൻ—ഏലേലം

വേൽക്കുമാരൻ—ഏലേലം

ശക്തിധരൻ-വേൽക്കുമാരൻ-ഏലേലം—ഏലേലം

ശക്തിധരനായിരിക്കും-വേൽക്കുമാരൻ—ഏലേലം.

വേറൊരു വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ നാകന്മാർ പ്രഭാതത്തിൽ കളിച്ചു നന്നത്തെവസ്രവം ധരിച്ചു നെറ്റിത്തടത്തിൽ നീരുമണിഞ്ഞു കൂട്ടംകൂട്ടമായി അമ്പലത്തിൽ തൊഴാൻ പോകുന്നതിനെ വിവരിക്കുന്നു.

അന്തിമന്തിരമോളം വേതിയോൻ

അതികാലേ കളിച്ചുകൊണ്ടു

അണിത്തച്ചുവരിയഭിഷേകം ചെയ്തി

തരളിപ്പമാല ചാത്തവേ

തിന്തിമിൻ തിമിനെന്നു മത്തളം

തിമിലച്ചെണ്ടയും കൈമ്മണി

തിമുതത്തത്തക വിമുതകൊമ്പൊടു

വീരാളൻ കുഴപ്പതവേ

കൊടി കുടതഴയെടുത്തു ശീവേലി

നടത്തവേ കോവിലകംപുക്ക

ഇരുക്കരങ്ങളും കുവി ചൂനാകന്മാർ

തെരുതെരുത്തുതി മുഴക്കവേ

തെളുതെളെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ നീറിട്ടു

നരമലർ വാരിച്ചൊരിയവേ— ഇത്യാദി.

പ്രാചീനകാലത്തെ നാകന്മാരുടെ രൂപവർണ്ണനം ഫാലഭേശത്തിലെ ഭസ്മലേപനത്തെ സൂചിപ്പിക്കാതെ കാണപ്പെടുന്നു.

ന്നതേയില്ല. ശൈവമതവുമായി ഇവകുടങ്ങിയെന്ന കെട്ടുപുറം
 ടിനെ അല്ലയോ ഇതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്?

“നെടുമിശൈ, വിരിമാരും, തിടമേനി, പടവാളും
 നീറണിനേറ്റി, നേർത്തകോളരിമേത്തടം
 പൊടിച്ചിതറവമത്തും നെടുന്തിടക്കൈ.

ഇത്യാദി നാകന്മാരെപ്പറ്റി ഒരു പഴയവെട്ടഴിത്തുഗ്രന്ഥ
 ത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഈ തരുണത്തിൽ കാണേണ്ടിവ
 രുന്നു.

ഭാരതത്തിലെ ശക്തന്മാരായും, വിദൂരവാക്യം, ഗീതാ
 യാമായെന്നതിലെ ലക്ഷ്മണോപദേശം മുതലായ ഭാഗങ്ങളും പ
 ശ്യ വെളിപ്പെടുത്തുകയുടെ പ്രയത്നത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു.

ലക്ഷ്മണോപദേശം. (വെളിപ്പെടുത്തൽ)

൧. ഇങ്ങനെവാഴുന്ന കാലം-
 മങ്ങിയതനാൾ രാമദേവൻ
 മംഗലംഗീകരണവും യോഗം-
 നിദ്ര ചെന്തുമ്പോൾ.
൨. കാൽക്ഷണവും കളയാതെ
 രാമസ്തുതി യോതിയോതി
 കല്ലുതന്നിപ്പും ലക്ഷ്മണനി-
 വണ്ണം ചിന്തിച്ചു.
൩. ദൃഢമായി കാണാകുന്ന
 രാജ്യഭാരാദി വസ്തുക്കൾ
 സത്യമല്ലെന്നല്ലോ കല്പി-
 ച്ചുഗ്രജൻ പുരം
൪. ദൃഢമായി പ്രത്യക്ഷമായ്
 കാണാകുന്ന നാമരൂപം

മിഥ്യയെന്നു വന്നീടുമോ
സത്യം യാതൊന്നൊ

൫. നിത്യത്വമില്ലെന്നാകിലും
സത്യം പോലെ തോന്നിക്കുമ-
സത്യമെന്നതും സത്യ-
മേതെന്നുള്ളതും

൬. സത്തുമസത്തും തിരിച്ചു
വസ്തുതയായറിചാനും
ഏതുതുകിലുടനെ ജീവൻ
മുക്കുന്നായിടും

൭. ഉള്ളതെന്നാകിലുമെണ്ണ
ഏളിൽ കാണുന്നില്ല പിന്നെ
ഉള്ളതു ചെക്കിലാകുമ്പോൾ
തിരിഞ്ഞിടുന്നു.

൮. ഉള്ളതറിയാണെന്നൊ-
ലുള്ളതെന്നായിട്ടു പിന്നെ
ഉള്ളകാലം ഗുരുസേവ
ചെയ്തിരിക്കേണം.

൯. സാമ്പരജസ്സമസ്സിനാൽ
വലിപ്പം കർമ്മബന്ധത്താ-
ലുല്പത്തിനാശവത്തായി
ഭവിക്കാ ലോകം.

൧൦. കർമ്മമെന്നാൽ പുണ്യപാപ-
മെന്നു സ്തരമതിന്നുടെ
മർമ്മറിയാൻ ജന്മ-
നിവൃത്തി യില്ലേ.

൧൧. കർമ്മമുള്ളവർക്കു ജന്മ-
മെന്നും ശ്രുതിപറയുന്നു

എം.എസ്.

കമ്മൗണ്ടർ ചെയ്യുന്നു വാ-
നെന്നറിഞ്ഞില്ലേ.

എ. ദേവം ജഡമാക കൊണ്ടും
ദേഹിക്കു പുണ്യതം കൊണ്ടും
ദേഹദേഹികൾക്കു കമ്മ-
മില്ലെന്നു നന്നം.

എ. ഷരഭാവഷഡ്ഢികളായ്
കാണു ചരാചരൈഃപഞ്ചരം .
ഷരഭകോശമാത്രമായ്താണാം
സ്വപ്നാകാരമായ്

എ. കണ്ടുകോലാഹലത്തോടു
കൊണ്ടുമേളിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ
കണ്ടില്ലെന്നുവരുന്നതും
വിസ്മയമല്ലി.

എ. വന്നതെവിടേനിന്നു പോൽ
പോയതെവിടേയെന്നതും
ഒന്നുമറിയാൻ വയ്യാതാ-
യതും വിസ്മയം.

എ. മൃതാമേഘപാത്രമാകും
ഗാത്രം താനെന്നുള്ള ഭാവം
എത്രയും വിചാരിച്ചെന്നാ-
ലതിവിസ്മയം.

എ. ദുഷ്ടശൃംഖലയെത്താക-
മിന്ദ്രിയം താനെന്നഭാവം
ദുശ്ശ്രൂപമാകുകൊണ്ടി-
ട്ടത്ര വിസ്മയം.

എ. നിത്യോല്പത്തിനാശവത്താം
മനമേതാനെന്നഭാവം
സത്യംചോലെ തോന്നിക്കുന്ന
വിസ്മയമോർപ്പു

൧൯. വൃദ്ധിയും ക്ഷയവുമുള്ള
 പ്രാണൻ താനെന്നുള്ള ഭാവം
 വിസ്മയാഭിസ്മയമായി
 ഓർത്തുകാണുമ്പോൾ
൨൦. ഏന്തിതിൻ കാരണമറി-
 യേണമെന്നങ്ങുണർത്തിച്ചാൽ
 സന്ദേഹംതീരുംപ്രകാരം
 കല്പിച്ചു കേൾക്കാം.
൨൧. ഷന്നീവണ്ണം നിറുപ്പിച്ചു
 നിന്നു സൂര്യോദയകാലം
 വന്നുമോദാലൈഴ്നേരമു
 മൂച്ചരുമായി
൨൨. ചെന്നു ഗൌതമനദിയിൽ
 കുളിച്ചുഗമ്യവും കഴിച്ചു
 പോന്നു പണ്ണശാലയകം
 ചുക്കുന്നതരം.
൨൩. നന്ദാഭോജാദിയും ചെറു-
 നന്ദമോടങ്ങിരിക്കുമ്പോൾ
 വന്ദിച്ചു ലക്ഷ്മണനേവ-
 മുണർത്തിച്ചുപോൽ
൨൪. ബ്രഹ്മമെന്നും മായയെന്നും
 മായരണ്ടു വിധമെന്നും
 ബ്രഹ്മവൈവാഹമെന്നും ലോകേ
 ബഹുതരമായ്
൨൫. കേൾക്കുന്നു ശ്രീസിംഹതികൾ
 കാണുന്നു പലതരമായ്
 ഏകാക്ഷണിപ്പും മനസ്സിനേ-
 കാ മായൊന്നും
൨൬. സന്തോഷവാരാന്നിധേ!യി-
 നിന്തിരുവടിയല്ലാതേ

ചുവ

സന്താപം തീരാനുരചെ-
സ്താനില്ലാതമേ

൨൭. ഏവംശ്രവിച്ചൊരു രാമ
ദേവനതിപ്രീതിപൂർവ്വം
ഏവമരുൾചെയ്യുന്നു കേ-
ട്ടാലുമെങ്കിലോ

൨൮. ബഹുഗുഹ്യമാകുമ്പ-
ദേശമിതു കേട്ടാൽ മേ-
വികല്പങ്ങൾ പഞ്ഞിപ്പോലെ
പറക്കമല്ലോ.

൨൯. കെട്ടുപെട്ട താപത്രയം
ഏഷണത്രയങ്ങളെല്ലാം
കെട്ടോട്ടു വേരറ്റുപോകും
ശ്രവിച്ചുകൊൾക.

൩൦. മുഖിനാൽ മായാസ്വരൂപ-
മാത്മാനാത്മഭേദവും നീ
ശങ്കതീരും പരിചിൽ കേ-
ട്ടിടുകയെങ്കിൽ.

൩൧. മായരണ്ടുവിധമത്രേ
ആയതു വിദ്യാവിദ്യയും
ആയതിലവിദ്യാകാഞ്ചും
ചൊല്ലുവൻ കേൾക്ക.

൩൨. കാണൽജലം പോലേയേവം
കാണായ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം
നൂനം സത്യംപോലെ തോന്നി-
ക്കുന്നതവിദ്യാ

൩൩. അനൃതജം രൂപമായി-
ട്ടനൃതമായി കാണുകുന്നു
അനൃതോപാധിതാനെന്നു
തോന്നുമവിദ്യ

ഫഹൻ

നർ. ദേഹോഹമെന്നുള്ള ഭാവം
പുണ്യപാപമിശ്രമാകും
ദേഹജ മാനസാവാചാ
ചെയ്യപ്പെട്ടുള്ള

നമു. കർമ്മഫലമെന്നാൽ സുഖ
ദുഃഖമായ് ഭവിച്ചുജന-
ബന്ധമതുമുണ്ടാകുന്ന
തവിദ്യയത്രെ

നന്യ. എന്നുവേണ്ടെ നാസ്തികത്വ-
മായിത്തോന്നിക്കുമവിദ്വാ
എന്നതിലിതരഭാവം
വിദ്വാക്കായ്ക്കും കേൾ.

ന. അസ്തിഭാതിപ്രിയമാക്കി
ചെയ്യും വിദ്വാസപരൂപിണി
നാസ്തിനഭാതിപോയെന്നാ-
ലതിയാസ്സതം

ന. വൃ. ആത്മാനാത്മാവെന്നുള്ള
ഭേദവും ശ്രവിക്കയെങ്കിൽ
ആത്മാവല്ല ദൃശ്യരൂപാ
നാമഭേദങ്ങൾ

നൻ. ശബ്ദമേകമതിന്റെ പ-
യ്യായശബ്ദമതുപോലെ
ബുൽബുദം വാരിയിലെന്ന
പോലെയുംഭേദം

രം. ഘടാകാശം മറാകാശം
മഹാകാശമെന്നുപോലെ
ഘടനാശം മഹാകാശ-
മെന്നിയെയൊണ്ടോ?

ര. മ. സ്വയം ദേവദത്തനെന്ന
പോലെ മൂന്നായ് ശോഭിക്കുന്നു

ആയതില്ലാ ദേവദത്ത-
നേകനല്ലയോ

൪൨. അജ്ഞാനകലുഷമായാൽ
ജീവനെന്ന മിഥ്യാനാമം
വിജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ പോയി-
ട്ടാത്മാവാകുന്നു.

൪൩. മായാമുക്തത്തിൽ പ്രതി
ബിംബം ജീവനെന്നായ്ക്കും
ആയതിന്നു സാക്ഷിയാത്മാ-
വെന്നറിഞ്ഞാലും

൪൪. സ്വതഃസ്വാമ്യമായ്
വർത്തിക്കുന്ന മാനസത്തിൽ
സിദ്ധിക്കുന്നു പുണ്യപാപ-
മിശ്രമാം കമ്മം.

൪൫. കർത്തവ്യത്തിന്നുണ്ടു പതി-
നാറുപേരെന്നറിഞ്ഞാലും
കർത്തവ്യകർമ്മത്തിന്നധി-
കാരികളായി.

൪൬. ഇച്ഛാ ഭക്തി ശ്രദ്ധാ മൂന്നും
രാജസ സാത്വികമാകും
നിശ്ശേഷമഹംകാരാന്തം
താമസമാകും

൪൭. താമസം രാജസം രണ്ടു-
മാനന്തകമാകുകൊണ്ടും
താമസംകൂടാതെപോകും
വേണമെന്നാകിൽ

൪൮. ആയതനുവർത്തിച്ചെന്നാൽ
ബന്ധമായിജ്ജനിച്ചതി
ആയതുപേക്ഷിച്ചിടേണം
മുമുക്ഷുവെന്നാൽ

൪൯. സാധനസമ്പത്തിയെന്നാൽ
ആയതും പരഞ്ഞീടുവൻ
സാധനം കൂടാതെ കാര്യം
സാധിക്കയില്ല.

൫൦. നിത്യനിത്യവിവേകവു-
മിഹപരവൈരാഗ്യവും
ശമമാദികളാതും
മുതുകുതപവും

൫൧. ഇവനാലും സാധനം കൂ-
ടാതെയില്ലയാത്മജ്ഞാനം
ഇവനാലും ശ്രവിച്ചെന്നാൽ
ശ്രവണം വേണം.

൫൨. നിത്യബ്രഹ്മം ജഗത്തെല്ലാം
അനിത്യമെന്നറിഞ്ഞാലും
നിത്യമല്ല പൂതവികാ-
രാദികളൊന്നും

൫൩. അന്ധജം സ്പേദജം ജര-
യുജപുരുഷ് ബുദ്ധമാധി
അന്ധകടാഹത്തിലുള്ള
ചരാചരങ്ങൾ

൫൪. ഒന്നിനും നിത്യതപമില്ല
പോഷകവരത്താകകൊണ്ടു
വന്നീടുമവുണ്ണമതിൻ
കാരണങ്ങൾക്കും

൫൫. ഏറിയ മൃഗമദാദി
തേരമാര തേച്ചെന്നാലും
നാദകയല്ലാതുണ്ടോ
സ്ഥൂലഭേദങ്ങൾ

൫൬. സ്വർഗ്ഗലോകവാസം സുഖ-
മല്ലിമാർഗ്ഗമറിയുമ്പോൾ

സ്വർഗ്ഗം പുണ്യതാരതമ്യം

പോലല്ലാതുണ്ടോ?

മി. ഒന്നിന്നൊന്നു ഭുവരൂപ
മന്ത്രോന്യശാപാദികൊണ്ടും
വന്നുകൂടും ഭുവംഭൂവി
ജാതകാലത്തും

മു. എന്നതിനാൽ കൃത്സിതമാ-
മിഹപരവൈരാഗ്യവും
വന്നീടണമദ്ധ്യാശന
മെന്നതുപോലെ

മി. ശമം മനോനിഗ്രഹം ഭ-
മം ബാഹേന്ദ്രിയനിഗ്രഹം
ഉപരതി സർവ്വകർമ്മ
സന്യാസമാകും

നാ. തിതിക്ഷയെന്തതുമെങ്കിൽ
ശീതോഷ്ണാദിത്യാഗം പിന്നെ
സമാധാനശ്രവണത്തിൽ
ദൃഢപ്പെടുത്തൽ

നാ. ശ്രദ്ധയെന്തെന്നതും ചൊല്ലാം
ബലമോദാൽ ഗുരുസേവ
സിദ്ധമാം വേദാന്തശാസ്ത്ര-
മെന്നിവയെല്ലാം

നാ. മോക്ഷം വേണമെന്നുള്ളതു
തീവ്രബുദ്ധി മുതൽക്കുതപം
മോക്ഷത്തിന്നുള്ളതുവഴി
സംധനംനാലും

നാ. നാലുവേദസിദ്ധാന്തമാം
നാലുവാക്യം ശ്രവിച്ചെന്നാൽ
നാലും നന്നായ്കനനം ചെ-
യ്ക്കിരുന്നീടേണം

മുൻ

നൂർ. പഞ്ചികരണം ചെയ്തതു
ഭൂതത്തിന്നുണ്ടായുതപം
അഞ്ചിലുമുണ്ടാകും ചര-
ചരപ്രപഞ്ചം.

നൂറു. സ്ഥലസൂക്ഷ്മകാരണമായ്
ഭവിച്ച നിശ്ചേഷ്ടാപാധി
സ്ഥൂലം താനെന്നായിട്ടുമോ
മൂന്നുകാലത്തും.

നൂറു. ഭോരം താനെന്നുളള രഭി-
മാനമുണ്ടാമതിന്നാഹ
മോഹമല്ലാതൊരു ബന്ധ-
മുണ്ടോ സൂക്ഷിച്ചാൽ

നൂറു. നേതിനേതി ശ്രുതിവാക്യം
ഭാതിയുണ്ടാതെപര-
മാഭിയുണ്ടാതുമോ ബഹു-
ജന്മമായാലും

നൂറു. മൂന്നുഭാഗം തന്നിലേകൻ
മൂന്നുകാലം വസിച്ചെന്നാൽ
മൂന്നുഭാഗം താനെന്നാമോ
തൻറയെന്നാമോ.

നൂറു. അസ്ഥിമുതലാഭിയിരുപ-
ത്തയ്യു തപമോതെന്നാലും
അസ്ഥിമല്ലയോ ജഡം
താനതാകുമോ

ഐ. നാശംഭേദമെന്നും ശ്രുതി
ബ്രഹ്മൈവമാമെന്നുമേവം
ഭേദം താനെന്നായിട്ടുമോ
ഇതിവചനാൽ

ഐ. തന്നാലറിയപ്പെടുമു
തപം താനായ്നിട്ടുമോ

ഇന്നതിനു സക്ഷിതാനെ-
ന്നറിഞ്ഞിടേണം.

൭൨. വൃഷ്ടിക്ക് സാക്ഷിയാണെന്നാൽ
സമഷ്ടിക്ക് സാക്ഷിയത്രെ
വൃഷ്ടിയേകം സർവ്വമൊന്നാ-
യതും സമഷ്ടി.

൭൩. തന്നെത്താനറിഞ്ഞെന്നാലും
പിന്നെയും ഭൂസ്സംഗംകൊണ്ടു
തന്നെമറന്നതും താനായ്
വന്നിടുന്നതും

൭൪. വിപ്ലവം വിപരീതമെന്നും
സന്ദേഹമെന്നും മിഥ്യാത്വം
വിപ്ലവമുണ്ടാകാതെന്നായ്
കരുതിടേണം.

൭൫. ബാധിച്ചു ചേർത്തൊഴിച്ചെന്നാൽ
ബാധിച്ചു മന്ത്രവാദിയാൽ
ബാധാഹിതമാം യന്ത്രം
ധരിക്കുംപോലെ

൭൬. സ്ഥൂലഭേദം താനല്ലെന്നാൽ
സൂക്ഷ്മഭേദം താനെന്നാമോ?
സ്ഥൂലംപോലെയല്ലാ സൂക്ഷ്മം
കേട്ടുകൊണ്ടാലും.

൭൭. പഞ്ചപ്രാണന്മാരുമിഹ
പഞ്ചഭയമിന്ദ്രിയവും
ചഞ്ചലമാം മനഃബുദ്ധി
സൂക്ഷ്മാപാധിയാം

൭൮. പഞ്ചതന്മാത്രയെന്നുവേ-
റപഞ്ചീകൃതമെന്നുമാം
പഞ്ചഭൂതംപിന്നെ മൂന്നു
കോശവുമാകും.

ഓർ. തത്വം പതിനേഴുമുണ്ടോ
തന്നെ അറിയാം ജഡം
തത്വമേവാധിസാക്ഷിതാനം
ന്നറിഞ്ഞുകൊൾക

പുറ. കാരണമനാദിയെന്നും -
മവിദ്യ നിർവാച്യമെന്നും
കാരണോപാധിക്കു നാമം--
മിങ്ങനെ ചൊല്ലും.

പുറ. മാത്രോപാധിയാകുകൊണ്ടി-
ട്ടായതും താനല്ല പാത്താൽ
ആയതിനു സാക്ഷിതാനം-
യറിവായ് നില്ക്കും

പുറ. ശുദ്ധതത്വപ്രധാനമായ്
മാനത്തായ മഹത്തത്വം
ശുദ്ധമാനംകാരണം താ--
നല്ലെന്നു നാനം.

പുറ. നിർവികല്പസമാധിക്കു-
ള്ളോരുപാധിയാകുകൊണ്ടു
നിർവിശേഷാനന്ദമായി
ശേഷിച്ചിടുന്നു.

പുറ. സാക്ഷികാലത്രയത്തിലും
സ്ഥാണുപുരാൻ പോലെ സർവ്വ-
സംക്ഷിയമിന്നിതുപോലെ
വന്നിടം നാനം

പുറ. ആരോപമുണ്ടെന്നുവന്നാ-
ലധിഷ്ഠാനമുണ്ടെന്നാകും
ആരോപത്തിന്നവകാശം
ചെറുചിട്ടല്ലെ

പുറ. പാഴെന്നറിഞ്ഞറിവുണ്ടോ
പാഴാകുന്നതുമ്മുത്തിങ്കൽ

ഹൃദയം

ഭാവോഭാവം വിട്ടാൽ പരി-
പൂർണ്ണമല്ലയോ?

പു. തുല്യത്തിനും ദോഷമുണ്ട്--
ദൈതാകാരണമാകയാൽ
തുല്യാതീതസ്വയംഭൂതാതി-
യായിരിക്കുംകേരം

പു. നിത്യാനന്ദസ്വരൂപനായ്
നിവികല്പാനന്ദനായ്
സത്യാനന്ദപ്രകാശത്തി-
ലറിപ്പുമായി

പു. നിത്യമായ് നിരക്കാതായ്
സത്യാനന്ദരൂപമായി
സത്തായ് ചിത്താനന്ദനായ്
നിതപമമായ്

പു. ഭേദഭേദരഹിതമായ്
പരംപരം ഭൂതായി
പ്രാണപ്രാണരഹിതമായ്
പരിപൂർണ്ണമായ്

പു. ബന്ധമോക്ഷരഹിതമായ്
ചിന്ത്യാചിന്ത്യരഹിതമായ്
സമ്പ്രദാനിശിരഹിതമായ്
നിരാധാരമായ്

പു. നിർമ്മലനിർവാച്യമായി
നിഷ്കൃപനിർദ്വേഷമായി
സർവ്വബലസാമ്രാജ്യമായി
സത്താമാത്രമായ്

പു. ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നതാവാ
വെന്നറിഞ്ഞെടോ സഖേ
അങ്ങനെതാനറിവായി
ശോഭിച്ചിടേണം

നർ. ഏവമരുൾ ചെയ്തു ദേവൻ
 ദേവിയും സഹജനമായ്
 ദേവകായ്തുംതമ്മായ്ക്കു
 സുഖിച്ചുവാണു.

വേറൊരു വള്ളപ്പാട്ട്.

കരത്തപെണ്ണേ! നിന്നെ കാണാഞ്ഞൊരു നാളെണ്ടത്
 വരുത്തപ്പെട്ടു ഞാനൊരു വണ്ടായ് ചമഞ്ഞല്ലോ
 വണ്ടായ് ചമഞ്ഞു ഞാനൊരു തുന്ദായ് പറന്നെന്നെടി
 തുന്ദായ് പറന്നു ഞാനൊരു പാട്ടിവാതുക്കളെന്നപ്പോ
 പൂമാലപ്പെട്ടതലെന്നെ പൂക്കൊണ്ടുറിഞ്ഞല്ലോ
 അപ്പുവും മൂടിത്തൊന്നൊരാറുകേ പോകുമ്പോൾ
 തന്നാണൊരുത്തൻ പതിനെട്ടു മോതിരം
 ചെമ്പല്ലിതമ്പല്ലു പിത്തളത്തോടല്ല
 പതിനെട്ടു മോതിരം പൊമോതിരം തന്നല്ലോ.....ഇത്രാടി.

വള്ളപ്പാട്ടു നിറുത്തിട്ട് ഇനി തുളപ്പാട്ടിനെക്കുറിച്ചു
 രണ്ടുവാക്കു പറയാം. നമ്പ്യാട്ടെ തുളപ്പിനെപ്പറ്റി പറയു
 കയല്ല. തുളപ്പാട്ടുകൾ പാലതരത്തിലുണ്ട്. ഒന്നിൽ ഒരു
 ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണു്.

കാണാമെതിരോടങ്ങുധരവുമതരമ്പല്ലം
 കാണാമിഹ സന്ധ്യാവെളിപ്പാനേഴരയിലും
 ഈരലോടെ കരളെക്കുടിപ്പോനെ
 ഈടുമാമല പോലങ്ങു നില്പോനെ
 നാടുതോരം നടന്നു മുടിപ്പോനെ
 വന്നുതൂൾകെൻറ കാലമരുതായനേ.

കാലമരുതായനെ സ്തുതിക്കുന്നതിങ്ങനെ. ഇതുപോലെ
 വെണ്ണീറുക്കുത്തി, പട്ടുത്തൊലാട്ടി, അയിരവല്ലി, പുളപ്പൻ
 കൊല്ലി, കൊടുങ്കാളി, പിള്ളതിന്ന'ക്കാളി മുതലായ ചില ഭേ
 വതകളുടെ പേരുകൾ വിളിച്ചു് തുളാൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന

പല പാട്ടുകളും പഴയക്രമത്തിലുണ്ട്. തുമ്പിതുള്ളൽ പെൺ കുട്ടികളുടെ ഒരു വിനോദമായിട്ടാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു നല്ല ചില പാട്ടുകളുണ്ട്. ഒന്നു ചുവടെ കുറിക്കുന്നു.

ഒന്നാനാം കൊച്ചുതുമ്പി-എന്റെ കൂടെപ്പോരൂവായൊ
നിന്റെ കൂടെപ്പോന്നാലെനി-ക്കെന്തെല്ലാം തരുവേനൊണ്ടു
കുളിപ്പാൻ കുളം തരുവൻ-കുമ്പിട്ടുവാൻ കോവിലുണ്ട്
കുളിപ്പാൻ കുളം തരുവൻ-കുളികാണാൻ പിള്ളേരൊണ്ടു
അരിവണ്ണാൻ പൊന്നുതളി-കോരിവിളമ്പാൻ പൊന്നിൻതവി
ഇട്ടിരിക്കാൻ പൊൻതട്ടുക്ക്-ഇട്ടുണ്ണാൻ പൊൻതളിക
കൈകഴുകാൻ വെള്ളിക്കിണ്ടി-കൈതോർത്താൻ പുളളിപ്പട്ട്.

ചില പഴമൊഴികളും പഴയ പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിലില്ലെന്നില്ല.

മഴമന്താരം പെൺകളെ കൊല്ലിക്കും
മതികെട്ട പെണ്ണുങ്ങളടിക്കൊണ്ടുചാകും.

ആകാശം സൂർ്യപ്രകാശം കൂടാതെ മോലാവ്രതമായി കിടക്കുന്നതിനെയൊണ് മഴമന്താരം എന്നു പറയുന്നത്. നാഴിക മണിയുള്ള ഇക്കാലത്തു് ഈ മന്താരത്തെ പെണ്ണുങ്ങൾ പേടിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഇന്നുപാഠങ്ങളായ അനുഷ്ഠാന പാട്ടുകളും മുൻകാലത്തു നട്ടുപുണ്ടായിരുന്നു. പലവകച്ചൊൽമാലയെന്നാണ് ഈ തരത്തിലുള്ളവയുടെ പേര്.

പലവകച്ചൊൽമാല.

പപ്പം ചിറകും വച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ—പറവകൾ വാനിൽ പറയുന്നു
കണ്ടുകേട്ടും കരളിലുറച്ചാൽ—കല്ലിലെഴുത്തായ് തീരുന്നു
എട്ടും പൊട്ടുമതില്ലാത്തുള്ളോൻ—എളിയൊടൊന്നും ചേരുന്നു
കോപംപൂണ്ടു കലങ്ങിയമന്നൻ—കൊടുനരകത്തിൽ പോകുന്നു
ഉയിർവതൈചെയ്തു നടപ്പോൻനിത്തിയ—മെറിനരകത്തിൽ പൊരിയുന്നു
കാലമറിഞ്ഞു നടക്കാത്തുള്ളോൻ—കോലംകെട്ടു നടക്കുന്നു
പൊരിയന്മാരൊടു കൂട്ടുപിടിച്ചാൽ—നെയ്യുംകെട്ടു മയങ്ങുന്നു—ഇത്യാദി.

തീവിനയാൽ മേലോന്നും കീഴോന്നുമല്ലൊ
നൽവിനയാൽ കീഴോന്നും മേലോന്നുമല്ലൊ
വഞ്ചനനിന്മേലെ ഞാനോത്തേനെന്നാകിൽ
പടിഞ്ഞ കല യനത്തുമുള്ളും മറത്തുപോകട്ടും
മൃത്തോരെയറിഞ്ഞുകൊളു കണ്ടുപൊഴുത്തോ-
നെയിയാതെ വണക്കാതെയിരുന്ന നീത്തണ്ടൻ-
ചെന്നടയും തീനരകിലടയട്ടും മൈന്ദം.

—ഇത്യാദി.

ഇതെഴുതിയ പ്രാചീനകവി മാലാമീകിരാമായണം വാ-
യിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വഞ്ചന ഇത്യാദി ഭാഗം വെളിപ്പെടുത്തു-
ന്നു. കേരളവർമ്മ രാമായണത്തിലെ,

മനുപ്രവീരനെ വനത്തിലാക്കുവാൻ
മനസ്സുവച്ചുള്ള മനുഷ്യനെങ്കിലോ
പഠിച്ചശാസ്ത്രങ്ങൾ സലകവിദ്യയും
മനസ്സികൽനിന്നു മറന്നുപോകട്ടെ.....ഏക ഭാഗം കാണുക.

അത്തൻ തിരുവടി മറവാതയെടാ
ആദികാലയിൽ തുയിരാതയെടാ
ഇരുന്തതില്ലയെൻറുയാതയെടാ .
ഇഴയംപൊരുളെ വിലക്കാതയെടാ

ഉറവകുറയ്ക്കുമെന്നുതന്നെയും
 ഉൾപൊതുക്കിട്ടെല്ലാ ചെയ്തതെയും
 ഏവർക്കും വഞ്ചന ചെയ്തതെയും.

ഈ സന്മാർദ്ദവാക്യങ്ങൾ പഴയകാലത്തു് ഏഴുത്തുപ
 ജ്ജികളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. പാവ്തിയും ലക്ഷ്മിയും ത
 മ്മിൽ ശിവന്റെയും വിഷ്ണുവിന്റെയും കരവുകൾ കേൾപ്പിച്ചു്
 ആക്ഷേപിച്ചു ലഹളയുണ്ടാക്കുന്നതും മറ്റും ഇപ്പഴത്തെ കവി
 കൾക്കു മംഗളപദ്യങ്ങൾക്കു വകയായി തീരുന്നുണ്ടല്ലോ. വെ
 ണ്മന്നിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ഒരു പദ്യം കാണുക.

കാടല്ലേ നിന്റെ ഭർത്താവിന്നു ഭവനം? അതെ
 നിന്റെയോ നിന്മണാളൻ
 ചൂടിലല്ല പന്നഗത്തെ? ശരി, തവകണവൻ
 പാമ്പിലല്ല കിടക്കു?
 മാടല്ലേ വാഹനം നിൻദയിതൻ? അവനെയും
 നിൻപ്രിയൻ മേയ്ക്കുകിലല്ല?
 കൂടിലല്ലതന്നെമന്നങ്ങു മരയെ മടക്കം മൊഴി-
 യ്ക്കായ് തൊഴുന്നേൻ.

ഈ വിദ്യ പ്രാചീനകാലികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ
 ണ്ണ അമ്പർ പാവ്തിയേയും ലക്ഷ്മിയേയും തമ്മിൽ ടിപ്പിച്ചു
 ചെന്നല്ലതെ ആ തമ്മിൽ ടിഞ്ഞൊഴാൻ പോയില്ല. ഹാലാ
 സ്യമാഹാരത്തുതന്നിലെ പിട്ടിനു മൺ ചുമന്ന ശിരകൊമ്പത്തു്
 ആദ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

“മണ്ണെടുത്തടിപെട്ടു വാണിച്ചിപ്പിട്ടിനെ
 വാങ്ങിവാങ്ങിത്തിന്നിലോടി നിന്റെ ശിവനാൻ?
 കുന്നെടുത്തു പാൽ തയിർ ചെണ്ണയും കട്ടു
 കുന്നി കുന്നിത്തിന്നിലോടി നിന്റെ കണവൻ?
 പാൽമന്ദൻ കൈകൊണ്ടു വിലടിപെട്ടു്
 പയ്യപ്പയ്യമിഴിച്ചുരൊടി നിന്റെ ശിവനാൻ

ചേർത്തിട്ടുള്ളിയാലുപരിൽ കെട്ടുപെട്ടുപിന്നെ
പൊന്താലടിപെട്ടെടി നിന്റെ പെരുമാൾ."

അയ്യനരശൻ എന്നു പറയുന്നത് കണക്കുസംബ
ന്ധിച്ച ഒരു കളിയാണ്. ഇതിനു രണ്ടുപേർ വേണം. ഒരു
കളം വരച്ചു ഓരോ ഖണ്ഡത്തിലും ഒരു കല്ലുപീഠം വച്ചിട്ട്
അതിനെ തിരിയെ എടുക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ചട്ടം. ഒ
രാം കളത്തെ നോക്കിയും ഒരൊരാം തിരിഞ്ഞും ഇരിക്കും.
തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പാടിരിക്കണം ഓരോ കല്ലെടുത്തുക
ളയാൻ മറ്റൊരാളോടു പറയൂ. അയാൾ കല്ലെടുക്കും. എടുത്തു
തിരിയ്ക്കേണ്ട തീർപ്പായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നയാൾ പറയുമ്പെ
യും. ചാട്ട് ഇതാണ്.

അയ്യനരശനെപ്പറ്റിക്കൊള്ളുംമക്കൾ
കൊമ്പരിരുപ്പിടത്തൊന്നങ്ങെട്ട്
തേനൊന്നെരവില്ലൊന്നങ്ങെട്ട്
തെരുവുതൂങ്ങിപ്പൊന്നങ്ങെട്ട്
മുക്കണ്ണൻ മുക്കണ്ണൻ മുത്തിപൊന്നമക്കൾ
മുപറ തുപ്പിടത്തൊന്നങ്ങെട്ട്, ഏടത്തൊന്നെട്ട്, വലത്തൊന്നെട്ട്
"കാട്ടിൽകു തത്തമരമെന്നമരമയ്യം
കള്ളർക്കൊണ്ടോട്ടമരമെന്നമ" മയ്യം
ഇരുമ്പിത്തുളത്തമരമെന്നമയ്യം
ഇരുമ്പർക്കൊണ്ടോട്ടമരമെന്നമയ്യം "

ഈ രംഗത്തിൽ മി. അഴീപ്പള്ളികളും ഇടയ്ക്കിടെയു
ണ്ടു്. ആണ്ടിട്ടനാൾ കേരളത്തിൽ തത്ത്വതകൃതി കലുക്ക
ന്ന തിരുഭാഷണം ആഹ്ലാദമയമായ അനുസരണകയാൽ
അതു സംബന്ധിച്ച പാട്ടുകൾ കേരളീയഭാഷയിൽ ഇല്ലാ
തെ വരാൻ ഇടയല്ലല്ലോ. ഉത്തേത്താൽ ചാട്ട്. ഓണത്തെ
ആശ്രിയപ്പെടുന്ന ഒന്നുകയാൽ അതു് ഓണപ്പാട്ടിന്റെ ശേഖര
ത്തിൽ ചേർക്കാമോ എന്നു സംശയമുണ്ടാകാം. ചേർത്താലുംശ
രി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, ഓണപ്പാട്ടെന്നു് പൊതുവായി പേരുവ

ഹിടന്നെ ചില പാട്ടുകൾ പലസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. അപയിൽ ചിലത് ഉത്തേന്താൽപാട്ടുകളായി ഉപയോഗിച്ച് പോരുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടി വരികുന്നു. കണിയാന്മാരുടെ ഇടയിലും ഒരുപക ഓണപ്പാട്ടു നടപ്പുണ്ട്.

ഓണപ്പാട്ട്.

ഉത്തേന്താലേ മക്കാണി
ഉരിയനെല്ലെ പാച്ചോറെ
ഉണ്ടുണ്ട ഇരിക്കമ്പം
ഓണംവന്നു മുട്ടുട്ടേ.

... ..
ഇഴക്കീക്കിമുററത്തു മുല്ലനട്ടു
മുല്ലക്കൊഴുന്തടിച്ചു വാഴനട്ടു
വാഴകലച്ചു വടക്കുചാഞ്ഞു
വടക്കുള്ള നായന്മാരക്കുവെട്ടി
അങ്കത്തിൻപിറേറത്തൊരാനവന്നു
ആനേറെ പുറത്തൊരു ചെപ്പിരുന്ന
ചെപ്പിന്നകത്തൊരു മുത്തിരുന്ന
മുത്തുതൊഴിക്കിന്ന മുക്കുവരെ
മുന്നാഴിമുത്തു കടത്തരുവിൻ

... ..
കാട്ടിക്കുരുന്തെങ്ങിലോലവെട്ടി
വാട്ടിമുടഞ്ഞൊരു കൂട്ടതെറ്റി
ആറ്റിൻമണൽവാരി കൂട്ടിലിട്ടു
കൂട്ടിക്കുറുക്കോഴി മുട്ടയിട്ടു
മുട്ടയിട്ടെട്ടിനു മുട്ട കഞ്ഞിയ്ക്കു
എന്തെട കോഴി നീ കൂവിക്കാത്തു
കോട്ടയിൽച്ചാത്താവിൻ കുററുകൊണ്ടു
കോട്ടയിച്ചാത്താവിനെത്തുവേണം
ആനയുവേണം കുതിരവേണം

മന്നന

ആനയ്ക്കുടുപ്പുതു ചേലവേണം
ആനേരെ ചേലയോ കട്ടുതാര്
ഞാനല്ല ഞാനല്ല കള്ളനാണേ
കള്ളന്റെ കൈവെട്ടി പന്തലിട്ടു
പന്തപ്പറത്തഞ്ചു തൂമ്പനട്ടു
തൂമ്പകൊണ്ടായിരം തോണികുത്തി
തോണിത്തലയ്ക്കൽ പടയിടുന്നു
ഉമ്മത്തിന്റുകൊണ്ടു ശംഖുമൃതി

... ..

കിണ്ണികൊണ്ടു മണ്ണുളന്നു അവിടവിടെ കുന്നുതോന്നി
കുന്നിടിച്ചു കുളംകോരി കുളവരമ്പേ തെങ്ങുവെച്ചു
തെങ്ങിന്നു കനിതൊഴിഞ്ഞു മലയറ്റം കനിതൊഴിഞ്ഞു
മലയിലുള്ള മരങ്ങൾപൊട്ടി മതയാന വലിട്ടു ചുറ്റിച്ചു
അവിടെനിന്നു ഇഴച്ചമരം കരമനയാറ്റിൽ പാലമിട്ടു
അപ്പാലം ഇട്ടുപിന്നെ ശിഷ്ടമുള്ള കുറ്റികൊണ്ടു
കൊച്ചമ്പലം പണിതീർത്തു അമ്പലത്തിൽ പിൻപുറകേ
അമ്പഴവും നട്ടുപിന്നെ.....

കേൾക്കുമ്പോൾ നിസ്സാരങ്ങളായി തോന്നുന്ന പല പാട്ടുകളേയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അവയിൽനിന്നു പല കാര്യങ്ങളും ഗ്രഹിക്കാനുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മേൽ കാണിക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് നാം അറിഞ്ഞുവെല്ലാം. ഓണപ്പാട്ടിൽ ഒരു ഭാഗത്തു “മുത്തുതൊഴിക്കുന്ന മുക്കുവരെ മൂന്നാഴിമുത്തു കടംതരുവിൻ” എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് എന്താണ് നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു്. രാജാധികാരത്തിൻകീഴിലായാ അല്ലാതെയോ ഒരു കാലത്തു നടത്തപ്പെട്ടുവന്ന മുത്തുമുങ്ങിപ്പാട്ടുകുന്ന തൊഴിൽ മലയാളികൾ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും, എന്നു മാത്രമല്ല അതു കടം വാങ്ങിക്കാവുന്നവിധം അവരുടെ രാജ്യംതൃത്തിക്കകത്തുതന്നെ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും നിശ്ചയിക്കുതൊ? ഇപ്പോൾ മലയാളരാജ്യസീ

മയിൽ ചേന്ന് ഒരിടത്തും മത്തു മുങ്ങിയെടുക്കുന്ന വ്യവസായം നടന്നുവരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ട്, മുൻപും അതു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൂടാം. മത്തുച്ചിപ്പികളുടെ ആദിമകാരണങ്ങളായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജീവികൾക്ക് വലിക്കത്തക്ക സമുദ്രത്തിന്റെ നിമ്നോന്നത ഭാഗങ്ങൾ പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിനിമിത്തം ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കാം. അറബിക്കടലിന്റെ പൂർവ്വതീരമായ ഈ സമുദ്രാംശത്തിൽ ഒരു കാലത്തു പ്രകൃതി അതിന്റെ ശക്തിയെ കഠിനമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു ചേണ്ടുവോളം ലക്ഷ്യമുണ്ട്. തോവാളത്താലൂക്കിൽ ചേന്ന് കടക്കര മലയിടുക്ക് ഇപ്പോൾ കടലിൽനിന്ന് എത്രനോ അകലെയാണ് കിടക്കുന്നത്. പണ്ട്, കടക്കര കടൽക്കരയായിരുന്നു. കന്യാകുമാരിയ്ക്കു തെക്കു ഭൂമി നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നുവെന്നും പറയാനാകാ കുമ്പിളക്കുട്ട മലയും ആ ഭൂമിശാഖയെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ചിലപ്പതികാരം എന്ന തമിഴ് ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു നമുക്കു കാണാം. ഈ ചിലപ്പതികാരവും പെരിപ്ലസ് എന്ന ഗ്രന്ഥവും, വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ പൂർവ്വതീരത്തായിരുന്നു പണ്ടു കല്ലുലകൾ അടുത്തിരുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കായലിനെ, സമുദ്ര മാറിപ്പോയതിന്റെ ഒരു അവശിഷ്ടമായിട്ടാണ് കരുതുന്നത്. കരപ്പറമ്പേഴം, പുറദേശത്തു കരവച്ചുതുതന്നെയായിരിക്കണം. ഭൂസ്ഥിതിതന്നെ ആ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. കരപ്പറത്തിന്റെ തെക്കേ വടക്കുമുള്ള ആലപ്പുഴ, കൊച്ചി എന്നീ രണ്ടു തുറമുഖങ്ങളും ഇതിനെ സഹായിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു ശബരമുഖവും, വെള്ളമൊഴിഞ്ഞ ഭൂവിതാനത്തിന് ലക്ഷ്യമാകുന്നു. അത്യഗാധങ്ങളായ സമുദ്രാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഒരുതരം കടൽപ്രാണികളുടെ ശൂന്യശിഷ്ടങ്ങൾ വെക്കലത്തുരപ്പിനടുത്തു തകർന്നുപോയ കോട്ടയുടെ ഏതാനും അംശങ്ങൾ പുറക്കാട്ടു കടലിലും കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാ

നമാക്കി റോഡുസായ്ത്ത് ഫവ്വര—൨ ലെ തിരുവിതാംകോട്ട രാജഭരണറിപ്പോർട്ടിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വിവരവും മറുകൂടി ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈവിധം പ്രകൃതിയുടെ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തിയും പ്രദേശങ്ങളെ ബലമായി ബാധിക്കുകയോ തടാകം വിട്ടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുനിമിത്തം ഭൂസമുദ്രങ്ങളുടെ നിമ്നോന്നതഭാഗങ്ങൾ മാറി മറിയുകയും ചില ജീവികൾക്ക് ജീവനുന്ധാരണചെയ്യാൻ കേജ്യങ്ങളും അയോജ്യങ്ങളായ ഇടങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുകയും നശിക്കുകയും മറെറൊന്നല്ലാത്ത ഇവിടെ നടക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മുത്തുകളി എന്ന തൊഴിൽ മലയാളികളുടെ രാജ്യത്തുനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കണം. ഈ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെ. ഇനി വേറൊന്നുകൂടി ചിന്തിക്കാം—൨-ഉണ്ട്, ചേര ചോള പാണ്ഡ്യരാജ്യങ്ങളുടെ അതുത്തികൾ രാജാക്കന്മാരുടെ ബലഭയർബല്യങ്ങളെ അസഹിച്ച് ഭേദപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ കേരളം ചേർന്നു ചേരനാട്ടു ചിലപ്പോൾ പോഷിക്കുകയും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ശാഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്ക് പ്രാചീനചരിത്രങ്ങൾ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. കൊല്ലം നൂറ്റാൾ-ൽ നാട്ടുനീണ്ടിയ ചേരളഭയമാർത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവ്, തിരുനൽവേലി, മധുര, ൠ രാജ്യങ്ങളുടെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളടക്കി, വള്ളിയൂർ, ചേരമാദേവി എന്നീ പട്ടണങ്ങളെ രാജസ്ഥാനങ്ങളാക്കി വാണിരുന്നതും, ജടസിംഹദേവൻ കേരളരാജാധിരാജനായി ഭരിച്ചിരുന്നതും മറ്റും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് കിഴക്കെ കടലിലെ ശുക്തികാസംഭരണാവകാശം ഒക്കാലത്തു് കേരളരാജാവിനധീനമായിരുന്നിരിക്കാനിടയുണ്ട്. തിരുനൽവേലിജിപ്പയുടെ തെക്കേ അറ്റത്തു് മാനാർ ഉൾക്കടലിൽ ഇക്കാലത്തും ഈ വ്യവസായം നടന്നുപോരുന്നു.

വടക്കൻപാട്ട്.

തച്ചോളിച്ചതു.

കൊടർമാലയോടങ്ങു മല്ലടിപ്പാൻ
ഇത്രിലോകത്തിങ്കലാരുമില്ല
മതിരാശിപ്പട്ടാളം അവർക്കുണ്ടേ
അമ്പച്ചുട്ടെയുന്ന അമ്പാടികൾ
കൊടുച്ചുട്ടെയുന്ന അമ്പാടികൾ
ഇവക പടകളവർക്കുണ്ടേ
അസ്രുപ്രയോഗത്തിന്നു വിരുതനാണേ
വെറുതെയും പോയി മരിക്കുവേണ്ടാ
ഞാൻകൂടിത്തന്നെയും പോരുന്നില്ല.
... ..

ആരോമൻചെകവർ.

അമ്മാവൻ കാക്കയും കുന്തിട്ടന്നേൻ
നെരുകയിൽ തൊട്ടു വരും കൊടുത്തു
മാരിലണച്ചുതഴുകുന്നുണ്ടേ
വന്നിതോ വന്നിതോ പൊന്മകനെ
എന്നെയും നീയു മറന്നുപോയോ
എനിക്കുമേതന്നെ വയത്തുകാലം
ആ മന്മക്കൾതന്നെ എനിക്കില്ലല്ലോ
മകനുമതായതും നീയുതന്നെ
മരുമകനായതും നീയുതന്നെ
ഞാനുമേവീണു മരിച്ചുപോയാൽ
ഇക്കണ്ട ധനമൊക്കെ നിനക്കുണ്ടാണി
... ..

തച്ചോളി കഞ്ഞിച്ചുതു.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തിങ്കൽ
 ഒരുമല്ലെങ്കിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
 പതിനാറു ചങ്ങാത്തിമാരുമായി
 കളിപ്പാനും യാത്രയായവളുമ്മ
 ആയതു കണ്ടുടൻ പെരോരമ്മ
 എവിടേയ്ക്കൊണ്ടോ! നീ യാത്രയിപ്പോൾ
 കളിപ്പാനായിട്ടുള്ള യാത്രയാണോ
 എവിടെ കളിപ്പാനും പോണു നീയും
 ഒരുമല്ലെങ്കിൽ കളിപ്പാൻപോണു
 കളിച്ചു തൊഴുതു വരട്ടെ ഞാനും
 അതുതാനെ കേട്ടപ്പോൾ പെരോരമ്മ
 അവിടെക്കളിപ്പാനും പോകവേണ്ട
 നമ്മുടെകൂട്ടത്തിൽ കളിച്ചുകൊൾക
 കൊട്ടയ്ക്കു കോരിക്കളിച്ചോ പെണ്ണേ

കുപ്പുളിക്കോമൻ—

പച്ചോലപ്പട്ടം പുളിയും തിന്നു
 പട്ടം ഞൊറിഞ്ഞങ്ങുടുകുന്നണ്ടു്
 മൂന്നുറ പണത്തിന്റെ പട്ടല്ലാണോ
 അതിനുമേ ചേന്നൊരു മേൽമുണ്ടല്ലോ
 മേൽമുണ്ടു നന്നായിച്ചുറന്നുണ്ടു്
 കോട്ടംപടിവച്ചു പൊന്നരഞ്ഞാൺ
 മീതെ അഴകായി പൂട്ടുന്നുണ്ടു്
 പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടിവച്ചു്
 ചന്ദ്രവളവുള്ള തിരുനെറ്റിമേൽ
 ചന്തമോടെഴുതിയ തൊടുകറിയും
 മാവിനഴകിയ താലിമാലാ
 മുത്തുമാലയൊന്നെടുത്തു ചാത്തി

പാലൂർമഠത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുന്നി—

ചന്ദനക്കുളിന്റെയരികെചെന്നു
 ചന്ദനം ഉരസി കുറിവരച്ചു
 എലക്കുറി ഏഴും തൊടുന്നതൊണ്ടു്
 പൊൻകൊണ്ടരച്ചു തിലകം തൊട്ടു്
 അഞ്ജനം കൊണ്ടങ്ങു കണ്ണെഴുതി
 കങ്കമം കൊണ്ടങ്ങു പൊട്ടുകുത്തി
 കസ്തുരി കളഭങ്ങരം പുതുണുണ്ടു്
 മാറാപ്പുകെട്ടു മഴിച്ചുകുന്നി
 നീലക്കവണി തൈറിഞ്ഞുടുത്തു

... ..

ഇതവിധം പോരാട്ടങ്ങളും പ്രേമകാര്യങ്ങളും എന്തുവേണ്ട
 എല്ലാംതന്നെ വിവരിക്കുന്ന വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ ഭൂരിഭാഗം
 സദ്യങ്ങളല്ലാതാണു കാണുന്നത്.

അഴിപ്പുകഥ.

കാട്ടിൽക്കുരുത്ത മരമെന്ന മരമയ്യോ!
 കള്ളർകൊണ്ടോട്ടമ്മരമെന്നമരമയ്യോ!
 ഇരുമ്പിത്തൂളത്തമരമെന്നമരമയ്യോ!
 ഇരുവർകൊണ്ടോട്ടമ്മരമെന്നമരമയ്യോ!
 ഇല്ലത്തമ്മ കുളിച്ചുവരുമ്പോ
 തക്കിടിമുണ്ടൻ വാതുക്കൽ
 അക്കരനിന്നു ചാച്ചിത്തെങ്ങേൽ
 ആക്കലപൂക്കല പന്തീരായിരം.

ഇതവിധം അഴിപ്പുകഥകളും പഴയപാട്ടുകളുടെകൂട്ടത്തി
 ലുണ്ടു്.

വില്പടിച്ചാൻപാട്ടു്.

വില്പടിച്ചാൻപാട്ടിനെ പരിഷ്കാരം വേണ്ടതിലധികം ബാ
 ധിച്ചുകളഞ്ഞു. വാല്കൃഷ്ണകൊണ്ടു പല്ലു കൊഴിഞ്ഞാൽ കൃ
 ത്തിമുപ്പല്ലുകൾവെച്ചു മിനുക്കുന്നതുപോലെ സദാശാമയിലെ കള്ള
 ന്റെയും നൈഷധത്തിലെ കലിയുടേയും പാട്ടുകളും ചില ഈ
 ടികളും ഇടതിരികളും വില്പടിപാട്ടിൽ കൂട്ടിച്ചിട്ടിച്ചിട്ടതിനാൽ

മുമ്പൻ

ഇതിന്റെ പഴയ ഛായ ഏറെക്കുറെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു.
പഴയപാട്ടിൽ ഏതാലോമോ ഇവിടെ കാണിക്കാം.

തന്നാകിയ പൊന്നിൻ കൈലായത്തിൽ
തക്കശിവൻ മാലും വീത്തിരുത്താൻ
ഇരുത്താരസുരർകൾ പാതാളത്തിൽ
ഇരുപ്പി മുക്തിവണ്ണൻ ചൊൽകരുത്താൽ
വരസി ഇരുത്താരെ അസുരർകൾ
മകിഴംപടിക്കൊരു രാക്ഷസീതാൻ
ഇരുവിത്തുയിർക്കൊരു പൊരട്ടത്താൻ
വീരൻ പകിഴവാ വല്ലാക്കത്താൻ
ഉരക്കുടൻ പൊത്തവൻ വളര
ഉറുപ്പുകിയാള വേണമെൻറാൻ
വാക്കിനടൻ പകിയാൾവതുക
വെറുപ്പുറത്താണെ വല്ലാക്കൻ
തുലയപ്പരികരിതനയിട്ടു
തുക്കം(ഭുവം)പെരുത്താൻ വല്ലാക്കൻ
കല്ലപ്പടമലൈ വല്ലാക്കൻ
കടിയ തലചെയ്തു ഉറുപ്പോന്നാൻ
ഉന്നം കരുമകൾ മുക്തിപ്പതുക
ഉമ്മാൾതിരുപ്പാതം ഉള്ളിൽ വൈത്താൻ

ഈ പാട്ട് ഭാഷാരംഗത്ത് നിന്നു മറഞ്ഞുപോകുന്നതിനാൽ ഇനി ഒട്ടും കാലതാമസം വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നുള്ളതിനാൽ ഇതു മുഴുവനാകെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഭാഷാഭിമാനികൾ സന്നദ്ധരാകാനുള്ള അപസരാ സാഹിത്യമായിരിക്കുന്നു. വെറും ഭാഷാഭിമാനംകൊണ്ടുമാത്രം ഇതു സാധിക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ.

കൃഷിപ്പട്ട്.

നായന്മാർ ഏറിയകൂറും കളകെട്ടി കളരിയിൽ പയററി അങ്കംവെട്ടി കഴിഞ്ഞ അന്നം, മുട്ടുകെട്ടി മുനിവൃത്തിയിൽ മുഴുകിയ ഇന്നം, ആഹാരത്തിനു കൃഷിയാണത്രയം. ചിപ്പി

യം കുപ്പിയും കല്ലും കരടും വിഴുങ്ങിക്കളയാവുന്ന ഒരു പുതിയ കാലം വരുന്നതുവരെ കൃഷിയെ ഒഴിച്ചു വയ്ക്കാവുന്നതുമല്ല. പാലിൽനിന്നുവെണ്ണയെന്നതുപോലെയോ, പാൽക്കടലിൽനിന്ന് അമുതു എന്നതുപോലെയോ, ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളെ കടലുപോലെ സംഭരിച്ചശേഷം അതിന്മേൽ ഒരു മന്ദരപർവ്വതപ്രയോഗം നടത്തി സ്വാരാശം എടുത്തു ഗുളികകളാക്കി നമ്മെക്കൊണ്ടു സേവിപ്പിക്കാൻ പുതിയ കരകൈശശലപടുവായ ഒരു എഞ്ചിനീയർ ഒരു എളുപ്പവഴി സെവ് ചെയ്തു റെട്ടിത്തറക്കുമ്മുൻപെ നമ്മുടെ ഏതും കരിയും അയിത്തമെന്നു വെച്ച് ഉച്ചാടനക്രിയയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ നാമെല്ലാം കൂട്ടത്തോടെ കല്ലാസേവിച്ചു കാട്ടിൽ പോകേണ്ടിവരും; അതിനു കാടുകളും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വേണ്ടതോളം ഇല്ല. പരിശ്രമശീലന്മാരായ പടിഞ്ഞാറന്മാർ പതിപ്പിച്ചുപോയി. ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ കൃഷികാര്യംഭിവൃദ്ധിക്കായി നാം എന്തും ചെയ്യേണ്ടവരാണെന്നു വരുന്നു. നമ്മുടെ കലത്തു കൃഷിവിഷയത്തിലും പടിഞ്ഞാറൻ പരിഷ്കാരം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഏങ്കിലും നമ്മുടെ കാരണവന്മാർ അത് അറിഞ്ഞിരുന്നേയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു കുറവു യാതൊന്നുമുണ്ടായതായി കാണുന്നമില്ല. മുൻ കാലങ്ങളിൽ നന്മതിന്മകളനുസരിച്ചു കൃഷി ഭൂമികളെ തരം തിരിക്ക, ഓരോ സ്ഥലത്തിനും പറരുന്ന വിളവുകളെ നിണ്ണയിക്ക, സഹലമായ വിധം കൃഷിചെയ്ത, കാലികളെ രക്ഷിക്ക, വളം ശേഖരിക്ക, മുതലായി കൃഷിവിഷയകങ്ങളായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രത്യേകജ്ഞാനം നമ്മുടെ കാരണവന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇത് ഏറെക്കുറെ ശരിയാണെന്നു കാണിക്കാൻ പല പഴയ പാട്ടുകളും ഇന്നും നടപ്പുണ്ട്.

“ഭൂമിഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിത്തുകൾ--
ക്കോമനപ്പേരതായി ബഹുവിധം
മലയാളത്തിൽത്തന്നെ വിളയുന്ന

മർമ്മ

മലവിത്തുകളുണ്ടു പലവിധം

... ..

വെള്ളച്ചെന്നെല്ലെന്നുള്ളോരു വിത്തിനെ

തള്ളലേറി വിരിപ്പു വിളയുന്നു

സമ്പതാനുഭവമെന്നുള്ള വിത്തിനെ

സമ്പന്നന്മാരുഴുതു വിതച്ചാലും

തുളനംട്ടിലിവിത്തുകളൊക്കെയും

മുളപ്പിച്ചിട്ടുമാം വിതച്ചിട്ടുവരും

കൊലനാടതിലാകുന്നീവിത്തുക-

ളാലംബേന ധരിച്ചാലുമേവരും

ചെന്നെല്ലെന്നൊരു വിത്തുവിതപ്പിനു

നന്നു പരം വിളവിനും നിണ്ണയം

കുരിഞ്ചെന്നെല്ലം കുത്തിവിത്തെന്നതു-

മുരുണ്ടാകുന്നു രണ്ടിവ കേവലം

കോഴിവലനാം വിത്തുവിതച്ചാലും-

മാഴിയാംപാടമുള്ളതിലേവരും

വെള്ളക്കോഴിപ്പാലം വിതച്ചാലൊരു

കള്ളക്കോടിനിലു വിശേഷിച്ചു്

പൊന്നാരിയനും പിന്നെക്കുഴുമയും

മന്നവർചിതമിതു ഭക്ഷണം

മുണ്ടു നമതിക്കിരാലിയതു

മുണ്ടല്ലൊടവും പറന്ന വിത്തല്ലൊ

പയ്യനാടനെനുള്ളോരു വിത്തിനെ-

ക്കൊയ്യുന്നോരിതു നന്നായ് വിതച്ചാലും

ഒത്തടിയനാമെന്നൊരു വിത്തതു

പാത്തുകണ്ടാലുമുണ്ടതിനുള്ളതും

വാലിയെന്നുള്ള വിത്തുവിതയ്ക്കേണ്ടും

കാലച്ചിളവേററവും തീത്താലും

പൂത്താടെന്നൊരു വിത്തുപറമ്പിലേ-

യ്ക്കൊത്തവണ്ണം വിതയ്ക്കുകുഷിഃഖലർ

മോടനും ചെറുമോടനിറകനും

കാടുകാഴ്ചയ്ക്കു നല്ലതിവ മൂന്നും
 പറമ്പൻകഴമ യെന്നൊരുവിത്തു
 പറമ്പിൽ പിടിച്ചീടുമതോറവും
 ചൊല്ലെഴുന്ന മലയടുമ്പൻ ചാര-
 ശ്ലേഷേഭൂതം പററും മലയിലും
 കോലനാട്ടിലി വിത്തുകുറേറവും
 പാലിച്ചീടുമതിനില്ല സംശയം
 കോടനെല്ലു വിതയ്ക്കു ചുനത്തുമ്മൽ
 ആടലൊട്ടുമതിനില്ലൊരിക്കലും
 ഇടനാട്ടിൽ വിതയ്ക്കുന്ന വിത്തുകൾ
 അടവേ പറയുന്നു തെളിഞ്ഞുനാം
 കരിപ്പാലിയുമാരിയന്നു പിന്നെ
 വിരിപ്പല്ലെ കഴമയും കാളിയും
 വട്ടനും മുണ്ടു പള്ളിനവരും
 പാഴുനോക്കി വിതയ്ക്കേണമേവരും
 കോഴിവാലനാം വിത്തുവിതച്ചാലും
 ആഴിയോരു വയലിൽ വഴിപോലെ
 പുഞ്ചവിത്തു ജലമൊത്തുഴിയിൽ
 അഞ്ചൊരെ മൂന്നുവട്ടം വിതച്ചിടാം
 കുട്ടനാടൻ വിതച്ചാലൊരോടത്തും
 ഏട്ടുമാസത്തിനുള്ളിൽ കതിർവര
 കോടനേരി പഠിച്ചുനട്ടീടുകിൽ
 ആടൽകൂടാതെ കൊയ്യാമറിഞ്ഞാലും
 ചെപ്പിലക്കാടും കൂവളക്കാടനും
 മുപ്പുകൊണ്ടല്ലോ ഭേദം പറയുന്നു
 മുണ്ടകൻപാല വെമ്പാലയെന്നവ
 മുണ്ടകത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായവ
 കുമ്പളവനം ചെന്താർമണിയനും
 മുവെയ്യളൊരു വിത്തിവമുണ്ടകേ
 വെള്ളത്തായനാം വിത്തങ്ങതിവേലം
 പൊള്ളയററ കരിക്കാളിവിത്തും

നടപ്പുളളോരരിക്കുവവിത്തു്
പൊട്ടക്കുണ പരി ചൂനടേണമേ.

... ..

ആനക്കൊമ്പനെന്തളളോരു വിത്തിന്
സ്ഥാനമല്ലൊ പറ്റവുരുനാടതിൽ ,
വിതപ്പല്ലൊ തുളനാടൻ വിത്തത-
ങ്ങരത്തിടം കരപ്പുറത്തേററവും
ചേറററിയൻ മണലാരിയൻ തഥാ
പറമേററം കറത്ത കൊറവയും
കൊറവവിത്തിടനാടതിൽതന്നെ
വെറപ്പില്ലാതെ കണ്ടു വിളയുന്നു -

... ..

കുട്ടനാട്ടു വിതയ്യുന്ന വിത്തുകൾ
ഒട്ടൊട്ടിന്നു പറയുന്നു കേട്ടാലും

... ..

വേണനാടതിലേററം വിളഭൂമി
വാണകൊണ്ടാലും പാണ്ടിയാം വിത്തിനാൽ
പുഷ്ടിയുള്ള കാടക്കുഴത്തനാം
ഇട്ടവിത്തതു വേണനാട്ടുഴിയിൽ

... ..

മലയാളമാം നിങ്ങടെ ദേശത്തേ
ചാലവെ വിളയു നവ ധാന്യങ്ങൾ

... ..

കേട്ടുകൊള്ളുവിനെള്ള മുതലായ
കാട്ടുവിത്തുകളെയും വിസ്തരം
കരയെള്ളുന്നുണ്ടൊരുവക പിന്നെയും

... ..

തിനയുമുഴന്നു പയറു പിന്നെ
കനിവോടെ കരിമ്പയരെന്നതും
ചെമ്പയറും ചെറുപയരെന്നതും
അപ്പറം കളിയെന്ന പയറതും

തണ്ടനും പതിനെട്ടുമണിയനും
മുണ്ടകപ്പയറും പെരിന്തണ്ടനും
പേരുകേട്ടാലും തത്തപ്പയറെന്ന
താരോമൽകുങ്കുമപ്പയറെന്നതും

... ..

വെള്ളച്ചോളം ഉമിയുണ്ടതിനേറെ
തള്ളലുള്ള കുരിഞ്ചോളം ചെഞ്ചോളം

... ..

ജീരകം കുരിഞ്ജീരകം പിന്നെയും
പാരിലേറെയുള്ളോരു വെൺജീരകം
വെള്ളവെങ്കായമീരവെങ്കായവും
തള്ളലുള്ളവർ കൊള്ളമുലുവായും
ചാമയും ചെറുചാമയുമെന്നിവ
കാമിച്ചിട്ടുമയമോകേം തഥാ
അവരയ്ക്കും പുളിയവരയ്ക്കും
ചുവന്നുള്ളോരവരയ്ക്കു വിസ്മയം
അട്ടുകൊമ്പനവരയ്ക്കു പിന്നെയും
വാട്ടമില്ലാതെ വെള്ളവരയ്ക്കും
പുഷ്പിയേരുന്ന മുസ്സനവരയ്ക്കും
വട്ടിയേരുന്ന മുണ്ടനവരയ്ക്കും
വെള്ളവരയ്ക്കു മുളനവരയ്ക്കും
വള്ളിമേലുള്ള ചിററവരയ്ക്കും

... ..

പരത്തിക്കൊട്ട മുൻവിധത്തൊട്ട
ചുരുക്കിപ്പറയുന്നുണ്ടു നാമിഹ
ചൊല്ലേറുന്നൊരു കല്പൻപരുത്തിയും
തള്ളിച്ചാടുന്നൊരുപ്പൻപരുത്തിയും
കേടേറുന്ന മലമ്പരുത്തിക്കൊട്ട

... ..

ഈവിധം കടല, ചേന, ചേമ്പു, കിഴങ്ങ്, വാഴ, വെ

ററിലക്കൊടി, മുളക്കൊടി, നാരകം, മാവു, വഴുതിന, കത്തി,
രി, കരിമ്പു മുതലായി മലയാളത്തിലെ എല്ലാ കൃഷികളും, അ
വ ചെയ്യേണ്ട വിധങ്ങളും, അവയ്ക്കു പറയാ മണ്ണും, വളവും,
വിളവെടുക്കേണ്ട സമയങ്ങളും, മറ്റും അതീസര സമായി വണ്ണി
ക്കുന്നു.

ഭാരിദ്രുങ്ങൾ കഴിയേണമെങ്കിലോ
നേരത്തെ കൃഷിചെയ്യേണമേവനും
വരുംകാലത്തേയ്ക്കുളളാരു കോറ്റുക-
ളൊരുവെട്ടു കരുതേണം മുമ്പിലെ
എകത്തിപ്പടുക്കേണം തൊഴുത്തുക-
ളകത്തിട്ടങ്ങടുത്തിട്ടിരിക്കണം
പുല്ലുവെട്ടികൾ വേണമിടയിടെ
വെള്ളപ്പാത്തികളോടും ബുളുവിധം
തൊഴുത്തോളമിടയിട്ടിട്ടപ്പോ
കഴിച്ചു പടുക്കേണം വളക്കുഴി
കാള മുരി കരിക്കുന്നിവയെല്ലാം
മോളം കൂടാതെ കെട്ടേണം വെച്ചേറെ
താടക്കാലിട്ടിട്ടല്ലെ തൊഴുത്തുക-
ളാടിപ്പോകാതിരിക്കണം കെട്ടുമ്പോൾ
രാത്രിനേരം പിരിയാതെ തീനിട്ടു
നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു താന്നെന്ന നോക്കണം
കന്നരക്ഷിക്കപ്പോകാത്തവരെല്ലാം
എങ്ങനെ കൃഷിചെയ്തു കഴിയുന്നു
കന്നിനെക്കഴുകിച്ചു കളിക്കേണം
മെന്നുമേ കൃഷികർമ്മികളേവരും
തലയക്കാലം തന്നെ കരുതേണം-
മലിപ്പോട കരിയും നകാലം
നൊള്ളിയും പള്ളക്കാലും മാങ്ങളും
തുളളലില്ലാത്ത പാത്തിച്ചുപിടിയും
കൊഴുവും കൊടുവാൾ മഴകയ്ക്കൊട്ടും

മാന

വഴിഞ്ഞേറുമിരിക്കണമെപ്പൊഴും
കഴിക്കത്തിയരുവാളും കോടാലി
മഴത്തായാലി കൊട്ടയും വട്ടിയും
പണിയാളർ മികവായിട്ടില്ലാത്താൽ
പിണയും കടമേവനും നിണ്ണയും
നടിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുന്ന കാലത്തു്
പണക്കാരനും വീഴും കടത്തിനേൽ
വിളയുന്നവ സൂക്ഷിപ്പതിന്നായി
കളംവേണമെരിടത്തു വേറിട്ട
പണിയിച്ചവന്തന്നെ കൊടുക്കേണം
പണിയാളർ വല്ലിപഴിപോലെ
വഴിവെട്ടിയടച്ചു വിളയിച്ചാൽ
ഉഴവന്മാർ നശിക്കുന്നിതേവരും.

... ..

ഇനി കൃഷിക്കാർ ഏങ്ങനെയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്ന്.

നിദ്രയേറിയിരിക്കുന്നവരാരും
ഭദ്രമല്ല കൃഷികരേകമ്മണി
ചിത്തത്തിങ്കലുണവില്ലാതിടുന്ന
മൗനന്മാരാരും വേണ്ട കൃഷിയിങ്കൽ

വിഷയാസക്തന്മാർ, കള്ളന്മാർ, മദ്യപന്മാർ, മടിയ
ന്മാർ, കണക്കുപിണക്കികൾ മുതലായവർ നല്ല കൃഷിക്കാരല്ല.

വേലികെട്ടീടുവേണം കൃഷീവലർ
കാലമേ വിതപ്പാനും നട്ടുവാനും
വളം പാടത്തിടാഞ്ഞാലൊരിക്കലും
തെളിവില്ലാ വിതച്ചാലും നട്ടാലും

ഇനി ചില കുറവുകൾ ശിക്ഷകൾ കല്പിക്കുന്നു.

വരമ്പു കുറച്ചിടുന്നരന്മാരെ
പെരമ്പോണ്ടടിക്കേണം നരങ്ങവെ

വരവുകളിൽ വളരുന്ന പുല്ലുകൾ പഠിക്കണമെന്നപദേ
ശിക്കുന്നു. കാരണം ഇതാണ്:—

പച്ചപ്പുല്ലു വളം വലിച്ചിടുന്നു
നിശ്ചയം വെടിപ്പിന്നെന്നുവയ്ക്കേണ്ട.

എത്ര ചാലുഴണമെന്ന്.

പത്തുചാലിൽ കുറഞ്ഞിട്ടൊരുനാളും
വിത്തു കണ്ടത്തിലാക്കുയ്ക്കൊരുത്തരും
മുമ്പിലുള്ള കഴായാ കിളച്ചിട്ടി-
ങ്ങയൊട്ടെങ്ങു വരവു പൊരിയണം.

ഇന്നയിന്ന വിത്തുകൾ ഇന്നയിന്ന സമയങ്ങളിൽ വിത
യ്ക്കണമെന്നുപറയുന്നു. ഈ വിധം വേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും വി
ശദമായി വിവരിക്കേണ്ടത്. ഔഷധകൃഷിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്ക
ുന്നത് വിശിഷ്ട ഇവിടെ പറയുന്നതാണ്. വിസ്താരത്താൽ നിവൃ
ത്തിയില്ലെന്നു വ്യസനിക്കുന്നു. കേലികളെ തിരിഞ്ഞെടുക്ക
ന്നതു സംബന്ധിച്ചും പല വിവരങ്ങളുണ്ട്.

വിവിധ പെരുത്തൊരു കന്നിനെ വേണം
കൊമ്പും തലയും നോക്കിക്കൊള്ളുക
മട്ടുതാകിയ മുറിയെ വേണം
പട്ടിയിൽ നോക്കിക്കൊള്ളുക നന്നം
മടവാലുള്ളൊരു കന്നിനെ യാതും
മടികൂടാതെ കൊള്ളരുതോത്താൽ
തണ്ടെല്ലങ്ങളുവളഞ്ഞൊരു മുറിയെ
വേണ്ടാപോൽ കൃഷികർമ്മണിപാരം
മുതുകുനിവന്നു സമത്തിൽപൊങ്ങി
പുതുമ്പെരുക്കിൽ കൊള്ളാമോത്താൽ
കൊമ്പിൻ കനമങ്ങേറിയ കന്നിനു
വമ്പുണ്ടെങ്കിലുമുണ്ടാം കുറും
നീണ്ടകുളമ്പങ്ങളുള്ളൊരു കന്നിനെ
വേണ്ട കൃഷിക്കാര്യം കൃഷികന്മാർ.

—ഇത്യാദി.

മർവ്വ

കൃഷിയുടേയും മാനം ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി കാവ്യങ്ങളെ
പാട്ട്.

മേലുലോകത്തിന്നു നല്ല താരന്നേ
നല്ല വയ്ക്കേറങ്ങിയ തമ്പിരാമ്മാരെ
ഈരടിപ്പുമിയളന്നോണ്ടു ചെന്നപ്പം
ഓരടിപ്പുമി കുറഞ്ഞതിനാലെ
വെട്ടുമടിയും പുകയു മുണ്ടായെ
അന്നല്ല പൂമിയും പുല്ലവും തോന്നി
അന്നല്ല കാക്ക കടലുമേ തോന്നി
അന്നല്ല ആളുമടിയും തോന്നി
അന്നല്ലങ്ങേരുമെരുത്തിലും തോന്നി
അന്നല്ല വിത്തു വിതവട്ടി തോന്നി
അന്നത്ര പൊന്നത്ര വിത്തുമെ തോന്നി
കാഞ്ഞലക്കീഴ് നടുക്കണ്ടം തുണ്ടും
നിച്ചേലും പൂട്ടി നെടുഞ്ചാലുരുവേ
അന്നത്ര വിത്തുമെ വാരിവിതച്ചു
വിത്തു വിതച്ചു വിതവെള്ളം വിട്ടെ
മൂന്നിനു വന്നു കിളിവെള്ളം തുറന്നേ
ഏഴിനു വന്നു കിളിവെള്ളമടച്ചു
അന്നത്ര പൊന്നത്ര വിത്തും പയലായ്
അന്നത്ര വിത്തിനെ തന്നെച്ചതിപ്പാൻ
വെട്ടുവളർകൊമ്പിപ്പഴവും ചമഞ്ഞെ
വേട്ടുവളർകൊമ്പിപ്പഴവേ ചതിപ്പാൻ
കാട്ടിക്കുരുവുലി അവനും ചമഞ്ഞെ
കാട്ടിക്കുരുവുലി അവനെ ചതിപ്പാൻ
വീട്ടിക്കുറുപ്പച്ചൻ തോക്കും ചമഞ്ഞെ
വീട്ടിക്കുറുപ്പച്ചനവനെച്ചതിപ്പാൻ
മാനത്തു മാരി മഴയും ചമഞ്ഞെ
മാനത്തു മാരി മഴയെച്ചതിപ്പാൻ
മാനത്തു മിന്നുമേലും തെളിഞ്ഞെ

മർന്ന

പറയരുടെ കൃഷിപ്പാട്ടിൽ ഒരു ഭാഗം.
കാരിക്കുള, ഞരണപ്പുട്ടി,
കമുകടിവയലുഴച്ചിലെ
കള്ളപ്പള്ളൻറതിക്കണം കുററിയിൽ
കാളപാഞ്ചിതാംപള്ളയിലെ—

വേടരുടെ പാട്ടു.

പൊട്ടനാളിവച്ചുളതു, വെട്ടവെളിയംവിളുതുതെ.

പുളളോൻപാട്ടു.

പുളളവന്മാർ സ്വപ്നങ്ങളെ ആരാധിച്ചും നാടുതോറും
അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു സ്വപ്നപ്പാട്ടുകൾ പാടിയും കാലയാപ
നംചെയ്തുപോരുന്നവരാണെങ്കിലും മറ്റു പല പാട്ടുകളും കൂടി
അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ കൃ
ഷിപ്പാട്ടെന്ന് അവർ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ചില
പാട്ടുകൾ അതേ പേരിന് അർത്ഥമുണ്ടായി ആർക്കും തോന്നാ
നിടയില്ല. ഇപ്പൊഴത്തെ ചില ഭാഷാപഠ്യകാരന്മാർ ചെൺ
നിലാവും ഇന്ദുബിംബവും, മന്ദവായുവും മാചരീലതയും, അര
യന്നവും അരവിന്ദപ്പെയ്യയും കാഴ്ചന്നു ചേർത്തു വസന്തസാമ്പാ
രണ്ടാക്കി നാടകസമൃദ്ധം മോടിചിട്ടിപ്പിച്ചു കൃതാത്മരാകുന്നതു
പോലെ, നെല്ലും തെങ്ങും, ചേരും ചാരവും ചില സ്വരഭേദ
ങ്ങൾ കൊണ്ടു നീട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചു കൃഷിപ്പാട്ടുകളാക്കി ഞര പുളള
വന്മാർ ഉദരപൂരണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്.

പുളളവന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള “നെല്ലും തെങ്ങും
നെല്ലും പൊന്നും” എന്നീ പാട്ടുകൾ—

ആരിയനാട്ടിലെ ഉണ്ടായി ചെന്നെല്ല
അന്നംചെറുകിളി കൊണ്ടെന്നവിത്തു
കണ്ണേതിരക്കൊമ്പത്തു കൊണ്ടെന്നവച്ചു
ദേവലോകത്തുനിന്നുണ്ടായി ചെന്നെല്ല
ഉണ്ടായ മാനിടക്കൊക്കെയും തെങ്ങൾ
കാക്കുവാനുണ്ടായി ചെന്നെല്ല പൂമിയിൽ

നെല്ലെന്നു തെങ്ങെന്നു രണ്ടല്ലപേരു്
 നെല്ലുകൊണ്ടെന്നോ ഫലം വരുത്തിടുന്നു
 തെങ്ങുകൊണ്ടെന്നോ ഫലം വരുത്തിടുന്നു
 നെല്ലേത്തടിയെന്നും തെങ്ങേത്തടിയെന്നും
 തങ്ങളിലിരുപേരും പേശിത്തുടങ്ങി
 നെല്ലോലയെന്നുമേ തെങ്ങോലയെന്നുമേ
 നെല്ലേക്കൊതുവെന്നും തെങ്ങേക്കൊതുവെന്നും
 നെല്ലേക്കുതിരെന്നും തെങ്ങാക്കുലയെന്നും
 നെല്ലിൻതടിയെല്ലാം ചെള്ളത്തിൽ ചീയുമ്പഴ്
 തെങ്ങിൻതടികീറി പൂശുതുടർക്കുവൻ
 അതിനാലേതന്നെയങ്ങോലയും കെട്ടുവൻ
 നന്നയാതിരിക്കണേ ചെറുതെങ്ങൊന്നു്
 കേക്കണം നമ്മുടെ പേരും ജനനാമം
 ആദിയേ കേക്കണം വിത്തിന്റെ പേരും
 എങ്കിലും കേട്ടുവോ മാനിക്കച്ചെന്തെങ്ങ
 ആന്നെല്ല ചെന്നെല്ല കരുനെല്ല ഞങ്ങൾ
 കച്ചീന്നുവോ തുനിപ്പാവു, വല്ലഭാ,
 മുട്ടേലറക്കുന്ന മുണ്ടുകുൻവിത്തു
 നല്ലോരതികൂഴി, ചാമ്പാവു, പൊക്കാളി,
 വാലിക്കരപ്പനും, പേരക്കിടാവിത്തും,
 കണ്ടാലഴക്കുള്ള കരത്ത ചുട്ട്യാൽനും,
 കാരാരിയൻവിത്തു, പേരാരിയൻവിത്തു,
 മലയാരിയൻ നല്ല യാൻക്കോടൻവിത്തു
 ദൈവമേയിത്തരം വിത്തല്ല ഞങ്ങൾ
 ഇതുപോലെ കേക്കണം തെങ്ങിന്റെ പേരുകൾ
 നാരായണൻ കണ്ണിലുണ്ടായി ചെന്നെങ്ങ
 മതുവുള്ളമുകളിലേ തൈയായുകൊള്ളുന്നു
 അകലെ കുഴികുത്തി തൈയുഞ്ചുംവച്ചു
 രാപകലില്ലാതെ കോരിവളത്തി
 തെങ്ങെങ്ങുമാനച്ചുവട്ടം കുലയുമായ്
 അക്കല പൊട്ടിപ്പിളർന്നിട്ടു നാലുണ്ടായ്

ഉച്ചവിളക്കിന്നുമന്തിവിളക്കിന്നും
 ലക്ഷ്മീവസിപ്പാൻ വിളക്കിന്നും ചെന്നെത്തു
 ബാലത്തന്തിയെ കാതോലചെന്നെത്തു
 ചോരിട്ടമില്ലെങ്കിൽ ചൊല്ലെടുമില്ലല്ലോ
 ഇതുപോലെ കേൾക്കും പൊന്നിന്റെ പേരുമേ
 പരമപുരത്തിന്നു പോന്നുള്ള ചൊന്നത്താൻ
 പരിചിന്നെടു ദേവലോകത്തുനിന്നുണ്ടായി
 ആദിക്കുമുമ്പിട്ടുള്ളോരു നെല്ലുമേ
 അഴകിന്നും ഭംഗിക്കും ഞാനല്ലേ പൊന്നുമേ
 സംധിക്കുമോ നിനക്കെന്നോടു പേരുവാൻ
 ധരണിക്കവിത്തായി വന്നുപിറന്നു
 ഭേദിച്ചിന്നെന്നോടു പറയാതെ പൊന്നുമേ
 ഉമ്മാൻപഴയരി പൊന്നു കൊണ്ടാകുമോ
 ഉണ്ണാതെ പൊന്നിട്ടിരുന്നാലിണങ്ങുമോ
 പൊന്നിട്ടിരുന്നാകിൽ മേനി വരുത്തുമേ
 മേനി വരുത്താനും ചെന്നെത്തു ഞാൻ വേണം
 ഭക്തിയായുള്ളോരു ദേവന്റെ പുജയ്ക്കു
 പാലരിപ്പുജയ്ക്കു പൊന്നുകൊണ്ടാവുമോ
 പാലരിപ്പുജയ്ക്കു ചെന്നെല്ലരിയാ
 മുൻപേ വിളക്കല്ലേ പിന്നല്ലേ പുജയും
 ഉച്ചയ്ക്കുലന്നു വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു
 കഞ്ഞിക്കു മുൻപേ കരിക്കിന്നു ചെന്നെത്തു
 കഞ്ഞികുടിക്കാതെ ധ്രാണൻ കിടക്കുമോ
 ആരമാസംചെന്ന ബാലക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും
 അന്നും കൊടുക്കാനും ചെന്നെല്ലരിയാ
 ഉച്ചിയിലുറയെണ്ണ ചിറുട്ടു ചെന്നെത്തു
 ആനത്തു, പെന്തത്തു, ഇലത്തു, ചെന്നെത്തു,
 നല്ല കൂരിത്തു, കപ്പത്തുങ്ങിങ്ങനെ,
 നെല്ലുമേ തെങ്ങുമേ തങ്ങിൽ പേശിയാ
 വിത്തു പത്തായത്തിൽ കിടന്നാൽ കിളിക്കുമേ
 തട്ടൽ കിടന്നാൽ കിളിക്കുമേ ചെന്നെത്തു

നെല്ലുമേ തെങ്ങുമേ തങ്ങളിൽ പേശിയം
 നമ്മക്കിരുവക്കും ചേറിലിറങ്ങണം
 താമരച്ചാലിൽ നടുത്തുണ്ടം കണ്ടത്തിൽ
 മുട്ടുന്നോർ ചേറിലുഴ പെരുങ്ങീടണേ
 അന്നം ചെറുകിളി കൊണ്ടന്ന വിത്തില്പ്
 ഒരുപിടി വിത്തങ്ങു വാരിവിതച്ചു
 ഒരുകുല തേങ്ങയും ചേറിലിറക്കിയെ
 സത്യവും ചെയ്തങ്ങു ചേറിൽ കിടക്കുമ്പോൾ
 ഗംഗ പെണ്ണങ്ങനെ വെള്ളം പെരുകിയെ
 വിത്തും മുളയുമേ പൊട്ടിക്കിളിച്ചു
 തേങ്ങയുടെ കണ്ണുമേ കെട്ടുതന്നപ്പോഴെ
 വെള്ളത്തിൽവന്നു സമംകെട്ടു ചെന്നെത്തേറ്റം
 എന്നോട്ടു തോരല്ല തൊണ്ടലും കെട്ടിയെ
 ലക്ഷ്മിയായുള്ള ചെന്നെല്ലത്തേറ്റം
 ദാനംകൊടുക്കണം ധർമ്മങ്ങൾചെയ്യണം
 വേളാഴ്ചചെയ്തങ്ങിരിക്കണം ചെന്നെല്ല്

പുല്ല്യവന്മാരുടെ സ്വപ്നപ്പാട്ടുകളിൽ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും അ
 ബ്ബംഏഴും അതിലധികവും തലകൾ ഉള്ള സ്വപ്നങ്ങളുടെ പേരുക
 കളും അവയുടെലക്ഷണങ്ങളും അവയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടവി
 ധങ്ങളും മറ്റും വിവരിച്ചു കാണുന്നു. സ്വപ്നാൽപത്തിയെക്ക
 റിച്ചു ഇവരുടെ പാട്ടിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്ന റിവരം ശ്രീമ
 ഹാഭാരതം ആസ്തികപർവ്വത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനി
 ന്നു ഏറെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതല്ല. സ്വപ്നപ്പാട്ടിൽ ഒരുഭാഗം—

അയ്യ ഏങ്ങെങ്ങു പോരുനേൻ കാളിസപ്തമേ
 മുട്ടയ്ക്കു പൊരിഞ്ഞിട്ടു പോകുന്നതാണത്രേ
 അയ്യ കാളിയമ്മ ഒരുകല്ലുളയില്ലല്ലോ
 ഇകി തൊള്ളായിരം മുട്ടയുമിട്ടു
 നാക്കി നൂറായിരം കഞ്ചു വിരിയുന്ന
 അഞ്ചലിക്കണ്ടമുട്ടയൊക്കെ വിരിച്ചുകണ്ടാലു്

ചൊറകൊടി ചെറുമനുഷ്യർ പൊരതിത്തല്ലല്ലാ
 അയ്യ കൂട്ടത്തിൽ തലയാന മുൻ മുട്ടയും
 കൊക്കലെ കൊത്തിക്കൊണ്ടു പറന്നു സപ്പമെ

ദേവന്മാരെയും ദേവിമാരെയും സ്മരിക്കുന്ന ചില പദ്യ
 പാട്ടുകൾ.

അന്ധാടിതന്നിലൊരുണ്ണിയുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിക്കൊരുണ്ണിക്കുഴലുമുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിക്കുപേരുണ്ണിക്കുഷ്ണനെന്നങ്ങനെ
 ഉണ്ണിവയററത്തു ചേരമുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിക്കൈരണ്ടിലും വെണ്ണയുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിക്കാൽകൊണ്ടൊരു നൃത്തമുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിത്തളകൾ ചിലമ്പുമുണ്ടങ്ങനെ
 ഉണ്ണിക്കാൽ രണ്ടും തുട്ടുതടയങ്ങനെ
 ഉണ്ണിയരയിലെക്കിങ്ങിണിയങ്ങനെ
 ചങ്ങാതിയായിട്ടൊരേട്ടനുണ്ടങ്ങനെ
 ചങ്ങാതിമരായ പിള്ളേരുണ്ടങ്ങനെ
 ശങ്കരൻകൂടെപ്പുകഴ്ത്തുന്നതങ്ങനെ
 പൂന്താവനത്തിലൊരാംഘോഷമങ്ങനെ
 ഭൃഷ്ടരെക്കൊല്ലുന്ന കൂത്തുകളങ്ങനെ
 രാസക്കളിക്കള കോപ്പുകളങ്ങനെ
 പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങനെ
 വിചുകമാലകൾ ചാത്തിക്കൊണ്ടങ്ങനെ
 പേത്തുമോടക്കുഴൽ മിന്നുമാറങ്ങനെ
 ഓമനയായ തിരുനെററിയങ്ങനെ
 തുമയിൽനല്ല കുറികളുമങ്ങനെ
 ചിത്തം മയക്കും പുരികങ്ങളങ്ങനെ
 അഞ്ജനക്കണ്ണുമാനാസയുമങ്ങനെ
 ചെന്തൊണ്ടിവായ്പുലർ ദന്തങ്ങളങ്ങനെ
 കൊഞ്ചൽതുളുമ്പും കവിളിണയങ്ങനെ
 കണ്ഡലം മെല്ലെ യിളകുമാറങ്ങനെ

രത്നക്കുഴലും വിളിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടെന്നെ
 കണ്ണേവിലസുന്ന കൈസ്തുമെങ്ങനെ
 വിസ്തൃതമാം തിരുമാറിടമങ്ങനെ
 ഓടക്കുഴൽവിളി പൊങ്ങുമാറങ്ങനെ
 പേടമാൻകണ്ണിമാരോടുമാറങ്ങനെ
 കോടക്കാർവണ്ണന്റെ യിടുകുളങ്ങനെ
 കൂടിക്കളിച്ചപ്പോൾ മൃഗതയങ്ങനെ
 പീഡിച്ച പിന്നെത്തിരയുമാറങ്ങനെ
 പേടിച്ച പിന്നെ മയങ്ങുമാറങ്ങനെ
 ഗോപികമാരുടെ ഗീതങ്ങളങ്ങനെ
 ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കാരുണ്യമങ്ങനെ
 അനന്ദകൃഷ്ണനെക്കാണുമാറങ്ങനെ
 മോഹനമൃത്തിയെക്കാണുമാറങ്ങനെ
 കണ്ടുകണ്ടുള്ളം തെളിയുമാറങ്ങനെ
 കൊണ്ടൽനേവണ്ണന്റെ ലീലകളങ്ങനെ
 വട്ടക്കളിക്കു തുനിയുമാറങ്ങനെ
 വട്ടത്തിൽനിന്നു ശ്രുതിപിടിച്ചങ്ങനെ
 സൂത്രവും ചോടും പിഴയാതയങ്ങനെ
 നേത്രങ്ങൾകൊണ്ടുള്ളഭിന്നയമങ്ങനെ
 കണ്ണിനു കൈതുകും തോന്നുമാറങ്ങനെ
 കണ്ണന്റെപൂമെയ്യിടയിടയങ്ങനെ
 തിത്തിത്തിയെന്നുള്ള നൃത്തങ്ങളങ്ങനെ
 തുക്കാൽച്ചിലമ്പൊലിയൊച്ച പൂണ്ടങ്ങനെ
 മഞ്ഞപ്പൂവാട ഞൊറിവിറച്ചങ്ങനെ
 കിൽകീലെയെന്നുറഞ്ഞാണങ്ങളങ്ങനെ
 മുത്തണിമാലകളോടുമാറങ്ങനെ
 തൃക്കൈകൾരണ്ടു മഭിനയിച്ചങ്ങനെ
 ഓമൽത്തിരുമെയ്യലയുമാറങ്ങനെ
 കണ്ഡലമാടും കവിൾത്തടമങ്ങനെ
 തുമധുവോലുന്ന വായ്നാളമങ്ങനെ
 തൂവിയപ്പേറ്റൊരാളു നാസികയങ്ങനെ

മാണിക്കക്കണ്ണു മഴററിക്കൊണ്ടങ്ങനെ
 മുത്തുക്കുലകളുതിരുമാറങ്ങനെ
 പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടഴിഞ്ഞങ്ങനെ
 പിച്ചകത്തുമലർ തൂകുമാറങ്ങനെ
 ദേവികുറുതുകുന്ന പൂമഴയങ്ങനെ
 ദേവികുറുതാക്കം പെരുമ്പറയങ്ങനെ
 കിങ്ങിണിയൊച്ചയും താളത്തിലങ്ങനെ
 ചങ്ങാതിമാരുടെ പാട്ടുകളങ്ങനെ
 ആശങ്കളൊക്കെ റിച്ചങ്ങമാറങ്ങനെ
 ആകാശമാറ്റു വിമാനങ്ങളുങ്ങനെ
 ചന്ദ്രനുദിച്ചയായ് നിപ്പുമാറങ്ങനെ
 ഇന്ദ്രനുതന്നെ മറക്കുമാറങ്ങനെ
 ചോരകളൊക്കെ മയങ്ങുമാറങ്ങനെ
 ലോകൈകനാഥന്റെ ഗീതങ്ങളുങ്ങനെ
 ആനന്ദസ്തംഭം ജയിക്കുമാറങ്ങനെ
 ചാമപുരേശ്വരൻ വാഴ് കയെന്നങ്ങനെ
 സത്യാപരൂപംമമ തോന്നുമാറങ്ങനെ
 തൽപാശ്വേഗ് മേ നമസ്സരിച്ചീടിനാൻ—ഇത്യാദി

വേറൊന്നു്.

വെള്ളിമാമല കാത്തുവാണരുളും—വള്ളോന്റെ കയ്യിൽ
 വള്ളിമാൻമഴുതുലവും തുടിയും
 വള്ളിപോലെ നിറച്ച പാമ്പുകളും—ചാമ്പലും മൂടി-
 ടെല്ലുകൊണ്ടു ചമച്ച മാലകളും
 വെള്ളമൊരു ചുമടാക്കി വാണരുളും—ചോതിമല്യാമ്മനു
 പുള്ളകരിമുക നായ ബാലൻഞാൻ
 കള്ളുമടയവചപ്പമെറുപ്പൊരിയും—നാളികരംഗുള
 മുളളമാം കനിയും പിലാച്ചുളയും
 പള്ളനിറവതിനായ് തരുണനൊ—പാരാതെവന്നെ—
 ന്റുള്ളിലുളളഴൽ തീർക്കുമുകവാ
 തള്ളയാലുലകം നിറഞ്ഞവളെ—സർവസാരങ്ങൾ
 കള്ളഗുണമറിവുള്ള ഭാരതിയെ
 നൃത്തഗീതവിനോദകാരിണിയെ—നാവിൽവന്നൻപൊട്ട

ചന്ദ്രൻ

നൃത്തമാടുക ലോകനായികയെ
വട്ടമൊത്ത മുടക്കമീതണിയും—നാഗങ്ങരനല്ല
പട്ടുത്തുടങ്ങാണുപാമ്പുകളും
കാതിലനെയുമുണ്ടു കേസരിയും—കൈകളിൽചേരു—
ന്നായുധം തിരുമാവിചാഭരണം
മന്ദനക്കുറിയിട്ടതിൻനടുവേ—ചാത്തുമമ്മേത
ക്കണ്മപ്പോലിളകുന്ന പോർമുഖയും
നീലപവ്തമിളകിവരിണതുപോൽ—വേതാളമേറി
ക്കാളിദാരികനോടു നേരിടുവാൻ
വസ്ത്രംവസ്ത്ര നിറഞ്ഞു ഭൂതഗണം—കൂട്ടമിട്ടാത്തവർ
കോട്ടപ്പുക്കുവിളിച്ചു ദാരികനെ
കേട്ടദാരികനും പെരുമ്പടയും—വേഗമോടു വന്നെത്തി-
രിട്ടുതമ്മിലടുത്തുപൊരുതളവിൽ
തട്ടുകൊണ്ടുനിലത്തുവീണവനെ—പാദങ്ങരംകൊണ്ടുടൽ
പൊട്ടുമാറുചവിട്ടിശങ്കരിയും
ഒട്ടുമേടിയാതെ കണ്ടവളും—വളളിവാളാൽ തല
വെട്ടിപിണമതു തട്ടി മേടിനിയിൽ
പുഷ്പമായൊഴുകുന്ന ചോരകളും...കോരിയാത്തുംകൊ-
ണ്ടൊട്ടുനിന്നു വിളിച്ചുകൂളികളെ ഇത്യാദി

വളളുറന്നാൾ വേദാന്തമയമായ പല പാട്ടുകളുണ്ടു്.

മൂലക്കിഴങ്ങിനു മൂന്നല്ലെ വളളി
മൂലത്തിലൊക്കെപ്പടന്നുള്ളവളളി
ജ്ഞാനക്കിഴങ്ങിനു നാലല്ലെ വളളി
ജ്ഞാനത്തിലൊക്കെപ്പടന്നുള്ളവളളി
മുപ്പത്തുമൂന്നു മരം നട്ട കാലം
മൂന്നു മരമതിൽ താനേ മുളച്ചു
ആമരം പൂത്തോരു പൂവുണ്ടു കൈയിൽ
പൂവോടു ഞാരോടു ചൂടാമ്പൊന്നിന്മേൽ
അക്കരെയിന്നു വിളിപ്പോനിവളളാൻ
അക്കരേപ്പോരാൻ ഭൂണയില്ലെന്നിക്ക്

മക്കളുണ്ടെവരെയുള്ള നടുത്താൻ
 വന്നെന്നയാരും കടത്തുവാനില്ല
 പൂക്കും പുറപ്പെട്ടും നിൽക്കുന്നതും
 പുതുവെള്ളംവന്നു പൂശയും പിറഞ്ഞു
 തുക്കും പെരുതായി ഉറക്കില്ലെന്നിക്ക്
 തുക്കുംകെട്ടുത്തെന്നെക്കൊണ്ടുപോന്നിത്തേൻ
 ആരും കടന്നിട്ടുണ്ടപ്പോം ചെന്നാൽ
 ആനന്ദവള്ളേൻ പുറയ്ക്കലുംചെല്ലാം
 ഞാറുണ്ടുനില്ക്കുന്നു ഞാറെപ്പറിപ്പാൻ
 ഞാനിപ്പലവരെ കാണുന്നതില്ല
 ഏറുളളവരൊണ്ടുണ്ടവത്തൊരുവർ
 കപ്പലവരുണ്ടെവരതിലും
 പാറകൊണ്ടെന്നെ എറിയലുംകൊള്ള
 പണ്ടെൻപുറയ്ക്കൽത്താൻ പോകുന്നനിത്തേൻ
 ഇത്തിരെന്നാളും കടൽ കാത്തിരുന്നു
 ഇവയുള്ളേൻ കൊണ്ടെൻറ വല്ലിപുകൾവാൻ
 പത്തുവയസ്സിൽത്താൻ കല്പന്തർപ്പുണ്ടേൻ
 പരിശുദ്ധ തണ്ടു മിട്ടു നടന്നു
 പത്തുവിരൽക്കുത്താൻ മോതിരം പൂണ്ടേൻ
 പാടത്തുചേരിയിൽ കന്നും തെളിച്ചേൻ
 മുക്കുതിയുംവന്നു വഴികൊടുവാനായ്

മുലപ്പുറയ്ക്കൽ താൻ പോകുന്നനിത്തേൻ—ഇത്യാദി.

വാരണപ്പാട്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗം.

കായമെന്നും കരളകത്തുണ്ടെന്നുവി
 കണക്കുപ്പനക്കുണക്കിൽ തിറവുമുള്ള
 ആഴമുണ്ടുവഴിക്കു കീഴുമേലും
 അകമെഴുന്നവായുവിനും മുലമുണ്ടു്
 മുലമാകുന്നധാരം തന്നിലല്ലൊ
 മുകൾമുടിവും വായുബീജം പിറന്നുണ്ടായി
 മേലേടം നിലകളേഴും കടന്നുചെന്നാൽ

പൂവ്

മേവിനിന്നു വിലസിട്ടും പരിചു കാണാം
വേലയുണ്ടെന്നിലയിൽ ചെന്നുകൊൾവാൻ
വേദാന്തം കണ്ടവർക്കെ പൊരുൾ കാണാവു
മൂലനാഥൻ വസിപ്പതൊരു സ്ഥാനമുണ്ടു
മുച്ചതുരം തൻനടുവേ ഉപദേശങ്ങൾ
പച്ചനിറം പവിഴനിറം പാൽനിറത്താൽ
ചരമിതൊന്നായ് നിന്നതല്ലൊ പരമയോഗം
അച്ഛരക്കും കണ്ടു സേവിച്ചുറച്ചുകൊൾകിൽ.
അതിനുമേലേ ആനന്ദം പെരികെയുണ്ടു്
നിശ്ചയമായ് മൂലനാഥി മുതൽ കണ്ടത്തിൽ
നിറഞ്ഞുനില്ക്കും പരമജ്ഞാന കരുവിളക്കു
പരമജ്ഞാന കരുവിളക്കിലെഴുന്നദീപം
പരമാത്മാ തന്നിലെങ്ങും നിറഞ്ഞുനില്ക്കും
എരിഞ്ഞു കത്തിട്ടൊഴുകുന്ന മൂലദീപം
എഴുന്നുകണ്ടീടെൻ മനവും തന്നകമെ
സുഖംകൊടുത്തു പരമിഴിലു ദീപത്തിന്റെ
നാളുംപോലെ പരീക്ഷിച്ചുകാണവേണം
... .. ഇത്യാദി.

വള്ളോന്മാരുടെ ഒരു കമ്മി.

കമ്മിയടിപെണ്ണു കമ്മിയടിപെണ്ണു
കൂടെ കുനിത്തുനിന്നാടും പെണ്ണു
അപ്പെണ്ണു ഇപ്പെണ്ണു തുളിപ്പെണ്ണു
അലങ്കാരകമ്മിയിട്ടിട്ടാടുകോടി
കൂട്ടുണ്ടൊരമ്പതു കോലകലം
കൂട്ടുകൾ നീളമുണ്ടൊൻപതു ചാൺ
ആറുണ്ടങ്ങൊധാരം കൂടെനില്പാൻ
അഞ്ചു മരം പണിചെയ്ത കൂട്ടിൽ— ഇത്യാദി.

കാൽപ്പത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ക്ഷീണിപ്പുമ്പോൾ വിശ്രമ
ത്തിനു വിനോദമാവശ്യം. ചുമട്ടുകാരന ചുമട്ടുതാങ്ങി എന്ന

ചോലെ കായ്ക്കുക്കാരൻ വിനോദം ഉപകരിക്കുന്നു. ഞാൻ സ്ഥിതിക്കു കായ്കുമില്ലാത്തതാണ് വിനോദം എന്നുവരികേണ്ടിവരും. വാസ്തവം അങ്ങനെയല്ല. കളിയില്ലാതെ കായ്കമേ ഇല്ല. ആകാശം ഒന്നുമില്ലാത്തതാണ്. സൂക്ഷ്മം നോക്കുന്നതായാൽ ഒന്നുമില്ലാത്ത ആകാശമില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം ഉള്ള ഭൂമിയും മറ്റു ഗ്രഹങ്ങളും എന്നു വേണ്ട ഒന്നാണെന്നായില്ല. ആകാശമില്ലെങ്കിൽ വൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും എവിടെ വളരും? കെട്ടിടങ്ങൾ എങ്ങാട്ടുയർത്തും? മനുഷ്യർ മുതലായ ജീവികളും കല്ലു തുടങ്ങിയ ജഡവസ്തുക്കളും എവിടെ കിടക്കും? ഭൂമിയിലെ ചെറുമണലിന്റെ ഒരു തരികത്തന്നെയും ആകാശം കൂടാതെ കഴിയുന്നില്ല. മാംസചക്ഷുസ്സുകളിലെന്നല്ല വളരെ ശക്തിയുള്ള സൂക്ഷ്മദർശിനികളിൽക്കൂടിതന്നെയും ഗോചരമാകാത്ത മൈക്രോബത്തിനും അതിനു വേണ്ടതായ ആകാശം കൂടാതെ കഴിയില്ലല്ലോ. ഇതിനാലാണ് ഇല്ലാത്തതിൽനിന്നു വേണം ഉള്ളതിനെ നാം അറിയാൻ എന്നു ഞാൻ പറയുന്നത്. കളിയും കായ്ക്കത്തിൽ ചേരുമെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനി ചെറും കളിയെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷമായി ചില കായ്ക്കങ്ങളുള്ളതും പരോക്ഷമായി മുഴുവൻ കായ്കമായതും ആയ ഏതാനും പാട്ടുകൾക്കുകൂടി ഞാൻ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഇടംകൊടുക്കുന്നു.

മുട്ടകുടിച്ചല്ലോ വലിയാനത്തലവൻ ചത്തു
മുടിക്കിടന്നോരു മുതുകയ്ക്കൻ പറന്നേപോയി
കാട്ടിൽകിടന്നു രണ്ടെലികൂടിക്കുടലുഴുതു
കാലത്തിളവിത്തു വിതച്ചപ്പോളടയ്ക്കുംകൊച്ചു
കായംകുളത്തല്ലോ കടുവായും പുലിയും പെറു
പത്തും പതിനഞ്ചുംപണം പെറു ചെറുനാരങ്ങ
കൊയ്ക്കൊന്നനങ്ങാതെ പഠിച്ചെൻ്റെ മടിയിലിട്ട്
കൊണ്ടക്കൊടുത്തുഞാൻ കുളത്തൂരിൽ ചെറുചക്കിക്ക്
അല്ല, ചെറുപെണ്ണിൻ്റെ

൧൬൦

പുലപ്പാട്ട്.

ഒരു സംഭാഷണം.

തെക്കുംപാത്തടിയൊട്ടി തളരിവെള്ളാട്ടി
നാളെയെന്നിക്കൊരു പാകൊണ്ടുത്തായോ
പായുംകൊണ്ടടിയനേതിലേ വരുവോം
അതിലേവായിതിലേവായതിരിൻപറമ്പേവാ
പായിതായിരിക്കുന്നേ യെമ്പിട്ടിയാരേ
പായ്ക്കുവിലചൊല്ലു തളരിവെള്ളാട്ടി
തവിട്ടതന്നാൽ കൊള്ളാമോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
ഉത്തുവംപറക്കുന്നതടിയേനു വേണ്ട
മുണ്ടുതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
അകംപുറമില്ലാത്തതടിയേനുവേണ്ട
നെല്ലുതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
ഇരുതലകൂർത്തതടിയേനു വേണ്ട
അരിതന്നാൽ കൊള്ളാമോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
വയ്ക്കുമ്പോളുണുന്നതടിയനു വേണ്ട
ചാമതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
കുത്തുവം ചാണ്ടുന്നതടിയനുവേണ്ട
പയറുതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
വറക്കുമ്പോൾ കൊരിക്കുന്നതടിയനുവേണ്ട
മുതിര തരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
വറക്കുമ്പോളുരുളുന്നതടിയനുവേണ്ട
ഉണ്ണിയെത്തരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
തോലിട്ടയുണ്ണിയ അടിയനുവേണ്ട
കുതിരതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
കേരവംകുതിക്കുന്നതടിയനു വേണ്ട
ചക്രംതരട്ടോടി തളരിവെള്ളാട്ടി
അച്ചമരുവുള്ളതടിയനു വേണ്ട
തവിട്ടുകൊണ്ടിടിനമ്മോ പായങ്ങെടുപ്പിൻ

ഹസ്തം

രാമായണം.

അണയച്ചതും അനുമാൻ വന്തതും ചീതയെച്ചിറമീണ്ടതും
അരക്കരെ കലചെയ്തവാരീയൻ അനുവാരിയൻ മുടിപ്പരാം

... ..

ഇത്യാദി.

ഒരു സംഭവം

എന്നേൻറളിയനെ വേനതംതൊട്ടേ

അവിടുനളിയനെ കെട്ടിയെടുത്തെ—

ഇത്യാദി.

പോരു കഴിഞ്ഞിട്ട്.

കെട്ടിയെടുപ്പിനൊ, കെഴുതുമരയ്ക്കൊരേ

കെറുവോട്ടുമുണ്ടയിലെ, മീനീന്നിരയിടുവാൻ—ഇത്യാദി.

ഒരു ചികിത്സ.

കടുത്തകഞ്ചാവൊട്ടു വെള്ളള്ളി ചന്ദ്രയം ചുക്ക

കടുത്തചാരായത്തിലരച്ചങ്ങകത്തു സേവിച്ചാൽ

കടുത്തജാതികൾ ഗുഹൻതീരം ചെകരിയുകൊള്ളും

ഒട്ടട ചാട്ട മണ്ട മറിയട തക്കിട കർതികതൈ

തിമിതരികിട, തിമിർതിമിതരികിട തിമിതരികിട തിമുതത്തെ

ചെറുമക്കളുടെ പാട്ടുകൾ.

ഒരു വിലാപം (അമ്മയെക്കുറിച്ച്.)

ഓമനക്കഞ്ഞിത്തായി! എന്റെ ഓമനക്കഞ്ഞിത്തായി!

ഓമ്മിപത്തുമാരോം എടുത്ത

നാങ്ങളെപ്പൊറുപോറിയ തായി

ഓമ്മികഞ്ഞിവെള്ളം കുടിച്ചില്ലെല്ലൊമെ

ഉമ്മിദാമനകുഞ്ഞിമ്മക്കളെ
 എത്തറപോററിവളത്തിയെൻറാമ്യെ!
 ഞാങ്ങക്കു എനിയങ്ങു ആററൻറൊമ്യെ
 ഓമ്മി തോട്ടിലും ആററിലും പോയല്ലെൻറാമ്യെ
 ഓമ്മി ചെമ്മീനും കണ്ണിയും പിടിച്ചല്ലെൻറാമ്യെ
 ഓമ്മി ചെമ്മീനും കണ്ണിയും വിററല്ലെൻറാമ്യെ
 എത്തറ എത്തറ തുക്കിച്ചു പോററിയെൻറാമ്യെ
 ഉമ്മിദാമന മക്കളാന്നിററു
 ഉമ്മിമക്കളെ കാതതു കുത്തിയല്ലൊമ്മി
 എന്നിയെപ്പം കാണുന്നെൻറാമ്യെ
 ഉമ്മിആററൻറകണ്ടത്തിൽ പോയല്ലെൻറാമ്മി
 ഓമ്മികല്ലുംനെയ്യും അടിച്ചു വാറിയല്ലൊമ്യെ
 ഉമ്മിറെ ദാമനമക്കളാന്നിട്ടു
 ഞാങ്ങക്ക കുത്തിട്ടും വെച്ചിട്ടും തന്നെല്ലെൻറാമ്മി
 എന്നിയെപ്പം കാണുന്നെൻറാമ്യെ
 ഉമ്മിഞാങ്ങളേയും ഒന്നാകെ കൂട്ടിക്കൊക്കുമ്യെ

വേറൊരു വിചാപം (അച്ഛനെക്കുറിച്ചു.)

ദാമനക്കുഞ്ഞിച്ചാക്കിലെ
 തന്തകുഞ്ഞികുടിച്ചില്ലാൻറച്ചനെ
 അച്ചൻചോറു ബെയിപ്പിനാച്ചനെ
 എന്നിയെപ്പം കാണുന്നെൻറാച്ചനെ
 അച്ചൻ കെനത്തിങ്കരച്ചെലൊൻറാച്ചനെ
 അച്ചൻകണ്ടിങ്കരമ്മലൊ എൻറാച്ചനെ
 എന്നിയെപ്പം കാണുന്നെൻറാച്ചനെ
 ഇത്തറനാളും എൻറാച്ചനെ
 അച്ചനെനയുമിട്ടേച്ചോ പോന്നെൻറാച്ചനെ
 എൻറ ദാമനാച്ചനെ
 അച്ചൻതേച്ചിട്ടും കുളിച്ചിട്ടുമാച്ചനെ
 എൻറഅച്ചൻറ ദാമനമക്കളും
 എത്തിട്ടും മറിഞ്ഞിട്ടും നോക്കിട്ടാച്ചനെ

മന്നൻ

നിങ്ങളെ മക്കളെ കാത്തു കുത്തിനാച്ചനെ
നിങ്ങളെമക്കളെ കല്യാണം കഴിച്ചിനാച്ചനെ
എന്റെ ഓമനാച്ചനെ.....

വേറൊരു രാമായണം.

ചീരാമനും എച്ചണനും പിന്നെററണ്ട കിണാഞ്ചമ്മാതും

... ..

ചീതാപിറന്തമൂലം ലങ്കൈനാടു മുടിഞ്ചേപോയി
അന്നേരം നിയ്യതൊണ്ടു തിരിരാമൻ പകവാണം
ലച്ചണനനിയനും വേടർകുലം ചമഞ്ഞുനിന്നു
തിരിരാമൻ പകവാണം ചീതയിരിക്കും മണിമവുടം

... ..

മാനങ്ങേരിക്കളിച്ചിണ ചീതകണ്ടു കോയിമുയുത്തു

... ..
ഇമ്മാനീനെപ്പടിച്ചെങ്കി കളികണ്ടങ്ങിരിക്കാല്ലൊ

... ..
പുള്ളിമാനൊട്ടല്ലചീതേ മരമാനൊട്ടാണപെണ്ണ

... ..
ചീതപ്പെണ്ണതുകേട്ടു പറഞ്ഞുവല്ലൊ

പറഞ്ഞാവു പറയിണോരു വരമം നാനിങ്ങറിഞ്ഞു
കൊട്ടയിട്ടു മുടിവച്ചു നാടുവാളും തമ്പിരാന്റെ
തിരുമുമ്പിക്കൊണ്ടുചെന്നു കാച്ചവയ്ക്കാനെ

... ..

ഇലങ്കയിലൊരുവനുണ്ടിര പതുകണ്ണൻ
അയ്യോക്കണ്ടാരനീശൻ കാച്ചിലുകയുവിയ വെള്ളമ്പോലെ

... .. ഇത്യാദി.

ഒരു സമാധാനം.

കോണാത്ത കണിയമ്പരാന്റെ

പോജത്തപ്പുത്തീകേട്ടു

ഏനൊൻമറിഞ്ചവളല്ലേ

നെല്ലുപുളകിയിരുന്തവളാണേ.....ഇത്യാദി.

എന്നുൾ

ഒരു ഒരുക്കം.

തെക്കേൻറച്ചി വടക്കേച്ചെൻറ
തെക്കേപ്പരയും പൂട്ടിയെടുത്തു
വലിയമതിലും മീതേചാടി
പുന്നക്കായും തൊട്ടുപെരട്ടി
പന്നാണലയും കോതിമുടിച്ചു.....ഇത്യാദി.

ഒരു ചോദ്യം.

നമ്മുടാനിയാ—തമ്മാപുത്രം
നീയൊണ്ടോ—തമ്മാഞ്ചെയ്യു.....ഇത്യാദി.

ചോദ്യത്തിനു ചോദ്യം.

മണക്കിണത്തേന്തേ? മണക്കിണ പുഴവല്ലോ?
പുഴവെങ്കിൽ ചുട്ടല്ലോ? ചുട്ടിണ കുടയല്ലോ?
കുടയെങ്കിൽ കെട്ടല്ലോ? കെട്ടിണവീടല്ലോ?
വീടെങ്കിൽ മേയല്ലോ? മേയിണ പയുവല്ലോ?
പയുവെങ്കിൽ ചുറ്റല്ലോ? ചുറ്റിണചെക്കല്ലോ?
ചെക്കെങ്കിലാട്ടല്ലോ? ആട്ടിണപാവല്ലോ?
പാവെങ്കിലെരയ്ക്കല്ലോ? ഏരക്കിണകടലല്ലോ?
കടലെങ്കിമിത്തല്ലോ? മിന്നിണചാളല്ലോ?
ചാളെങ്കിൽവെട്ടല്ലോ? വെട്ടിണപോത്തല്ലോ?
പോത്തെങ്കികെട്ടല്ലോ? കെട്ടിണപെണ്ണല്ലോ?.....ഇത്യാദി.

കഴിഞ്ഞ കാഴ്ച—

പോയാണ്ടിലെക്കൊരു പോയത്തംപറിയെ
പാച്ചോരും വച്ചേച്ചു പയക്കഞ്ഞി മോന്തേ
ഞാണമെൻറളിയേനും കോട്ടയിൽപോയേ
അവിടോച്ചെൻറളിയനെ പേച്ചുക്കുന്തൊട്ടേ
അവിടത്തെവെഴ്ചാരി അവിടെയില്ലാഞ്ഞേ

എന്നുത

അവിടുത്തെൻറളിയനെ തെക്കോട്ടെടുത്തേ

.. .. .

ഇന്നാലെ നാനൊരു തൊപ്പിനും കണ്ടേ

ഇന്നാലെ നാനൊരു തൊപ്പിനും കണ്ടേ

പാളാപയ്യത്തു തണുങ്ങോടവീണെ

പാളാപയ്യത്തു തണുങ്ങോടവീണെഇത്യാദി.

കുറവന്റെ കോലടി.

താനാനാതാ നാനാതാനാ

താനാനാതാ നാനാതാനാ

നാരായണാ തമ്പുരാനെ

കേട്ടതും പിന്നെത്രകട്റം

തകടിയെന്നൊരു പച്ചിയൊണ്ടേ

നീയിങ്ങെന്നച്ചതിച്ചോടാ

കയ്ക്കുന്നിയറത്തോടാ

തൂക്കത്തോട്ടു തൂക്കം കൊണ്ടോ-

രാലിന്റൊരു മുട്ടിവന്നു

ഇത്തേരിന്റെ പേരുചൊല്ല

തങ്കയ്ക്കാനിപ്പൊന്നുംമീതെ

(മട്ടുമാറി.)

പകവാക്കുളിക്കിലോ പൊഞ്ചിറക്കളത്തിലോ

എന്തെന്തു നിറമിട്ടെന്തിനൊക്കളും പകവാറനെ

കാഞ്ഞാമ്പു നിറമിട്ടെന്തിനൊക്കളും പകവാറനെ

അപ്പുവും പൂത്തൊല്ലാം മുട്ടിലണയുമ്പം

പിന്നെന്തു നിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാറനെ

മുല്ലപ്പുനിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാറനെ

അപ്പുവു പൂത്തൊല്ലാം മുട്ടിലണയുമ്പം

പിന്നെന്തു നിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാറനെ

തെറിപ്പുനിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാറനെ

എന്നു

അപ്പുവും പുത്തല്ലാം മുട്ടിലണയ്ക്കും
പിന്നെത്തു നിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാനെ
ചുളിപ്പു നിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാനെ
അപ്പുവും പുത്തല്ലാം മുട്ടിലണയ്ക്കും
പിന്നെത്തുനിറമിട്ടു നരിക്കും പകവാനെ
തമ്പിരാന്റെ വാളെടുത്തു തൊയിതു പിടിച്ചിട്ടു
തമ്പപ്പു പഠിച്ചിട്ടു നരികൊള്ളും പകവാനെ.

വേലൻപാട്ട്.

കലികാലത്തു ഇന്നും ചെയ്യുന്നവരെ മറക്കുമെന്നു സ്വപ്ന
ദേവൻ പറയുന്ന ണ്ട്. ഇതിഹാസങ്ങളേയും പുരാണങ്ങളേയും
തൊട്ടും തൊടാതേയും വിട്ടും വിടാതെയും പ്രതിഫലം വാങ്ങി
ക്കൊണ്ടെങ്കിലും കേരളീയരുടെ പിന്നിതീർന്ന വേലനെ നാം
വിസ്തരിക്കാവുന്നതല്ല. പിന്നി തീർക്കാനായി അവൻ ഏതാ
ണ്ടു് ഈവിധമാണു പാടുന്നതു്.

അരിയണെ പിന്നിയരം വരിക—ഏ

അരന്നാണെ പിന്നിയരംവരിക.....ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിട്ടു്

കാരോരോ മണ്ഡലം ചൊല്ലി-ഏ

കേതുന്മാരും പിന്നിയരംവരിക.....എന്നു വിവരിക്കുന്നു.

... ..

പൂവണിഞ്ഞ രിതമുടിമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിന്നിതീർന്നാഴിക

പൊൻനിറമാമണിത്തൽമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിന്നിതീർന്നാഴിക

കണ്ണാടിക്കവിളിമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിന്നിതീർന്നാഴിക

കയൽനികത്തകണ്ണിമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിന്നിതീർന്നാഴിക

എള്ളിൻപൂമുക്കിമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിന്നിതീർന്നാഴിക

൧൬൭

മുത്തുവരിശപ്പല്ലിന്മേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിണിതിന്റൊഴിക

ചെഞ്ചോരി വായ്പലർമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിണിതിന്റൊഴിക

നാരായണനാക്കിന്മേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിണിതിന്റൊഴിക

... .. ഒടുവിൽ

ഉള്ളുകാൽ പുറവടിമേലും

തോലുഴിഞ്ഞു പിണിതിന്റൊഴിക.....

ഇങ്ങനെ വിരമിക്കുന്നു.

മാവാദം പാട്ട്.

കല്യാഭാഗത്താൽ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയ കൂട്ടവും കുറിയും, കുടിപ്പകയും കുലച്ചുതിയും, വഴക്കും വയ്പും വേലിയും എന്നുവേണ്ടാ എല്ലാംതന്നെ വ്യക്തമായി ഒരു കണ്ണാടിയിൽ എന്നപോലെ മാവാദം പാട്ടിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നു. ഇതോടുകൂടി നാട്ടുനടപ്പുകളും വേണ്ടപോലെ ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശ്രീമഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആദികർത്താവായ തുഞ്ചത്തു തുരുനാഥൻ തൊട്ടിലിൽ കിടന്നു കൈകാലു കടഞ്ഞു കളിച്ച കാലത്തു മാവാദംപാട്ടു തെക്കേ തിരുവിതാംകൂറുടെ ദിനരാത്രങ്ങളെ കോലാഹലമയങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ സവിസ്മയകാണ്ടു മുൻപു നില്ക്കുന്ന മാവാദത്തിന്നു മഹാഭാരതവുമായി കാര്യമായ അടുപ്പമുണ്ടെന്നു സമശയിക്കുന്ന അവകാശമില്ല. എങ്കിലും അല്പമൊക്കെ ഇല്ലെന്നു മില്ല. പാണ്ഡവന്മാരുടെ വംശപരമ്പരാക്രമത്തിൽ ശരിയായ ജ്ഞാനമുള്ള വ്യാസമഹർഷിതന്നെ ഭീമസേനനെ രണ്ടാമത്തവനാക്കി തിരുവടയാളം വച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മാവാദം “അഞ്ചിലിളയത്താ”ക്കിയിരിക്കയാണു്.

മനുവിനാൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ട ശിക്ഷാനിരമബില്ലു് പാസായി നടന്നുവന്ന കാലത്തു് അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനുപോലും അവകാശമില്ലാത്ത പിന്മാറിയിരുന്ന വഗ്ഗ്ക്കാർ ആയുർദാഷമായ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു് ആ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വ്യാസന്റെ ഭാരതം പാരായണംചെയ്തു പാണ്ഡവകൗരവന്മാരുടെ യഥാർത്ഥചരിത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പുരാണപുരുഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ച കഥകൾ കേൾക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നോർ “സന്തതിചർച്ചിച്ചു വ

ഘ്നൻ

ന്നുകൂടും, സമ്പത്തു മേൽക്കുമേൽ വന്നുപോരും" എന്നു പ്രമാണ
വുമാണു്. ഇക്കാലത്തും നാടകമോ, ആട്ടക്കഥയോ, തുള്ളലോ,
വഞ്ചിപ്പാട്ടോ, മറോ എഴുതി കവികളിത്തട്ടിൽ കയറാൻ
തരുന്നോക്കുന്ന പലരും രസഭ്രയിച്ചുണ്ടായ കല്പിതകഥകൾ
വിട്ടിട്ട് സുഗ്രീവന്ദേറയോ ബകാസുരന്ദേറയോ ആയക്കെട്ടുക
ളിൽ വല്ലതും ബാക്കിയുണ്ടോ എന്നു നോക്കിവരുന്ന കഥ ഇ
തിനുമുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചുരുക്കം ചിലക്കെങ്കി
ലും ഇതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായ ധൈര്യം മ
ലയാളഭാഷയുടെ സുകൃതഫലമായിട്ടുതന്നെ കരുതേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു.

മാവാരതം മലയാളഭൂമിയുടെ തെക്കേയറ്റത്തു് ഏകകു
ത്രാധിപത്യത്തോടുകൂടി വാണിരുന്ന അവാസരത്തിൽ ഏറെ
ക്കാലമായി നിശ്ശേഷമായി കിടന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരു ച
ലനമുണ്ടായി. പഴം തിന്നു വിഭവനായ മാടം കാവല്ലാരൻ
അയിപ്പിച്ച യാഗാന്ദേറയും തൊലിതിന്ന കേമനായ അനുജ
ന്ദേറയും ഇളകിയാട്ടങ്ങൾകണ്ടു് മാവാരതംലേശംകൂട്ടാക്കിയില്ല.
എങ്കിലും അതു് കണ്ണശ്ശന്ദേറ തിരപ്പാപ്പാടിൽ അല്പം അമ്പര
ന്നില്ലെന്നുമില്ല. പക്ഷെ കോലസ്സനാട്ടിലേ രാജാവിന്ദേറ ഭാ
ഷയുടെ താരാട്ടനിമിത്തം ചതുരംഗത്തിൽ തോറു സുന്നം പാ
ടിയ ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി പകരം തീർത്തതു മാവാരതത്തോടാ
ണു്. അദ്ദേഹം ധാരാളം "കഷണമിട്ടിട്ടുള്ള എരിശ്ശേരി"യും
കൊണ്ടു് അരങ്ങിൽ ചാടിവീണു. ഭാഷയെന്നു തിരിഞ്ഞു. പി
റകേ കൊട്ടാരക്കര രാജാവും എത്തി. ഇദ്ദേഹത്തെ സാമൂതി
രിപ്പാട്ടു് ഒന്നു പററിച്ചതാണു് ഞ്ചെ പുറപ്പാടിനു കാരണം.
എന്തിനു് ഉടനെ ചക്കിൽ നാലും ആറും ആട്ടിയിട്ടുള്ള തു
ഞ്ചെന്നും, ചാക്യാരേ ശതകം ചൊല്ലിക്കാൻ പച്ചപ്പാളവച്ചു കെ
ട്ടിത്തുളളിക്കളഞ്ഞു കഞ്ചെന്നും, കരികലക്കിയ കളത്തിൽ കുളിച്ചു

വാരഭം, നമ്പൂരിയും, തമ്പുരാനും, തമ്പിയും, തമ്പാനും, എല്ലാം തിരിക്കിത്തീരക്കിടയ്ക്കി. ഭാഷയ്ക്കു് അനന്യതയായുണ്ടായ ചലനം വർദ്ധിച്ച ഭ്രമണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഈ ഭാഷാചക്രത്തിൽ പണ്ടേ പറിപ്പിടിച്ചിരുന്ന മാവാരതത്തിന്റെ ശക്തി ഭ്രമണവേഗം നിമിത്തം ക്ഷയിച്ചു പിടിവിടാനും ആരംഭിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു് തന്മയ, മൃദംഗം, വീണ, മുതലായ ഗീതോപകരണങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആരുവാമൊഴിയും ആർച്ചുക്കുവും കടന്നെത്തി. ഇവയുടെ വാഹകന്മാരായ പരദേശഭാഗവതന്മാരും, പാടിയും പന്തുവരാടിയുംകൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ അങ്ങമിങ്ങും സ്ഥലംപിടിച്ചു. മാവാരതത്തിന്റെ സ്തുതിപാഠകന്മാരായ ഉലക്കത്താളക്കാർ കണ്ണമിഴിച്ചു. തുഞ്ചൻ, “വൈശംപായനൻ ജനമേജയനോടു ഭംഗിയിലറിയിച്ച ഭാരതം കഥ” ചൊല്ലാമെന്നും “ഭാരതം ചൊല്ലുന്നോർക്കും ഭക്തരായ” കേൾക്കുന്നോർക്കും പാരാതെ ഗതിവരും” എന്നും തീർച്ചപറഞ്ഞു് ആരംഭിച്ച ഭാരതം എഴുതിത്തീർത്തതുമുതൽ അതു മലയാളത്തിലെങ്ങും പടൻ പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. െം ബഹളങ്ങളൊക്കെ ആയപ്പോൾ മനുവിന്റെ പിനൽകോഡും പ്രൊസിഡ്യൂവർ കോഡും പതുക്കെ പിറകോട്ടു കാലുവച്ചു. അവസരാനന്യതയായ ഭാഷാജ്ഞാനം പലരിലും കടന്നുകൂടി. മാവാരതത്തിലെ “ആലത്യക്കേടും” “കഞ്ഞിഅനപ്പകളും” മറ്റും അല്പം അരോചകങ്ങളായും തീർന്നു. തെക്കേ തീരവിതാംകോട്ടു് ഒരു കാലത്തു സർവാവകാശങ്ങളോടുകൂടിത്തകർന്ന മാവാരതത്തിന്റെ ഓജസ്സു് മേൽ പറയപ്പെട്ടപ്രകാരം മലയാളഭാഷാചക്രത്തിനുള്ളായിട്ടുള്ള ഭ്രമണവും, ശ്രീമഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആവിഭാവവും, ജനങ്ങൾക്കു സംഗീതത്തിൽ ക്രമേണയുണ്ടായ അഭിരുചിയും, മഹാഭാരതകഥയിലുള്ള വിശ്വാസവും, മാവാരതത്തെ ആമുഖാഗ്രം അവലംബിച്ചിരുന്ന പ്രാകൃ തപദചാക്രയോഗവും, നിമിത്തം ക്ഷയിച്ചിരിക്കണം. അഹോ! സകല ചരാചരങ്ങൾക്കും

പ്രകൃത്യാ സിദ്ധങ്ങളായ ഉത്ഭവസ്ഥിതിനാശങ്ങൾ രൂപമെന്നു
 ഹിതങ്ങളായ സ്വരസമൂഹങ്ങളെപ്പോലും ഒഴിച്ചു വിട്ടിട്ടില്ല
 ഒല്ലാ. പ്രകൃതിവിചാസം ആശ്ചര്യം തന്നെ.

ഈ പാട്ട് തിരുവിതാംകോടിന്റെ മറുഭാഗങ്ങളിൽ നട
 പ്പണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കു തീർത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയി
 ല്ല. ഇതു മലയാളഭൂമിയുടെ ഏതു ഭാഗത്താണ് ജനിച്ചിട്ടുള്ള
 തെന്നും യുക്തികൾകൊണ്ട് അനുമാനിക്കാൻ തരം കാണുന്നില്ല.
 തെക്കേന്തിരുവിതാംകോട്ടു നടപ്പണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാതീതിയുടെ
 സ്താരകങ്ങളായി ഇടയ്ക്കിടെ കെട്ടി ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗദ്യപദ്യ
 സ്തോത്രങ്ങൾ വിശദമായി പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ
 മാധാരതത്തിനു തെക്കൻഭാഷയിൽ സ്ഥാനം കല്പിക്കുമോയെ
 ന്നെന്നിരിക്കു സംശയംതന്നെ. അങ്ങനെ കല്പിക്കുന്നപക്ഷം
 അതിനിപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടി
 രിക്കുന്ന ദീർഘമായ സവിസു വകവെച്ചു കൊടുക്കാവുന്നതല്ല.
 ഒരു ഭാഷയ്ക്കു പല കാരണങ്ങളാൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന പ
 രിഷ്കാരഭേദങ്ങൾ ആ ഭാഷ പ്രചരിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളി
 ലും ഒരു സമയത്തുതന്നെ പ്രസരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നത
 ല്ല. ഉദാഹരണമായി ഉത്തരകേരളത്തിലേ രാജ്യങ്ങളിപ്പാട്ടിനു
 ഉള്ള പുരാതനതപവും, അതിന്റെ ഭാഷാതീതിയും, തെക്കേന്തിരു
 വിതാംകോട്ടെ മലയാളത്തിന്റെ ക്രമേണയുള്ള ഭേദങ്ങളും, ആ
 ഭേദങ്ങൾകൊണ്ട് അന്ധിതങ്ങളായ കാലങ്ങളും, നോക്കുക. മ
 ലയാളത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമുള്ള കവിപ്പട്ടാളത്തെ ചില മഹാ
 നാർ ചേർത്തു വർത്തമാനപ്പത്രനിലങ്ങളിലിട്ടു കവാനുചെയ്തി
 ച്ചും ഭാഷാസംബന്ധമായാ പശ്യമുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കുസൗ
 കര്യങ്ങളുണ്ടാക്കിയും മറ്റും ഭാഷയെ പലവിധത്തിൽ ഇളക്കി
 മറിക്കുന്നതിനു മുൻപെ തെക്കേ തിരുവിതാംകോട്ടും അ
 തേ കാലത്തു് ഉത്തരകേരളത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കവിതകൾ

എന്റെ െരം വാദത്തെ തെളിയിക്കാൻ 'എ' അക്കമായിട്ടുതന്നെ ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിന് ഏനിക്കു വേണ്ടുവോളം ഡെൽറ്റുണ്ട്. "കുഞ്ചുതേവിയുടെ മക്കളായ പാണ്ഡവന്മാരും" "എന്റെ പൊന്നക്കുട്ടി വിനയാണെന്നും" അതിനാൽ "അവരുടെ വെനവാതം (വംശം) മുടിക്കണമെന്നും ഓർത്തു" "കാരൂണാട്ടിലമ്മ കാന്തകാരി" പാണ്ഡവന്മാരെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചതും; 'കുഞ്ചുമീമനു വെഴുമുട്ടിയതും' കുഞ്ചുമീമൻ 'നാഗപുരത്തു നാഗകന്നിയേ മാലയിട്ടതും' മറുമാണം മാവാരതം പാട്ടിനു വിഷയിഭവിച്ച കഥയെന്ന് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "കുഞ്ചുതേവിയുടേയും കാന്താരിയുടേയും പൊന്നക്കുട്ടിയുടെ ഉത്ഭവരഹസ്യങ്ങൾ മാവാരതകർത്താവു വെളിപ്പെടുത്തുന്നേയില്ല. ആ വിദ്വാൻ പാണ്ഡവന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചോ, അതല്ല കൌരവന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചോ, ഈ ഭാഷിണ്യം പ്രചർത്തിച്ചത് എന്നു വെളിവാകുന്നുമില്ല. കരുനാട്ടിലേയും കരുനാട്ടിലേയും രാണിമാരുടെ പരസ്പരബന്ധത്തേപ്പറ്റി തൃപ്തികരമായ ഒരു വിവരണം മാവാരതത്തിൽ കാണുന്നില്ല. പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും ഗ്രീസിലേ 'ഇലിയാഡ്' എന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥത്തോടു ചമിക്കപ്പെടാവുന്ന ഭാരതത്തിൽ പാണ്ഡവകൌരവന്മാരുടെ പരസ്പരവൈരമാകുന്നു കഥാജീവനായി നില്ക്കുന്നത്. മാവാരതത്തിൽ അടങ്ങിയ കഥയും ആ വൈരത്തേത്തന്നെയാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. അത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള വൈരത്തിന്റെ കാരണം അതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുപോലുമില്ല. പാണ്ഡവന്മാർ ഏകചക്രയിൽനിന്നു പാഞ്ചാലപുരത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതിനു മുൻപുള്ള കഥകളിൽ ചില ഭാഗങ്ങളേ ഇടയ്ക്കിടെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു ണ മാവാരതകഥയുടെ ഗതിയെന്നു പറയാം. കേവലം ഒരു ബാലനായ 'കുഞ്ചുമീമനേ'ക്കൊണ്ടു മാവാരതകർത്താവ് എന്തെല്ലാം വലിയ കാര്യങ്ങളാണു ചെയ്തിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അർക്കം അത്യുത്തരാവിഷ്കമായ ആശയത്തോടല്ലാതെ ആലോചിക്കാവു

ന്നതല്ല. പാണ്ഡവന്മാരിൽമറ്റൊരാളുപേരെയും 'നിരുമണ്ടന്മാ' രാക്കാനോ അതല്ല, കുഞ്ചുമിമനെ മിടുമിടക്ക നാക്കാനോ അദ്ദേഹത്തേ അഞ്ചിലിളയതാക്കിയതെന്നു രൂപമില്ല. ഏകചക്ര വാസം കഴിഞ്ഞാലുള്ള കഥാശേഷത്തിൽ പാണ്ഡാലീസ്വയംവരം, പാണ്ഡവദാഹം, മുതലായവ പ്രധാനസംഭവങ്ങളാണെങ്കിലും അവ 'കുഞ്ചുമിമന്റെ' കീർത്തിയെ സംബന്ധിച്ചവിളംബരങ്ങളല്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ മാവാരതത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാത്തതു്. മഹാഭാരതത്തിലേ കുണ്ടാമണ്ടിക്കൊരായ ശകുനിയേയും കണ്ണനേയും മാവാരതത്തിൽ കാണുന്നേയില്ല. അവർക്കു പകരം പാണ്ഡവരെ തരുന്നോക്കി താളം പിഴുപ്പിച്ചു തള്ളിയിട്ടു് 'വൈനവാതം' മുടിക്കാൻ ആ കാന്താരിഅമ്മതമ്പുരാണേയാണു് മാവാരതക്കാർ വേഷം കെട്ടി ആദ്യവസാനക്കാരിയാക്കി അരങ്ങത്തിറക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അമ്മതമ്പുരാനാകട്ടെ ആട്ടത്തിൽ അശേഷം മോശക്കാരിയായി കാണപ്പെടുന്നമില്ല. ആ തമ്പുരാന്റെ കൃത്രിമക്കടുകുകളിൽ പാണ്ഡവന്മാർ ഉൾപ്പെടാത്തതു് 'കുഞ്ചുമിമന്റെ' നാമത്വം കൊണ്ടുതന്നെയാണു്. കാന്താരിയുടെ "പൊന്മക്കൾ കുടം പൊട്ടി വന്നവരാ"ണെന്നുള്ള വസ്തുത മാവാരതക്കാർ "അഹമീസ്" രാമസ്വ്യം" ആയിട്ടു വച്ചിരിക്കുന്നതുനിമിത്തമായിരിക്കുമോ "കുടജന്മാരേയോ(കുടത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവരേയോ) കുടജാരിഷ്ടങ്ങളേയോ (കുടജന്മാരുടെ അരിഷ്ടങ്ങളേയോ) കുറിച്ചു മാവാരതത്തിൽ യാതൊന്നും പറഞ്ഞു കാണാത്തതു്?

കാണകയോ മേൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പോലും പരിഷ്കരിച്ചു് അലങ്കോലപ്പെടുത്താൻ പറഞ്ഞുതന്ന നാഗരികരസികനായ വെട്ടുകുളികളുടെ ബാധ മാവാരതത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. കോഴിക്കോടിനെ, കോഴിക്കൂടാക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യയും അധികാരവും വർദ്ധിച്ചുവരുമുൻപുതന്നെ മാവാരതംനിദ്രയിൽ

മൗ

തപതോക്രൂടി ശയ്യാതലം പ്രാപിച്ചുപോയതുകൊണ്ടോ അവ
കുട ദയനോന്നി മാന്മാരത്തെ ഒഴിച്ചുവിട്ടിട്ടോ; എന്തുകൊണ്ടോ
യാലും അവരുടെ കൈ അതിൽ ഏത്താതിരുന്നതിനാൽ അ
തിന്റെ ശരിയായ രൂപം അറിയാൻ നമുക്കു തരംകിട്ടി.

തെന്തിന്നാതിതന്നെതിനനാതന്നാ
തിന്നത്തിനൊതൊതെ തിനനാതന്നാ
കുരുനാട്ടുമോനല്ല കുരുനാട്ട്
കുരുനാട്ടിലുംവാഴും പാണുവരഞ്ചു്
കുറുമുറുമവർ വളരുംകാലം
എന്റെ പൊന്മക്കക്കും വിനയാണെന്നു്
അവരുടെ വെനവാതം മുടിപ്പതിന്നു്
കേട്ടാലുമോ എന്റെ തൂതുവാകേളു്
നമ്മാളുടെ നല്ല പിള്ളമാരെ
വേകം ചട്ടതിയിൽ കൊണ്ടുമേ വരണം
അതുമൊഴി കേട്ടതോരു തൂതുവനാതം
ഒടിമതറിയും വഴിനടന്നു
പിള്ളമാരിരിക്കും തലത്തുചെന്നു
ഏകിടന്നുരണ്ടു വിളിപകൻ
പിള്ളമാരുമോടി വെളിയിൽവന്നു
കേട്ടാലുമോ എന്റെ പിള്ളമാരെ
അമ്മതമ്പുരാന്റെ കല്പനയൊണ്ടു്
വേകം ചട്ടതിയിൽ ചെല്ലണമെന്നു്
അതുമൊഴി കേട്ടതോരു പിള്ളമാരല്ലെ
കഞ്ഞി അനപ്പകൾ കുടിച്ചൊരുങ്ങി
മുണ്ടും കവണികൾ പകന്നടത്തു
നാരായം പിയ്യാത്തി കയ്യിലെടുത്തു
ഏണില്ലാതെ യോല തിരഞ്ഞെടുത്തു
വന്നുമുറിച്ചുണ്ടു വയംവരുത്തി
വെയിലുതാങ്ങി വെള്ളക്കടയെടുത്തു

൧൭൫

പിള്ളമാരെറങ്ങി വഴിനടന്നു
ഒടിഉതറിയും വഴിനടന്നു
കരുനാട്ടിലും ചെന്നങ്ങിറങ്ങുവാരോ
അമ്മതമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിലു്
അടിതൊഴുതു മുടികുനിഞ്ഞു അകലെ വാങ്ങി
ആയാരവുംചെയ്തു നിലയുണിന്നു
കേട്ടാലുമോ പൊന്നുതമ്പുരാനെ
ഞങ്ങളെ വരുത്തിയ കാര്യമെന്തു്
കേട്ടാലുമോ എന്റെ പിള്ളമാരേ
കരുനാട്ടിലും വാഴും പാണുവരയ്ക്കു്
കുറുമുറുമവരു വളരുംകാലം
എന്റെ പൊന്മക്കൾക്കും വിനയാണെന്നു്
അവരുടെ വെനവാതം മുടിപ്പതിന്നു്
കേട്ടാലുമോ എന്റെ പിള്ളമാരെ
കുന്നിവിരുത്തിനു വരുത്തവേണം
അവരുടെ വെനവാതം മുടിക്കവേണം
എന്നിങ്ങാലത്രുകേട്ടു പെരുതാണെന്നു്
കുന്നിത്തിരുവെഴുത്തൊന്നയക്കവേണം
അതുമൊഴികേട്ടതോരു പിള്ളമാരല്ലോ
ഏണില്ലാതെയോല തിരഞ്ഞെടുത്തു
വാണുമുറിച്ചങ്ങു വയംവരുത്തി
ചുരിക്കരയും മറു കുറയും തീർത്തു
പള്ളിവാഴകങ്ങൾ പലതും വെച്ചു
നീട്ടെഴുതിയങ്ങു കുറയും തീർത്തു
അമ്മതമ്പുരാന്റെ കയ്ക്കൊടുത്തല്ലോ;
മാറിപ്പിടിച്ചങ്ങു തുല്പിയം ചാത്തി
മറുപടി പിള്ളമാരുടെ കയ്ക്കൊടുത്തല്ലോ.
മടക്കിക്കെട്ടിയവർ മുത്തിരയിട്ടു്
മേച്ചിട്ടുമോ എഴുതിക്കെട്ടിയുംകൊണ്ടു്
തക്ക തുതുവന്നെത്താൻ വിളിച്ചു
പക്കത്തുമോ ചോദകൊടുത്തു പിന്നെ;

മന്നെ

വഴിയിൽച്ചെലവിനു പണംകൊടുത്തു;

... ..

കേട്ടാലുമോ എന്റെ തൂതവാക്കേട്ട്
കുന്നിത്തിരുവെഴുത്തു കൊണ്ടുമേ പോണം
കുരുനാട്ടിലോ നീയ് കൊണ്ടുചെന്നു്
കുഞ്ചുമിമന്റെക്കൈയ്ക്കു കൊടുക്കവേണം
എനിക്കുചത്രക്കേട്ടു കടുതാണെന്നു്
നീയേചെന്നു പറയാവേണം

ഉണ്ണിലൊഴക്കയരി പച്ചുണ്ണു വേണ്ട
കുന്നിവിരുത്തിനു വരികവേണം—എന്നെ
കണ്ണിച്ചീവനത്തോടെ കാണണമെങ്കിൽ
ഏതുതിവതം വരുമോയെന്നു്

ഏതുപഴി നിങ്ങളു വരുമോയെന്നു്
കേട്ടുകൊണ്ടു നീയും വരികവേണം
കേട്ടാലുമോ എന്റെ തൂതവാക്കേട്ട്
അതുമൊഴി കേട്ടതോരു തൂതവനല്ലോ

നീട്ടുകയ്യിലങ്ങു വാങ്ങിച്ചു്കൊണ്ടു
അടിതൊഴുതു മുടികുനിഞ്ഞു അകചെവാങ്ങി

ആയാരവുചെയ്തു വഴിനടന്നു
ആനപ്പന്തി നല്ല കുതിരപ്പന്തി
ആകേലവും ചുറ്റി വഴിനടന്നു
കേറി ഒന്നുരണ്ടു മലകടന്നു

ഇറങ്ങി ഒന്നുരണ്ടു ചുനകടന്നു
കുരുനാട്ടിലും ചെന്നങ്ങിറങ്ങുവാരാ
കോട്ടവാതലിന്റെയരികേപ്പറ്റി
കോട്ടകാത്തുനിക്കിണു കാവക്കാരാ
എനിക്കുണ്ടകത്തോട്ടു പോകയുംവേണം
നിന്നെ അകത്തോട്ടു വിടണമെങ്കി

അകത്തെ ഉത്തരവും വെളിയിൽ വരണം
അകത്തെ ഉത്തരവും വെളിയിൽ വന്നാൽ
നിന്നെ അകത്തോട്ടു വിട്ടുടാമെന്നു്

അന്നേരമൊണ്ടു കോട്ടകാവക്കാരൻ
 അവനുമോടി വെക്കമകത്തുചെന്നു
 കേട്ടാലുമോ പൊന്നത്തമ്പുരാനെ
 മാരുതുവത്തിലൊരുവനല്ലോ
 നമ്മട കോട്ടവാതലിന്റെയരികയൊണ്ടു്
 അവനും അകത്തോട്ടു വരണമെന്നു്
 കേട്ടാലുമോഎടാ കോട്ടകാവക്കാരാ
 അവനെ അകത്തോട്ടു വിടുവിനെന്നു്
 അതുമൊഴി കേട്ടതോരു കാവക്കാരൻ
 അവനെ അകത്തോട്ടു വിടുമേകൊണ്ടു
 അവനും ഓടിയങ്ങു അകത്തുചെന്നു
 കാരാട്ടുമോനല്ല കളിത്തിണ്ണയ്യു്
 ചൂതു കളിച്ചങ്ങു ഇരിക്കുന്നൊണ്ടു്
 അന്നേരമൊണ്ടു തുതുവനല്ലോ
 ചിങ്ങൻവാഴനല്ല തളിർകണ്ടിച്ചു
 നീട്ടുകൊണ്ടുചെന്നു അടിയറവച്ചു
 അടിതൊഴുതു മുടികുനിഞ്ഞു അകലെവാങ്ങി
 വാങ്ങിപ്പിടിച്ചങ്ങു നിലയുണിന്നു.

മേലെഴുതപ്പെട്ട ഭാഗംകൊണ്ടു് എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ
 നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഭൂസ്ഥാനമായ രാജാക്കന്മാർ അന്യോന്യം
 സംഗതികളറിയിക്കുന്നതു ഭൂതന്മാർമുഖേനയാകുന്നു. രാജാ
 കന്മാരുടെ എഴുത്തിന്നു നീട്ടെന്നു ചേരാം. ഓലയിലായി
 രുന്നു അന്നു നീട്ടെഴുതിയിരുന്നതു്. നീട്ടിൽ “പള്ളിവാചക
 ങ്ങൾ” ഉണ്ടായിരിക്കും. എഴുതുന്നതു പിള്ളമാരാകുന്നു. എ
 ഴുതിത്തീർന്നാൽ മടക്കിക്കെട്ടി മുദ്രവയ്ക്കണം. അതിന്നു മുൻപേ
 തുല്യം ചാത്തണം. മേൽവിലാസം എഴുതണം. ഭൂതന്നു പ
 കത്തുനിന്നു ചോദകിട്ടും. അന്യരാജ്യത്തേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ
 ആനപ്പന്തി, കുതിരപ്പന്തി, മല, ജലാശയം, എന്നിവ കടക്കേ
 ണ്ടിവരും. രാജനിവാസസ്ഥാനത്തിൽ കോട്ടയുണ്ടു്. കോ

ദ്രവാതൽ കാക്കുന്നതിന്നു് ആളുകളുണ്ടു്. അകത്തു കടക്കാൻ അനുവാദം വേണം. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലാകുന്നു രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരം. രാജാക്കന്മാർ വിനോദത്തിനായി ചുറ്റുകളിക്കാറുണ്ടു്. “ദേവനം വിനോദനായ ദേവനിമ്നിതം” എന്നാണല്ലോ മലയാളത്തിലെ മിൽട്ടണായ ഉണ്ണായിചാരത പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. രാജസന്നിധിയിൽ വല്ലതും അടിയറവയ്ക്കേണ്ടതിന്നുചില നിബന്ധനകളുണ്ടു്. തൃക്കൈയിൽ കൊടുത്തുകൂട. നിലത്തു വയ്ക്കുകയുമരുതു്. വാഴയിലയിൽ വയ്ക്കണം. വാഴയിലയുടെ തളിരായിരിക്കണം. ഇത്യാദി പലതും പറയാനുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം കരുനാട്ടിലേയോ കരുനാട്ടിലേയോ ഏല്പാടുകളാണെന്ന സംശയമേ വേണ്ട. മാവാരതകർത്താവിന്റെ സ്വന്തരാജ്യത്തിലേയോ ആ വിചാറു് അടുത്തു പരിചയമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലേയോ കാര്യങ്ങളായിരിക്കാം. നൂറോ ഇരുന്നൂറോ വർഷം മുൻപുള്ളവയുമായിരിക്കില്ല. മാവാരതാ പാട്ടു് എഴുതിയ കാലത്തോ അതിന്നു മുൻപു മാവാരതകർത്താവിന്നു പരിചയമുള്ള കാലത്തോ ഉണ്ടായിരുന്നവയായിരിക്കാനേ ന്യായമുള്ളൂ.

തെന്തിന്നാതിതന്നെ തിന്നനം തന്നാ
 തിന്നത്തിന്നെ തന്നെ തിന്നനാതന്നാ

 കരുനാടുവാഴും കരുതകാരി
 പൊന്മക്കളെയെയും കാണണമെന്നു്
 കണ്ണിന്നരുമണി കൊതിച്ചിരുന്നു
 കരുനാടുവാഴും തുതുവനു്
 ആളുവിട്ടവനെ വരുത്തിച്ചൊല്ലി
 കേളുംകേളുമെന്റെ തുതുവാ കേളു്
 കരുനാടുവാഴും കുഞ്ചുപീമനു
 നീട്ടുന്നവോല കൊടുത്തുപിന്നെ
 കരുനാട്ടിലെപ്പം വരുമെന്നതും

മറുന്ന്

കേട്ടുകൊണ്ടിവിടെ വരികവേണം
തുതുവന്നോവെക്കും യാത്തിരകേട്ടു
കൂരുന്നാട്ടിലേയ്ക്കു യാത്തിരയായ്
കൂരുന്നാട്ടിൽവന്നു കുഞ്ചുപീമന്റെ
കയ്യിൽ നിന്നുവോല കൊടുത്തുവെക്കും
പീമനോലകയ്യിൽ മേടിച്ചുംകൊണ്ടു്
മനതിലാക്കിയെല്ലാക്കുറിയങ്ങളും
പറഞ്ഞു തുതുവന്നെ യാത്തിരയാക്കി
കുഞ്ചുതേവിയോടു പറഞ്ഞു പീമൻ
“കേളും കേളുമ്മമ്മാ മണിമാതാവേ
കാരുനാട്ടിൽ ഞങ്ങൾ പോയ്ക്കുരട്ടേ?”
“കേളും കേളുമ്മന്റെ പൊന്മക്കളേ
എന്റെ വെലികമ്മം ചെയ്യുപോക.”
“കേളും കേളുമ്മന്റെ മണിമാതാവേ
പോകവേണ്ടയെന്നു പറയരുതേ;
നല്ല വാക്കുകളെ പറയവേണ്ട.”
കേളും കേളുമ്മന്റെ പൊന്മക്കളേ,
നിന്നേവയറ്റിലേഴാം മാതത്തിൽ
നിന്നെക്കൊല്ലുവാനായൊരുങ്ങിയവരും
ചെയ്തുവഞ്ചനകൾ കേളടാ മോനേ:—
മുക്കൻനെയ്യിലല്ലോ മുറുക്കടയും;
പാമ്പിൻ നെയ്യിലങ്ങു പണിയാരങ്ങൾ;
അപ്പമെടുത്തുടൻ മെല്ലവേഞ്ഞാനും
പിച്ചു പൂവങ്കൊഴിക്കുറിഞ്ഞു വെക്കും
കൊത്തിത്തന്ന കോഴി ചത്തുപോയല്ലോ;
കുരുമ്പുച്ചയ്ക്കു പിച്ചുങ്ങുറിഞ്ഞുപിന്നെ
കുരിമ്പുച്ചയും വീണു വിനമുടിഞ്ഞു.
പൂമിതന്നിൽ മാനിയിട്ടുണാൻ മോനേ
പൂമിയെടാമോനേ വെടിച്ചുകീറി.
ഞാനോ പണിയാരം തിന്നെയില്ല
ഇങ്ങനെയൊചെയ്തു മണിമാതാവേ

പ്രവൃത്തം

കാണാൻ നിങ്ങളിപ്പോൾ പോകയുംവേണ്ട
കേളുംകേളമെന്റെ മണിമാതാവേ
അഞ്ചുപേരുതെങ്ങും പോയാലല്ലോ
ആറുപേരുതെങ്ങും വരുമേയമ്മേ
എന്നുചൊല്ലിയവർ യാത്തിരയായ്
അമ്മയ്ക്കുതിരറ്റ വെതനം തീപ്പാൻ
പിററ്റത്തിവതത്തിലഞ്ചുപേരുമായ്
പണ്ടാരങ്ങളായി വന്നവർവിട്ടിൽ
പിച്ചതരണമമ്മേ തരമതരണം
എന്റെ മക്കളഞ്ചും കരുനാട്ടിലു്
കന്നിവിരുത്തുണ്ണാൻ പോയെടാപോയി
പാഞ്ചാലപുരത്തേയ്ക്കു ചെന്നാലല്ലോ
തേച്ചുകുളികിട്ടും പച്ചണം കിട്ടും
തലയൊന്നുക്കൊരുപണം തെച്ചിണാകിട്ടും
കേളും കേളമമ്മേമണിമാതാവേ
എന്നാൽ തെങ്ങുകിപ്പോൾ പച്ചണംവേണം
കുഞ്ചുതേവിയമ്മയുടനേതന്നെ
അഞ്ചുപേർക്കുമവർ പച്ചണംനാകി
അഞ്ചുപേരുമവരുണ്ണന്നേരം
കുഞ്ചുപിമനുണ്ണുമുരുളകണ്ടു
അമ്മയ്ക്കുടൻതന്നെ മനതിലായി
കേളുംകേളമെന്റെ മകനെ പിമാ
ഇഴമാതിരി നിങ്ങൾ പോയാലല്ലോ
മുളളുകൊണ്ടുപോലും മുറികയില്ല
എന്നാൽ നിങ്ങൾ പോയിവരികയെന്നു
അമ്മ യാത്ര്യാചൊല്ലിയച്ചവരെ
കാരുനാട്ടിലേയ്ക്കു യാത്തിരയായ്
കേളുംകേളമെന്റെ ചേട്ടന്മാരെ
കാരുനാട്ടിൽപോയി വരുവോളവും
മുൻപേ നടപ്പാനും മൂപ്പെനിക്കു്
മുൻപേ ഇരിപ്പാനും മൂപ്പെനിക്കു്

ഫവുമ

മുൻപേ ഉണ്ണുവാനും മുപ്പെന്നിക്ക്
എന്നുപറഞ്ഞവർ നടക്കുന്നേരം
കളഭം കുറുപ്പും ചാരായവും കഞ്ചാ
വേണ്ടുവോളമുള്ളിൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട്
മത്തകരിയൊന്നു നിറത്തിട്ടെണ്ട്
മത്തകരിതന്റെ നിലയുറപ്പുണ്ട്
ആനയെ വിലക്കേടാ ആനക്കാരോ
എഞ്ചോപ്പുമോ ആന കേക്കുന്നില്ല
നിഞ്ചോപ്പുമോ ആന കേൾക്കുകില്ലെങ്കിൽ
എഞ്ചോപ്പുമോ ആന കേക്കുമല്ലോടാ
ഏറ്റവും കോപമോടേ പീമനുമ്പും
കെതയാൽ കോരിയവനെറിഞ്ഞുവെച്ചു
അഞ്ചുപേരുമാക നടന്നുവെക്കും
പൂട്ടുപുറകുണ്ട് കിണറുകുണ്ട്
വഴിയമ്പലംകുണ്ട് വഴിക്കുളംകുണ്ട്
ഉടനതന്നെപീമൻ കെതകൊണ്ടുപോൾ
അമ്പലത്തിൽമെല്ലെ തൊട്ടൊരുനേരം
അമ്പലവും താഴത്തുടനെ വീണു
അങ്ങോട്ടൊരുകാതം നടന്നപ്പോഴു്
നേരെയൊരു നതി കുണ്ടുടൻ പീമൻ
ചിത്തിരമായിട്ടതിൽ പാലവുറകുണ്ട്
പാലത്തിലെ വന്നപ്പണികൾകുണ്ട്
പീമനുമൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ട്
കേളുംകേളുമെന്റെ ചേട്ടന്മാരെ
നിങ്ങൾ നാലുപേരുമിവിടെനില്ക്കൂ
പാലത്തിലോത്താനും കേറിനോക്കട്ടെ
പാലത്തിലോപീമൻ കേറിയനേരം
രണ്ടുറത്തുമുള്ള ചുരുളുംതെറ്റി
നടുപ്പാലത്തിലുള്ള പൊരിപ്പുംതെറ്റി
പീമനുമോത്തുററിൽ മറിഞ്ഞുവീണു
അഞ്ചുപേരു ഞങ്ങൾ വന്നെടത്തല്ലോ

തള്ളക്കിളിവിണ ചിറകൊടിഞ്ഞു
 ചൊന്ന നാമമങ്ങു കേട്ടുടൻതന്നെ
 വന്നപ്പാലവുങ്കൊണ്ടു കരയ്ക്കുകേറി
 അവിടെനിന്നുടനെയടുത്തൊരിഞ്ഞു
 കാരനാടുവാഴും കാന്തകാരിതൻ
 തിരുമുററത്തുവീണു തകൻപാലം
 കേളുംകേളുമെന്റെ പൊന്മക്കളെ
 പീമൻ വരുന്നോരു വരവുകണ്ടോ
 പൊണ്ണൻ വരുന്നോരു വരവുകണ്ടോ
 ചൊല്ലിനാക്കുവായിലിടുന്നമുൻപേ
 പാണ്ടവതംവന്നു കിരകം പുകിത്തു
 അഞ്ചുപേർമുമ്പു തടുക്കുമിട്ടു
 പീമൻചെന്നുടനെ തടുക്കിളിക്കി
 അമ്പുപോലെ നാരായണങ്ങളെയൊണ്ടു
 അഞ്ചിലുമോരങ്ങളു നിറഞ്ഞിട്ടൊണ്ടു
 കേളുംകേളുമമ്മേ മണിമാതാവേ
 ആരുചെയ്തൊരു വഞ്ചനയാണു
 കേളുംകേളുമെന്റെ പൊന്മക്കളെ
 പള്ളിപ്പിള്ളർചെയ്ത വഞ്ചനയാണു
 നാരായണങ്ങളെല്ലാമെടുത്തൊരിഞ്ഞു
 പീമനുടൻതന്നെയിരുന്നവിടെ
 ചേട്ടമ്മാരുമൊക്കെയിരുന്നവിടെ
 താകുംപോക്കുവാനായവർക്കുനേരം
 കാപ്പിപചകാരം കൊടുത്തുടനെ
 പീമനുടൻതന്നെയെടുത്തുംകൊണ്ടു
 കരുമ്പുച്ചയ്ക്കു പിചുങ്ങിടുന്നനേരം
 പുച്ചുചത്തുടനെ തടത്തിൽവീണു
 കരുനായ്ക്കുമോ പിചുങ്ങിടുന്ന നേരം
 നായും ചത്തുടനത്തടത്തിൽവീണു
 പൂവൻകോഴിക്കയങ്ങിടുന്ന നേരം
 കോഴിചത്തുടനെ വിനമുടിഞ്ഞു

കാപ്പികുടിച്ചതും മതിയെയമ്മേ
 കൈയ്യുമടക്കിയവർ കലുക്കഴിഞ്ഞു
 അന്നപോചനങ്ങളെണ്ണുവാനായ്
 എണ്ണതേച്ചുവെക്കും കുളിച്ചുവാടാ
 എന്നുചൊല്ലിയവളെണ്ണ കൊണ്ടു
 പൊന്മകൾക്കുമെങ്ങു കൊടുത്തുടനെ
 എണ്ണതൊട്ടുടനെ പൂമിതേവിക്ക
 നാലുതളി തൊട്ടുതെരിച്ചനേരം
 പൂമി ചന്ദ്രപിറ വെടിച്ചുകിറി
 ആകായത്തു തൊട്ടുതെരിച്ചപ്പോഴ്
 കെണ്ടനിടിവെട്ടി മുഴങ്ങിയല്ലോ
 എണ്ണതേച്ചതെല്ലാം മതിയെയമ്മേ
 എന്നു പറഞ്ഞവർ കുളിച്ചാനായി
 കുളിക്കടവിലങ്ങു ചെന്നപ്പോഴ്
 ഇരുമ്പുലക്കയുമായച്ചുപെണ്ണങ്ങൾ
 കുളിക്കടവിലങ്ങു നില്പതുംകണ്ടു
 കേളുംകേളുമെന്റെ തോഴിമാരേ
 നിങ്ങളെന്തിവിടെ വന്നതുമിപ്പോൾ
 കേളുംകേളുമെന്റെ രാജാക്കളെ
 ആളിനെ പിടിക്കുന്ന മുതലയൊണ്ടു്
 തല്ലിക്കൊല്ലുവാനായ്നന്നതും ഞങ്ങൾ
 പോരുംപോരുമെന്റെ തോഴിമാരെ
 കോരിവീത്തി ഞങ്ങൾ കുളിച്ചുകൊള്ളാം
 കുളികഴിഞ്ഞുവെക്കും വീട്ടിൽവന്നു
 കേളുംകേളുമെന്റെ പൊന്മക്കളെ
 അന്നപോചനങ്ങളെണ്ണണമെന്നു്
 മുൻപിൽതൊട്ടതോരു അന്നമല്ലാം
 കരുമ്പുച്ചയ്ക്കു നുള്ളിയിട്ടുവല്ലോ
 പിന്നെവാരിയോരു അന്നമെല്ലാം
 പൂവൻകോഴിക്കു നുള്ളിയിട്ടുവല്ലോ
 മൂന്നാമതുവാരിയ അന്നമെല്ലാം

ഹൃദ്യം

കരുനായുതമോ നളിയിട്ടവല്ലൊ
കോട്ടക്കയ്യാല ചുറ്റിയോടിക്കൊണ്ടു്
മൃന്നംവീണതുനേരം വിനമുടിഞ്ഞു
അന്നപോചനങ്ങൾ മതിയേയമേ
കൈമടക്കിയവരെഴിച്ചുവെക്കും
കൈയും വായുമെല്ലാം കലുക്കഴിഞ്ഞു
വെറ്റിലപാക്കുതിന്നു സുകിച്ചിരുന്നു
അന്നത്താഴമങ്ങു പലകാരങ്ങൾ
പൊന്മക്കൾക്കുമെല്ലെ കൊടുത്തുകൊണ്ടു്
കേളംകേളമെന്റെ പൊന്മക്കളെ
പള്ളിയറ രണ്ടിന്നുണ്ടെടം മോനെ
ചേട്ടന്മാരുനാലുമൊന്നിൽ പോട്ടേ
കുഞ്ചുപിമനൊന്നിൽ തനിയേ പോട്ടേ
പള്ളിയറക്കുമോയുറങ്ങാനായി
പള്ളിമെത്തതന്നിൽ കിടക്കുന്നേൻ
കണ്ണനടെപായ് ചെന്നുവെക്കും
പീമൻ കിടക്കുന്ന പള്ളിയറതൻ
വാതുക്കലോചെന്നു പറയുന്നല്ലൊ
പൊണ്ണത്തടിയൊ നീയുറങ്ങുറങ്ങു്
ആനത്തടിയൊ നീയുറങ്ങുറങ്ങു്
നിന്നടയനല്ല ചേട്ടമ്മാരെ
ഇപ്പോൾതന്നെ കൊലക്കൊന്നുപോമേ
ഈററപ്പുലിയഞ്ചു ചമയുന്നൊണ്ടു്
... ..
... ..
പൂമാലയോ വന്നത്തോഴിമാരല്ലൊ
അഞ്ചുപേരവർകൾ ചമയുന്നൊണ്ടു്
നിങ്ങളഞ്ചുപേരേയും കൊല്ലുവാനായ്
എന്നു പറഞ്ഞവൾ പോയിവെക്കും
ചൊല്ലിയവാക്കു നേരെ കേക്കുമുന്വേ
പൂമാലയോവന്നത്തോഴിയാളു്

പള്ളീയറ തട്ടിവിളിക്കുന്നെണ്ടു്
 കേളുംകേളുമെന്റെ രാജാക്കളെ
 പള്ളീയറ തട്ടിത്തുറക്കേണമേ
 പാതിരയ്ക്കുവന്നു പള്ളീയറയിൽ
 ആരുവിളിക്കുന്നതെന്നുകേട്ടു
 കേളുംകേളുമെന്റെ രാജാക്കളെ
 പൂമാലയോവന്നത്തോഴിയാണു്
 ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ വഴക്കമാണു്

... ..

അന്നേരമോഅങ്ങു കുഞ്ചുപിമൻ
 പള്ളീയറ തട്ടിത്തുറന്നുവെക്കും
 കൈപ്പന്തമോ ഒന്നങ്ങിരിപ്പതൊണ്ടു്
 കൈവിളക്കുമോ ഒന്നങ്ങിരിപ്പതുണ്ടു്
 പള്ളീമെത്തയതിൽ മുട്ടുകാനായി
 കാടിയടുക്കുന്നു പൂമാലത്തോഴി
 അന്നേരമോ കുഞ്ചുപിമനുംചൊല്ലി
 ചോതനകളുണ്ടു നോക്കുവാൻപെണ്ണേ
 അന്നേരത്തുമോ ചെല്ലത്തോഴിയാളു്
 കാടിയടുക്കുന്നു പള്ളീയറയൽ
 അച്ചനാണെ തോഴി മുട്ടുകരുതെ
 അമ്മയാണെ തോഴിമുട്ടുകരുതെ
 എന്റെ പള്ളീയറ മുട്ടുകണമെങ്കിൽ
 കെട്ടിയതലമുടി അഴിക്കുവേണം
 കെട്ടിയ തലമുടി അഴിച്ചാലല്ലോ
 മുല്ലപ്പൂക്കളെല്ലാം ചിതറിപ്പോകും
 മുല്ലപ്പൂക്കളെല്ലാം ചിതറിപ്പോയാൽ
 കട്ടിമാല കെട്ടിത്തരുവാൻതോഴി
 കെട്ടിയതലമുടി പിടിച്ചഴിച്ചു
 ആളറക്കും നല്ലരുവർക്കത്തി
 ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചു പാകംചെയ്തു

ഘൃണ

കുത്തി കിലുകിലാ വീണവല്ലോ .
പീമനുമോ ഓടിയെടുത്തുകുത്തി
വേറങ്ങൊരുപാകെ ചരതംവെച്ചു
ഓടിയടുക്കുന്നു പള്ളിമെത്തയിൽ
അച്ചനാണെതോഴി മുട്ടുകുരുതെ
അമ്മയാണെതോഴി മുട്ടുകുരുതെ

... ..

പീമനടന്തന്നെ ചൂമാലയെ
കല്ലുതുണുതന്നിൽ കുനിച്ചുകെട്ടി
പള്ളിയറ തട്ടിപ്പൂട്ടിയുംകൊണ്ടു്
ചേട്ടന്മാരെക്കുലകൊന്നുപോയെന്നു
വേതനയോടങ്ങു ചെന്നൊരുനേരം
കേളുംകേളുമെന്റെ ചേട്ടന്മാരെ
പള്ളിയറതട്ടിത്തുറപ്പിൻവെക്കും
പാതിരവിൽവന്നു നിന്നുംകൊണ്ടു്
പള്ളിയറതട്ടി വിളിച്ചതാരു
പള്ളിയറ തട്ടിത്തുറക്കതോഴി
അതുകേട്ടുടൻ ചെല്ലത്തോഴിമാരു്
പള്ളിയറ തട്ടിത്തുറന്നവരും
കൊക്കുതടവിയോ ഉറക്കുന്നതു്?
കുരലുതടവിയോ ഉറക്കുന്നതു്?
കൈകൾ തടവിയോ ഉറക്കുന്നതു്?
മെയ്കൾ തടവിയോ ഉറക്കുന്നതു്?
താലോലമോചൊല്ലി ഉറക്കുന്നതു്?
കേളുംകേളുമെന്റെ തോഴിമാരെ
ഏതുകുളിനിങ്ങൾക്കറിയാമെന്നു്
കേളുംകേളുമെന്റെ പീമരായാവേ
അമ്മാനയോആട്ടം വയമുണ്ടല്ലോ
അമ്മാനയുമാടിപ്പാടിയാലല്ലോ
തമ്മാനവും തന്നങ്ങയക്കെന്നൊണ്ടു്
അമ്മാനയോ ആടിക്കുളിതുടങ്ങി

കൈകൊണ്ടാടിയവർ കണ്ണുകൊണ്ടാടി
 അമ്മാനയോത്തുട്ടം മതിയേതോഴി
 തമ്മാനവുമിപ്പം തന്നയയ്ക്കാമേ
 പൂമാലപ്പിടിച്ചങ്ങകറ്റിവെച്ചു
 പീമനരിശത്താൽ വിറച്ചുകൊണ്ടു
 തോഴിമാരെ നാലും കൊന്നുടനെ
 വെട്ടിനരക്കിയങ്ങിടുന്നചോര
 ചെമ്പുകിടരത്തിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകി
 ഓവുവഴിതന്നിൽ ചെന്നുടൻതന്റെ
 പണ്ടെയുള്ളതെണ്ണം തീരുവാനായി
 ഓവുതന്നിൽ മുങ്ങിക്കുളിതുടങ്ങി
 കാരനാട്ടിലമ്മ കന്തകാരി
 പള്ളിയറതട്ടി വിളിച്ചുചൊല്ലി
 കേളുംകേളും ചെല്ലത്തോഴിമാരെ
 പള്ളിയറതട്ടിത്തുറപ്പിൻവെക്കും
 മന്തമാടിപെണ്ണേ മയക്കുമാടി?
 മായാമന്തന്തിന്റെ പിടിത്തമോടി?
 പള്ളിയറതന്നെ തുറക്കാത്തേതേ?
 പാണ്ടവരെക്കൊന്ന തളച്ചുയോടി!
 മന്തംവേണ്ടപെണ്ണേ മയക്കംവേണ്ട
 ഇട്ടത്തുവരണം തിരിയേവേണ്ട
 പുത്തനാവരണം തരുവൻമാരേ!
 കൂതനാടക്കം തരുവൻതോഴി
 കാരനാടുപാതി തരുവൻതോഴി
 കണ്ണുതേവിതൻ പല്ലക്കുതരുവൻ
 വാക്കുകേട്ടുചീവനരിയംകൊണ്ടു
 പള്ളിയറവാതൽ തുറന്നുപിമൻ
 കിണ്ണിപോലെകണ്ണങ്ങുരുട്ടിപിമൻ
 കേളുംകേളുമെന്റെ പൊന്മക്കളെ
 പെൺകുലയോപാപി ചെയ്തുമിപ്പോൾ
 എന്നെക്കൂടെക്കൊല്ല കെറാല്ലാടാവെക്കാ

ഗദ്യം

കിണ്ണിപോലെപൊണ്ണൻ കണ്ണമുർത്തി
ഇടിവെട്ടിടുംപോലെ ചുവടുംവെച്ചു
മുമ്പോട്ടോടിവെക്കമടുക്കുന്നേരം
അപ്പംമുത്തചേട്ടൻ പറഞ്ഞുവെക്കും
പെററമ്മയെയങ്ങു മുട്ടുകിയാലും
പേരമ്മയെ ചെന്നു മുട്ടുകരുതെ
ചേട്ടൻ പറഞ്ഞൊരു മൊഴിയെ കേട്ടു
വെക്കംകുഞ്ചുപിമൻ പിറകുമാറി
കൂരുന്നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചാരല്ലോ
പൂമാലയുമവർ പിറകേകൂടി
കൂരുന്നാട്ടിലെത്തി കുഞ്ചുതേവിയെ
വീണുചണങ്ങിനാരോരപേരും

ഗർഭിണിയായിരുന്ന കുന്തിദേവിക്ക് ഏഴാംമംസത്തിൽ ഗാന്ധാരി പലഹാരം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുന്നു ഇത് ഇന്നും മലയാളരാജ്യത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. വിഷം ചേർത്ത പലഹാരം ഗർഭസ്ഥനായ ബാലനെ കൊല്ലാനായിട്ടാകുന്നു കൊടുത്തതെന്നു കുന്തിദേവി കരുതുന്നു. ഇത് ആ ദേവിയുടേയോ അതല്ല മാവാരതകർത്താവിന്റെയോ ശുദ്ധഗതിയായി ഗണിക്കേണ്ടതെന്നു വായനക്കാർ തീർച്ചയാക്കട്ടെ. ഉത്തരഇൻഡ്യയിലുള്ള പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗർഭിണി കൾക്കു മുറുക്കും അടയുമാണ് “വ്യാക്രണ്ഡം” ആയി കെടുത്തു പോരുന്നതെന്നു മാവാരതം സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നു. പലഹാരത്തിന്റെ ഗുണദോഷപരിശോധനത്തിനെന്നെങ്കിലും മാവാരതക്കാരൻ സാധാരണ ഗൃഹങ്ങളിൽ എന്നപോലെ കുന്തിദേവിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലും കോഴി, പട്ടി, പൂച്ച എന്നിവയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പാണ്ഡവന്മാർ “അമ്മയ്ക്കു തിരറ്റ വെതിനും തീപ്പാൻ” പണ്ടാരങ്ങളായിട്ടാണ് പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത്. യാചകവൃത്തിതന്നെ കാലക്ഷേപമാഗ്ഗമായി പ്രയത്നലേശം കൂടാതെ നാട്ടിൽ ഭാരദ്രം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ വകക്കാർ ഇപ്പോഴും

പ്രവൃത്തി

ഞെട്ടപ്പോലെ മുൻപും മലയാളനാട്ടിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഇൻഡ്യയിൽ ഓരോ തൊഴിലിനും ഓരോ ജാതിക്കാരെത്തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാണല്ലോ ജാതിയും തൊഴിലും തമ്മിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. ആ ശാരിയുടെ ഉള്ളി ആഡ്വൻ നമ്പൂരി തൊട്ടുകയാണെങ്കിൽ ആ പരിശുദ്ധപുരുഷൻ ആകല്പം നിലനില്ക്കുന്ന ആശയം ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനു പ്രതിവിധിയായി ഉത്തരധ്രുവനും ഉത്തരനാഥനും ചേർന്ന് ശക്തനുമുദ്രം കുടിച്ചുവെക്കുന്നു. ഇതാണ് വിധി. എന്താ ചെയ്തു! നിന്ദിച്ചുള്ളതായ കൃത്യങ്ങൾക്കും ഓരോ ജാതിക്കാരെത്തന്നെ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുപോൽ! പണ്ടാരങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവയുടെ വൃത്തി ഇരക്കുകയാണെന്നു വെളിവാകുന്നതുപോലെ മറവന്മാർ എന്ന പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ അവർക്കു മോഷണത്തൊഴിൽ ഈശ്വരൻ തന്നെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ദോഷങ്ങളുടെ കാര്യവും. പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് അല്പം വ്യതിചലിച്ച് ഇത്രയും പറയേണ്ടിവന്നുവെന്നുള്ളത്.

പണ്ടാരങ്ങൾ പാണ്ഡവരാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ “ഈ മാതിരി നിങ്ങൾ പോയാലല്ലോ, മുളളുകൊണ്ടുപോലും മുറികയില്ല” എന്ന് സ്വപ്നപുത്രന്മാരുടെ വൈഭവത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു കണ്ടിറങ്ങുന്നു. ഈ വൈഭവം എന്താണെന്നു വിശദമാക്കിയില്ല. ചന്ദ്രാനന്ദത്തിലെ രാജകുമാരന്മാരെ മാധാരതക്കാരൻ ആരും തോടും കാടും മലയും കടന്നിറങ്ങി അവശരാക്കി കരുനാട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരം മുതൽ കരൂപ്പടനവരെ ജലമാഗ്നമായി സഞ്ചാരസൗകര്യം ഉണ്ടായത് മാധാരതം ഏഴുതിരയിൽ പിന്നീടാണെങ്കിലും സാധാരണ ജനങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ സുഖമായി യാത്രചെയ്യാൻ സൗകര്യമുള്ള രാജകുമാരന്മാർക്ക് ഇതിലും ഭേദമായവിധത്തിൽ കരുനാട്ടിൽ എ

ത്താമായിരുന്നു. കരുന്നാട്ടിൽ എത്തിയയുടനെ അപ്പാർക്കു ഇരിക്കാൻ തടുക്കാൻ ലഭിക്കുന്നത്. ചാതകസേരയോ തുക്കമഞ്ചയോ കൊടുക്കാത്തതിനാൽ മാവാരതക്കാരനെ കുറപ്പെടുത്തിയേ രീക്ഷിച്ചിരുന്നു. തടുക്കുകളുടെ അടിയിൽ നാരായണൻ നാട്ടിലിരുന്നു. അതു “പള്ളിപ്പിള്ളയുടെ” പേരിലാണെന്നും ഗാന്ധാരി സമാധാനം പറയുന്നുണ്ട്. അതുമൂലം നീളമുള്ള ഒരു ഇന്ദുക്കുഴലാണ് എന്ന് യോഗികളിൽ ഒരു പനച്ചിലുള്ള ഓല മുഴുവൻ വരച്ചുരളുന്ന വലിയ കാരണവന്മാർ ഇന്നും അങ്ങമിങ്ങമുണ്ട്. ഇവർ അനന്തിരവരയിരുന്ന കാലത്തു് ഓലപ്രയോഗം എത്രമാത്രം പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ അവർ കടലാസിനെ ശാപിക്കുന്നതിൽ നിന്നു തന്നെ ഒരുവിധം അനുമാനിക്കാം. ആ സ്ഥിതിക്കു മാവാരതനിമിതികൾക്കു കഥ പറയാനില്ലല്ലോ. പള്ളിപ്പിള്ളയും കരുന്നാട്ടിൽ ഒട്ടും കുറയില്ല. “തെണ്ണറൊൻപതല്ലോ തുരിയോതനത്” എന്നത്രേ മാവാരതം ചോദിക്കുന്നത്. ഒന്നു കുറച്ചിട്ടെങ്കിലും തെണ്ണറൊൻപതിനെ കണക്കിൽ ചേർത്തു വല്ലോ എന്നു സന്തോഷിക്കാം. ചില പ്രത്യേക ശാലകളിൽ നിന്നു തള്ളി അയയ്ക്കുന്ന കാപ്പിപ്പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിക്കൊള്ളണമെന്ന് സർവ്വലർ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസാലയക്കുറുപ്പ് കരുന്നാട്ടിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെ കൈയിൽ ഉത്തമപേരയ്ക്കു പകരം നാരായണൻ കൊടുത്ത നാട്ടാശാസ്ത്രവും കുറവ് പറയാനില്ല. തടുക്കിൽ ഇരുന്നതുകൊണ്ടു പാണ്ഡവന്മാർക്കു കാപ്പിയും പലഹാരവും ലഭിക്കുന്നു. സോഡയും ലമനേഡും അന്നു കരുന്നാട്ടിലോ മലയാളത്തിലോ കടന്നുകൂടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും കാപ്പി സ്ഥലം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാണ്ഡവന്മാർക്കു കൊടുത്ത എണ്ണയിൽ നാലുതുളി നിലത്തു പതിച്ചപ്പോൾ “പൂമി ചരപറ വെടിച്ചു കീറുകയും ആകാശത്തു തെരിച്ചപ്പോൾ” “ചടപട” ഇടിവെ

ടുകയും ഉണ്ടായിപ്പോൽ. നാലുതട്ടി എണ്ണകൊണ്ടു ഭൂകമ്പവും ഇടിയും മിന്നലും മറ്റും വരുത്താൻ തക്ക ശക്തിയുള്ള എന്തു സാധനമാണ് അതിൽ ചേർത്തിരുന്നതെന്നറിയാൻ ചിലർക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടാകാം. പക്ഷേ സൂത്രശാലിനിയാലു ഗാന്ധാരി അതു മാവാരതക്കാരൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ലെന്ന് വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടാനെ നമുക്കു തൽക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഗാന്ധാരിയുടെ ഗ്രന്ഥലോചനയേക്കുറിച്ചു ഭീമനെ അറിയിക്കുന്നതു കണ്ണന്റെ ഭാഗ്യയാണെന്നു കാണുന്നു. കണ്ണനെ മാവാരതത്തിൽ കാണുന്നേയില്ലെങ്കിലും ആ വിദ്വാന്റെ ഭാഗ്യം അവിടെ കടന്നുത്തിയതു് ആ ഗ്രന്ഥലോചനയെ വെളിപ്പെടുത്താൻ വേറാരു ആ രാജധാനിയിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഭീമന്റെ ശയനസ്ഥലത്തു കടന്നുചെന്ന വാരവധൂടി അവളുടെ ആഗമനത്തിനു് അടിസ്ഥാനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ഒരു നാട്ടാചാരത്തെയാണ്. പാണ്ഡവരെ അറുത്തുകൊല്ലാൻ കത്തികളും അടിച്ചുകൊല്ലാൻ ഉലക്കകളും കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടതു് സ്രീകളാ പിരന്നവെന്നു കാണുന്നു. അബലകളെത്തന്നെ ഈ വേഷങ്ങളെല്ലാം കെട്ടിവിടാൻ മാവാരതക്കാരൻ ഓർത്തതു് തന്റെ വസ്ത്രക്കാരായ പുരുഷന്മാരെ അപകടക്കാരും അധാർമികന്മാരും ആക്കരുതെന്നഭ്യേശിച്ചൊ, പെൺമലയാളം എന്നു വിദേശീയരുടെ റിമാർക്കിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള മലയാളഭൂവിലാണ് മാവാരതം അവതരിപ്പിച്ചതെന്നു പരോക്ഷമായി കാണിക്കാനോ അല്ലയോ?

വിരുത്തുണ്ണക (വിരുണുണ്ണക) എന്നതിനു തെക്കേ തിരുവിതാംകോട്ടിൽ മലയാളത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കാരും പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നാണ് അറിവു്. ചാർച്ചക്കാരും ചേർച്ചക്കാരും തമ്മിൽ കൂടക്കൂടെ കാണിച്ചുപോരാറുള്ള പ്രാമ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് വിരുണുണ്ണകയാണത്രേ. തെക്കേത്തിരുവിതാംകോട്ടു നിവാസികളിൽ ചില വസ്ത്രക്കരുടെ സാമൂഹികാചാരങ്ങളിൽ തന്നെയും

ഈ കൃത്യം ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ജാതിക്കാരടെയിടയിൽ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത ആടിമാസത്തിൽ “വിരുത്തുണ്ണി ക” അത്യാവശ്യം തന്നെ. ഇത്രമുഖ്യമായ ഒരു കാര്യമാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രാരംഭമായി മാവാരതകർത്താവ് ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാവാരതകഥകളിൽ ആദ്യത്തേതു “വിരുത്തുണ്ണി” തന്നെയാണുള്ളതിലേയ്ക്ക് ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. അങ്ങനെയും ചിന്തിച്ചിരിക്കുകയെന്ന പാട്ടുകളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് യഥാക്രമം ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. “വിരുത്തുണ്ണി” എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭം ഈ വിധമാകുന്നു.

കരുണാട്ടിലമ്മ കാന്തകാരി,
കരുണാട്ടിലമ്മ കുഞ്ചുതേവി
കുഞ്ചുതേവിപെറ്റ മക്കളെച്ചൊല്ലാം
അഞ്ചുമുടിവച്ച പാണ്ടവന്മാരു്
കാന്തകാരിപെറ്റ മക്കളെച്ചൊല്ലാം
തൊണ്ണരൊറാൻപതല്ലോ തുറിയോതനാൽ.

ഇവയും മറ്റു കഥകളുടെ പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളും നോക്കുന്നതായാൽ മാവാരതത്തിൽ “വിരുത്തുണ്ണി” എന്ന ഭാഗത്തിനു കല്പിക്കാനുള്ള സ്ഥാനം വിശദീകരിക്കും.

മാവാരതകർത്താവു ഗണപതിയുടെ തുമ്പിക്കൈയേയോ സരസ്വതിയുടെ വീണക്കമ്പിയേയോ തുരുനാഥന്റെ കുപ്പായത്തേയോ ഉറപ്പിക്കുന്നില്ല. വിഷ്ണുവിന്റെ പാപ്പാസോ, ശിവന്റെ നോട്ടുബുക്കോ, ബ്രഹ്മാവിന്റെ സോപ്പുപെട്ടിയോ, മാവാരതം നിർമ്മിക്കുന്ന സമയത്തു് അയാളുടെ മനസ്സിൽ കടന്നു കൂടുന്നതായി ലക്ഷ്യമില്ല. “വിജയനുടെ വലംകൈയിനെ” എങ്കിലും അയാൾക്കു് ഒന്നു തൊഴുതു കളയാമായിരുന്നു. അതും ആ വിഭാഗം ചെയ്യുന്നില്ല. പഴയ മാമുലോ, പുതിയ പരിഷ്കാരമോ അനുസരിച്ച് സ്തുതിരൂപമായി യാതൊന്നും തന്നെ

മുൻപ്

എഴുതുന്നില്ല. മാവാരത കഥകൾ നടന്ന കരുനാട്ടിലേയോ കരുനാട്ടിലേയോ ഒരു വിവരവും ആദിയിൽ കാണിക്കുന്നില്ല. “കാന്താരി” (ഗാന്ധാരി)യുടേയും “കുഞ്ചുതേവി” (കുന്തിദേവി)യുടേയും പുത്രന്മാർ ജനിക്കുമ്പോൾ കരുനാട്ടിലേയും കരുനാട്ടിലേയും അവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു എന്നറിയാം ഗ്രഹിക്കുന്നവരെ അത്യാഗ്രഹികളായിട്ടാണ് മാവാരതക്കാർ ഗണിക്കുന്നത്. മഹാഭാരതത്തിൽ പന്ത്രണ്ടാംശതതിലെ ചില പ്രധാനരായാളുകളുടെ കഥകൾ പറഞ്ഞതിനുമേൽ പാണ്ഡവോല്പത്തി, വിദ്യാഭ്യാസം, വാരണാസിവാസം, ദേവനദീതീരം, പാണ്ഡവീസ്വയംഭരം, സുഭദ്രാഹരണം, പാണ്ഡവദാഹം, ദിഗ്ജയം, രാജസൂയം, ദേവനം, വനപ്രസ്ഥാനം, അജ്ഞാതവാസം, കൃഷ്ണദൗത്യം, യുദ്ധം, ഇങ്ങനെ പാണ്ഡവരെ സംബന്ധിച്ച പ്രധാനസംഗതികൾ വിവരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മാവാരതക്കാർ “കുഞ്ചുതേവി ചെറുക്കളെ” ആദ്യമായി “കാന്താരി അമ്മതമ്പുരാന്റെ” പാപ്പിടത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഉണ്ണുകഴിപ്പിക്കാൻ വട്ടംകൂട്ടിയതുപോലെതന്നെയാകുന്നു അനന്തരസംഭവങ്ങളുടെ ഗൗരവലാലവങ്ങളെ കാണുന്നതും, അവയെ തരംതിരിച്ച് ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർത്തുവെച്ചു മുറക്കി മിനുസപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും. “വിരുന്നൂടെ” കഥയുടെ സംക്ഷേപം ഈവിധമാണ്.

കരുനാടെന്നും കരുനാടെന്നും രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ. കരുനാട്ടിലെറാണി കാന്താരി. കരുനാട്ടിലെ റാണി കുഞ്ചുദേവി. കുഞ്ചുതേവിക്ക് അഞ്ചുമക്കൾ. അവർ പാണ്ഡവന്മാർ. കാന്താരിക്കുതൊണ്ണൂറൊൻപതു പുത്രന്മാർ. അവർ “തുരിയോതനൻ” കാന്താരിക്കു കുഞ്ചുതേവിയുടെ മക്കളെ കാണാൻ ആഗ്രഹം ജനിക്കുന്നു. ഈ വിവരം കരുനാട്ടിലറിയിക്കാൻ ഒരു ഭൂതനെ അയയ്ക്കുന്നു. ഭൂതൻ കരുനാട്ടിലെത്തി “കുഞ്ചുപീമന്റെ” പക്കൽ

നീട്ടുകൊടുക്കുന്നു. കുഞ്ചുപീമൻ ഭൂതനെ യാത്രയാക്കുന്നു. അന്നന്തരം കരുനാട്ടിൽ പോകാൻ അമ്മയോട് അനുമതി ചോദിക്കുന്നു. അമ്മ വിരോധം പറയുകയും ആ രാത്രി ഗർഭിണിയായിരുന്ന കാലത്തു് കാന്താരി കാണിച്ചു കട്ടക്കെങ്കളെ വിവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുഞ്ചുപീമൻ അമ്മയുടെ സമ്മതം ഒരുവിധം വാങ്ങിട്ട് ചേട്ടമ്മാരേയുംകൊണ്ടു കരുനാട്ടിലേയ്ക്കു തിരികുന്നു. പിറോട്ടിമ്പസം ഈ കമാരന്മാർ വേഷപ്രച്ഛന്നന്മാരായി മാതാവിന്റെ മുൻപാകെ വന്നു ആഹാരം അർപ്പിക്കുന്നു. പുത്രന്മാരെ പിരിഞ്ഞു വൃന്ദനാക്രാന്തയായ ആ രാജ്ഞി ആദ്യം ആ അർപ്പനയെ ബ്രദരിക്കുന്നില്ല. അന്നന്തരം ആഹാരം കൊടുക്കുന്നു. “പീമൻ” ഉണ്ണു നാതുകണ്ടു് വസ്തുതജ്ഞിഞ്ഞു്, ആ നന്ദിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു് അനുജനെ നരകുന്നു. തിരിയെ വരുന്നതുവരെ ചില കാഴ്ചക്കളിൽ തനിക്കു പ്രത്യേകാവകാശം വേണമെന്നു കുഞ്ചുപീമൻ ചേട്ടന്മാരെ അറിയിച്ചിട്ടു യാത്രതുടരുന്നു. പാണ്ടവരെ അപായപ്പെടുത്താൻ കാന്താരി വഴിയിൽ തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന സൂത്രങ്ങളിൽ ഒരോന്നു കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. ആദ്യം ലഹരിസാധനങ്ങൾ കൊടുത്തു മയക്കിനിറുത്തിയിരുന്ന ഒരു മദലാനയെ കാണുന്നു. അതിനെ വഴിയിൽ നിന്നു മാറ്റാൻ കുഞ്ചുപീമൻ ആനക്കാരനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. അവൻ അനുസരിക്കുന്നില്ല. പീമനാകട്ടെ ശ്രമകൊണ്ടു് ആനയെ കോരിയെടുത്തു കളയുന്നു. ആന ചത്തുപോകയും പാണ്ടവന്മാർ യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വഴിയമ്പലം, വഴിക്കിണി, ഉഴുപ്പുര എന്നിവ കാണുന്നു. പീമന്റെ ഗദാസ്पर्ശത്താൽ അവലം തകരുന്നു. പിന്നീടു പീമൻ പാലത്തിൽ കയറുകയും അതു് ചുരുട്ടുപറിഞ്ഞു ആറ്റിൽ വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. പീമൻ ആ പാലത്തെ കാന്താരിയുടെ കൊട്ടാരവാതുക്കളെയ്ക്കുറിയുകയും അതുചെന്നു വീണതു് പാമന്റെ ആഗമനലക്ഷ്യമായി കാന്താരി കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്ന

ന്നതും കരുനാട്ടിലെ അതിഥികൾ അവിടെ എത്തുന്നു. അവർക്കു് ഇരിക്കാൻ കൊടുത്ത തട്ടുകെട്ടിലൂടെ അവരുടെ കീഴിൽ പറ്റിച്ചിരുന്ന ചതിപ്രജാഗണങ്ങളെ പീമൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കാന്താരി ഭർത്താവായ സമാധാനം പറയുന്നു. പിന്നീട് പാണ്ടവർക്കു കാപ്പിയും പലഹാരവും കൊടുക്കുകയും വിഷം ചേർത്തിരുന്ന ആ സാധനങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞു് പീമൻ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം അവരെ അഭ്യംഗസ്ഥനാക്കി കാന്താരി കണ്ടെത്തുന്നു. എണ്ണയും പരിശോധിച്ചു കളഞ്ഞിട്ടു് അവർ കളിക്കാൻ പോകുന്നു. കളക്കുമ്പോൾ ചില സ്ത്രീകൾ ഉലക്കകളും ഓരോരുത്തരുടെയും പീമൻ കാരണം ചോദിക്കുന്നു. കളത്തിലുള്ള പാണ്ടവർക്കു അടിച്ചു കൊല്ലാനാണെന്നു അവർ മറുപടി പറയുന്നു. പാണ്ടവന്മാർ മുങ്ങാതെ കളിച്ചുപോരുന്നു. പിന്നീടു് അവർ ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നു. ആഹാരസാധനങ്ങളിൽ വിഷം കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് ഉണ്ണാതെണ്ണീറു് പലഹാരങ്ങൾ തിന്നശേഷം വെറിലായും പാക്കും ചേർത്ത് ഒന്നു മുറിക്കുന്നു. അനന്തരം പീമനെ ഒരു മുറിയിലും ചേട്ടന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരെയും ഓരോ മുറികളിലുമായി നിദ്രയ്ക്കയയ്ക്കുന്നു. അവരെ കൊല്ലാൻ ചില ഒരുക്കങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നതായി കണ്ണന്റെ ഭർത്താവ് പീമനോടു പറയുന്നു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞയുടനെ പീമന്റെ പട്ടാളത്തലവന്റെ വാതുക്കൽ ഒരു സ്ത്രീ വന്നു വിളിക്കുന്നു. ആരു വിളിക്കുന്നുവെന്നു പീമൻ ചോദിച്ചതിന്നു സമാധാനമായി പൂമാലയെന്നു പേരുള്ള തോഴിയാണെന്നും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കൂട്ടിനായി വന്നിരിക്കയാണെന്നും പറയുന്നു. തദനന്തരം അവർ തമ്മിൽ ചിലവാഗ്വാദങ്ങളുണ്ടാകയും അവരുടെ തലമുടിയുടെ ഇടയിൽ ഒളിച്ചു വെച്ചിരുന്ന “ആളുക്കും നല്ലവർക്കുണ്ടാകട്ടെ” മറുപടി കൊടുപ്പിക്കുകയും പീമൻ അവളെ കൽത്തുണിയിൽ ബന്ധിച്ചശേഷം ചേട്ടന്മാരുടെ മുറികളിൽ പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ

അവരെ നിഗ്രഹിക്കാൻ ചില സൂരികൾ ഒരുങ്ങുന്നതുകണ്ട് അ
വരുമായി ചില സംഭാഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. അമ്മാനയ
ട്ടം മുതലായ ചില നേരപ്പോക്കുകൾ അവിടെ നടക്കുകയും
ഒടുവിൽ പീമൻ ആ സൂരികളെ വധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓവിൽ
കൂടി വന്ന രക്തധാര കണ്ടിട്ട് പാണ്ഡവന്മാർ കൊല്ലപ്പെ
ട്ടവനാ കാന്താരി കരുതി ആ ശോണിതവാഹിനിയിൽ മുഴ
ുകി ആത്മപുഷ്പമുറക്കുന്നു. നേരം പുലർന്നിട്ടും വാതൽ തുറക്കു
ഞ്ഞതിനാൽ പാണ്ഡവരെക്കൊല്ലാൻ നിയോഗിതകളായ വാ
വിലാസിനികളെ കാന്താരി വിളിക്കുകയും അവർ കൊടു
ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്മാനങ്ങളുടെ വിവരം പ്ര
സിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുഞ്ചുപീമൻ ഈ ഘോഷങ്ങൾ
കേട്ടു വാരിൽ തുറക്കുന്നു. കാന്താരി ആശാഭോഗത്തോടും ഭയ
സംഭ്രമങ്ങളോടുംകൂടി കുഞ്ചുപീമന്റെ ദുഷ്ടകൃത്യത്തെ നിന്ദിക്കു
ന്നു. കോപാധനായ പീമൻ മുൻപോട്ടുടക്കുന്നു. മുത്തമേ
ട്ടൻ തടുക്കുന്നു. പീമൻ പിന്മാറി ചേട്ടന്മാരേയും പൂമാലയേ
യുംകൊണ്ട് കുരുനാട്ടിലെത്തി കുഞ്ചുതേവിയെ വണങ്ങുന്നു.

നാഗകന്നിയെ മാലയിട്ടെട.

നാഗപുരം വാഴും നാഗകന്നി
അവളും ചിറയാളായിരിക്കുന്നല്ലോ
... ..
ഞാനുമൊരുകന്നി പുറന്നുകൊണ്ട്
നാഗപുരംനാട്ടു മുടിഞ്ഞേപോയി
എന്റെതരത്തിലെ തോഴിമാരെല്ലാം
മാതംതോറുമാടിക്കളിപ്പോരുണ്ട്
ഒന്നുംരണ്ടും ബാലരെപ്പൊറുത്തുപോരുണ്ട്
എനിക്ക് ഒരു മാല വിതിയുമില്ല
എനിക്ക് ഒരു മാല മതിയുമില്ല
എന്റെതലയിലെയെഴുത്താണല്ലോ
... ..

പുനർ

വെള്ളിയാഴ്ച വെള്ളിവെളുത്തു കുമ്പസാരം
മുല്ലത്തടമൊന്നങ്ങു കുന്നി
ചെല്ലച്ചെറുനാഴിയഴകാൽ വച്ചു
ചെങ്കുരുവയൊന്നു വച്ചു കുന്നി
കണ്ണിവെറുവച്ചങ്ങു വച്ചു
അല്ലിമുല്ലനട്ടു ചെമ്പകം നട്ടു
വാടാതുളസിനട്ടു തെച്ചിയും നട്ടു
അല്ലിമുല്ലതൊട്ടു സത്യവും ചെയ്തു
ആതിച്ചനെ നോക്കി സത്യവും ചെയ്തു
എനിക്കൊരു മാല വിതിവരുമ്പോൾ
അല്ലിമുല്ലപൂത്തു ചിതറീടേണം
നാഗപുരത്തേയ്ക്കു പോയുടൻ കുന്നി
ആറുനാളുനീരു കോരിയാൾ കുന്നി
ഏഴാംനാളിൽ നീരു കോരുവാനായി
ചെപ്പുകുടപ്പാനയെടുത്തുകൊണ്ടു
ചെമ്പുകയ്പാളയെടുത്തുകൊണ്ടു
വെട്ടാവെളിക്കോടിയെറങ്ങിയപ്പം
അല്ലിമുല്ലപൂത്തു മണവും വീശി
മുല്ലത്തടത്തിലോ ചെന്നുടൻ കുന്നി
മുല്ലത്തെ പിടിച്ചു കരഞ്ഞുകുന്നി
നേരുമില്ലയൊമല്ലേ നെറിയുമില്ലേ
നേരുമില്ലയൊമല്ലേ നീതിയുമില്ലേ
എൻറതരത്തിലെ തോഴിമാരെല്ലാം
കയ്യാലകൾനിളെ നടക്കുന്നല്ലോ

...

...

...

നാഗപുരത്തോടീവന്നുടൻ കുന്നി
പൊന്നിൻമണിക്കൂടു തുറന്നു വിട്ടു
ചെല്ലക്കിളിതന്നെപ്പറത്തികുന്നി
വാണാലുണ്ണിയെന്ന കിളി പറഞ്ഞു
വളത്തിയ കൈകൊണ്ടെന്ന അടിച്ചോരോ
നീലക്കുരിവണ്ടും കരഞ്ഞീതപ്പോൾ

തേക്കവയംനിക്കും തേച്ചുളിതന്നിൽ
 പറ്റിയിരുന്ന്വർ കരയുന്നല്ലോ
 കാര്യം കനിയും തിന്നറിവുമില്ല
 കൂട്ടത്തിലോത്താനം കൂടിയാലല്ലോ
 കൂട്ടുകിളി കൊത്തിക്കൊല്ലുകേയൊളള
 ഏതുവഴിയിനിപ്പോയിടാമയ്യോ
 പൂമ'ചുറ്റിത്താനം പറന്നാലല്ലോ
 മാനുഷൻ തല്ലിക്കൊല്ലുകേയളള
 ആകായത്തു നോക്കിപ്പറന്നാലല്ലോ
 ആതിച്ചൻ കതിർതട്ടിയെരിഞ്ഞുപോയ
 അവിടെനിന്നു പക്ഷി പറന്നുടനെ
 വാടാതെളംകയിലെളപ്പിരുന്നു
 അവിടെനിന്നു തട്ടിപ്പറന്നുടനെ
 വട്ടയരയംലിലെളപ്പിരുന്നു
 അവിടെനിന്നു തട്ടിപ്പറന്നുടനെ
 ഏഴാംകടലിന്റെറയരക്കടൽതന്നിൽ
 ചെന്നാമരതന്നിലെളപ്പിരുന്നു
 ചെല്ലച്ചെറുകിളി നോക്കിയനേരം
 പാരാറ ബിയൊന്നു വരിണകണ്ടു
 വഞ്ചിപിടി ചൂടൻനിറത്ത വെക്കം
 കേളിംകേളിമെന്റെറ വണ്ടനത്തൊ
 വഞ്ചിക്കകത്തൊതു പുതുമയൊണ്ടു

... ..

നീലക്കുറിവണ്ടു കൊമറിവണ്ടു
 വഞ്ചിതൂണുള്ളിൽ വിടവുണ്ടാക്കി
 വാണാലുണ്ണിയെന്ന കിളിമകളു്
 വഞ്ചിക്കകത്തങ്ങു കടന്നുനോക്കി

... ..

പാരാപിണമൊന്നു കിടപ്പതൊണ്ടു്
 വെങ്കലം കൊണ്ടു തണ്ടും കെതയുമെണ്ടു്
 തങ്കനിറം വാളുമുറയുമൊണ്ടു്

പുനർ

തേങ്ങാമുറി രണ്ടങ്ങിരിപ്പതൊണ്ടു
വാടാവിളക്കൊന്നങ്ങെരിയുന്നൊണ്ടു
പൊന്നും നറക്കൊന്നു തുങ്ങിടുന്നൊണ്ടു

... ..
പൊന്നും നറക്കോല കടിച്ചുറത്തു
ചിറകുതന്നിൽവെച്ചു തരുത്തുടനെ
ഏഴാംകടലിന്റെ ഉൾക്കടലിങ്കൽ
കിളിയിൽമണ്ണുടുത്തുകൊണ്ടുടൻവന്നു
വഞ്ചിയടച്ചുടൻ കിളിപറന്നു
വട്ടയറയാലിലെളുപ്പിരുന്നു
അവിടെനിന്നു തട്ടിപ്പറന്നുടനെ
വാടാതിളംകൊമ്പിലിളുപ്പിരുന്നു
അവിടെനിന്നു തട്ടിപ്പറന്നുടനെ
തേങ്ങുളിയിൽ വന്നങ്ങെളുപ്പിരുന്നു
നാഗപുരംവാഴം നാഗകന്നി
മുറവെളിക്കോടിയിറങ്ങിയപ്പോൾ
വാണാലുണ്ണിയെന്ന കിളിയെക്കണ്ടു
ഞാൻ വളർത്തിയോരു കിളിയെപ്പോലെ

... ..
ചെല്ലുന്നേരം പക്ഷിപറന്നുവന്നു
കന്നിചലംകൈയിൽ പററിയനേരം
മുപ്പം ചിറകുമങ്ങിളക്കിയപ്പോൾ
പൊന്നുംതെരക്കോലാ തറയിൽവീണു
തെരക്കോലായെടുത്തുകന്നി
വത്താനമെല്ലാമറിഞ്ഞുകന്നി
വാണാലുണ്ണിയെന്ന കിളിമകളെ
പൊന്നുംകൂട്ടതന്നിലടച്ചുവെക്കും
പാലും പഴങ്ങളും കൊടുത്തുകന്നി
പാലും പഴമുട്ടിയിരുത്തിവെച്ചു
പൊന്നുംതെരക്കോലയെടുത്തുംകൊണ്ടു
അപ്പുന്റെയടുത്തങ്ങെചെന്നുടൻകന്നി

... ..

ഇപ്പോൾവന്നതോരു പുത്തുരു തന്നെ

എനിക്കായിട്ടുതന്നെ തരണമച്ചാ

ഇപ്പോൾവന്നതോരു പുത്തുരു തന്നെ

എനിക്കായിട്ടിട്ടിട്ടിട്ടു തരണമച്ചാ

... ..

കേളംകേളമെന്റെ നാഗകന്നി

എന്റെ ശേഷക്കാരു നാലുപേരൊണ്ടു

അവരിലൊരുത്തനെ മാലയുമിട്ടു

നാഗപുരത്തുനിയിരുന്നുകൊൾക

... ..

വേണ്ടാവേണ്ടവേണ്ടാ എന്നുതെയച്ചു

... ..

എല്ലാവരും കൂടി കടലിപ്പോയി

ആളും ആനയുമായിട്ടിച്ചെന്നിട്ടും

കല്ലുപോലെ വഞ്ചി കിടപ്പതൊണ്ടു്

... ..

കേളംകേളമെന്റെ പൊന്മകളെ

വഞ്ചിപിടിക്കുവാണെന്നിടമോളെ

പൊത്തുവരത്തില്ലാ നമുക്കുതോളെ

... ..

നാഗപുരംവാഴും നാഗകന്നി

എനിക്കായിട്ടുവന്ന ഉരുവാണെങ്കിൽ

പഞ്ഞിപറക്കുംപോൽ വരണമല്ലോ

... ..

കന്നിമന്തിരങ്ങൾ ചൊല്ലിയുംകൊണ്ടു്

കന്നിപ്പഴക്കായൊന്നൊഴുക്കിവിട്ടു

വെക്കുംവഞ്ചിവന്നു കരയ്ക്കുടുത്തു

വഞ്ചിതുറന്നങ്ങു നോക്കിയപ്പം

പാരാപിണമൊന്നു കിടപ്പതുണ്ടു്

വെങ്കലംകൊണ്ടു തണ്ടും കെതയുമൊണ്ടു്

തങ്കനിറം വാളുമുറയുമൊണ്ടു്

തേങ്ങാമുറി രണ്ടങ്ങിപ്പുരിതൊണ്ടു്

വാടാവിളക്കെന്നങ്ങരിയെന്നാണ്ടു്

...
വെക്കും കാര്യങ്ങളരിഞ്ഞു കന്നി

... വിഷമിറക്കി

പെരുവിരലിൽകെട്ടി നിറുത്തിയല്ലോ
ആയിരന്നാഴി തെന്നയരി

...
വെള്ളത്താകുമൊക്കെ യടക്കിയല്ലോ
താകംതീരക്കഞ്ഞി തരുവാനായി
ഇല്ലാതെന്നിനായി തോറിയെന്നെ

...
എന്നെ മാലയിട്ടിങ്ങിരിക്കുമ്പോഴു്
താകംതീരക്കഞ്ഞി തരുന്നുണ്ടല്ലോ

...
നാഗപുരത്തവർ വാണിരിക്കുമ്പോൾ
കന്നിക്കൊരു കഞ്ഞു പിറന്നു പിന്നെ

...
കാലം കരയട്ടെ കഴിഞ്ഞുപിന്നെ
ആററിൻകരയ്ക്കുലങ്ങിരിക്കുമ്പോഴു്
പല്ലതേച്ചുകൊണ്ടങ്ങിരിക്കുമ്പോഴു്

...
കേളം കേളമെന്റെ പൊൻകണവാ
ചന്ദനവുമല്ല കുംകമവുമായു്
വെട്ടു മണമിതാ വരുന്നുണ്ടല്ലോ
അപ്പോൾ കയ്യുപിമനം പിടച്ചെണിച്ചു
എന്റെ കൊട്ടാരങ്ങളാണതു കേട്ടോ
എന്റെ അമ്മയേയും ചേട്ടമ്മാരേയും
കണ്ണിച്ചീവനത്തോടെ കാണണമെങ്കിൽ
ഇപ്പംതന്നെത്താനും പോകണമല്ലോ
പോകാനായിപ്പിമൻ തുടങ്ങുമ്പോഴു്
പോകാൻപാടില്ലെന്നു തടുത്തുകന്നി
ന്നെ മറത്തു നി പോകയാണെങ്കിൽ

ഞാനോ വെഴുംകേറ്റി മരിപ്പിച്ചിട്ടും
 വെഴുമെവിടെയെന്നു പീമനുംകേട്ടു
 പെരുവീരലിലെന്നു കന്നിയും ചൊല്ലി
 വെക്കുംകെതകൊണ്ടെന്നിടിച്ചു പീമൻ
 പെരുവീരലിനെ തല്ലിക്കളഞ്ഞു പീമൻ
 പേകോനായിപ്പീമൻ തുടങ്ങുമ്പോഴ്
 മോനെവിട്ടു കന്നി തടുത്തുവല്ലോ
 കേളും കേളുമെന്റെയച്ഛനാരെ
 ഞാനുംകൂടിയിന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ
 അല്ലെങ്കിൽ ചൂണപാതി തരികവേണം
 അപ്പം കുഞ്ചുപീമൻ മകനായിട്ട്
 മൂന്നരയാനതന്റെ വെലംകൊടുത്തു
 കുഞ്ചുപീമനെ യാതതിരയായ്
 അഞ്ചുതലയുള്ള നാഗവുമൊന്നു
 കുഞ്ചുപീമന്റെ വഴിമുടക്കുൻ
 വന്നു വഴിതന്നിൽ കിടന്നു പാടെ
 അങ്ങോട്ടെന്നിക്കൊന്നു പോകണമെന്ന്
 അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു പോകവേണമെങ്കിൽ
 തലയററമാസ്തിമാ പോയിക്കൊൾക
 തലയററമാസ്തിമൻ നടന്നെന്നിട്ടും
 ഒട്ടങ്ങാതെയായ്കണ്ടു മടുങ്ങിപീമൻ

 വാലററമായ്നോക്കി പോയിക്കൊൾക

 കെതകൊണ്ടെടുത്തെന്നെക്കളകു പീമം
 കുഞ്ചുപീമൻ കോപം കൊണ്ടുവെക്കും
 കെതകൊണ്ടെടുത്തിട്ടു മനങ്ങിയില്ല
 നീയാരെന്ന് ചോദിച്ചുടനെ പീമൻ
 നീയാരെന്ന് ചോദിച്ചുടനെന്നാകും
 അഞ്ചുമുടിവച്ചു പാണ്ഡവന്മാരിൽ
 അഞ്ചിലിളയവനും കുഞ്ചുപീമൻ

... ..

നിന്റെയച്ഛനെക്കുറിച്ചു കരുതിക്കൊൾക
 അപ്പോൾ വരുംചോദിച്ചുടനേ പിമൻ
 ഏഴാറയൊ നല്ല വെലംകൊടുത്തു
 കോരിയെടുത്തുങ്ങാട്ടെറിഞ്ഞു പിമൻ
 കുരുനാടുമോനോക്കി നടന്നുവെക്കും
 ഇരുന്നൂറ്റിന്റെനല്ല പാഴ്കരയ്ക്കു്
 നിൽക്കും പനച്ചുറി പുഴതെടുത്തു
 വെള്ളത്തിലോമുക്കിയെടുത്തുംകൊണ്ടു
 തിരക്കനോക്കിയങ്ങു നടക്കുമ്പോഴു്

... ..
 കേളും കേളുമെന്റെ മണിമാതാവേ
 പിമൻ ചുവടോൾ കേൾക്കുന്നൊന്ദു്
 അപ്പോൾപ്പറന്നു മണിമാതാവു്
 കേട്ടാലുമോ എന്റെ പൊന്മക്കളെ
 അയ്യോ വിഴമുണ്ടുമാർച്ചുറിമൻ
 ഇന്നിവരുമോ എന്റെ പൊന്മക്കളെ
 വിഴമടച്ചുവച്ചു ചിന്തൊഴലു്
 വായിച്ചു മരിച്ചോരക്കഞ്ചുപിമൻ
 ഇന്നിവരുമോ എന്റെ പൊന്മക്കളെ
 മരിച്ചു വഞ്ചിയിൽവെച്ചു കടലുതന്നിൽ
 ഒഴുകിയൊരു തരക്കഞ്ചു പിമൻ
 ഇന്നിവരാനൊ പോണുപൊന്മക്കളെ

... ..
 തലമുടിയുംവിരിച്ചു കയ്യുതേവി
 മക്കളെമുടിയിട്ടങ്ങിരിക്കുന്നേരം
 വന്നുവീഴുന്ന തിയിൻപൊരികളെല്ലാം
 പുക്കളായ് തൊഴിപ്പന്ന പൂമയിങ്കൽ
 അപ്പോൾ തീയടിച്ചു കടുത്തുപിമൻ
 മാതാപിതനെച്ചെന്നു പാഴുമാനിൻ
 ചേട്ടമ്മാരെക്കണ്ടു വന്നങ്ങിനിന്നു
 കാടാവനത്തിനുള്ളിലക്കിയവരെ

നനകിഴങ്ങും നല്ല കിഴങ്ങുംതിന്ന
അവിടെക്കുഞ്ചുതേവിയും മക്കളും പാത്തു.

കാത്താരിഅമ്മതമ്പുരാൻ “ആലത്യക്കേട്ടു കടുത്താണെ
ന്നും” മറും വിവരിച്ചിരുന്ന തിരുവെഴുത്തു വായിച്ചിട്ട് ആ
അമ്മതമ്പുരാനെ “കണ്ണിച്ചിറന്നത്തോടെ” കാണാൻ പുറ
പ്പെട്ട കുഞ്ചുപീമനും ചേട്ടനാരും തിരിയെ കരുനാട്ടിലെത്തുന്നു.
പൂമാലയും അവരുടെ പിറകേ കൂട്ടുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ അനേ
കദിവസം കഴിയുന്നു. ഹതാശയായ കാത്താരിഅമ്മ തമ്പുരാൻ
ഇതിനിടയിൽ എന്തെല്ലാം കാട്ടിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നു രൂപ
മില്ല. കരുനാട്ടിലെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരു വിവരവുമില്ല.
“ഉവ്ശിതളിപ്പതിനടിപ്പതിനരണ്ടു” ഇത്യാദി നിയോഗങ്ങൾ
കൊണ്ട് വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ—അല്ല—കൊട്ടാരകാര്യങ്ങൾ സുമാറാ
ക്കിയ രാവണനെപ്പോലെ കുഞ്ചുപീമൻപൂമാലയെ വല്ലചില്ലറ
ജോലികൾക്കായി ചുമതലപ്പെടുത്തിയോ അതല്ല “അഞ്ചുപേ
രുത്തങ്ങൾ പോയാലല്ലോ, ആറുപേരുത്തങ്ങൾ വരുമേയ്ക്കേമേ”
എന്ന ശപഥത്തെ നിറവേറിയതിന്റെ ശേഷം ആ വാ
വിലാസിനിയെ തിരിയെ കരുനാട്ടിലേക്കയച്ചോ, അതുമല്ല
കാത്താരിഅമ്മതമ്പുരാന്റെ അടുക്കളയിലോ മറ്റോ വാളൻറി
യരായിരുന്നു പാചകവൃത്തി പരിചയിപ്പിച്ചയച്ച അവളെ കു
ഞ്ചുതേവിയുടെ അടുക്കളയിലേയ്ക്കുതന്നെ പ്രമോഷൻ ചെയ്തു നി
യമിച്ചോ എന്നുള്ള വിവരങ്ങളറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ
പാഴ്കർ കണിയാന്റെ പടിപ്പരയിലേയ്ക്കുതന്നെ പോകേണ്ടി
യിരിക്കുന്നു. “എനിക്കകാത്തനില്ല രാമ!നീയിനിക്കകാത്തനാ
യ്ഭവിക്കവേണമംഗജാതുരയ്ക്കുസുന്ദരാനന” ഇത്യാദി ശ്രീരാമ
നോടു കടന്നുകേറി കഥപറഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ശുദ്ധ്വണ്ണമയെപ്പോ
ലെ വല്ല പൊടിക്കൈകളും കാണിക്കാൻ പൂമാല സന്നദ്ധയാ
യോ എന്നും അറിയുന്നില്ല. ഏതൊക്കെയാലും പാണ്ഡവ
രുടെ “ചെമ്പാതം മുടിപ്പാൻ” കാത്താരിഅമ്മതമ്പുരാൻ ഏ

പ്പെട്ടത്തിയ പാർലമെൻറ് ഉദ്യോഗമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നില്ല. പല കാര്യങ്ങൾ അവിടെ കടന്നു വീഴുകയും അവ പല രൂപാന്തരങ്ങളോടുകൂടി വെളിയിലിറങ്ങി കരുനാട്ടിലെത്തി ക്ഷത്രിയപീമന്റെ നേരെ കയറുകയും ചെയ്യുന്നു. അവകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന അപകടങ്ങളെ ക്ഷത്രിയപീമന്റെ സാമത്വവും ഭജനം ചെയ്യുന്നു. ക്ഷത്രിയപീമനെ കുടക്കൻ കാന്താരിയ്ക്കു അഭയം വലകൾ പൊട്ടുന്നു. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ആ അമ്മതമ്പുരാൻ അലംഭാവമില്ല. പണ്ടു രാജന്യസ്രീപുരാമാർ അവരുടെ അഹിതപക്ഷക്കാരെ ധ്വംസിക്കാൻ വല്ല യന്ത്രങ്ങളോ തന്ത്രങ്ങളോ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നും അവരുടെ രഹസ്യം അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ തന്നെയും ആ പക്ഷക്കാർ അറയ്ക്കുവാനായി ജീവനെ നശിപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധരാവുക പതിവായിരുന്നുപോൽ. ഈ പതിവിനെ അനുഭവിക്കുന്നത് അപമാനകരമായും കരുതിയിരുന്നുവത്രെ. ഈ എപ്പോഴും കാന്താരി അമ്മതമ്പുരാൻ മറന്നുകൂടാത്തല്ല. കരുനാട്ടിലെ കാര്യക്കാരായ കാന്താരിയുടെ ശില്പലാപാത്രത്തിന്റെ പാലമായി ഒരു ഓടക്കുഴൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കുഴലിനുള്ളിൽ ഒരു സുപ്പത്തിനെ അടച്ചു കുറുത്തു കരുനാട്ടിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നു. ഓടക്കുഴൽ കണ്ട മാത്രയിൽ ക്ഷത്രിയപീമയും മക്കളും അതിന്റെ രഹസ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽതന്നെയോ? കുഴൽ തിരിച്ചയയ്ക്കാമോ? ഇവർ ഉൽകൃഷ്ടരാജവംശത്തിലുള്ളവരല്ലേ? അതിനെ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കാമോ? മാനക്കുറവുമുണ്ടോ? രാജധർമ്മഭംഗത്തിൽ ഭേദം ജീവനാശം തന്നെയെന്നു ക്ഷത്രിയപീമയും കുഞ്ഞുങ്ങളും കരുതി. ക്ഷത്രിയപീമന്റെ ജീവിതദശയുടെ അന്ത്യഘട്ടം ആസന്നമായതിനെയോർത്തുകരുനാട്ടു മുഴുവൻ മുറവിളിയായി. ക്ഷത്രിയപീമൻ മാറത്തടിച്ചും തൊഴിച്ചും കണ്ണീരുപൊഴിച്ചും വാവിട്ടലച്ചും നിലത്തുപരിച്ചും ഉരുണ്ടും പേറണിഞ്ഞും മോഹാലസ്യപ്പെട്ടും ഒന്നരണ്ടുനാൾ കഴിച്ചു. ഫലമെന്തു്? ക്ഷത്രിയപീമൻ ഓടക്കുഴലുതാൻ

തയ്യാറായി. കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചാലുള്ള ക്രിയകൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം കർമ്മണനയൊരുക്കി. നാടുമഴുവൻ രോദനപ്രതിലാപനികൊണ്ടു മുഴങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ആ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ ഓടക്കഴലുതി. ഹാ! കഷ്ടം! ആ മാത്രയിൽത്തന്നെ കഴലിനുള്ളിൽ വിശന്നു തളൻ കോപാദേശത്തോടെ ഇരതേടിയിരുന്ന ലോരസപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരപുടത്തിൽ കൊത്തി. കൊത്തേറു കണ്ണുപീമൻ മറിഞ്ഞുവെന്ന് നിമേഷരഹിതരായിരുന്ന മഹാജനങ്ങളുടെ മുൻപിൽവെച്ച് ഈ ലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. പിന്നീടുണ്ടായ കോലാഹലം വിവരിപ്പണമെങ്ങനെ? മുതശരീരത്തെ കുളിപ്പിച്ച ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങൾ, സ്നേഹനദിലേപനങ്ങൾ, സുഗന്ധസുമങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ടലംകരിച്ച് ഒരു ശവധാരത്തിനകത്തു കിടത്തി കാല്കളും തലയ്ക്കും വിളക്കുകളും കുത്തിച്ചുവെച്ച് ഈ ഭൂഖരത്തമനത്തിന്റെ വിചരമടങ്ങിയ ഒരു കുറുപ്പം നിക്ഷേപിച്ച് ആ ശവധാരത്തെ പൂട്ടി, താക്കോൽ ഒരററത്തു കെട്ടിത്തൂക്കിയതിന്റെ ശേഷം അതിനെ കടലിൽ ഏക്കി. ആ ശവഭോജനം കാറ്റിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ചു മന്ദമാഞ്ഞു കിടപ്പായി. ഈ ചെട്ടത്തിലാണ് മാവാരതത്തിലെ “നാഗകന്നിയെ മാലയിട്ടെടം” ആരംഭിക്കുന്നത്. കഥ ഈ വിധമാകുന്നു.

അപരിഗ്രഹിതയായ നാഗപുരത്തിലെ നാഗകന്യക സായസ്യകൾ കന്തമാരോടു ചേർന്നു സുഖിക്കുന്നതിനെയോർത്തു വൃസനാവിഷ്ടയായി മുല്ല, ചെമ്പകം മുതലായവ നട്ട് താൻ ഭർത്താവുരാകുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ അവ പൂക്കാവൂ എന്നു സത്യം ചെയ്ത് അവയെ നനയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആരദിവസം കഴിഞ്ഞു ഏഴാദിവസം നനയ്ക്കുന്നതിനരംഭിച്ചപ്പോൾ സുമസുഗന്ധമേറു് ആ കന്യക ആത്മശ്ചക്രകലയായി. സത്യഭംഗം നിമിത്തം കോപാധീനയായ അവൾ വളർത്തിയിരുന്ന

കിളിഭയയും വണ്ടിനേയും തുറന്നുവിട്ടു. അവ രണ്ടും രക്ഷയില്ലാതെ പറന്നു തിരിയുമ്പോൾ ഒരു വഞ്ചി സമുദ്രത്തിൽ കൂടി വരുന്നതുകണ്ട് വണ്ടിന്റെ സഹായത്താൽ കിളി വഞ്ചിക്കകത്തു കടന്ന് അതിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന കുറിപ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടു നാഗപുരത്തു പറന്നെത്തി. അതു നാഗകന്യകയുടെ മുൻപിലിട്ടു. ആ കന്യക നോക്കി വിവരമറിഞ്ഞ് വഞ്ചി പിടിച്ച് അതിനകത്തു വിഷാദേശം കൊണ്ടു മരിച്ചതുപോലെ കിടന്നിരുന്ന ഭീമന്റെ ദേഹത്തെ പുറമേ എടുത്ത് വിഷബാധയകറ്റി. അനന്തരം ആ രാജന്യവരനോടു ചേർന്ന് ആ ഭാഗ്യവതി കുറേനാൾ സുഖമായിരുന്നു. പിന്നീട് അവ ഒക്കെ പുത്രനുണ്ടായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ചന്ദനമരത്തിൽ തീ കത്തിയാലുണ്ടാകുന്ന സെതരട്ടുമേറു ഭീമന്റെ പുറകുപശ്ചേയും നിലയനത്തേയും സ്തരിച്ചു. നാഗപുരത്തുനിന്നു പോകാൻ ഭാവിച്ച അദ്ദേഹത്തെ പ്രിയതമ തടുത്തു. അതു ഗണിക്കാതെ അദ്ദേഹം വീണ്ടും യാത്രയായി. അനന്തരം പുത്രൻ തടുത്തു. ആ ബാലനെ ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തി തിരിച്ചു. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ സംഭവിച്ച ചില വിപ്ലവങ്ങളെ പരിഹരിച്ചിട്ട് അമ്മയുടേയും സോദരന്മാരുടേയും സമീപത്തിൽ ചെന്നുചേരുകയും കാന്താരിയമ്മതമ്പുരാന്റെ കരുത്തക്കേടുനിമിത്തം കുരുനാട്ടിലെ കൊട്ടാരത്തിൽ പാടിച്ച് തീയടിച്ചുകെടുത്തി സുഖമായിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ കഥ നാഗപുരത്തു നടന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. മദ്ധ്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട നാഗപുരം മാവാരതകഥാ കാലത്തു് ഇന്ദ്യോസിതിയന്മാരെന്ന നാഗന്മാരാൽ അധിവസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും ആ സമുദായത്തിലെ ഒരു കന്യക ഭീമന്റെ പ്രണയിനിയായി ഭവിച്ചുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരും ചിലരുണ്ടായിരിക്കാം. ഉഴുതാ പാട്ടും കൊണ്ടു സ്പ്പുങ്ങളേയും

അവയുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളേയും പൂജിച്ചുപോരുന്ന സാക്ഷാൽ നാഗപുരമായ മലയാളഭൂമിയിൽ ഈ കഥ നടന്നുവെന്നു കരുതുന്നവരേയും ഇടയ്ക്കിടെ കണ്ടേയ്ക്കാം. പക്ഷേ സ്വപ്നങ്ങൾ പ്രജകളും സ്വപ്നരാജൻ ഭരണകർത്താവും ആയ ഒരു നട്ടിൽ ഈ കഥ നടന്നതായിട്ടോ ഒരു പാമ്പിൻകുഞ്ഞിനെ ഭീമൻ ഭായ്യയാക്കിയതായിട്ടോ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരോടു സമാധാനം പറയേണ്ടതു് എന്താണു്? മദ്ധ്യനന്ദധ്യയിലെ അമരാവതി പട്ടണത്തിൽ മിസ്റ്റർ ശങ്കരൻനായരുടെ ആദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ കൂടിയ കാൺഗ്രസ്സിനെപ്പറ്റി മേൽപ്പറയപ്പെട്ട വിദ്വാന്മാരുടെ പിൻഗാമികൾ ഒരുക്കാലത്തു വിവരിക്കുന്നൊന്നെങ്കിൽ കാൺഗ്രസ്സ് യോഗം ഇന്ദ്രനഗരിയായ സാക്ഷാൽ അമരാവതിയിൽ കൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നും അന്നു ശങ്കരൻ എന്നു തിരുനാമമുള്ള ശ്രീപരമേശ്വരനാണു് ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചതെന്നും, നായർ എന്നതു-നായകർ-നായകൻ-അതായതു്-സാക്ഷാൽ ലോകനായകൻ തന്നെയാണെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കില്ലെന്ന് എങ്ങനെ തീർത്തുപറയാം? എന്നാൽ മാവാരതത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഈ നൂലാമാലകൾ ഒന്നും ഓർത്തിട്ടു കാൽമേയില്ല. ഡങ്കൻ സായിന്റെ ഇൻഡ്യാഭൂമിശാസ്ത്രമോ സിങ്ക്ളയർഡപരയുടെ ഇൻഡ്യാചരിത്രമോ മാവാരതക്കാരൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും സ്മരിച്ചു കാണുകയില്ല. ഭൂയോഗനൻ ഭീമൻ വിഷം കൊടുക്കയും അന്നന്തരം അദ്ദേഹത്തെ കെട്ടി ഗംഗയിൽ ഇടുകയും ചെയ്തുവെന്നും അദ്ദേഹം ഒഴുകിനാഗ പുരത്തു് എത്തിയെന്നും അവിടെവെച്ചു് ഉരഗഭംശനത്താലുള്ള വിഷമേറു് മുൻവിഷം നശിച്ചുവെന്നും അജ്ജനൻ തീർത്ഥസ്നാനത്തിനായി പോയവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉലൂപിയെന്നൊരു നാഗസ്രീയെ പ്രിയതമയായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നും ആ വധുവിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇരാവാൻ എന്നൊരു പുത്രനാണായി എന്നും കൽഹാരപുഷ്പഹരണത്തിനായി ഭീമൻ പോകുമ്പോൾ ഹനുമാൻ ഒരു മരഞ്ചാടിക്കിഴവനാ

യി വഴിയിൽ കിടന്നുവെന്നും അവർ തങ്ങളിൽ കുറെ വാഗ്വാദങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായശേഷം യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ ഈ വാദം പിരിഞ്ഞുവെന്നും മറ്റും ഭാരതം കഥയിൽ നിന്ന് മാവാരതക്കാരൻ കേട്ടിരിക്കാം. ഇതൊക്കെ അയാൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ “അഞ്ചിലുമുള്ളവർ” ആയ “കുഞ്ചുപീമൻ” “വഴുതേറു” വഞ്ചിയിൽ നാഗപുരത്തെയും ഒഴുകപ്പെട്ടതായും അനന്തരം നാഗകന്യകയെ ആ വിദ്വാൻ മാലയിട്ടതായും കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു കുടുംബത്തിലേയ്ക്കു യാത്രതിരിച്ചു “കുഞ്ചുപീമനെ” വായുപാമ്പായി വന്നു തടുക്കുകയും “കൈതകൊണ്ടെടുത്തൊന്നു കളികുപിമാ” എന്നു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തതായും പിന്നീട് അദ്ദേഹം അന്യോന്യം അറിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതായും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ഒരു കഥയുണ്ടായിരുന്നേയ്ക്കുള്ളൂ.

ഇനി പാട്ടിനെയാണ് പരിശോധിക്കാം. ആദ്യമായി നാഗപുരമാണ് വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ നാഗപുരം എന്ന പേരുല്ലാതെ അതിനെ സംബന്ധിച്ച യാതൊന്നും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി കണ്ടെന്നില്ല. ബ്രട്ടീഷ് മലബാറിലെ ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കു പുറം രാജ്യമില്ലെന്നു വാശിപിടിച്ചു വാദിച്ച നമ്പൂരിയുടെ കൂട്ടുകാരനല്ല മാവാരതക്കാരനാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ. പക്ഷേ തിരുവനന്തപുരത്തെ കോട്ടയുടേയോ സാമൂതിരിയുടെ കൊട്ടാരത്തിന്റേയോ തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിന്റേയോ പകുപ്പുകളെഴുതി നാഗപുരത്തു സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരുങ്ങാത്ത ആ വിദ്വാൻ അരസികനാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേയ്ക്കാം.

അവിടെ പ്രാകാരകവൃത്തങ്ങളും കേളീസൗന്ദര്യങ്ങളും നാടകശാലകളും സഞ്ചാരവീഥികളും ഉള്ളതായി മാവാരതക്കാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നുള്ള ഏകകാരണത്തിന്മേൽ നാഗപുരത്തെ തരംതാഴ്ത്തുന്നത് അന്യായമായിരിക്കും. മാവാരത

കർത്താവ് നാഗപുരത്തു പ്രവേശിച്ച് അവിവാഹിതയായ രാജപുത്രിയെത്തന്നെ പിടിച്ചു വായനക്കാരെ മുൻപിൽ തള്ളുന്നു. താൻ താരുന്യദശയെ പ്രാപിച്ചിട്ടും പരിഗ്രഹിതയായില്ലെല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ചു വിലപിച്ചുകൊണ്ടു് ആ രാജന്യ വിലാസിനിയുടെ പുറപ്പാട്. സവയസ്യകളിൽ അവൾ ഒരു പ്രകാരത്തിലുള്ള അസുരയും ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രാമാന്യരൂപമായ ഭർതുലാഭമുണ്ടാകാഞ്ഞതിനാൽ താൻ നിർഭാഗ്യവതിയാണെന്നും തന്റെ ജന്മം നാഗപുരത്തിന്നു പാശം ഹേതുവെന്നെന്നും അവൾ സ്വയമേവ തീർച്ചയാക്കിക്കൊണ്ടു് തലയിലെഴുത്തിനെ കുററുപായുന്നു. സന്താപനന്ദങ്ങളിൽ സമാധാനപ്പെടാൻ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു തലയിലെഴുത്തുവിദ്യ എത്രയെത്ര ചെറുപ്പക്കാരെ ഇപ്പോഴും അലസന്മാരാക്കിപ്പോരുന്നുണ്ടു്! രേഖിധം പലരുടേയും അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ഇത്ര ഭീഷകാപമായി ഇവിടെ നിലനില്ക്കത്തക്കവണ്ണം വേരൂന്നിപ്പിടിക്കാൻ കാരണം ഭൂവ്ശേഷാത എന്നയാണു്. ഒരു തലയിലെഴുത്തു നാഗകന്യകയെ ഉൽക്കുലയാക്കാത്തതു് നാഗപുരത്തു ബാല്യവിവാഹം നിർബ്ബന്ധിതമല്ലാതിരുന്നതിനാലായിരിക്കണമല്ലോ. പുരാണകാലങ്ങളിൽതന്നെയും ഭാരതവർഷത്തിൽ ബാല്യവിവാഹം നടപ്പിലായിരുന്നവെന്നു സീതാ, ഭമയമന്തി, ശകുന്തള, ട്രോപദി മുതലായ വിശിഷ്ടസ്രീകളുടെ ചരിത്രങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ അനസൂതമാരുണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളും ജീവനാശങ്ങളും മറ്റൊരിക്കാണ്ടു് രാജ്യം അലങ്കോലപ്പെടുകയും സ്രീകർക്കു നിറുത്തിയുള്ളടത്തോളം രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരെ കാലേകൂട്ടി സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കാനുള്ള ഒരു വിദ്യ അംഗീകൃതയാകയും ചെയ്തിരിക്കണമെന്നുള്ള പണ്ഡിതപക്ഷത്തിൽ ചില ന്യായങ്ങളില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ പുരാതനനട

പടികളറിയാൻ മാവാരതത്തെ മാനദണ്ഡമാനുപയോഗിക്കുന്ന പക്ഷം ബാല്യവിവാഹത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെ റിച്ചർട്ട് സ നിശ്ചയിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുപോലും ആശ്ചര്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ കേരളീയസമുദായത്തിൽ ഭാർയാഭർത്തൃബന്ധത്തിന്റെ പ്രധാനകർമ്മമായ വിവാഹം സ്ത്രീയുടെ ബാല്യദശയിൽ തന്നെ നടത്തുന്നതാണ് ഇന്നും നിർബന്ധമില്ലല്ലോ. ഇതിനുമുമ്പ് ഈ നിർബന്ധം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായി റിച്ചർട്ട് സിദ്ധത്തെക്കുറിച്ചുവെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ഇതു നാഗപുരത്തിലും നടപ്പിലായിരുന്നതെന്ന് ഉറപ്പില്ലാത്തതായിരിക്കാം. “മാവാരതകർത്താവ്” ഒന്നാംസംക്ഷിപ്തമായി എഴുതുന്നു. “ഈ അനുഗ്രഹംനിമിത്തം രാജകന്യകയ്ക്ക് പുഷ്പാദികൾ നട്ടുനന്നയ്ക്കുന്നതിനും തനിക്കു ഭർത്തൃസമാഗമമുണ്ടാകുന്നകാലത്തു് അവ പുക്കട്ടെയെന്നു സമയംചെയ്തിട്ടു അതുവരെ കാത്തിരിക്കാനും അവസരം ലഭിച്ചു. പുരാണകഥാനായികകളിൽ ചിലരും ഭർത്തൃകളോടു കൂടെപ്പോയി പുഷ്പാദികൾ നട്ടു ഉത്തിയിരുന്നതായി കാണുന്നു. കണ്ണൻ “മുല്ലപ്പൂപോലെ സുകുമാരശരീരയായ” കന്യകയെ ആശ്രമവൃക്ഷങ്ങളെ നന്നയ്ക്കുന്നതിനാണ് നിയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഈ നിയോഗംകൊണ്ടു നിസ്കൃന്ദമായ അവളുടെ വെണ്മണിനെ തപസ്സിനു് അനുരൂപമാക്കിയതുകൊണ്ടും മറ്റുമാണല്ലോ “ഇനിമുമ്പുനിവെണം പത്മദലത്തിനാൽ, ചെന്നമാം സമിത്തിനെ ചെട്ടാൻതുനിയും” എന്നു ഭുഷ്മണൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. എന്നാൽ നാഗകന്യകയ്ക്കു മാവാരതക്കാരൻ ഈ ജോലി കൊടുത്തതു് അവൾ വ്യാധാമംസകതയാകയാലോ അതല്ല വിവാഹിതയാകുന്നതുവരെ ലഘുവും ആനന്ദകരവും ആയ ഒരു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കട്ടെ എന്നുവെച്ചോ അതു മല്ല അലസത രാജസ്ത്രീകൾക്കുപോലും അനുചിതമാണെന്നു കാണിച്ചു് ലോകത്തെ ഒരു പാഠംപഠിപ്പിക്കാനോ എന്നു തീർത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ സന്തോഷപ്രദമായ ഉദ്യോഗത്തി

ഒൻപ്രപ്രാർത്ഥനകളിൽ നടന്നത് ഒരു വെള്ളിയാഴ്ചദിവസം പ്രഭാതത്തിലാണെന്നു കാണുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളെ സ്നേഹത്തോടെയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നാണല്ലോ ഇതിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടതു്. പ്രഭാതത്തെ വെള്ളി വെളുക്കുന്ന സമയമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വെള്ളി, രാത്രിയുടെ ആദ്യയാത്തിലോ അന്ത്യയാത്തിലോ വ്യോമത്തിൽ ദേവജോമയനായി കാണപ്പെടുന്ന ശുക്രൻതന്നെയാണു്. സൂര്യദയത്തോടു സമീപിക്കുമ്പോൾ സൂര്യതേജസ്സുകൊണ്ടു വാനത്തിലെ മറ്റു തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ വിളറിപ്പോകുന്നതു സാധാരണമാകുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യംകൊണ്ടത്രെ മാവാദതകർത്താവു പ്രഭാതത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. മംഗളകർമ്മങ്ങൾക്കു് ആരംഭിക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ പതിവുള്ള “വിളക്കും നിറനാഴിയും വയ്ക്കുക” എന്ന ഏല്പാടുവാണെന്ന നാഗപുരത്തിലും മാവാദതക്കാരൻ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാഴി, നാഗപുരത്തിലെ ഒരു വൃദ്ധനായിട്ടുതന്നെയായിരിക്കണം മാവാദതകർത്താവു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ചെങ്കരമ്പ, അക്കാവിതു് ചെന്തെങ്ങിലെ കരിക്ക് ഈ ശുഭകർമ്മത്തിനു് ഉപയോഗപ്പെടുവത്രെ. ഈ ചടങ്ങുകളെല്ലാം “എന്നിക്കോ ഒരു മാല വിതിച്ചതുമ്പോൾ, അല്പമുല്പത്തുചിതരീടേണം” എന്നു സത്യംചെയ്യാനായിരുന്നു. വെറും അചേതനങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾപോലും സത്യത്തെ അനുസരിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും അനുസരിക്കമെന്നുള്ള വിശ്വാസവും വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധീന്ദ്രം ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽവെച്ചു്, തിളച്ച നെയ്യിൽ കൈ മുക്കുന്ന നമ്പ്രാട്ടനും മറ്റും ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായിരിക്കുന്നു എന്നു് ന്യായമുള്ളതു്. എന്നാൽ സത്യനിഷ്ഠയ്ക്കു് ആദിമകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ബലം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ വല്ലാത്ത ഒരു പതനത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ അയാളെ പോരിനു വിളിക്കാൻ പലരുമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇക്ക

പത്തു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശക്തിയേറിയ നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് എഴുതി രജിസ്ട്രാക്കുപ്പെടുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ, പണ്ടു ഒരു ക്ഷത്രസ്ഥനിധിയിൽവെച്ച് കുറിച്ച വാങ്ങുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഈശ്വരനെ സാക്ഷിയാക്കി ചെയ്യുന്ന സത്യത്തിനു് അനു് അത്രത്തോളം ബലമുണ്ടായിരുന്നു. ഈവിധം കുറിക്കുന്ന തുതന്നെ വളരെ നാൾകൊണ്ടു മാറിവന്ന ഒരു ഏറ്റുപ്പായിരുന്നു. അതിനു മുൻപേ ഇതു് ഈശ്വരനെ സാക്ഷിയാക്കിട്ടു് വാങ്ങുവാൻ നടത്തുക ഒരുതരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം പോയിട്ടു രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതൊന്നുപോലും നിഷേധിക്കുന്ന കാലമായിരിക്കുന്നു. ഹാ! എത്ര ഭേദം. മനുഷ്യർ നാഗരികസോപാനങ്ങളിൽ കൂടി മുന്നോട്ടു പോകുന്തോറും അവർക്കു് സത്യനിഷ്ഠയിൽ പ്രതിപത്തി കാണുകയാണു് ഉണ്ടാവുന്നതു്. അനുകൂലമായി എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയപ്പെടാമോ അതിലൊട്ടിയോ അതിലും കൂടുതലായോ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അതിനു് പ്രതികൂലമായുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ തിരുവിതാംകൂറു് മഹാരാജാവിനാധിപതിയായ അപരിഷ്കൃതമനുഷ്യർ അവരുടെ സമുദായക്ഷേമത്തിനായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റുപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ചു കാണിച്ചുപോരുന്ന സത്യം, അനുസരണശീലം മുതലായ സദ്ഗുണങ്ങൾ പരിഷ്കൃതമായ ഏതു സമുദായത്തിനും അനുഭവിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

നാഗപുരത്തിലെ നാഗകന്യകയാകട്ടെ തന്നിട്ടു വരലാഭമുണ്ടാകുന്ന കാലത്തു് മുല്ല പൂക്കളെ എന്നു സത്യം ചെയ്തിട്ടു് ആറു ദിവസം അതിനു വെള്ളം കോരുകയും ഏഴാം ദിവസം പതിവുപോലെ “ചെപ്പുകുടപ്പാനു് എടുത്തുകൊണ്ടു്”, ചെമ്പുകയർപ്പാളു് എടുത്തുകൊണ്ടു്, “വട്ടെളിക്കോടി എറങ്ങിയപ്പോൾ” മുല്ല പൂത്തു മണം വിതുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ രാജകുമാരി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് മുല്ലത്തടത്തിനരികേ

എത്തി അവിടെ മറിഞ്ഞുവീഴുന്നു. “നേരുമില്ല യോമല്ലേ സ്വത്വവുമില്ലയോ, നേരുമില്ലയോമല്ലേ നീതിയുമില്ലയോ” എന്നു ചോദിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത്രയുകൊണ്ടു സമാധാനപ്പെട്ടോ? ഇല്ല. നേരെ കൊട്ടാരത്തിൽ യുക്തം ഓടി വളരെ വാത്സല്യത്തോടെ കൂട്ടക്കൂട്ടിൽ അടച്ചു വളർത്തിയിരുന്ന കിളിയേയും വണ്ടിനേയും തുറന്നുവിട്ടു.

അങ്ങാടിയിൽ തോററതിന് അമ്മയോടാണ് പകവിട്ടുക. അളവററ വൃന്ദനമുണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രിയതരങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളിൽ താല്പര്യപരമായിട്ടെങ്കിലും വെറുപ്പു തോന്നുന്ന മനുഷ്യവാചകവും ഇത്തരജീവികൾക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിനു കാരണം അവയുടെ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലായ്മതന്നെയാകുന്നു. രാജകുമാരിയുടെ മേൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയെ കണ്ടു മുണ്ടു ലഭിക്കാത്തതിനാൽ കളിക്കേ പ്പകട്ടെച്ച കൊച്ചുശാകുവിന്റെ ഭസ്സാമത്വത്തോടുപമിക്കാൻ ഒരിക്കലും തരമില്ല. ദാമ്പത്യസൗഖ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷ പാടെ വെട്ടിമറിക്കപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ ഇത്രയൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചുപോയ രാജകുമാരിയെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം ആ സാധു ിനോടു കൂടി അനുശോചിക്കുകയാണ് ഒല്ലാ വേണ്ടത്. മഹാരാജാക്കന്മാർ ഇതു കണ്ടിന്നും തന്നെറില്ല. ആ വിദ്വാൻ രാജകുമാരിയുടെ ഒരു കിളിയെ മാത്രം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നെന്നു വരുകിൽ അതു തന്നെയെ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നു. അത്ര ഭൂതലയില്ലാത്ത ഒരാളെ താനെന്ന് കാണി പാശായിട്ടോ അതല്ല കഥയുടെ അനന്തരഘട്ടത്തിൽ കിളിയെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടാരു ജന്തു കൂടി ഉണ്ടായാൽക്കണമെന്നു കണ്ടിട്ടോ ഒരു വണ്ടിനു കൂടി രാജകുമാരിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശനം നൽകിയിരിക്കുന്നെന്നു രൂപമില്ല. ജീവികൾക്കു് ആഹാരം കൊടുത്തു സംരക്ഷിക്കുന്നതു സൽകൃത്യ

മാണെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ പറഞ്ഞിരിയുന്ന ജന്തുവിനെ ബന്ധിച്ച് അതിന്റെ സ്വൈരത ഇല്ലാതാക്കിയ അവസരത്ത് കേവലം വിനോദത്തിനൊക്കലാതെ അന്യായമായ യാതൊന്നിനേയും ആ കമാരി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല. കിളിയെ ഗൃഹത്തിൽ വളർത്തുക പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ വണ്ടുകളെ അപ്രകാരം ചെയ്യാറില്ല. ലോലങ്ങളായ ഇരുമ്പുചക്രങ്ങളിൽ പാറിപ്പിടിച്ചു കയറി അവയെ സദാ തിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശീമയെലികൾ രാജകന്യകയുടെ കൊട്ടാരത്തിന് എത്ര അലങ്കാരങ്ങളാക്കിയിരിക്കുമായിരുന്നു! അവ രാജവധുവിന് എത്ര വിനോദകരങ്ങളാകുമായിരുന്നു! ഇതൊക്കെ ലേശം ചിന്തിക്കാതെ ഒരു വണ്ടിനെപ്പിടിച്ചുവളർത്താൻ ആ കമാരിക്കു തോന്നിയത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കണം? ശരി, ശീമയെലികളെ വളർത്തുന്നതു ശീമപ്പരിഷ്കാരം നാഗപുരത്തു് ആ കാലത്തുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടാം. ശീമത്തരങ്ങൾ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ട് ഒരു മുന്നൂറു വർഷത്തിലധികമായിട്ടില്ലെന്നു ചരിത്രംതന്നെ കാണിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വണ്ടും കിളിയും മനുഷ്യരോടു സംസാരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്തു് ശീമയിലെ തരങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രചരിച്ചിരിക്കാനിടയില്ല. ഞ്ഞ ശീമത്തരങ്ങൾ പല വേഷപ്പകർച്ചകളോടുകൂടി “സ്വദേശി”വാശിയിലും “സ്വരാജ”വഴക്കിലും കടന്നു പല കലാപങ്ങൾക്കും കാരണമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന കഥ ആരാണറിയാത്തതു്! അതങ്ങനെ. എന്നാൽ വല്ല വിധത്തിലും കൂടുകുറണ്ടുമുറിച്ചു ഓളിക്കുചാടുന്ന വിദ്യ നാഗകന്യകയുടെ കിളിക്കും വണ്ടിനും ഇല്ലായിരുന്നു. പ്രത്യുത അവ “തെക്കുവശത്തുനില്ക്കും വേലുളിതന്നിൽ” പാറിയിരുന്നു കരയുകയും അനന്തരം നീച്ചത്തിയില്ലാഞ്ഞതിനാൽ പലെടങ്ങളിലും പറഞ്ഞിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ ഏഴാംകടലിന്റെ ഉറക്കടൽതന്നിൽ എത്തുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഉറന്നാടുകളിലെ മുത്തശ്ശിമാരു

ടെ പഴങ്കഥകളിൽ പതിവായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഏഴാംകടലും അതിൽ ഒരുക്കടലും അതിനകത്തു് ഒരു ചെന്താമരയും മാവാരതത്തിലും കടന്നുകൂടുന്നുണ്ടു്. മാവാരതക്കാരൻ ഉൾക്കടലെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതു് ഒരു കടലിന്നെറ ഉള്ളിലുള്ള വേറേ ഒരു കടലെന്നല്ലാതെ ഇപ്പോഴത്തെ ഭൂമിശാസ്ത്രവിദ്യാത്മികളുടെ “മുനവശം കരയാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട വിസ്തൃതമായ സമുദ്രം”മായിരിക്കുകയില്ല. മാവാരതക്കാരന്റെ ഉൾക്കടലിൽ ചെന്താമര ജീവിക്കുന്ന കിളി ഒരു വഞ്ചിയൊഴുകി പരന്നതു കണ്ടു പറഞ്ഞതി അതിനെ പിടിച്ചു നിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ വഞ്ചിയോ “അഞ്ചാമുടിറച്ച പാണ്ഡ ചന്മാരിൽ, അഞ്ചിലിളയ വന്നാ” പർവതാകാരനും ആയ “കന്തുപീമനെ” വഹിച്ചുകൊണ്ടു വന്നതാണു്. മഹത്തായ ആ വഞ്ചിയുടെ ഗതിയെ തടഞ്ഞ പക്ഷി “പലതിമലേപരമോദ്ധതബുദ്ധിയോടും ഒരു പത്രവാനായുളളൊരു കുബ്രരാജനെപ്പോലെ ബധവൈരത്തോടതിക്രൂദ്ധനായുഗ്രചെന്താ” അണ്ണിയും പത്രാനിലക്ഷുണ്ണനായ് ചമയുകയും അടികളിലകയും” ചെയ്യുവിധത്തിൽ യുദ്ധം തുടങ്ങിയ ഗുബ്രരാജനായ ജടായുവോ “കോടിദിവാകര സംവത്സകഗ്നികളാൽ തേടീടുന്ന ദീപ്തികലൻ ചണ്ഡതുണ്ഡോജപലവിഗ്രഹമോടു” ആചണ്ഡചൻതൻ പുരംപുക്കു വജ്രവും ശക്തിയും ദണ്ഡവും ഖഡ്ഗവും ഗദാശൂലവും ബ്രഹ്മാസ്ത്രമാദിയാമസ്രസമൃഹവും ചെമ്മേവൃഗാഹലമെന്നായ്” ചമയുമാറു് ദേവന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്തു ഗരുഡനോ അല്ല. നാഗകന്യകയുടെ അന്തഃപുരത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു സ്വർണ്ണക്കുട്ടിനകത്തു് അടച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന “ചെല്ലക്കിളി”യാണത്രെ. ഈ കിളിയെക്കൊണ്ടു മാവാരതക്കാരൻ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ദ്രജാലങ്ങൾ രസകരങ്ങളാകുന്നു. വഞ്ചിയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ദ്വാരം അടയ്ക്കാൻ ഏഴാംകടലിൽ മുങ്ങി അധോഭാഗത്തുനിന്നു മണ്ണെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതും ഈ കിളിത

ന്നെ. ഇക്കാലത്താണെങ്കിൽ മാവാരതക്കാരൻ തുത്തുക്കടിക്കു സമീപം സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങി മുത്തുച്ചിപ്പികൾ വരുന്നതിനു കിളിയേയും ബാംബേ ഹൈക്കോടതിയിൽ ഹാജരായി രാജഭരണത്തിൽ ബാലഗംഗാധരതിലകന്റെ ഭാഗം വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു വണ്ടിനേയും ചുമതലപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. മാവാരതക്കാരന്റെ കൈയിൽ കിട്ടുന്ന ഏതു വസ്തുവിനെക്കൊണ്ടും എന്തും ചെയ്യിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു പ്രയാസവുമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല.

നാഗകന്യക വഞ്ചിയുടെ വരവിനെപ്പറ്റി സകല വിവരവും ഗ്രഹിച്ചശേഷം അച്ഛനോടു് “ഇപ്പോൾവന്നതൊരു പുത്തരുത്തനെ എനിക്കായ് പിടിച്ചിട്ടു് തരണമച്ഛ” എന്നു ചേക്കിക്കുന്നു “പുത്തരു” എന്നാൽ “പുതിയ ഉരു” എന്നർത്ഥമാക്കിക്കൊള്ളണം എന്നത്രെ മാവാരതക്കാരൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ ദേശത്തിൽ ഒരു ഉരു വന്നടുത്തത് അഭാപ്രഥമമായിട്ടല്ലായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു ഭാഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തന്നിരിക്കത്തന്നെ പിടിക്കാവുന്ന വഞ്ചിയുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി അച്ഛനെ അറിയിച്ചത് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുവരുന്ന കപ്പൽ, ഉരു മുതലായവയ്ക്കു് രാജാജ്ഞകളിൽ ചിലത് അനുസരിക്കേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അച്ഛന്റെ അനുമതികൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ രാജകന്യകയ്ക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതിരുന്നതിനാലോ എന്തുകൊണ്ടെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. വഞ്ചിപിടിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു കന്യകയാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ “എന്റെ ശേഷക്കാര നാലുപേരാണ്ടു്”, അവരിലൊരുത്തനെ മാലയുമിട്ടു്, നാഗപുരത്തുനീയിരുന്നുകൊൾക, എന്നു രാജാവു കല്പിക്കുകയും “വേണ്ടാവേണ്ട വേണ്ടാഎന്നുടയച്ഛ” എന്നു കന്യക മറുപടി അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മക്കത്തായമനുസരിക്കുന്ന നമുദായങ്ങളിൽ, സ്രീ അന്യകുടുംബത്തി

ലെ അംഗം മാത്രമാകുന്നു. നാഗപുരത്തിലെ കുമാരി വിവാഹിതയാകുമ്പോൾ അന്യരാജ്യത്തിലെ ഒരു രാജകുടുംബാംഗമാകാനാണല്ലോ ന്യായം. പക്ഷെ ശേഷക്കാരിലൊരാളെ മാലയുമിട്ടു നാഗപുരത്തുതന്നെ ഇരിക്കാൻ കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നാഗപുരരാജാവ്, തിരുവിതാംകോട്ടയോ കൊച്ചിയിലേയോ കോഴിക്കോട്ടയോ രാജവംശത്തിന്റെ അധികാരക്രമം തന്നെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു സാധു മാവാരതക്കാരൻ നിർബന്ധമില്ലെ എന്നു വല്ലവരും സാശയിച്ചേയ്ക്കാം ഹാ! എത്ര സൂക്ഷ്മമായ പകർപ്പ്. പുത്രിയെ ശേഷക്കാരിലൊരാളുടെ തലയിൽ കയറ്റിവെച്ചു “സോ പുയ്യഴിക്കാനോ” അപരാജ്യസുഖമനുഭവിക്കാൻ തന്റെ പുത്രിയെ മേലും അനുഭവിക്കുമോരാക്കി കൃതകൃത്യനാകാനോ രാജാവുദ്ദേശിച്ചതെന്നു രൂപമില്ല. ഏതായാലും കുമാരി അതു വിസമ്മതിക്കയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. മകളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം രാജാവു കൽക്കരയിൽ ചെന്നു “എളുമാനയുമായിട്ടിപ്പൊന്നിട്ടും കല്ലുപോലെ വഞ്ചി കിടപ്പുണ്ടുണ്ട്” എന്നു മാവാരതം പറയുന്നു. ഇത്ര പ്രയാസപ്പെട്ട കാര്യം സാധിക്കാനായി കന്യക ഒരു പഴുത്ത അടയ്ക്കായെ മന്ത്രം ജപിച്ചു വെള്ളത്തിൽ ഒഴുക്കിയതേ ഉള്ളൂ. പുരാതനകഥകളിൽ നായകന്മാരോ നായികമാരോ അപകടങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുമ്പോൾ അവരെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ദേവേന്ദ്രനോ ബ്രഹ്മാമോ ചാടിവീഴുന്നതു സാധാരണമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇടക്കാലങ്ങളിലുള്ള പഴങ്കഥകളിൽ ദേവേന്ദ്രന്റെയും ബ്രഹ്മാവിന്റെയും സ്ഥാനങ്ങളെ മന്ത്രങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊള്ളത്തെയായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിൽ മന്ത്രവാദങ്ങളെ പ്രവേശനം നൽകപ്പെട്ടത് ഏതുകാലത്തായിരുന്നാലും വളരെ അകലെ കിടക്കുന്ന ആ കാലത്തിനിപ്പുറമാണ് മാവാരതം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു അവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കാലങ്ങൾ

ഉപനാമം

നിന്നു് ഖിശ്കാർ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനുള്ള വൈഭവം വായനക്കാരെ
 ചിരിപ്പിക്കുമായിരിക്കാം. വിഷബാധയിൽ നിന്നു വിമുക്തനാ
 യ ക്ഷത്വപീമനെന്നൊണ്ടു് മാധാരതകർത്താവു നാഗകന്യകയെ
 മാല ഇടുവിക്കുന്നു. എങ്കിലും “നിറഞ്ഞമേടേ നന്മുറമെ
 ന്നി, നിക്ഷജഭേദോ സന്ധുധാ രമിക്കാം” എന്നും, അതുപോ
 “കാലംകളുത്തുകാതീസ്മരണ ജയിക്കാം” എന്നോ മറെറ
 ക്ഷത്വപീമനോടാധര്യപ്പെടാൻ നാഗകന്യകയെ തെരക്ക
 കളയാ യതു കന്യകയെന്നൊണ്ടു് “പട്ടപിഷണാനിന്നാ
 ശയാ നൈവജാലന, ദധിമന്തയതിവ കന്ദിപ്പൊത്തു്”, തപ
 യിന്നു നരാഗാ പൂഷ്ടഭേമ മെയ്”, കാമൻ രാപ്പകൾ ഉപേത്താപി
 പ്പിപ്പിടുന്നതു് എന്നോ കൈ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഞെഴുത്തുഴി
 യോ മാധാരതകാരൻ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹിഷയാൽ നല്ല
 നടന്നുളള സർട്ടിഫിക്കറ്റുവാങ്ങാൻ ആയാൾ കരുതി പ്ര
 വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

[illegible]

ണ്ടുവരികൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ മാ
വാദതക്കാരൻ സാക്ഷാൽ മഹാഭാരതത്തെ ഒന്നു സ്മരിക്കുകയായി.
അന്നുസരിച്ചു വരണാവതത്തിൽ സംഭവിച്ച ലാക്ഷാലയഭ
ഹനം മാവാദതത്തിൽ ഒന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നെങ്കിലും ആ വി
ചാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. ഭീമസേനൻ വിഷമേരൂ കാലഗതിയെ
പ്രാപിച്ചുപോയതായി കുന്തിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും റിശപസിപ്പിച്ചിരി
ക്കെ അവർ അദ്ദേഹം തെക്കേറിച്ച് അഗോചരനാകുന്നതിനാലാണി
തെന്നത് ഭംഗമായി കരുതാനില്ലല്ലോ. പരേതനായ ഒരു
രാജകുമാരൻ സജീവനായി, ഒരുരാജകുമാരിയുടെ വരവായി, ഒരു
ബാലന്റെ അച്ഛനായി, റ ഉരൈനാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ വർത്ത
മാനമൊന്നും കരുതാതിരുന്നില്ല. ഇത്രയകുമ്പോൾ നാ
ട്ടിൽ ചന്ദനം ഭംഗിച്ചുണ്ടായ സൗരഭ്യത്തിനു നാഗപുരത്തു
ഒരു നഭീതീർത്തിരിരുന്ന രാജകുമാരിയുടെ നാഗരസ്യപ്രവേ
ശനം അന്നു ദിക്കുന്നു. ഈ വിവരം കമാരി ഭർത്താവിനെ അ
റിയിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം “പിടച്ചെണ്ണീറു” എന്ന പ്രയോഗ
രസികത്വം നോക്കുക! ഉണ്ണുന്നവരെ ഭവം എത്ര വിശേഷമായി
രിക്കുന്നു! മാവാദതക്കാരൻ ആലങ്കാരികനല്ലെന്നെങ്ങനെ പറ
യാം! ഭുഷ്ണന്റെ ഭവം പായുന്നതുകണ്ട് കണ്ണനാളമഴ
കിൽ തിരിച്ചുവരും ഭംഗം പിറകിലേന്നേക്കിയും ശരഭയേനകണ്ണ
നായ് പൂച്ചു പൂവ്കായഗന്ധമാക്കിയും ചെറുചെറുകൾ വിപുതാ
നുവാൽ പഥിപതിക്കവേ ധാവനചെയ്തു മാറിനേയും കടി
ഞ്ഞാണുവിട്ടുകൊണ്ടു കഴുത്തുറവുനിട്ടി ഗുഹ്യഗ്രന്ഥം ചവി
ക്കാനേയും ചെറികൾ കൂർമ്പിച്ചുനടക്കാനേയും ആത്മസമുദ്ധി
തങ്ങളായ രജപുണ്യങ്ങളെക്കിലു അവയാൽ അലംഭൂതങ്ങളായി
മൃഗസ്യഭത്തെ തുച്ഛീകരിച്ചിട്ടു ഗമിച്ച രഥഹയങ്ങളേയും ഉണ്ണി
ച്ചിരിക്കുന്ന സഭാഭോക്താക്കളുടെ സാക്ഷാൽ ഭവംഭേഗ്രാ
ഹ്മായ കാളിദാസനും മാവാദതക്കാരനും തമ്മിൽ “എന്തെ
ന്നതും ഹന്തഹന്ത!” എന്നല്ലാതെത്തുപറയാം!

“എന്റെ അമ്മയേയും പേട്ടന്മാരേയും കണ്ണിച്ചീവനെ
 ഭേതാടെ കാണുന്നമേകി ഇപ്പംതന്നെത്താനും പോകുന്നമല്ലോ”
 എന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് ഭവനം ദരിദ്രതയ്ക്കു മുമ്പേ കരു
 നാട്ടിലെത്താനായി യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിയ കണ്ണുചീമൻ ആ രണ്ടു
 രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അകലത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ചിന്തി
 ക്കാൻ ഇടകൊടുക്കാഞ്ഞതു് മാവാരതക്കാരനാ കണ്ണുനേവിയേ
 യും മക്കളേയും കുറിച്ചുള്ള അതിസ്സേമാ കൊണ്ടായിരുന്നാലും
 റയിൽവേയുടെ പ്രാരംഭപ്രാഗത്ഭ്യകനായ ജേംസ് സ്റ്റീവൻസ
 റ്റന്റെ ജീവിതകാലത്തെ ഓക്സഫോർഡ് അറുപതുനാഴിയെ
 കലമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ഒരു അച്ചാലശ്വം പ്രമാണിച്ചു
 തന്നിട്ടു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിനാൽ തന്നെ ക
 ന്നിച്ചിട്ട് ഉടനെ ആ സ്ഥലത്താക്കണമെന്നും ശരിയായ ഭൂ
 ലിംകൊടുക്കണമെന്നും മറ്റും കമ്പിത്തപാലപ്പീസിൽ ഹാജരാ
 യി ബോധിപ്പിച്ചു കരങ്ങൂർ പണിക്കരേറ്റാൻ ഒരു കൂട്ടുകാരനെ
 സൂക്ഷിക്കയല്ലേ മാവാരതകർത്താവു ചെയ്തതെന്നു ഞാൻ സംശ
 യിക്കുന്നു.

അമ്മയുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കാനായി പുറപ്പെട്ട പുത്ര
 നെ നാഗരാജകുമാരി തടുക്കുന്നുപോൽ. മനുഷ്യരുടെ സ്വാ
 ത്വപ്രതിപത്തിക്ക് ഇതിലധികം ഭയങ്കരമായ ഉദാഹരണം
 ആവശ്യമുണ്ടോ? രോ ഘട്ടത്തിൽ കലാഭം ദേവതാനിയും ത
 മ്മിലുണ്ടായതുപോലെ ഒരു ചില്ലറ കലാഭം ഭീമനാ രാജകുമാരി
 യും തമ്മിൽ നടത്തുന്നു. ഒടുവിൽ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ട്
 “മകനെവിട്ടു കന്നി തടുത്തുവല്ലോ” എന്നാണ് മാവാരതം പ
 റയുന്നത്. ഭീമസേനൻ രണ്ടു പകുതിബലം പുത്രൻ കൊ
 ടുത്തുപത്രം. ദൃശ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങളെപ്പോലെ ബലം മുത
 ലായ ഗുണങ്ങളും കൈമാറാൻ ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണെന്നു് ഇ
 താ മാവാരതക്കാരൻ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രോമാരിരി
 ഗുണങ്ങൾ അങ്ങാടിച്ചാക്കുകയല്ലാത്ത ഇക്കാലത്തുതന്നെയും ധ

നവം ദൈവ്യാവസ്ഥയും ഒരിടത്തു ചേർന്നിരുന്നാൽ അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ നാശനീയങ്ങളല്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് അക്കാലത്തെ കഥ എന്തായിരുന്നിരിക്കാം. രാജകുമാരിയുടെ വാല്യചാലിപ്പിടം ഭീമന്റെ അനന്തരകൃത്യങ്ങളും നോക്കിയതിൽ അദ്ദേഹം നാശപുരത്തെ നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയാണ് ചെയ്തതെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. നകലസദ്ഗുണനമ്പനായ ഒരു രാജകുമാരി; നോമരശരണസ്ഥാപകനായ ഒരു രാജകുമാരൻ; രാജാചിതമായ വശിഷ്ഠവിവാഹം; ദമ്പതിമാരുടെ പ്രേമഭജനമായി ഒരു പുത്രന്റെ ജനനം; ആ പുത്രന്റെ മേൽ അച്ഛനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ചുമതല; “പരസ്ഥമത്രൈകലകന്യകാജനം” എന്നുള്ള പഠിത്രമതും; ഇവയെല്ലാം ഒരു കാലത്തിൽ ഓക്കുമ്പോൾ ഭീമസേനന്റെ അനിരാകരണ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി എന്താണ് തോന്നുക? സൂക്ഷ്മാലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭീമസേനനേയും മാവേരത്തക്കാരനേയും കുറപ്പെടുത്താനില്ല. ഭീമസേനൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നമ്മതത്തോടെ മാവേരത്തക്കാരന്റെ കവിതാബന്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മാവേരത്തക്കാരനോ തന്റെ ചുറ്റും കാണപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു കൂട്ടി കണ്ഠാധീമന്റെയും കണ്ഠാഭവിരുദേയം മറ്റും തലയിൽ കയറ്റിവെച്ചുവെന്നുള്ളത്. മേല്പറയപ്പെട്ട ദുസ്സവാതന്ത്ര്യത്തെ ഏതേതു സമുദായങ്ങളാണോ അദ്വാചികലഭേദതയേക്കി ആരാധിച്ചുവരുന്നു ആ സമുദായങ്ങൾ മേറൊന്നെല്ലാം ഇണങ്ങളോടുകൂടിയവയായിരുന്നാലും ഇതരസമുദായങ്ങൾക്ക് അപമാന്യങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഇവിടെ അശേഷം സങ്കോചമില്ല. അസമാഗ്ഗ്കാരണമായ ഈ ദുസ്സവാതന്ത്ര്യത്തെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കേണ്ടതിനാകുന്നു സമുദായശാസ്ത്രപ്രസക്തമാർ ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടത്. ഈ ശ്രദ്ധയാൽ അങ്കിതമാകാനുള്ള കാലം ഏതായിരിക്കാം!”

ഭീമസേനനെയാകട്ടെ വായുമദ്ധ്യമാഗ്ഗ് ഒരു നാഗമാണ്
 ന്നു തടുക്കുന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ ചില വാഗ്വാദങ്ങളും മറ്റും
 നടത്തിയശേഷം അന്യോന്യം വിവരമറിയിക്കുന്നു. െരം ചെ
 ത്ത്തിൽ ഒരു കച്ചവടം നടക്കുന്നുണ്ട്. കച്ചവടമെന്നു പറ
 യാൻ പാടില്ലല്ലോ. ഒരു കൈമാറമെന്നായിരുന്നാൽ ശരി;
 പുത്രൻ ഇഷ്ടദാനം ചെയ്തതാണ്. വായു ഭീമസേനൻ ഏഴ്
 രഥാനയുടെ ബലം കൊടുത്തുവെന്നാണ് ഞാൻ ഇവിടെ പറ
 യേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. പിന്നീട് കുഞ്ചുപിമൻ കരിമ്പനപ്പുഴ
 തെടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു യാത്ര. സ്വപിഹ്വർ എന്ന ആംഗ
 ലഗ്രന്ഥകാരന്റെ “ലിപ്തിപ്പട്ടിലേയും ബ്രാബ് ഡിങ്ങ് നാഗിലേ
 യും” മനുഷ്യർ നമ്മെ അതുഭൂതപരതന്ത്രരാക്കിയിരുന്നാലും അ
 വരുടേയും അവരുടെ രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന തരുലതാദികളുടേ
 യും പരിമാണൈചിത്ര്യം നമ്മെ അശേഷം വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന
 തല്ല. എന്നാൽ മാവാരതക്കാരൻ റെംറിഷയത്തിൽ സ്വപി
 ഹ്വർന്റെ സീമയേയും അതിലഘിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാ
 ണ് കാണുന്നത്.

“കുഞ്ചുപിമൻ” കുരുനാട്ടിലെത്തി തീയടിച്ചുകെടുത്തതിൽ
 പിന്നീട് അവരെ “ഓടാവനത്തിനുള്ളിൽ” ആക്കിയത്രെ.
 മഹാഭാരതകഥയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പാണ്ഡവന്മാരുടെ ബില
 പ്രവേശനമാണല്ലോ ഇത്. അവിടെനിന്ന് ഹിഡുംവനത്തി
 ലേയ്ക്കായിരുന്നു അവരുടെ യാത്ര. വനത്തിൽ അവർ “നന
 കിഴങ്ങും നല്ലകിഴങ്ങും തിന്നു പാത്തുപോൽ” “അജ്ഞാനപ
 രാധംപോക്കുവാൻ തീർത്ഥങ്ങളിൽ, മജ്ജനംചെയ്തു സഞ്ചരിച്ചു
 കാലത്തു് ഉല്യപിയെന്നൊരു നാഗവനിതയിൽ അദ്ദേഹത്തി
 ന് ഒരു പുത്രനുണ്ടായതായി മഹാഭാരതം പറയുന്നു. എന്നാൽ
 “കുഞ്ചുപിമന്റെ” വീര്യപരാക്രമങ്ങളെ മാത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന മാ
 വാരതം നാഗകന്യകയുമായുള്ള ചേച്ചി കുഞ്ചുപിമനുതന്നെ

കൊടുത്തു. പക്ഷേ കാലത്തിനും അല്പം വ്യത്യാസംവരുത്തി. അ
 ജ്ഞാനന്റെ തീർത്ഥാടനം പാഞ്ചാലീസ്വയംവരാനന്തരമായിര
 ന്നു. എന്നാൽ കുഞ്ചുപീമൻ ഈകാഴ്ച അതിനുമുൻപേ നട
 ത്തി. മാവാരതക്കാരൻ ഇതിൽ ഒരു മുൻകരുതൽ ചെയ്തിരി
 ക്കുന്നു. വാരണാസ്വതത്തിൽ വസിച്ച കാലത്തു പാണ്ഡവരെ
 സംബന്ധിച്ച് പ്രത്യേകം പറയപ്പെടത്തക്കതായ വിശേഷ
 ങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ധർമ്മവത്സരം
 കുഞ്ചുപീമൻ നാഗപുരവാസത്തിനായി വിട്ടുകൊടുത്തു. ലാ
 ക്ഷ്യാഗ്രാഹദഹനത്തിൽ അമ്മയ്ക്കും സഹോദരന്മാർക്കും ഉണ്ടാകാ
 മാതിരുന്ന അപകടത്തിൽനിന്നു അവരെ രക്ഷിച്ച് മയനി
 മ്ബിതമായ ബിലത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ കുഞ്ചുപീമൻ വ
 ന്നത്തുകയും ചെയ്തല്ലോ. പക്ഷേ അരക്കില്ലം കൊള്ളീവയ്ക്കും
 നായി ഭുജ്യാധനൻ ഉന്തിത്തള്ളിയയച്ച പുരോചനന്റെ വ
 രവും, അയാളും “വണ്ണൻവാഴകണക്കുവളന്നൊരു, പൊണ്ണത്ത
 ടിയൻ ഭീമനും” രമ്മിലുണ്ടായ നേരവ്യാക്കുകളും മറ്റും സര
 സമായി വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെ ഈ വിഷയ
 ത്തിൽ സാക്ഷിയായി വിളിക്കയാണെങ്കിൽ മാവാരതക്കാരന്റെ
 രോചപ്രമാണത്തിനു് ദൈർബല്യം സംഭവിച്ചുപോകയില്ലെ
 എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലഹരണനിയമ
 പ്രകാരം നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തിനുമുൻപേ ഉറച്ചുപോയ തന്റെ
 പ്രമാണത്തെ ആക്ഷേപിക്കാൻ ആർക്കും അർഹതയില്ലെന്നു്
 മാവാരതക്കാരൻ വാദിക്കുമായിരിക്കാം. “ചട്ടക്കളല്ലാം ബല
 വാങ്കളടയ ഇത്തത്തുക്കാകു ഉണ്ടാക്കവും അളിക്കവും ആഹലാ
 മേ” എന്നുള്ള മാർത്ഥാസ്വവർമ്മയിലെ സുന്ദരയുടെ അഭി
 പ്രായം ശരിയാണെന്നു വരുന്നപക്ഷം മാവാരതക്കാരന്റെ വാ
 ദത്തിനു് എത്രത്തോളം ബലമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഞാനറിയ
 നില്ല.

കൽഹാരപുഷ്പഹരണത്തിനായി “ചെണ്ണിന്റെ ചൊൽ കേട്ടു ചാടിപ്പറപ്പെട്ട” ഭീമസേനനെ ഹനുമാൻ പ്രച്ഛന്നരൂപനായി വന്നു തടുത്തുവെന്നു മഹാഭാരതം പറയുന്നു. നാഗപുരത്തുനിന്നു വരുന്ന കഞ്ചുപീമനെ വായു വേദം മാറിവന്നു തടുത്തതായി മാവാരതം പറയുന്നു. പക്ഷേ മഹാഭാരതത്തിലെ ഭീമസേനനെതടുത്തത് “കാഞ്ഞിരക്കായ്ക്കും തിന്നു മരങ്ങളിൽ പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന” ഒരു മരഞ്ചാടിയും, മാവാരതത്തിലെ കഞ്ചുപീമനെ തടുത്തതു അഞ്ചുതലയുള്ള ഒരു നാഗവും ആണ്. രണ്ടും വഴിമദ്ധ്യേവെച്ചുതന്നെ.

നിഴൽക്കുത്തിയെടം.

കഞ്ചുപീമൻ രീതികളെടുത്തശേഷം അമ്മയേയും ചേട്ടന്മാരേയും ആശ്വസിപ്പിച്ചു അവരേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു ത്തിലേയ്ക്കുപോകുന്നു. അവിടെ എത്തി പൂർവ്വപരിചിതയായ ഒരു കുറത്തിയെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുചിടിക്കുന്നു. അവൾ “തമ്പിരാക്കന്മാർക്കു നല്ല കിഴങ്ങുകൾ” കൊടുക്കുന്നു. അവർ അതുകൊണ്ടുപജീവിക്കുന്നു. കുറത്തി മാടത്തിൽ എത്തിയയുടൻ അവളോടു നല്ല കിഴങ്ങുകളെവിടെയെന്നു ചാവൻ ചോദിക്കുന്നു. “നല്ല കിഴങ്ങുകളില്ലടാ” എന്നുവരൾ ഉത്തരം പറയുന്നു. അവൻ അതു വിശ്വസിക്കാതെ കാട്ടിൽപോയി പാണ്ഡവന്മാർ അവിടെയുള്ള വിവരം കണ്ടറിയുകയും അതു നൂറുവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുര്യോധനൻ ആ വാർത്താനും വിശ്വസിക്കാതെ കുറവനെ വെട്ടാനൊരുങ്ങുന്നു. ആയവന്നു രത്തിൽ നാരദൻ കടന്നുവന്ന് കുറവൻ ഉണർത്തിച്ചതു സത്യമാണെന്നു പറയുകയും അങ്ങനെ അവനെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാണ്ഡവന്മാർ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇനി നിഴൽക്കുത്തിയിടണം എന്നു കുറവനോടു ദുര്യോധനൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു കുറ

വാൻ പറയുന്നു, കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ട കുറവനെ വെട്ടാൻ ദുഷ്ടോധൻ ഭാറിക്കുന്നു. കുറവാൻ വേറെ ചില സാധനങ്ങൾ കൊണ്ട് കാര്യം സംധിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിക്കയും അങ്ങനെ നിഴൽ ക്ഷത്തുക്രിയനടത്തി പാണ്ഡവരെ മോഹിപ്പിച്ചശേഷം സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് അവന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു പോകയും ചെയ്യുന്നു. കുറത്തി ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വിവരം മോദിച്ചതിൽ കുറവാൻ ദാസ്തവം പറയാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവൾ കാട്ടിലേയ്ക്കു യാത്രയാകുന്നു. മകൻ അവളെ തടുക്കുന്നു. മകനെ കീറി ഏറിഞ്ഞശേഷം അവൾ വനത്തിലെത്തി ശരിയായ പ്രതിക്രിയ ചെയ്തു പാണ്ഡവരെ രക്ഷിക്കുന്നു.

ഇതാണ് നിഴൽക്ഷത്തുകഥ. നിഴൽകുത്താനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും ക്രിയകളും മറ്റും വിസ്തരിച്ചു ചില പാട്ടുകളിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. താഴെ ചേർന്ന പാട്ട് ഒരു വെറും സംക്ഷേപം മാത്രമേയാകുന്നള്ളൂ.

... ..
 വെക്കുമടനവർ വനം പുകിതു
 നമ്മുടയ നല്ല കുറത്തിതന്നെ
 തെരഞ്ഞുപിടിച്ചങ്ങു കൂട്ടിയല്ലോ
 നല്ലകിഴങ്ങുകൾ കുറത്തിയപ്പോൾ
 പാണ്ടവർക്കൊണ്ടു കൊടുത്തുടനെ
 അകുറത്തിവെക്കം തിരിച്ചുപോയി
 മാടത്തിലോ ചെന്നു കേറിയനേരം
 കുറവാൻ കോപിച്ചിട്ടങ്ങുടനെ കേട്ടു
 നല്ലകിഴങ്ങുകളെവിടെയെന്നു
 ചോദിച്ചപ്പോളവൾ പറഞ്ഞുമെല്ലെ
 നല്ല കിഴങ്ങുകളില്ലെ കൂട്ടാ
 കള്ളമെന്നൊച്ച കുറവനപ്പോൾ

കൊടിമണ്ടിയവൻ വനത്തിൽപുക്ക
 പഞ്ചപാണ്ടവന്മാർ മരിച്ചില്ലെന്ന്
 അറിഞ്ഞുകുറവനും നടന്നുവെക്കും
 നൂറുപേരുള്ളതിൽ മുമ്പനാകുന്ന
 തുരിയോതനനോടങ്ങറിവിക്കുന്നു
 പഞ്ചപാണ്ടവന്മാർ മരിച്ചിട്ടില്ല
 വനത്തിലുണ്ടവർകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്
 കൗകനികൾ തിന്നു നടക്കുന്നുണ്ട്
 കള്ളമെന്നുറച്ച് തുരിയോതനനും
 വെട്ടിനരക്കേണമിവനോയിപ്പോൾ

... ..

അപ്പോൾ നാരതനും പറഞ്ഞു മന്നാ
 പണ്ടുംകുറവന്മാർ പേമൊഴിച്ചൊല്ലും
 ഇപ്പോൾപ്പറഞ്ഞതൊന്നും കളിയല്ലല്ലോ
 എന്നുപറഞ്ഞുടൻ നാരതനപ്പോൾ
 തുരിയോതനൻകേട്ടു പറയുന്നല്ലോ
 കുറവം നിശ്ചയത്തിയിടാവെക്കും
 അപ്പോളൊരുക്കങ്ങൾ പറഞ്ഞു കുറവൻ
 പൊന്നും വിളക്കുമേ നിറന്നാഴിയും
 ഇടിവെട്ടിടും ചന്ദ്രഹാസമാം വാളും
 വേണമാനമുട്ട കുതിരമുട്ട
 അമ്മിക്കല്ലുതന്റെ വടക്കേവേരും
 ചുമട്ടുതാങ്ങിതന്റെ വടക്കേവേരും
 നിലാവിൻകരുണ മൂന്നുചിടിയുംവേണം
 കാട്ടുരമ്പിൻകരൾ മൂന്നുശിയുംവേണം
 ഇരുളിൻപട്ടവെള്ളം പൊടിച്ചതുമേ
 മണൽകൊണ്ടു പത്തുമാർ കയറുംവേണം
 ഇഴവിതത്തിലുള്ള ഒരുക്കങ്ങളു
 കുറവൻ കുറിച്ചങ്ങു കൊടുത്തുടനെ
 അപ്പോൾ തുരിയോതനനുമരുമൊഴെയുന്നു
 ഒരുക്കങ്ങളൊക്കെ നീയോ ഒരുക്കിക്കൊൾക

൨൨൮

പാടില്ലെന്നുചൊല്ലി കുറവനുപോൾ
വാളെടുത്തുവെക്കും വെട്ടുവാനായി
അപ്പോൾ കുറവനും പറയുന്നല്ലോ
ഒരുക്കം തമ്പുരാനെ ഒരുക്കമല്ലോ
ആനമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
നാളികേരംകൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
കുതിരമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
കോഴിമുട്ടകൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
അമ്മിവേരുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
ചുമടുതാങ്ങിവേരുമില്ലെന്നാലും
മുതൽക്കുഴങ്ങുകൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
നിലാവിൻ കുരുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
പിലാവിൻകുഴക്കൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
ഇരുളിൻപട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
മുതൽക്കുഴക്കൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
വെള്ളത്തിൻ പൊടിയിപ്പോളില്ലെന്നാലും
അരിതൻപൊടികൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
മണൽക്കയറുമിപ്പോളില്ലെന്നാലും
പൊച്ചുക്കയറുകൊണ്ടു കാരിയംകാണാം
ഒരുക്കങ്ങളുമൊക്കെയൊരുക്കിക്കൊണ്ടു
പഞ്ചപാണ്ഡവരെ മോഹിപ്പിച്ചു
തമ്മാനവുംവാങ്ങിത്തിരിച്ചവനും
മാടത്തിലങ്ങുചെന്നു കേരന്നേരം
കുറത്തി കുറവനോടു കേൾക്കുന്നല്ലോ
ഇവിതത്തിലുള്ളയൊരുക്കമെല്ലാം
ഒരുക്കാനുള്ളകാര്യം പറകവെക്കും
പോടി നിന്റെപാടു നോക്കു നീയും
നീയോ തമ്പുരാന്റെ കാരിയംകേപ്പാൻ
ഉള്ളതുപറയാഞ്ഞു കുറത്തിവെക്കും
കാട്ടിൽക്കടക്കാനായ് യാത്തിരയായി
അപ്പോൾ മകൻചെന്നു തടുത്തുടനെ

രഹസ്

മകനെയെടുത്തുടൻ വലിച്ചുകീറി
എറിഞ്ഞിട്ടുടൻ കാട്ടുപൂക്കൾക്കുനേരം
പഞ്ചപാണ്ടവന്മാരമ്മയുമായി
നിഴൽക്കുത്തേറു വിണകിടക്കുന്നുണ്ട്
അപ്പോൾ കുറത്തിയുമടുത്തുചെന്നു
വെക്കുമൊരുക്കുണ്ടളൊക്കെയുംചെയ്തു
നിഴൽക്കുത്തങ്ങുമാറ്റാൻ മന്തിരംചൊല്ലി
പാരതംപാടിയവളുണർത്തിവിട്ടു

പാണ്ഡവന്മാർക്കും കുഞ്ഞുതേവിക്കും നിഴൽക്കുത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നു മോചനം ലഭിച്ചതിന്റെ ശേഷമുണ്ടായ ബഹളമെല്ലാം അടുത്ത കഥയോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്നു.

മഹാഭാരത പ്രകാരം ലക്ഷണപരമായ ഒരു കഴിഞ്ഞാൽ പാണ്ഡവരുടെ ഹിഡുംബവനപ്രസ്ഥാനംതന്നെയാണ്. മാവാരതവും ഒരു സംഗതിയിൽ തെറ്റിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ പാണ്ഡവർ സജീവന്മാരായിരിക്കണമെന്നു പാണ്ഡവീസ്വയംവരാനന്തരം ഭൂയ്യധനാദികളുണ്ടെന്നതായിട്ടാണ് മഹാഭാരതം പറയുന്നത്. എന്നാൽ ആ ഒരു അത്രാധികം നാൾ മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടിയാണ് മാവാരതക്കാരൻ സമ്മതിച്ചിട്ടു. ആ വിദ്വാൻ ഇടയ്ക്ക് ഒരു കുറത്തിയേയും കുറവനേയും കൂടി സൃഷ്ടിച്ചു അവരെ പാണ്ഡവന്മാർക്കും കൗരവന്മാർക്കും മദ്ധ്യേ പാർവശ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പാണ്ഡവർ നല്ല കിഴങ്ങുകൾ കൊണ്ടാണ് മാവാരതകർത്താവു കുറത്തിയെ നിർമ്മിച്ചു. നമ്പ്യാരുടെ തുളുൽക്കഥകളിലെ സദ്യഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കാൻ അവർ നിർമ്മാണശൈലികൾക്കു് അമൃതം ജാതിത്താഴ്ചകൊണ്ടോ സ്ഥം സൗകര്യക്കുറവുകൊണ്ടോ പരിചയമില്ലായ്മകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടായാലും ആ വിഷയത്തിൽ മാവാരതക്കാരൻ വലിയ യുക്തിപരമായൊരു കൂട്ടാതെ ഒരുവിധം രക്ഷ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സമ്മതിച്ചു കഴിയും. കുറത്തിയുടെ ഞായ്ക്കുത്തെ കുറവൻ അഭിറുദിക്കുന്നില്ല. പാണ്ഡവർ മരി

ചിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞയുടനെ കുറവൻ ആ വിവരം കൗരവന്മാരെ അറിയിക്കാനായി അവരുടെ സന്നിധിയിൽ ചാടിവീഴുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വലിയവരുടെ സോജ്ജായി എന്തു ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്തതായ സമ്പ്രദായം ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു തീർച്ചയെന്നു. കുറവന്റെ സന്ദേശം ഭൃത്യോധനൻ ആദ്യം വിശ്വസിച്ചില്ല. കുറവനെ സേവയ്ക്കുവേണ്ടുകെട്ടിവിട്ട മാവാരതക്കാരൻ അവനെ ശ്രോതാക്കൾക്കു താല്പര്യമുള്ള സന്തോഷം മാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങൾ സത്യമോ അസത്യമോ എന്നു നോക്കാതെ പൊടിപ്പം തൊണ്ടിലും വെച്ചു വിചാരിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരുടെ ഇടയിൽ വാളൻറിയരായനച്ചു പരിചയിപ്പിക്കാത്തതു കൊണ്ടു ഭൃത്യോധനന്റെ വാളിളകാനിടയായി. നാരദൻ ഇടയ്ക്കു വന്നു വീണില്ലെങ്കിൽ ആ കുറവന്റെ കഥ എന്തായിത്തീരുമായിരുന്നു! പക്ഷം പലയവസരങ്ങളിലും പല വിധത്തിൽ സഹാചി ിട്ടുള്ള നാരദനെ െരു ചെട്ടത്തിലെങ്കിലും ക്ഷണിക്കാൻ മാവാരതക്കാരൻ തോന്നിയിരുന്നെങ്കിൽ കുറവൻ ചാകാതെ കഴിഞ്ഞു. പുരാണപഥകളിൽ പലതിലും കഥാപുരുഷന്മാർ അപകടത്തിലാകുമ്പോൾ അവർക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രകാരത്തിൽ നാരദന്റെ സഹായം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കുറവന്മാർ കള്ളം പറയുന്നവരാകകൊണ്ടു നാരദൻ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചത് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഒന്നാംക്ലാസ്സുമജിസ്ട്രേട്ടുകോടതി ിലെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് കയറാൻ കാരണമായി ഭവിക്കാതിരുന്നത് തീരുവിതാ കോട്ടെ ഹൗർ-മാണ്ടത്തെ ഒന്നാം റെഗുലേഷൻ. അക്കാലത്തു നടപ്പാക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ അങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കുറവൻ പറഞ്ഞത് യഥാർത്ഥമെന്നെന്നു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ “നിഴൽക്കുത്തിക്കളക” എന്നായിരുന്നു ഭൃത്യോധനന്റെ കല്പന. ശത്രുസംഹാരത്തിനായി നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു മാതിരി

ക്ഷുദ്രക്രിയയാണ് നിഴൽക്കുത്തു്. ആജ്ഞ കേട്ട ശാത്ര
യിൽ മന്ത്രവാദിയായ കുറവൻ നിഴൽക്കുത്തുകൂടിയുള്ള ഉപ
കരണങ്ങൾ എടുത്തല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആനമു
ട്ട, കുതിരമുട്ട, ഇരുട്ടിൻപട്ട, നിലാവർക്കുട്ട, മണൽകൊ
ണ്ടുള്ള കുറുട്ട, വെള്ളത്തിന്റെ പൊടി, ഇത്യാദി സാധന
ങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്നതെന്നു കുറവൻ പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയൊ
ന്നാക്കി വിസ്തൃതമായതായ പാണ്ഡിത്യം നശിപ്പിക്കുന്ന
തിന്നു ക്ഷുദ്രകർമ്മം ചെയ്യാൻ ആ കുറവൻ സമ്മതിച്ചിട്ടു
ണ്ടെന്നുവെന്ന് ഇതുവരെ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. ഈ വകക്കാർ
അവർക്കു കിട്ടുന്ന അസുഖങ്ങളെയും അവസരങ്ങളെ കാലദേശ
ഭാവസ്ഥകൾ ഗണിക്കാതെ സ്വപ്രാദാനങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കു
ന്ന പ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധരാണെ
ന്നു മാവാരതക്കാർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തങ്ങളുടെ വി
വരമറിഞ്ഞുടനെ അതു തന്നെയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതാ
ണെന്നു ഭൂതോധനൻ ഗ്രഹിക്കയും അവ തയ്യാറാക്കാനുള്ള ചു
മതല കുറവനിൽത്തന്നെ അർപ്പിക്കുകയും അവൻ അതു നി
ഷേധിക്കയും ഉടനെ ഭൂതോധനൻ പതിവുപോലെ വാളുകൊ
ണ്ടുതന്നെ പ്രതിക്രിയയ്ക്കുവാനുള്ളതും ചെയ്യുന്നു ഇതിൽ കു
റവൻ മടങ്ങാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ഭാരമേറിയ ചുമതല
തന്നിലായെന്നറിഞ്ഞുടനെ അവൻ ആ മുട്ട, കുതിരമുട്ട ഇ
ത്യാദി സാധനങ്ങൾക്കു പകരം ഉപയോഗിക്കാവുന്ന മറ്റു വ
സ്തുക്കളെ ഓരോന്നായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു. ഇതെല്ലാം നോ
ക്കുന്നതായാൽ ഇപ്പോഴത്തെ മന്ത്രവാദികളുടെ ഒരു ശരിപ്പി
പ്പുകുറവനെക്കൊണ്ടു മാവാരതക്കാർ പ്രത്യക്ഷമാക്കിയിരിക്കു
ന്നുവെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. നിഴൽക്കുത്തു കഴിച്ചശേഷം
സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു കുറവൻ മാടത്തിലെത്തിയ
പ്പോൾ കുറവത്തി വിലവരം മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഏതു ലക്ഷ്യം
കൊണ്ടാണെന്ന് ഈ പാട്ടിൽ കാണുന്നില്ല. നിഴൽക്കുത്തു സ

മയത്തു നെററിയിൽ ഇടുന്ന ചൊട്ടു പാതിയഴിഞ്ഞു കാണപ്പെട്ടുവെന്നും അങ്ങനെ കുത്തി വിവരമറിഞ്ഞുവെന്നും വേറെ ചൊട്ടുകളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുത്തി യാത്രയായപ്പോൾ മകൻ തടുത്തതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു കുറവന്റെ പ്രേരണനിമിത്തമോ മകന്റെ പ്രകൃത്യനുസൃതമായ ദൈഷ്ട്യം കൊണ്ടോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയില്ല. കുത്തി കുറവന്റെ ഭൂഷകർമ്മത്തിനുള്ള പ്രതിക്രിയ ചെയ്തശേഷം അതും പാടിയാണ് പാണ്ഡവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ ശത്രുസംഹാരത്തിന്റേ പാടുന്ന “പാരതം കഥ” പാണ്ഡവ വൃന്തം തന്നെയാണ്. പാണ്ഡവരെ ക്ഷുദ്രകർമ്മശക്തിയിൽ നിന്നു മുക്തരാക്കുന്നതിന്നു പാടിയതും ആ പാണ്ഡവകഥ തന്നെയായിരിക്കുമോ എന്നു രൂപമില്ല. ഭൂഷന്മാരായ കൗരവരുടെ ഭാഗത്തു കുറവനേയും ഗുണവാന്മാരായ പാണ്ഡവരുടെ പക്ഷത്തിൽ കുറവനേയും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂഷകർമ്മങ്ങൾക്കു സ്രീയേശ്വരൻ പുരുഷൻ വാസനകൂടുമെന്നു മാവാരതകർതാവു പരമാക്ഷമായി കാണിച്ചിരിക്കുകയല്ലേ. ഇത് എന്ന സംശയത്തിന്നു വകയുണ്ട്. പക്ഷേ മാവാരതക്കാരന്റെ കാർഷ്വത്തിൽ അതൊന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രമാണകർത്താക്കന്മാരെല്ലാം പുരുഷന്മാരായിപ്പോയതുകൊണ്ടു സ്രീകൃഷ്ണൻ പ്രഭുവെന്ന് അവർ അശേഷം റെളിപ്പെടുത്തിട്ടില്ലെന്നും അസൂയാകലുഷമായ അവരുടെ അശുഭഗതി സ്വപ്നക്കാരെ ശംസിക്കുന്നതിന്നും അവർക്കു ലോകത്തിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടതയെ ചോഷിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുവെന്നും അവർ സ്രീകൃഷ്ണൻ നെല്ലും ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇല്ലെന്നാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും നേരേമറിച്ചു പഴയ കാലത്തെ പ്രമാണകർത്തൃത്വം സ്രീകൃഷ്ണനായിരുന്നുവെന്നവരുകിൽ പുരുഷൻ കൗരവാരത്തിൽ മാതാവിന്റെയും യൗവനത്തിൽ ഭാര്യയുടേയും വാല്യപ്പത്തിൽ പുത്രിയുടേയും രക്ഷയിൽ അശേഷം സ്വാതന്ത്ര്യം

കൂടാതെ സഭാ ഘോഷാഘോഷാടനസരിച്ചു പുരമുറികളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുമായിരുന്നുവെന്നും ഉൽഘോഷിച്ച സ്രീവദ്യോ ഭഗതിക്കു നിരന്തരമായി പരിശ്രമിച്ചു സമ്മേളിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ ചില സ്രീസഭകൾ ഏകോപിച്ച്, മാവാരതക്കാരന്റെ പേരിൽ സ്രീകൾക്കു പൊതുവെയുള്ള നന്ദിയെ സൂചിപ്പിക്കാനായി ഒരു മുദ്രയോ സർട്ടിഫിക്കറ്റൊ കൊടുക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യായുസ്സു നൂറ്റാണ്ടുപതു കൊല്ലമാണെന്നു ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഒരു “പ്രൊസിഡിംഗ്സ്” ഉണ്ടായിപ്പോയതു കൊണ്ടു മാവാരതക്കാരൻ ആ പ്രൊസിഡിംഗ്സിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽ നിന്നു തെറ്റി ഈ ബഹുമതി കൈക്കൊള്ളാനായി വല്ല പ്രാണായാമമോ മറ്റൊ പരിചയിച്ചു കാലനില്പാത്ത കാലത്തിലെ സുഖസുഖാന്ത്രങ്ങളുണ്ടുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരിക്കുമോ എന്നു കരുതി മരുതപാൻമലയിലൊ വക്കല ഗോസായിച്ചു വടിയിലൊ ആലപ്പുഴക്കുമ്പോളത്തിലൊ കാണപ്പെടുന്ന വല്ല താടിക്കാരന്മാരേയും പിടികൂടിയാൽ സഗരപുത്രന്മാർകവി ലാചാർയ്യന്റെ താടിയിൽ കടന്നുപിടിച്ചതുപോലെ വന്നു യ്ക്കാനെളുപ്പമുണ്ട്. അതിനാൽ മാവാരതക്കാരന്റെ കീർത്തിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു വല്ല സ്തോകവും ഏല്പെടുത്തിയാൽ ധാരാളം മതിയാകും. അത് ഉത്സവമോ അച്ചുകൂടമോ പത്രമോ പ്രതിമയോ കീർത്തിമുദ്രയോ ഏതാണു വേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുക തന്നെ വേണം.

പുരാണ കഥകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വല്ലതുമെഴുതുമ്പോൾ എഴുത്തുകാരന്റെ നാലുപാടും നടക്കുന്ന കാര്യം

ങ്ങൾ കഥകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി അവയ്ക്ക് യഥാർത്ഥകാല ഭേദപരിത്രങ്ങളുടെ ഏതാണോരു ഹായകൊടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മാവാരതക്കാരനേപ്പോലെ ധൈര്യമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർ വേറെയുമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനായി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു കഥയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ചുവടെ കുറിക്കുന്നു.

(ഉത്തരരാമായണം)

ശ്രീരാമൻ രാവണവധഃ കഴിഞ്ഞു സീതയുമായി അയോദ്ധ്യയിലെത്തി സുഖമായി പാർക്കുന്നു. സീതയുടെ സൗഭാഗ്യത്തിൽ അമ്മായിഅമ്മമാർക്ക് അസൂയമുഴുത്ത് ആ സാധുവിനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ അവർ പലമാർഗ്ഗങ്ങളും നോക്കുന്നു. ശ്രീരാമനോടു പതിവായി ഏഷണിപറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ തെറ്റിയിരുപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യംകൂടാതെയുള്ള അപരാധങ്ങളെ അദ്ദേഹം ക്ഷമിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ അദ്ദേഹം ഒരുനാൾ സപരിവാരനായി നായാട്ടിനുപോയതു കണ്ടു കൌസല്യാദികളായ അമ്മായി അമ്മമാർ കൂടി ആലോചിച്ചശേഷം സീതയെ വിളിച്ചു രാവണന്റെ രൂപം വരച്ചുകാണിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും, സീത:—

“ആപത്തിന്നത്രേ നിങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നമ്മാരെ
എനിക്കു വരുന്നതു കാലക്കേടല്ലാതില്ലേ
രാവണൻ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതു മൂലത്താലേ
ജാതിഭേദവും ചൊല്ലിയഗ്നിയിൽച്ചാടിയിട്ടുണ്ടെന്നു
പിന്നെയുമെനിക്കൊരു ഭൂഷണത്തിനു നിങ്ങൾ
ജ്ഞിതൻരൂപം കാണാൻ ചൊല്ലുന്നതെന്നോടിപ്പോൾ
എനിക്കും ഭർത്താവിനും കീർത്തി വന്നതുമൊക്കെ
അനന്തമല്ലാതില്ലെന്നൊരു ധരിച്ചാലും

രാജഭേഷത്തെക്കൊണ്ടു ചേർത്തുകൂട്ടുവാൻ
 ഭേഷിപ്പാനൊരു മൂലമില്ലാതിരിക്കുന്നു
 ഭേഷിക്കുട്ടുവാൻ രൂപത്തെ കാണുകിലെന്നെ ”

ഇത്യാദിമറുപടിപറകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം കൌസല്യ
 ദികൾ പല പഞ്ചതന്ത്രങ്ങൾ പറഞ്ഞു സീതയെ ഒരുവിധം
 സമ്മതിപ്പിക്കയും, കൌടില്യരഹിതയായ ആ രാജന്യപുത്രി
 നോട്ട് ഈ വിധം സത്യംചെയ്യയും ചെയ്യുന്നു.

“നിന്നാണെൻ നിന്നെച്ചിട്ടിട്ടുവാൻ നിനച്ചില്ലേ
 ഇന്തിരൻ പതിയാണെൻ ശങ്കരൻകഴലാണെൻ
 ഇരരേഴുലോകത്താണെൻ മുത്തുകൾ മുവരാണെൻ
 ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവാണെൻ അച്ഛന്റെ തുക്കാലാണെൻ
 വേട്ട ഭർത്താവിനാണെൻ ഞങ്ങളിൽ മുവരാണെൻ
 അല്പിത്താർശരനാണെൻ നിന്നാണെൻ മകളാണെൻ
 ഓമനമകനെന്റെ ലക്ഷ്മണൻ സുതനാണെൻ
 ഭരതശത്രുഘ്നന്മാർ ഇരുവർ പുത്രരാണെൻ
 നിന്നാണെൻ നിന്നെച്ചിട്ടിട്ടുവാൻ നിനച്ചില്ലേ.”

സാധുശീലയായ സീത ഇതു വിശ്വസിച്ചു് ഒരു വിധം
 സമ്മതിക്കുന്നു. ഉടനെ ചിത്രമെഴുത്താനുള്ള ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം സുമിത്ര കൊടുക്കുന്നു. അനന്തരം സീത ഇങ്ങനെ
 ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രീരാമൻ ഇരിക്കുന്ന മണിപീഠത്തിന്റെ
 കീഴ്ഭാഗത്തു് എഴുതുന്നു.

* “ഭൂമിയുമാകാശവുമെനിക്കു തുണചെയ്തു
 പാലാഴിവണ്ണൻ പരമേശ്വരൻ തുണചെയ്തു
 കടലും ഭഗീരഥൻ എനിക്കു തുണചെയ്തു

* ഇവിടെ ചേർത്തിട്ടുള്ള മറ്റു പല പഴയ പാട്ടുകളിലും എന്നപോലെ
 ഈ പാട്ടിലും കാണപ്പെടുന്ന അബലങ്ങൾക്കു്ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല.
 (ഗുണമകർത്തം)

പന്ത്ര

അശ്വനീ ദേവകളും ഏനിക്കു തുണചെയ്തു
നാമ്പുവൻ നാരായണൻ വിഷ്ണുവും തുണചെയ്തു
മുപ്പുരമെരിച്ചോണമെനിക്കു തുണചെയ്തു
ശ്രീരാമസ്വാമിയെന്റെ ഭർത്താവും തുണചെയ്തു
ദൈവമേ തുണയെന്നു വരച്ചു തല പത്തും
മുഖത്തോടികളിൽക്കലൻ കണ്ഡലവും
വെളുത്ത വെള്ളകേരം വലിയമുഖങ്ങളും
ജനിച്ച കണ്ണുതന്നിലഗ്നികൾ ജ്വലിക്കയും
പതിനെട്ടിലും നല്ല ദൈവത തോന്നീടുന്നു
വേദമന്ത്രത്തേ ഒന്നി ഉജ്ജ്വല പിഴച്ചൊരു മുഖം
ഇന്ദ്രജിത്തേ വിളിച്ചീടുന്നതൊരു മുഖം
ദേവകൾതന്നേ ഭൂമി പേരുന്നതൊരു മുഖം
ഈശ്വരനെന്റെ നേരേ യില്ലായെന്നൊരു മുഖം
ലോകമൊക്കയും പരിപാലിക്കുന്നൊരു മുഖം
സീതയെത്തന്നേനിനച്ചീടുന്നതൊരു മുഖം
കാമബാണാർത്തിപെരുകീടുന്നതൊരു മുഖം
കുളുവും കുശലുകൾ പേരുന്നതൊരു മുഖം
മംഗലമോടു മധു ഭൂജിക്കുന്നൊരു മുഖം
പാണികളിരുപതും വളഞ്ഞ വളകളും
മാർപ്പിടചവടിയും അരവമാലകളും
പൂത്തുകിലാടപട്ടു ഞൊറിഞ്ഞു ചേർത്തു തൊണ്ടൽ
പൊന്മണിയരഞ്ഞാണും ഉടുത്താനതുചേർത്തു
കാൽച്ചിലമ്പോശയൊന്നിൽ വളയും തളകളും
കൈക്കു മോതിരം നല്ല കവടി നെററിപ്പെട്ടു
കവചവും നക്രചക്രവും തെളിതാരം
വാക്കിനു ഭംഗിയേറും നാവുതൻ ഗുണങ്ങളും
അററമായുധങ്ങളും ആന തേർ കുതിരയും

.....

”

.....

മറും ഏഴുതിയതുകണ്ട് അമ്മായി അമ്മമാർ അവ

രുടെ മനോരഥം സാധ്യമായതുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോഷി
ക്കയും സീതയോടു ലോഹ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞശേഷം പീഠത്തെ
ഏടുത്തു സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും നായാട്ടുക
ഴിഞ്ഞു വെയിലുകൊണ്ടു തളൻ ഭാഹിച്ചു വിശന്നു ശ്രീരാമ
നും വന്നുചേർന്നു. ഉടനേ അമ്മ മകനിരിക്കാൻ മണിപീഠം
ഏടുത്തു കൊടുത്തു. ശ്രീരാമൻ ഇരുന്നശേഷം പീഠമിളകി.
കാരണമറിയാതെ അദ്ദേഹം അന്ധാളിച്ചു. പീഠം മറിച്ച്
നോക്കാൻ കൗസല്യ പറഞ്ഞു. നോക്കിയപ്പോൾ രാവ
ണന്റെ രൂപം കണ്ടു. ശ്രീരാമൻ കയ്യാട്ടു കോപംകൊണ്ടു
സ്വനായി അതു വരച്ചതാണെന്നു ചോദിച്ചു. അമ്മമാരുടെ
ഉത്തരം ഈവിധമായിരുന്നു.

“മകനെ ഞങ്ങളാൽ മനസ്സാലറിഞ്ഞില്ല
മനസാലുള്ള ഭാര്യ ചെയ്തൊരു വിനയത്രെ
മകനെ സുഖത്തോടു വരുത്തി വച്ചാളിവൾ
ഇനിയും ഇവൾ നിന്റെ ഭാര്യയായ” വേണമെന്നു
നിന്നുടെ മനസ്സുകിൽ ഞങ്ങൾക്കിന്നാവതുണ്ടോ
എത്രയും ഗുണമുള്ള നല്ലൊരു ജനങ്ങളെ
എത്രയും ഭൃഷ്ടന്മാർ ചെയ്യുമ്പോളിവൾമുമ്പിൽ
എത്രമൊന്നറിയാതെയിരുന്ന മനുഷ്യരെ
എത്രയും ദോഷം വരുമാറിവൾ ചമച്ചല്ലോ.
മന്നവന്മാർക്കും നരപാലകന്മാർക്കും ദോഷം
പലതു ചെയ്തെല്ലാം മറന്നോ മകനേ നീ
കള്ളനാമസുരന്റെ വാക്കിനേ കേട്ടിട്ടിവൾ
ലങ്കയിൽ പോയതെല്ലാം മറന്നിട്ടിവളേയും
മന്ത്രികൾ പലരേയും നീയുമായ” കൂടിച്ചെന്നു
യുദ്ധംചെയ്തവനേയും നിഗ്രഹിച്ചിവളേയും
ചോലയിൽ കുളിപ്പിച്ചിട്ടിഗ്നിയിൽ മുഴുകിച്ചു

സത്യംചെയ്തവരെന്നെ ബോദ്ധ്യവും വരുത്തിയേ
 അതുമെല്ലാമേ ദോഷം മകനേ മറന്നോ നീ
 ഇവളെ വേളിച്ചെയ്ത നാളത്തൊട്ടിന്നാവോളം
 നിനക്കങ്ങൊരു സുഖം വന്നു ഞാൻ കണ്ടില്ലല്ലോ
 ഇവരതൻ നിനവു നീ മറന്നിട്ടില്ലായെങ്കിൽ
 നിന്നുടെ ജീവനന്തം വരുത്തും ഭേദമില്ല.
 നിന്നുടെ മനസ്സിന്നു ഞങ്ങൾക്കു കഴിവില്ലെ
 മകനെ മാനസത്തിൽ ഞങ്ങളിതറിഞ്ഞില്ല
 നിന്നുടെ ഭാര്യ സീത ചെയ്തൊരു കളിയത്രെ.”

പിന്നീട് ശ്രീരാമന്റെ കോപവും സീതയുടെ വിലാപ
 വ്യംമററും കണ്ടും കേട്ടും കൌസല്യാദികൾ ആനന്ദത്തോടെ
 കറെ നേരം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു.

“സീതതൻ ദുഃഖം കണ്ടു മലകളിലെന്നു
 പക്ഷിജാലങ്ങളൊക്കെ ചിറകുങ്ങൊതുക്കുന്നു
 കസുമങ്ങളും മലരൊട്ടേറെ ചൊരിയുന്നു
 പെരുത്ത വൃക്ഷങ്ങളുമിലയൊന്നിളകാതെ
 നിലക്കുനിന്നു മരമവരതാൻ ദുഃഖംകണ്ടു
 പശുവും പുലികളുമൊരുമിച്ചു മേവീടുന്നു
 അരവം മുഷികനുമൊരുമിച്ചു മേവീടുന്നു
 മത്സ്യവും മുഴലുന്നു നദിയങ്ങൊഴുകാതെ
 പാവമേയെന്നു നിന്നു കാലനും കരയുന്നു.”

ഇവയൊക്കെയായിട്ടും രാമനും അമ്മമാരും അശേഷം
 ഇളകിയില്ല. ശ്രീരാമൻ സീതയെ പഴിച്ചു പരസ്യമായി പ
 ലതും പറയുന്നു.

“ആദിയെയിവരതന്റെ കൈപിടിച്ചതിൽപിന്നെ
 അന്നതൊട്ടിന്നാവോളമുണ്ടായില്ലൊരുസുഖം
 അരശ്ശതന്നെ മൂന്നും പിഴുകിപ്പറപ്പെട്ടു
 ഭർത്താവെന്നൊരു ചിന്തയില്ലിവരക്കൊരിക്കലും

രണ്ടാം

വേഗമെ രാവണനെ കൈക്കൊണ്ടു മറിവിലെ
നിത്യവും വഴിപാടു പാത്തുപാത്തിരിക്കയും
പാതിരായ്മ മേലിവരുകൾക്കുമില്ലാത്തതും
പന്നിയും കടുവയും കണ്ടിട്ടെന്നോത്തുപോയ" ഞാൻ
മലക്കുവിലെ പോയാൽ വൈകിയേ വരൂതാനും
വൃഷ്ടസായകനോടു മറിവു പറഞ്ഞിവരും
കൈവേ പരമാത്മം നിശ്ചയമറിഞ്ഞു ഞാൻ
കുളുത്തിൽ മറിവുകൾ ഏറ്റേ നീ പറയേണ്ട
നിന്നുടെ മറിമായമത്രയുമറിഞ്ഞു ഞാൻ."

സീതയും രാവണനും കൂടിയായോചിച്ചു മാർഗ്ഗമെന്ന
പൊൻമാനായയച്ചു തന്നെയകറ്റിയെന്നും മറ്റും ശ്രീരാ
മൻ പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും വച്ചു പറയുന്നു. എന്തിന?
സീതയെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വെട്ടാൻ ലക്ഷ്മണനെ നി
യോഗിച്ചയക്കുന്നു. ലക്ഷ്മണൻ ആദ്യം തക്കം പറഞ്ഞുവെ
ങ്കിലും ഒടുവിൽ സമ്മതിച്ച് ആ ദേവിയെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടു
ചെന്നാക്കുകയും ഉടുമ്പ് എന്നൊരു ജന്തുവിനെ വെട്ടി രക്തം
വാളിലാക്കിക്കൊണ്ടു ചെന്നു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു
കണ്ടിട്ടു കൌസല്യ പറയുന്നതാവിതു്.

"മകനെ മറിവുകൾ ഞങ്ങളിങ്ങിരിക്കട്ടെ
മനുഷ്യർ ചോര ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലതുകൊണ്ടോ
പടയും ഭൃന്യാരവും കണ്ടിട്ടില്ലതുകൊണ്ടോ."

പിന്നീടു ലക്ഷ്മണൻ തിരിയെപ്പോയി സീതയുടെ ഒരു
കൈവിരലുറുത്തു രക്തം കൊണ്ടുവന്നു കാണിച്ചു. അപ്പോഴും
സ്രീയുടെ രക്തമല്ലെന്നു കൌസല്യ തർക്കിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു
വിധം സമ്മതിച്ചു. പിന്നീടാണ് ശ്രീരാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ
ആലാപകലാപം.

“അല്ലിത്താർതിരുമുടി ഭംഗികൾ മറപ്പതോ
 മഴക്കാരിതളൊത്ത തലനാർ മറപ്പതോ
 മുത്തുകുളിഞ്ഞീടും തുക്കണ്ണ മറപ്പതോ
 കൊച്ചൽതൻകുരുവൊത്ത പല്ലുകൾ മറപ്പതോ
 ആലിലയ്ക്കൊത്ത നല്ല വയറു മറപ്പതോ
 അന്നത്തോടൊത്ത ചാരു നെയ്യും മറപ്പതോ
 കട്ടിൽക്കാൽ നിറമൊത്ത തുക്കാലു മറപ്പതോ
 പോർമുഖയിടെയിടെയുദരം മറപ്പതോ.”

ഇത്യാദി വിലാപങ്ങളോടെ രാമലക്ഷ്മണന്മാർ ദിവസങ്ങൾ തള്ളിക്കഴിക്കുന്നു. സീത കാട്ടിൽ പ്രസവിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ വളന്നു രാമലക്ഷ്മണന്മാർക്കായി കാടുവഴി കൊണ്ടുപോകുന്ന സാമാനങ്ങളെ ചുമട്ടുകാരോടെതിർത്തു പിടിച്ചുപറിക്കുന്നു. ഈ വിധം ഈ കഥ തെറ്ററിയും തിരിഞ്ഞും പോകുന്നുണ്ട്.

സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തന്നെയും ഒരു വിധം മാനുന്മാർ ഉയർക്കുപോലും ചെയ്യാത്ത കടുക്കൈകളാണു ശ്രീരാമന്റെ തലയിൽ കയറ്റിയിരിക്കുന്നത്. ആ രാജപുരുഷൻ ധർമ്മപത്നിയെ അപഹരിക്കയും നിന്ദിക്കയും ചെയ്യുന്ന രീതി ഒരുവിധം ഹീനന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാത്രം നടക്കുന്നതാകുന്നു. രാമായണകഥാപാത്രങ്ങളിൽ ദുർഗ്ഗണലേശമില്ലാത്തതായി കൌസല്യയെപ്പോലെ മറെറാന്നില്ല. ആ കൌസല്യയെ ഈ പാട്ടിൽ എത്ര വഷളാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു കണക്കില്ല. ഈ പാട്ടുകൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ കൌസല്യയെപ്പോലെ ദുർഗ്ഗണവതിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ രാജകുടുംബത്തിലെന്നല്ല സാമാന്യജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും കാണപ്പെട്ടു

മോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ശ്രീരാമന്റെ പുത്രന്മാർ കാട്ടിൽ തീവെട്ടിക്കൊള്ളക്കാരായിത്തീർന്നതത്രെ വളർന്നത്. ഈ കഥയെ ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു നിരൂപിക്കുന്നില്ല. പ്രസിദ്ധകഥകളേപ്പോലും സ്വാശയഗതിക്കൊത്തുതിരിച്ചു വിടാൻ ചിലർ സ്വീകരിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇതുപോലെ എന്നെല്ലാം വരുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നാം ആശ്ചര്യം കൊണ്ട് അന്ധന്മാരായേക്കാം. കഥാഗതിയുടെ ഈ മാതിരിയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വേറൊരു ഭാഗത്തിൽ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ നളചരിതം കഥയിലും ഇതുപോലെ ചില പൊട്ടിക്കൈകൾ കലർത്തിട്ടുള്ള ചില പാട്ടുകൾ ഉണ്ട്. അവ എഴുതപ്പെട്ട കാലത്ത് എഴുത്തുകാരന്റെ ചുറ്റും നടന്ന സംഗതികളുടെ പ്രതിച്ഛന്ദങ്ങളായിട്ടാണ് ആ പാട്ടുകളെ ഗണിക്കേണ്ടത്. ആ എഴുത്തുകാരന്റെ ഈ കാലത്തെ നളചരിതം ഇതായിരിക്കും.

“പണ്ട് നിഷധരാജ്യത്തിന് അലങ്കാരഭൂതനായി സകലകലാവിദഗ്ദ്ധനായി സർവ്വഗുണസമൃദ്ധനായി ഒരു രാജാവു ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ നൈഷധൻ എന്നെല്ലാവരും വിളിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള റെറിയായാരങ്ങളിലും പണയാധാരങ്ങളിലും നളൻ എന്ന പേരാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ നിഷധരാജ്യത്തെ നളമഹാരാജാവെന്നു സർവ്വരും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേദവിധിയനുസരിച്ചു രാജ്യം ഭരിച്ചുവരുന്നതിനിട

യ്ക്ക് ഒരു ദിവസം ഒരു താമരപ്പൊയ്ക്കയുടെ അരികെ വരാൻ
 ടയായി. ആ പൊയ്ക്കയിൽ അഡ്വലും തോടയും കോഴിക്കോ
 ട് ചെക്കുകൊണ്ടുള്ള കോട്ടം വട്ടത്തൊപ്പിയും കാളരും ടൈ
 യും ധരിച്ച് ഏതാനും പക്ഷികൾ നീന്തിക്കളിക്കുന്നതു കണ്ടു.
 അദ്ദേഹം അതിൽ ഒന്നിനെ പിടിച്ചു. അത് ഒരാണരയന്ന
 മായിരുന്നു. അന്നും മാറത്തടിച്ചും തലമുടി മുഴുവൻ അഴി
 ച്ചു പിറകെയിട്ടും ചിട്ടിത്തൂണികൊണ്ടുള്ള റവിക്ക വലിച്ചു
 കീറിയെറിഞ്ഞും നിലവിളിക്കയും നളനോടു ഈ വിധം പ
 റകയും ചെയ്തു. മിസ്റ്റർ നളമഹാരാജാവേ! ഈ നിസ്സാര
 നായ മനുഷ്യനെക്കൊന്നിട്ട് അങ്ങേയ്ക്ക് എന്തു ലാഭമുണ്ട്?
 പക്ഷിമാംസത്തിലാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണിക്ക
 കോഴിവെട്ടുന്നെടത്തു ചെന്നാൽ ധാരാളം കോഴിത്തല പെ
 രുക്കി ചുട്ടുതിന്നാമല്ലോ. അതല്ല, മൃഗമാംസത്തിലാണാഗ്ര
 ഹമെങ്കിൽ റാത്തലിന് ഒരുപണം കൊടുത്താൽ പാളയത്തി
 ലെ കശാപ്പുകടയിൽ നിന്ന് എല്ലാം മാംസവും കൂടി കിട്ടുമ
 ള്ലോ. ഇതു കേട്ടു നളൻ അരയന്നത്തെ വിട്ടു. അപ്പോൾ
 അന്നും വീണ്ടും പറയുന്നു. പ്രാണരക്ഷണത്തിനു പ്രതിഫല
 മായി അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു വലിയ ഉപകാരം ഞാൻ ചെയ്യുന്നു
 ണ്ട്. ഭീമരാജാവിന്റെ പുത്രിയായ ദമയന്തിയെ അവിട
 ത്തോടുകൂടി ചേർക്കാനാണ് എന്റെ ശ്രമം. ദമയന്തി തത്രെ
 ലോക്യസുന്ദരിയാകുന്നു. സമസ്തകലകളിലും വിദഗ്ദ്ധയാണ്.
 തയ്യൽ നല്ലപോലെയറിയാം. പാട്ടും വിശേഷം. ചക്രപാ
 ണിവാരിയുടെ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിലെ പറയന്റെ പാട്ടും
 കെ. സി. യുടെ സദാഭാമയിലെ കള്ളന്റെ പാട്ടും മുഴുവൻ

പാടും സ്രീസമാജത്തിൽ മെമ്പറാണ്. ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ നളൻ മാരമാൽ മുഴുത്ത ശീതോപചാരങ്ങളുന്പെപ്പിച്ചു ഉദ്യോഗത്തിലേയ്ക്കും അന്നും ദമയന്തിയെ തിരഞ്ഞു കിള്ളിപ്പാലത്തിലേയ്ക്കും പോയി. അന്നും ഭീമരാജധാനിയിലെത്തിയപ്പോൾ ദമയന്തി ഒരു സിംഹററും പിടിച്ചു മനോരമപുത്രവും വായിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അന്നത്തെക്കണ്ടു കൈകൊടുത്തു കസേരയിലിരുത്തി വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞശേഷം മടങ്ങുന്ന അഞ്ചലിൽ 'നളൻ' എഴുതി അയച്ചുകൊള്ളാമെന്നു മറുപടി പറയുകയാണു ദമയന്തി ചെയ്തതു്. അന്നും നളനെക്കണ്ടു കാര്യം പറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ നളനും ദമയന്തിയും "താമരപ്പൂമണം ചന്ദനത്തെന്നലും പൂമരക്കാരും സഹിച്ചുകൂടാഞ്ഞ ഹോ, ഭൂമിയിൽവീണരുണ്ടീടുന്നു സർവ്വാ" എന്നു മട്ടിലായി. ദമയന്തീസ്വയംവരത്തിനുള്ള വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടി ദിവസം സമീപിച്ചു. നളൻ വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളോടെ ഒരു മോട്ടാർബസ്സിൽ യാത്രയുമായി. ഇതിനിടയ്ക്കു ദേവലോകത്തു് ഒരു സൗന്ദര്യപിണക്കം സംഭവിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉവ്ശാദിദേവസ്രീകളുമായി രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ലക്ഷ്മിഭായി എന്ന മാസിക അഞ്ചൽശിപായി കൊണ്ടുവന്നു. അതുതുറന്നുവായിച്ചപ്പോൾ ദമയന്തിയുടെ ഒരു ലേഖനം അതിൽ കണ്ടു് ഇന്ദ്രൻ സന്തോഷിച്ചു ദമയന്തിയെ സ്തുതിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉവ്ശിക്കും മററും അതുരസിച്ചില്ല. ഉവ്ശി എതിർത്തു. അവർ തമ്മിൽ ശബ്ദമുണ്ടായി. ദേവേന്ദ്രൻ അന്നു് അത്താഴം കഴിക്കാതെ പിണങ്ങിക്കിടന്നു. ദമയന്തീസ്വയംവരം സംബന്ധിച്ച സഭയ്ക്കു

കാകറിസാമാനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ മണക്കാട്ടുചന്തയിലേയ്ക്കു
 തിരിച്ചുവർ വരുണൻ താമസിക്കുന്ന ബംഗ്ലാവിന്റെ മുൻ
 വശത്തുകൂടിയാണ് കടന്നു പോയത്. ഇത് അദ്ദേഹം കണ്ടു
 പിടിച്ച് അഗ്നിയോടും ധർമ്മരാജനോടും പറഞ്ഞു. ഇ
 വരെല്ലാം ദേവേന്ദ്രനുമായാലോചിച്ചു ദമയന്തീസ്വയംവര
 ത്തിനു തിരിച്ചു. ഇവർ വഴിയിൽ വെച്ചു നളനെക്കണ്ടു. അ
 ദ്ദേഹം വണ്ടി നിറുത്തിട്ടു മാഴ്സിന്റെ ഷാപ്പിൽ കയറി ഒ
 രുകുപ്പി ബ്രാൻറി വാങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇന്ദ്രാദികൾ നള
 നോടു ഭൂതിനപേക്ഷിച്ചു ടിക്കറുകൊടുത്തു പറഞ്ഞയച്ചു.
 അദ്ദേഹം ചെന്നു വിവരം പറഞ്ഞു വന്നു. ഇന്ദ്രാദികൾസ
 നോഷിച്ച് റെയിനാൾഡിന്റെ കരേ നോവലുകൾ നള
 നസമ്മാനിച്ചു. സ്വയംവരാഡംബരം മുറയ്ക്കു നടക്കുന്നു.
 രാജസഭസ്സിൽ ഇന്ദ്രാദികൾ നളന്റെ വേഷം ചമഞ്ഞിരു
 ന്നു. അഞ്ചു നളന്മാരേയും കണ്ടു ദമയന്തി അന്ധാളിച്ചു.
 ബി. ഏ. ഡിഗ്രി എടുക്കാനായി മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാല
 യിൽ കാൺവോക്കേഷനു പോയവസരത്തിൽ ഇന്ദ്രാദിക
 ളെക്കണ്ടു പരിചയമുള്ള മിസ് വില്യംസ് മതാമ്മ ഓരോ
 രുത്തരേയും വിവരിച്ച് ഈ വിധം പറഞ്ഞു. “അല്ലയോ
 ഭൈമീ ! നിന്റെ വിവാഹത്തെ കാംക്ഷിച്ചുവന്ന ഇവർ സാ
 മാന്യന്മാരല്ല. ഇന്ദ്രനെ നോക്കുക ! ഇദ്ദേഹം ദേവലോക
 ത്തിനു നാഥനാണ്. നന്ദനവനം സ്വന്തമാകുന്നു. വൃത്രാ
 രിയാണ്. തിരുവിതാംകോട്ട സെററിൽമെൻറുവകുപ്പിൽ
 നിന്ന് ഇയിടെ ജോലിവിട്ടു രജിസ്ട്രേഷൻ വകുപ്പിലേക്കു ഫ
 ജികൊടുത്തു കാത്തുനില്ക്കുന്നു. ഇതാ അഗ്നിയെ കാൺക !

ഇദ്ദേഹം വലിയപുള്ളി. സൂര്യനോളം പ്രകാശമുണ്ട്. കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുമാപ്പിളയുടെ നാടകത്തിൽ ബബുലൻഭട്ടരുടെ വേഷം കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗമാണ് ഇക്കഴിഞ്ഞ ഓച്ചിറപ്രദർശനത്തിനു മത്തങ്ങയ്ക്കു സമ്മാനം വാങ്ങിയത്. ഇതാ അടുത്തു വരണനിരിക്കുന്നു. സമുദ്രരാജൻ ഈ കേമനാണ്. ആറാട്ടിന് എഴുന്നള്ളത്തോടൊന്നിച്ചു പട്ടാളക്കാർ പോകുമ്പോൾ അവർക്കു ടീപാർട്ടി കഴിക്കാൻ ഇദ്ദേഹം ഒരു വരിപ്പണലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചാലചാലക്കേസിൽ ഒരിക്കൽ കുടുങ്ങിയതും ഈ മഹാൻ തന്നെ. ഇപ്പോൾ ഒരു കോറും കൂടുതലായി കിട്ടി. അതിനടുത്തു യമൻ. ഈ മഹാൻ അജ്ഞാനകുമാരത്തിന്റെ സഹപത്രാധിപരാണ്. “മുൻപുമറിയാൻ മിടുക്കനല്ലെങ്കിലും പിൻപുമറിയാൻ മോശക്കാരൻ തന്നെ”യെന്നൊരു യോഗ്യതയും ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഒരിക്കൽ ഒരു ചില്ലറതലവേദന വന്നു എന്നൊരു യോഗ്യതയുംകൂടിപ്പറയാനുണ്ട്. ഇതൊക്കെയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷകകൃത്യങ്ങൾ. സാക്ഷാൽ നളൻ ഇതാ കാണപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭാഗം ശാരദയിലെ കുണ്ടൻമേനോനും അളിയന്മാരാണ്. ഇപ്പോൾ ഒരു പഞ്ചസാരത്തൊഴിൽശാലയും തീപ്പെട്ടിക്കോൽ മന്ദിരവും സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ മഹാനഭാവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. കൂടെ പോയാൽ പഞ്ചസാര ധാരാളം തിന്നാം. തീപ്പെട്ടിയും വാങ്ങാം. ഇതുകേട്ടു ദമയന്തി മാലയിട്ടു. ഫോഷമെല്ലാം യഥായോഗ്യം കഴിഞ്ഞുകൂടി. എല്ലാവരും അവരവരുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കു യാത്രയായി. ഇന്ദ്രാദികൾ വഴിയിൽ

വച്ചു കലിയേയും ദ്വാപരനേയും കണ്ടു. സ്വയംവരവിവരമറിഞ്ഞ് അവർ കോപിച്ചു. നളന്റെ കാരണവരുടെപക്കൽ നിന്ന് വസ്തുക്കളെല്ലാം ഒറ്റി എഴുതി വാങ്ങിക്കളയാമെന്നും സുഗ്രീവന്റെ ചിട്ടിക്കു പണം കൊടുക്കാതെ മുടക്കിക്കളയാമെന്നും ശപഥം ചെയ്തുപറഞ്ഞു. നളന്റെ നാട്ടിൽവന്നു പുഷ്പരനെ കണ്ടു. അയാൾ കാഴ്ചബംഗ്ലാവുതോട്ടത്തിലെ ഒരു കല്ലുതൊട്ടിയിൽ നിറച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും നീന്തിയും മറിഞ്ഞും വാലിട്ടടിച്ചും പല്ലിച്ചിച്ചും ചീറിയും ചവച്ചും കിടക്കുകയായിരുന്നു. അയാളെക്കണ്ടു ചുറ്റുകുളിപ്പിച്ചു നളന്റെ സ്വത്തെല്ലാം പിടിച്ചുപറിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ കാട്ടുപത്തനാപുരത്തേയ്ക്കയച്ചു. നളനും ദമയന്തിയും പത്തൻ ചന്തയിൽനിന്നും തിരിച്ച് കോടിമതക്കടവിൽ നീന്തിക്കയറി കണ്ടിയൂർ റോഡിൽ കൂടി ചാക്കയിൽ തോടുമുഴുവൻ മുട്ടുകുത്തി നടന്ന് നായർ ഹോട്ടലിൽ നിന്ന് ഉണക്കഴിഞ്ഞ് പൂജയെടുപ്പും ആറാട്ടും കണ്ടശേഷം കരമന വച്ചു തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. നളൻ ഓടിവരുംവഴിക്കു മരച്ചീനിവിളയിൽ കയറി കിഴങ്ങു മോഷ്ടിച്ചതിനാൽ ഉടമസ്ഥന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു കിഴിയുംധാരയും കഴിച്ചശേഷം പോലീസ്റ്റേഷനിൽ ഏൽപ്പിക്കാൻ നിറുത്തിയിരുന്ന കാക്കോടകനെ കണ്ടു സമാധാനം പറഞ്ഞ് അയാളെ ജാമ്യത്തിൽ വിടുവിച്ചു. പിന്നീട് നളൻ ഋതുവണ്ണന്റെ രാജ്യത്തിലെത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക എണ്ണച്ചക്കാപ്പിസിൽ ഒരു ജോലിക്കാരനായി താമസിച്ചു. ദമയന്തി ഉണൻ നോക്കിയപ്പോൾ നളനെ കണ്ടില്ല. കിണറിലും തട്ടിൻപുറത്തും അഞ്ചലാ

ഫീസിലും കതകിന്റെ മുകളിലും നോക്കിയിട്ടും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഒരു കാട്ടാളൻ വന്നുചേർന്നു. നളൻ കറെ പണം കണ്ടെടുത്തു കൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഈടാക്കാനായി ജില്ലാക്കോടതി വിധിപ്രകാരം വാറണ്ടും കൊണ്ടുവന്ന ശിപായിയായിരുന്നു അയാൾ. അയാൾക്കു ചായവാങ്ങിക്കൊടുത്തു പറഞ്ഞയച്ചശേഷം ദമയന്തി മണ്ടയ്ക്കാട്ടുകൊട കാണാൻ പോകുന്നവരോടൊന്നിച്ചു നാട്ടിലെത്തി പാത്രം. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു ദമയന്തിക്കു രണ്ടാംസ്വയം വരമുണ്ടെന്നു നാടൊട്ടു പ്രസിദ്ധമായി. നളനും ജീതുവണ്ണനും തിരിച്ചു. വഴിയിൽവെച്ച് എക്സൈസ് വകുപ്പിലെ പെറ്റിത്തൊഴിലാളിയായ കലിയെക്കണ്ട് ഇവർ തമ്മിലുള്ള വിരോധം തീർത്തു. നളൻ കണ്ഡിനത്തിലെത്തിയശേഷം വിവരം മുഴുവൻ എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചു. ദമയന്തിയേയും കൊണ്ടു കോട്ടയത്തുനിന്നും പീരുമേടിലേക്കുള്ള റോഡിന്റെ അരികെ ഒരു ബങ്കളാവു വാടകയ്ക്കുടുത്തു സുഖമായി താമസിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു പുഷ്പരനെ പിടിച്ചു കൂട്ടുകാരായ കാഴ്ചബഗ്ഗാവു തോട്ടത്തിലെ നീർനായ്ക്കുളം തൊട്ടിയിൽത്തന്നെയിട്ടു. *

* മലയാള നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ വിദൂഷകന്മാർ പറയുന്നതുള്ള ഈ നവീന നൈഷധവും രാമായണവും എങ്കിലും മുൻപേ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ “ഭാഷാപോഷിണി”,യിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങിയ മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ എന്ന ഉപന്യാസപരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്.

൨൪൮

തുമ്പിപ്പാട്ട്.

൧. ഒന്നാം തുമ്പിയും അവർ പെററമകളും
പോയി നടപ്പാ തുമ്പിതുള്ളാൻ
തുമ്പിയിരുമ്പല്ല ചെമ്പല്ല ഓടല്ല
തുമ്പിത്തുടൽമാല പൊന്മാലകിങ്ങിണി.

രണ്ടാം തുമ്പിയും—————ഇത്യാദി

൨. ഒന്നാം കൊച്ചുമുല്ല
പൂത്തായൊ പൂച്ചൊരിഞ്ഞു്
തങ്കളത്തിൽ വീണുപൂവു്
താൻവാരിയാദരിക്ക
ആദരിക്ക പന്തലിലെ
അലങ്കരിക്ക ഗണപതിയെ
കാറടിക്ക പൂപറക്ക
കന്നിമാരെ വായ്ക്കുരവ
പൂപ്പടയ്ക്കും നേരമായി
പൂപറത്തോളോടിവായെ

രണ്ടാം—————ഇത്യാദി

൩. ഒന്നാം മലരമ്പേൻ തുമ്പി
മലരമ്പനെ കണ്ടോരൊണ്ടോ
കണ്ടേൻ ഞാൻ കണ്ടേൻ പെണ്ണെ
പൂഞ്ഞാലക്കാവിൽ വച്ചു്
പൂങ്കുള വട്ടം ചുറ്റി
പൂമുണ്ടും തോളത്തിട്ടു്.
കുച്ചരട്ടു് കരത്തിലിറക്കി
പിച്ചിമലർ അയ്യമെടുത്തു
തെറ്റിപ്പു തെറ്റിത്തെറ്റി
പിച്ചിപ്പു തൊങ്ങലിട്ടു്
വട്ടകത്താലികെട്ടി

പോയ കുമാരകനെ
കാണാൻ വിധിയുമില്ല
കമ്മം നമുക്കുമില്ല.

൪. ഒന്നീക്കിൽ തോട്ട കെട്ടി
ഒന്നു പഠിച്ചതും കണ്ണിമാങ്ങ
ആ മാങ്ങ തിന്നവയ്ക്ക്
ആമാസത്തിൽ ഗുട്ടമുണ്ടാം
അവളുപെരും ബാലകനു
എന്നു ചൊല്ലി പേർ വിളിക്കും
കരിങ്കുഴലേ ചെറുമണിയെ
താമന്നെന്നും പേർ വിളിക്കും

൫. ഒന്നാനാം കൊച്ചുതുമ്പി
എങ്കൂടെ പോരുവായൊ
നിൻ കൂടെ പോന്നാലല്ലോ
എന്തെല്ലാം തന്മനിക്കു
കുളിപ്പാൻ കുളം തരുവേൻ
കുളിപ്പാൻ കുളം തരുവേൻ
കുളിപ്പാൻ കുളം തരുവേൻ
കുന്ദിപ്പാൻ കോപിലൊണ്ടു്
ഇട്ടിരിപ്പാൻ പൊന്തടുക്കു്
ഇട്ടുണ്ണാൻ പൊന്തളിക
കൈകഴുവാൻ കൊച്ചുകിണ്ടി
കൈതോർത്താൻ പുളളിപ്പട്ടു്.

൬. ഒന്നാം കുന്നമ്മ ഒന്നരികുന്നമ്മ
ഒന്നല്ലോ മകമാർ പാലനട്ടു്
പാലയ്ക്കിലവനു പൂവനു കാവനു
പാലയ്ക്കു പാൽകൊടു് പാവതി നീ
ഞാനല്ല പൈക്കിളി താമരപൈക്കിളി
ഞാനിരുന്നാട്ടുന്ന പൊന്നോല പൈക്കിളി
മുണ്ടകുറപ്പനും തുവൽച്ചുവപ്പനും
മിഞ്ഞചിറക്കിളി കൂടിത്തീർത്തു്

അത്തത്തണയിട്ടു താമരണയിട്ടു
 ഏങ്ങനെകൊത്തി യിണപിരിക്കാം.
 തന്റെ കലം ചൊല്ലി തായാർ കലം ചൊല്ലി
 തങ്ങളിൽ കൊത്തിയിണ പിരിക്കാം.

൭. ഒന്നാം കടപ്പുറവാരെ
 ഒന്നരവട്ടി പാവയ്ക്കും
 ഞാൻ പരിപ്പോം നീ പരിപ്പോം
 പൊന്നാരമ്പം പാവയ്ക്കും.

൮. ഇത്തുകുട്ടിയോർ കുറമണലിൽ
 പൊടിച്ചുവന്നോർ കമ്പളവള്ളി
 കമ്പളത്തിൻ കൊഴുത്തൊടിചെ
 കോരെനെല്ലി ലുഞ്ഞാലിട്ടു
 ഉഞ്ഞാലാടാൻ വാടി പെണ്ണെ
 നല്ലപെണ്ണെ തങ്കക്കൊടി
 എന്നിക്കൊൻറ കാൽകുഴച്ചു
 ഓരടിയും നടക്കാൻ വയ്യ
 എന്നിക്കിരിക്കും കിഴക്കുവേല
 എടുത്തുടനെ കൊടുപ്പിനമ്മോ
 ഇനിയെങ്കിലും വാടിപെണ്ണെ
 നല്ലപെണ്ണെ തങ്കക്കൊടി
 എന്നിക്കൊൻറ കൈകുഴച്ചി
 ടോരടിയും നടക്കാൻ വയ്യ
 എന്നിക്കിരിക്കും കിഴക്കൻ കാപ്പ്
 എടുത്തുടനെ കൊടുപ്പിനമ്മോ
 ഇനിയെങ്കിലും വാടിപെണ്ണെ
 നല്ലപെണ്ണെ തങ്കക്കൊടി

൯. ഒന്നാം മതിലകത്തു്
 ഒന്നല്ലോ പൊന്നിലഞ്ഞി
 പൊന്നിലഞ്ഞി പൂവിറപ്പാൻ

൨൫൧

ഏഴല്ലെം തോഴിമാന്
ഏഴിലേയ്ക്കും ഇളയകന്നി
കുമാരനല്ലർ കാത്സായനി
അവരും കുളിക്കും കുളിക്കുവി
ലെന്നെല്ലാം ശോഭയുണ്ടു്
കൊട്ടത്തും കൊടിവിളക്കും
വാക്കുരവ ശോഭയുണ്ടു്.

ഒരു പുട്ടു്.

മാവേലി നാട്ടുവാണീട്ടും കാലം
മാനുഷരെല്ലാരുടെ പാപംപോലെ
ആമോദത്തോടെ വസിക്കും കാലം
ആപത്തങ്ങൾക്കും ഓട്ടില്ലത്തതും
കുളുവുമില്ല ചന്ദ്രവുമില്ല
ഏളോളുമില്ല ഒരാളിവചനം
വെള്ളിക്കോലം നാഴികളും
ഏല്ലാം കണക്കും തുല്യമായി
കുളുപ്പറയും ചെന്നാഴിയും
കുളുത്തരങ്ങൾ നന്നാണുമില്ല.

ഞാൻ പാടുന്ന
റോ.

രാജാവിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും
ചെങ്കുരുമ്പ് നാണേ

പോച്ചെന്നാൽ തൊട്ടുകുറിച്ച്
രാച്ചെന്നാൽ കൊണ്ടുപോരാം
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ-നിന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീന്നോ പെണ്ണേ
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ-എന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീർന്നതില്ല.

രാജാവിന്റെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു്-ഒരു
വരികച്ചകു നിയ്യതൊണ്ടെ
പോച്ചെന്നാൽ കണ്ടുകുറിച്ച്
രാച്ചെന്നാൽ കൊണ്ടുപോരാം
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ-നിന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീന്നോ പെണ്ണേ
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ-എന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീർന്നതില്ല

രാജാവിന്റെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു്-ഒരു
കുലതിക്കുല നിയ്യതൊണ്ടെ
പോച്ചെന്നാൽ കണ്ടു കുറിച്ച്.
രാച്ചെന്നാൽ കൊണ്ടുപോരാം
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ- നിന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീന്നോ പെണ്ണേ
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ- എന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീർന്നതില്ല

രാജാവിന്റെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു്-ഒരു
പൊന്നം ചേന നിയ്യതൊണ്ടെ
പോച്ചെന്നാൽ കണ്ടു കുറിച്ച്
രാച്ചെന്നാൽ കൊണ്ടുപോരാം
അമ്മയാണെ അച്ചനാണെ-നിന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീന്നോ പെണ്ണേ
അച്ചനാണെ അമ്മയാണെ- എന്റെ
കുന്നിയാക്കം തീർന്നതില്ല”

രാജാവിന്റെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു് ചെന്തെങ്ങിലെ കുരി
ക്കും വരിക്കച്ചക്കയും കിടളിക്കലയും പൊന്നുംചേനയും ഒ
ണ്ടെന്നും പകൽ അവിടെ ചെന്നു സ്ഥാനം കണ്ടറിഞ്ഞ
ശേഷം രാത്രിയിൽ പോകയാണെങ്കിൽ അവയെ കൊണ്ടു
പോരാമെന്നും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ഭാഗം പഴയകാലത്തി
ലെ ഒരു പലതെന്തെ സ്മരിപ്പിക്കയല്ലയോ ?

മ. ആനവരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ
കുഞ്ഞിക്കൈയ് മുനീൽ വച്ചു്
ആനവരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ
കുഞ്ഞിക്കാൽ പിറകിൽ വച്ചു്
ആനവരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ
പഴം മൊറം പോലെ ചെവിയും വച്ചു്
ആന വരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ
കിണ്ണം പോലെ കണ്ണും വച്ചു്
ആന വരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ
കലക്കവെള്ളം തെറ്റിത്തെറ്റി
ആനവരുന്നേ കുഞ്ഞയ്യപ്പാ

൨ ചിരിരാമാ പകവാനെ-തെയ്യമ്മതാര
ചീതാതേവിപ്പെണ്ണവളെ-തെയ്യമ്മതാര
എന്തെടി ചൂർപെണ്ണ-തെയ്യമ്മതാര
കൈട്ടാട്ടുനാൾകൊണ്ടു-തെയ്യമ്മതാര
ചെമ്പഴുക്കാപ്പാക്കു-തെയ്യമ്മതാര
എടുക്കാമില്ലല്ലോ-തെയ്യമ്മതാര
എന്തെടി ചൂർപെണ്ണ-തെയ്യമ്മതാര
കൈട്ടാട്ടുനാൾകൊണ്ടു തെയ്യമ്മതാര
വെററുതെരുപ്പാരില്ല-തെയ്യമ്മതാര

൩. ഇട്ടിക്കാളിപ്പെരുമണ്ണാത്തി
എന്റെ മൊറ നീ അലക്കിത്തരണേ

രശ്മി

ഏന്റെ ചരകല്ലു പിഴുതുപോയി
കിണ്ണകല്ലു പിളന്നും പോയി
ഏന്റെ കൂട്ടു പിരിഞ്ഞും പോയി.

ശ. തായ്മാരെ തായ്മാരെ
തയവുളളോരെങ്കൾ പൊന്നു തായ്മാരെ
ഏർപിടിത്തു വയലുഴുതു
ഇതമുടനതുകുമേൽ മരമടിത്തു
ഇരുമ്പാലെ വരമ്പൊക്കി
ഇതമുടൻ നാലരകു നിരപ്പാക്കി
കാൽവീശി വിത്തൊരിഞ്ഞു
കരുത്തുടനെ ജലം താനടൈത്തു
ഞാറികുടി വയൽ നടുവോം
നടവുകുടനെ കളയെടുപ്പോമേ
പൊതിപിടിത്തു കതിരാനാൽ
മാടവും കെട്ടിക്കാവൽ കിടപ്പോമേ
പാലടൈത്തു കതിർ ചാഞ്ഞാൽ
അരുത്തുടൻ നാങ്കുളിലവടിപ്പോമേ
മൂന്നാംനാൾ കലെയതിൽ
മാടൈപ്പിണച്ചു ചൂടടിപ്പോമേ
കൊമരിത്തു കതിർ നെല്ലം
കൊററയും വാങ്കി നാങ്കൾ നടപ്പോമേ
ആടരപ്പോം മാട്ടരിപ്പോം
മാടൈയറത്തു നാങ്കൾ കുറിച്ചമപ്പോം.

ഗണപതിസ്തുതി.

ആരമുകവനം ഗണപതിയും
കാനകത്തുനിന്നു കളിച്ചനാളിൽ
അന്നു കടുഭാഹം പെരുതായിട്ട്

തെറ്റിവനത്തോടി ഏറങ്ങിയതോ
 തെറ്റിപ്പഴങ്ങുമിരത്തു തിന്ന
 കഭളിവനത്തോടി ഏറങ്ങിയതോ
 കഭളി കനികളുമിരത്തു തിന്ന
 തിന്നതിലൊരുകനി അധികംവന്ന
 വളർ മടിക്കുവച്ചു തെറ്റത്തുകൊണ്ടു
 ആരമുകവനം ഗണപതിയും
 തമ്മിലിരുവതും വഴിനടന്നു
 ഒട്ടുവഴിറ്റരം ചെന്നൊരുനേരം
 അപ്പഴത്തിന്റെയോരു തലിയെപ്പറ്റി
 തമ്മിലിരുവതും പിടിയും പെട്ടു
 ഗണപതിയെത്തള്ളിയടിയിലിട്ടു
 ഗണപതി തന്റെയോരു വലം കൊമ്പല്ലെ
 ഇരുമുറിയായപ്പോൾ മുറിഞ്ഞ പോയി
 ഒറ്റ മുറി കൈയിലെടുത്തും കൊണ്ടു്
 അച്ചൻ തിരുമുന്വിലമ്പായമായ്
 ആരമുകവനം ഗണപതിയും
 കാനകത്തു നിന്നു കളിച്ച നാളിൽ
 ഇക്കുറവു ഞാനോ തീർപ്പതുമൊണ്ടു്
 മരകുറവു ഞാനോ തീർപ്പതുമൊണ്ടു്
 വെള്ളിയാഴ്ച വെള്ളി വെളുക്കുമുന്വേ
 ആതികതിരവനതിക്കും മുന്വേ
 ചംകും മണലാടും കടപ്പുറത്തു്
 പുകും പുനരാടും തിരയരികിൽ
 ഏഴു തിരയ്ക്കോട്ടിങ്ങിപ്പുറമതോ
 കുരിങ്കല്ലു തന്റെ കളത്തും മൃട്ടിൽ
 നിങ്ങളിരുവതും വന്നിട കൊൾവിൻ
 ഇടി ഇടത്തേന പൊടിയവലു്
 ഇതമുടൻ നിങ്ങളെടുപ്പിച്ചിട്ടു്
 പൂരി പൊരുത്തന പൊരിമലരു്

൨൫൬

അഴകൊടു വിരവിനാലെ എടുപ്പിച്ചതോ
ചെന്തെങ്ങിലെ യിളം ചെങ്കുരുമ്പയും
ചെത്തി ചിതമാക്കി ചുമടു കെട്ടി
വരിക്കച്ചുക്കുതൻറ മുളയുമെല്ലാം
അഴകൊടു വിരവിനാലെ എടുപ്പിച്ചതോ
ചിങ്ങൻ കുതളി യീക്കനികളെല്ലാം
അഴകൊടു വിരവിനാലെ എടുപ്പിച്ചതോ
വെള്ളിയാഴ്ച വെള്ളി വെളുപ്പും മുന്വേ
ആതിച്ച പകുവാറങ്ങുതിക്കും മുന്വേ
ചംകും മണലാടും കടപ്പുറത്തു്
അവരങ്ങിരുവരും ചെന്നിടകൊണ്ടു
വെള്ളിക്കിണ്ടിയിലെ നീരെടുത്തല്ലോ
നേരു കിഴക്കായി നിലയും നിന്നു
പങ്കിരാലി തൻറ ചാണകം കൊണ്ടു
വട്ടമെഴുക്കലും മെഴുകിയതോ
ചിങ്ങൻ വാഴയില നേർ കിഴക്കായിട്ടു്
വെള്ളിവിളക്കും പോൻ വിളക്കും വെച്ചു
ചെല്ലച്ചെറുനാഴി നിറ പറ വെച്ചു്
ഗണപതിക്കും പിന്നെ യരമുകനും
ഈടീയിടത്തേന പൊടിയവലു്
കുന്ദപോലെ കൊണ്ടു കുമിത്താനപ്പോൾ
പോരി പൊരുത്താന പൊരിമലതു്
കുന്ദപോലെ കൊണ്ടു കുമിത്താനപ്പോൾ
ചെന്തെങ്ങിലിളം ചെങ്കുരുമ്പ ചെത്തി
ചിതമാക്കി നിരത്തി നല്ല വരിക്കച്ചുക്ക
ച്ചുള കുന്ദപോലെ കൊണ്ടു കുമിത്താനപ്പോൾ
ചിങ്ങൻ കനി നല്ല കടളിക്കനിയും
കുന്ദപോലെ കൊണ്ടു കുമിത്താനപ്പോൾ
ആരമുകവനും ഗണപതിയും
കണ്ടു കൊൾവിൻ നിങ്ങളുണ്ടുകൊൾവിൻ

കണ്ടതില്ല ഞങ്ങളുണ്ടതുമില്ല
 വൈതാകങ്ങളൊന്നും പോയതുമില്ല
 അച്ചനാക്കു നേർച്ച തരുന്ന പോലെ
 ഞങ്ങൾക്കു നേർച്ചയെല്ലാം തരികവേണം
 കടലിനു തുല്യമായ വയറുണ്ടായാൽ
 മാനിടരെതു തരും നിങ്ങൾക്കെന്നും
 ഏഴു പൊരിമലർ ജപിച്ചെടുത്തു്
 ഗണപതിയുടെ വായിൽ പോടീയതോ
 അപ്പോൾ പറ്റായുന്ത ഗണപതിയും
 കണ്ടതുണ്ടു ഞങ്ങളുണ്ടതുമൊണ്ടു്
 വൈതാകങ്ങളെല്ലാം പോയതുമൊണ്ടു്
 അപ്പർപ്പെട്ട പൊന്നും ഗണപതി തൻ
 അടിമലരു രണ്ടുമടിയൻ ക്രൂപി

൨ ലാർകാലപ്പാട്ടു് (പാണൻപാട്ടു്)

ഈ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും താമസിച്ചുവരുന്ന പാണന്മാർ അവരുടെ സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വീടുകളിൽ അലംരാത്രിക്കു ശേഷം ചെന്നു് ഈ പാട്ടുപാടി കിട്ടുന്ന ആദായം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നു. ഈ പാട്ടു രാത്രികാലങ്ങളിലല്ലാതെ പാടിപ്പോടായെന്നും എഴുതി പഠിച്ചുകൂടായെന്നും പുരുഷൻതന്നിച്ചുപോയി പാടരുതെന്നും ഓരോവീടുകളിൽ ചെന്നാൽ അവിടുള്ള ആളുകളെവിളിച്ച് ഉണർത്താൻപാടില്ലെന്നും, ഏഴുവീടുകളിൽ അധികം ഒരേദിവസം പൊയ്ക്കൂടായെന്നും ആവീടുകളിൽനിന്നുകിട്ടുന്ന ആദായംകൊണ്ടു നിത്യ

വൃത്തി കഴിച്ച യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതിന്റെ ശേഷമല്ലാതെ പാടാവുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും ചിലനിർബന്ധങ്ങളുണ്ട്. പാണനും പാണത്തിയും കൂടിയാണു പാടാൻ പോകുന്നത്. വീടുകളിൽ ചെന്നാൽ പറകൊട്ടിയും മുടനക്കിയും ആളുകളെ ഉണർത്തുന്നു. പാണൻ ജാതിയിൽ ജനിച്ചു, ശിവഭക്തനായി തിരുവണ്ണാമല എന്നൊരു സ്ഥലത്തു പാർത്തിരുന്ന തിരുവരങ്കൻ എന്നൊരാൾക്കു ഭഗവാൻ ശ്രീപരമേശ്വരൻ ഒരു വരം കൊടുത്തതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു തിരുവരങ്കന്റെ സന്തതികളായ പാണന്മാർ ഈ പാട്ടു പാടി കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവരുന്നത്. പാണന്മാർ ഇപ്പോൾ, തയ്യൽ, നെയ്ത്തു, കടകെട്ടു മുതലായ തൊഴിലുകൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പാട്ടുപാടി ഉപജീവിക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ ഇടയിലുള്ള വിശ്വാസം.

ശനിപ്പിഴ നിമിത്തം ഭഗവാൻ ശ്രീപരമേശ്വരനും ശ്രീപാർവ്വതിയുംകൂടി പന്തീരാണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്തു നടന്നു. അക്കാലത്തു ഭഗവാനും ഭഗവതിയുംകൂടെ വട്ടമണിയമ്പലത്തിൽ ഇരുന്നു ചുതു കളിച്ചു.

“അഷ്ടമത്തിൽ ശനിപ്പിഴച്ചു
ഭിക്ഷ യേറുകൊന്നിറങ്ങി ഭഗവാൻ
ഭഗവാനും ശ്രീപാർവ്വതിയും
വിടിച്ചു ഭിക്ഷ പന്തീരാണ്ടു”

ചുതുകളി കാണുന്നതിനു ദേവന്മാർ, യക്ഷന്മാർ, ഗന്ധർവന്മാർ, മുതലായവർ വട്ടമണിയമ്പലത്തിൽ ചെന്നു.

രണ്ടാം

ആ കൂട്ടത്തിൽ തിരുവണ്ണാമലയിൽ നിന്നു നമ്മുടെ
തിരുവരങ്കനും അവിടെ എത്തി.....ഭഗവാനും ഭഗ
വതിയും കൂടെ ചുറ്റുകുളിച്ചതിൽ

“പിററന്നാളുടയത്തിനു
തോരപോയി ഭഗവാനു
കണ്ടു നിന്ന തിരുവരങ്കൻ,
കയ്യടിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു
പെണ്ണോടെ തോര സ്വാമി,
ആരോടെ ജയിക്കുമെന്നു”

തിരുവരങ്കൻ ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞതു കേട്ടു

“തിരുക്കോപമെ സഹിക്കരുതാഞ്ഞു
ചുതുവാരി നിലത്തടിച്ചു
അച്ചുതേലൊന്നുചെന്നു
തിരുവരങ്കൻ മെയ്യിലേറു
ഏറുകൊണ്ടു മാണ്ടു വീണു
ഭൂമിതന്നിലഭയമുറു”

ഉടനെ ശ്രീപാർവ്വതി തിരുവരങ്കന്റെ ശരീരത്തിൽ ജ
ലം തളിച്ചു തിരുവരങ്കനെ എഴുന്നീല്പിച്ചു. തിരുവരങ്കൻ ശ്രീ
പാർവ്വതിയുടെ കക്ഷിപിടിച്ചു പറഞ്ഞതുതന്നെ ആ ദേവിക്ക്
ആനന്ദകരമായിരുന്നിരിക്കുമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവി
ന്റെ അപരാധത്തിനു സമാധാനമുണ്ടാക്കേണ്ട ചുമതല
യും ഭാര്യക്കുണ്ട്. എങ്ങനെയായാലും തിരുവരങ്കനെ രക്ഷിച്ചു.
തിരുവരങ്കൻ എഴുന്നീറ്റിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭഗവാനെ ശപിക്ക
യാണുണ്ടായത്.

“ഇന്നെന്നെ ഏറിഞ്ഞ ഭഗവാൻ
നാളെയാരോ യെറിയരുത്”

൨൬൦

എന്നവൻ ശാപമിട്ടു

അന്നു പോയി തിരുവണ്ണാലു”

ഈ ശാപമേറു ഭഗവാൻ അന്നുമുതൽ ആലമ്പ്യം ആരംഭിച്ചു. ആലമ്പ്യശാന്തിക്കായി വേലപ്പണിക്കർ കണ്ടി കിടാവു മുതലായി പലരെ വരത്തിമന്ത്രവാദവും ചികത്സയും കഴിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് തിരുവരങ്കനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനായി കടകളുതൻ എന്നൊരു ഭൂതത്തെ തിരുവണ്ണാമലയ്ക്ക് അയച്ചു. കടകളുതൻ പോയ വഴിയെ ഇപ്രകാരം വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

“തൻപടിയതു കഴിഞ്ഞു,
മറുപടിയുടൻ കഴിഞ്ഞു
പച്ചമലയതുകഴിഞ്ഞു,
പവിഴമലയുടൻ കഴിഞ്ഞു
ഉച്ചിക്കുന്നു മലകഴിഞ്ഞു,
വട്ടപ്പാറമല കഴിഞ്ഞു
ഉറമ്പിനുമെ ഇഴയരുതാത്ത
ഉയിരയന്ത മല കഴിഞ്ഞു
പരത്തിനുമേപറക്കരുതാത്ത,
പ്പാറയന്തമല കഴിഞ്ഞു
നാഗങ്ങളോ കുടികൊള്ളുന്ന,
നാഗേന്ദ്ര മല കഴിഞ്ഞു
ഭൂതങ്ങളോ കുടികൊള്ളുന്ന,
പുതിയ ചോല മല കഴിഞ്ഞു
ആനകളോ ചരിഞ്ഞുറങ്ങും
അടവിയന്ന മല കഴിഞ്ഞു
കുതിരനിന്ന കൂത്താടുന്ന
ഗുവടിയെന്ന മല കഴിഞ്ഞു

രന്നുഥ

കാടിയുമേ ഉഴരിമെല്ലെ,
തിരുവണ്ണമലക്കു ചെന്നു

അന്നന്തരം കടുകൂതൻ തിരുവരങ്കനെക്കണ്ടു ഭഗവാന്റെ ആലമ്പ്യത്തെപ്പററിപ്പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. കടുകൂതനും തിരുവരങ്കനും തിരുവരങ്കന്റെ “പൂമങ്കത്തള്ളയാരും” കൂടി പുറപ്പെട്ടു ഭഗവത്സന്നിധാനത്തിലെത്തി.

“മുമ്പാകെ കടുകൂതൻ,
അതിൻപിറകെ തിരുവരങ്കൻ
കള്ളേലിപ്പറക്കുപററി
പൂമങ്കത്തള്ളയാരും”

ഈ ക്രമത്തിനാണ് അച്ഛൻ പോയത്. ഭഗവാനെക്കണ്ടു ആലമ്പ്യം ഭേദമാക്കിയപ്പോൾ ഭഗവാൻ സന്തുഷ്ടചിത്തനായി തിരുവരങ്കൻ എന്തുവരമാണ് വേണ്ടതെന്ന് ചോദിച്ചു.

“എന്നത്താൻ പുലർത്തിയവൻ
ഞാനെന്തൊ വരംതരുന്നു,
ഞാനേറിക്കളിക്കുന്ന,
മദയാനെ തരട്ടിതോടം
ആനയേറാൻ രാജാവല്ല,
കുതിരയേറാൻ മന്തിരിയല്ല
അക്കങ്ങളെ തരട്ടിതോടം,
മുക്കങ്ങളെത്തരട്ടിതോടം
ആയതൊന്നും അടിയൻ വേണ്ടോ,
അഴകുള്ള തമ്പുരാനെ”

അന്നെ വിലയേറിയ പാലവരങ്ങൾ കൊടുക്കാമെന്നു ഭഗവാൻ അരുളിച്ചെയ്തതിനെ എല്ലാം തിരുവരങ്കൻ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. എന്തെങ്കിലും ഒരു “എളിയ വരം” മതിയെന്നു

ൺ തിരുവരങ്കൻ ഭഗവാനോടറിയിച്ചത്. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു.

“എതുമൊന്നുമില്ലാത്ത നാ,
 ഭേദവീടെ തുകലാണതുക
 എന്നത്താൻ നിനപ്പവരൊ,
 വിളക്കടനെ കൊളുത്തുമെടൊ
 ഞാനറിയാ മഹാപാപികൾ,
 പടിയടച്ചു വിലക്കുമെടൊ
 വിലക്കുന്ന, വീട്ടിലെങ്ങും,
 മറന്നവീടെ പാടരുത് ”

ഇങ്ങനെ ശിവഭക്തന്മാരുടെ വീടുകളിൽ പോയി പാട്ടുപാടിയാൽ ഉടനെ പത്തായം തുറന്ന് അവരവിത്തു, ഉപ്പു, മുളക്, നാളികേരം, ഉള്ളി, മഞ്ഞൾ, മുതലായി ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ട സകല സാമാനങ്ങളും നിനക്കു തരും എന്നുകൂടി ഭഗവാൻ അരുളിച്ചെയ്തശേഷം

“ഈ വരമെതന്നിതേടൊ, നിനക്കും നിന്റെ സന്തതിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞുവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കല്പനയനുസരിച്ചാണ് ഇന്നും പാണന്മാർ പുലർകാലപ്പാട്ടു പാടുന്നത്. പാട്ടിന്റെ അപസാനഘട്ടത്തിൽ ഇപ്രകാരംകാണുന്നു.

“അന്നതന്ന കല്പനയാലെ,
 ഇന്നടിയൻ നാവു പാടുക
 പകലെനെ സ്തുതിക്കരുത്,
 കാരോലൽ വരയ്ക്കരുത്
 വിളിച്ചുണർത്തിപ്പാടരുത്,
 യാത്രചൊല്ലി പ്പോകരുത്
 നാരായണാ തുകിലാണതുക,
 നല്ലൊരുളെ തുകിലാണതുക ”

പണ്യം

കുറവൻപാട്ട്.

ഈ പാട്ടുകളിപ്പോൾ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നതു വാലന്മാരാകുന്നു. വാലന്മാർ വള്ളത്തിൽ കയറി തണ്ടുവലിക്കുമ്പോൾ ഈ പാട്ടു പാടുന്നത് അവർക്ക് ഏറെയും ആഹ്ലാദജനകമാണ്. ഈ പാട്ടു നല്ലപാട്ടുകാരായ വാലന്മാർ കൂട്ടംകൂടി പാടുന്നതു കേട്ടാൽ വളരെ മനോഹരമായിരിക്കും. തന്റെ ഭാര്യയിൽ ജാതസംസർഗ്ഗത്തെ ശങ്കിച്ച് അവളോടു കുറവൻ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതിനു രസികത്തിയായ കുറത്തി ഓരോ സമാധാനം പറഞ്ഞു കുറവനെ സമ്മതിപ്പിക്കുന്നപട്ടമാണ് താഴെക്കാണിക്കുന്നത്. ഇതിൽ നിന്നും ഈ ജാതിക്കാരുപറ്റി പല കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

“ചീമിത്തിരുകിയ ചീലിത്തലമുടി
എങ്ങനളിഞ്ചിതെടീ കുറത്തി
ഇല്ലില്ലംകാവിലൊരില്ലിക്കുപോയപ്പോൾ
മുള്ളോലളിഞ്ചിതെടാ കുറവാ
ഞാനിതെന്നും മരിമായമറിഞ്ഞില്ല
പഞ്ചവണ്ണകിളിയെ കുറത്തി
പഞ്ചവണ്ണകിളിയെന്നെന്നെച്ചൊല്ലിയാൽ
പാപം പലതുണ്ടെടാ കുറവാ
നെററിക്കു തൊട്ടൊരു ചന്ദ്രവണ്ണക്കുറി
എങ്ങനെ പോച്ചിതെടീ കുറത്തി
• വഴിയേറെ നടന്നിട്ടും വെയിലേറെക്കൊണ്ടിട്ടും
വിയപ്പാലെ പോച്ചിതെടാ കുറവാ,
ഞാനിതെന്നും മരിമായമറിഞ്ഞില്ല

മന്ദിര

പഞ്ചവണ്ണകിളിയെ കുറത്തി
പഞ്ചവണ്ണകിളിയെന്നെന്നെ ചൊല്ലിയാൽ
പാപം പലതുമുണ്ടോ കുറവാ
മുക്കുകിടന്നൊരു മൂക്കുണി മുക്കുത്തി
എങ്ങനെ പോച്ചിതെടീ കുറത്തി
മൊന്തയിൽ നീർ വെള്ളം മൊന്തിക്കിടിച്ചപ്പം
അങ്ങനെ പോച്ചിതെടാ കുറവാ
മുണ്ടപ്പഴം പോലിരുന്നൊരു മുണ്ടിന്റെ
ശോഭ കുറഞ്ഞിതെന്നെ കുറത്തി
അമ്പുറ വീട്ടിലെ ശങ്കര മാവേലെ
മാങ്ങാ കിടച്ചിതെടാ കുറവാ
കഴുത്തെക്കിടന്നൊരു കനകവളമുത്തു
എങ്ങനെ പോച്ചിതെടീ കുറത്തി
കാട്ടിക്കുറുക്കുറി മുറുപ്പിഴുതപ്പം
പൊട്ടിച്ചു പോച്ചിതെടാ കുറവാ
ചെപ്പു പതിച്ചൊരു കുത്തുമുഖ രണ്ടു
മേവനലച്ചിതെടീ കുറത്തി
അമ്പുറ വീട്ടിലെ പൈതൽ കുറഞ്ഞപ്പം
പാലു കൊടുത്തിതെടാ കുറവാ
ആലില പോലെ കിടന്നൊരണിവയ-
റെങ്ങനലത്തിതെടീ കുറത്തി
കാലത്തെഴുന്നീറു വെള്ളപ്പഴക്കുത്തി
കുടിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലയൊടാ കുറവാ
കാലേ കിടന്നൊരു കനകവളത്തുണ്ടു
എങ്ങനെ പോച്ചിതെടീ കുറത്തി
കുല്ലുള്ള നാട്ടിൽ കടുകെ നടന്നപ്പോൾ
കുല്ലാലേ പോച്ചിതെടാ കുറവാ

൨൬൫

മുന്തിയുടുത്തോരു ചോകം പുടവയും
മാറീട്ടു കാണുന്നിതോടീ കുത്തി
മുന്തിയുടുത്തിട്ടു ചന്തം വരാഞ്ഞിട്ടു
മാറീയുടുത്തേനെടാ കുറവാ
ഞാനിതൊന്നും മറിമായമറിഞ്ഞില്ല
പഞ്ചവണ്ണകിളിയെ കുറുത്തി
പഞ്ചവണ്ണകിളിയെന്നെന്നെച്ചൊല്ലിയാൽ
പാപം പലതുണ്ടോ കുറവാ.

വാലൻപാട്ട്.

ഈ പാട്ട് വാലന്മാർ തണ്ടുപിടിക്കുമ്പോൾ പാടുന്നതാകുന്നു.

“റാകിപ്പറക്കുന്ന ചെമ്പരുന്തെ
നീയുണ്ടോ മാമാങ്ക വേല കണ്ടു
വേലയും കണ്ടു വിളക്കും കണ്ടു
കടലിത്തിര കണ്ടു കപ്പൽ കണ്ടു
കടലിച്ചാഞ്ഞാഞ്ഞ കരിന്തെങ്ങിന്മേൽ
കടന്തലുമുണ്ടു കടന്തക്കൂട്ടുണ്ടു
കടന്തൽ പിടിപ്പാൻ വിരതാകൊള്ളു
തച്ചുള്ള വീട്ടിൽ രണ്ടു പിള്ളേരുണ്ടു
പിള്ളേരെ വിളിപ്പാൻ രണ്ടാളയച്ചു
പിള്ളേരും വന്നു പോയാളും വന്നു
പട്ടുമുട്ടത്തു പണിത്തൊപ്പിയിട്ടു
ഇഴക്കിക്കരയന്നും തോൾമേലണിതു
കടന്തൽ പിടിച്ചവരു കൂട്ടിലിട്ടു
ഇളയ തുലക്കുനു കാഴ്ച വെച്ചു
ഇളയ തുലക്കുൻ തുറന്നൊന്നു പാഞ്ഞു

പന്നന

ഇളയ തുലുക്കന്റെ മുകേലും കുത്തി
കൊണ്ടു പോ പിള്ളരെ യിവിടെ വേണ്ടോ
നമ്മുടെ തമ്പുരാൻ തിരുവിതാംകോട്ടെ
തുകെ വിളയാടിയൊരു പട്ടം കിട്ടി
പട്ടം മടക്കി മടിമേൽ വെച്ചു

കല്പിനിടവഴിയും കാഞ്ഞിരക്കുറിയും . കടന്നൽകൂടും
തിരുവാറന്മുളഭഗവാനും ഉള്ളപ്പോൾ തിരുവാറന്മുളകയറു
കയില്ലെന്നു തുലുക്കൻ സത്യംചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഒരു ഐ
തിഹ്യം ഉണ്ട്. അക്കാലത്തുണ്ടായ പാട്ടല്ലയോ ഇത്.

സന്ദേശവും, വീരവാദവും.

“നെല്ലിനി മേലറാം കൊത്തും തത്തെ
നീയുണ്ടോ കുടമാളർ കോട്ട കണ്ടു ;
കോട്ടയും കണ്ടു മതിലും കണ്ടു.
കോട്ടയ്ക്കു കത്തു വടക്കേക്കെട്ടിൽ
അമ്മ തമ്പുരാട്ടിയെ കൂടെക്കണ്ടു.

.....
അന്നു പറക്കട്ടെ ആകാശം താഴട്ടെ
ആഴിക്കടലൊരു കുളമാകട്ടെ
പൂച്ച പറക്കട്ടെ പുരുഷൻ പെണ്ണാകട്ടെ
പൂച്ചക്കിടാവൊരു പുലിയാകട്ടെ
പന്തൊന്നു? താഴട്ടെ പടിഞ്ഞാറുഭിക്കട്ടെ
പാതിരാനേരം പകലാകട്ടെ
ചെപ്പു? പതിക്കട്ടെ ചെമ്പിരുമ്പാകട്ടെ
ചെമ്പകശ്ശേരിയോടു നേരിടുവാൻ”

ദിഗ്വിജയോദ്യമനായ മാന്താഡവർമ്മ മഹാരാജാവു കായംകുളത്തെ നിരോധിച്ചു കീഴടക്കിയശേഷം ചെമ്പകശ്ശേരിയെ ആക്രമിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാക്കും ബത്തിലെ സ്രീകുളം കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട മററംഗങ്ങളുടെ നിവാസം കുടമാളർ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു.

ഈ പ്രദേശം വേമ്പനാട്ടുകായലിനു കിഴക്ക് ഏറന്മാനൂർ താലൂക്കിൽ ചേർന്നതാണ്. ഈ കായലിനു തെക്കുപടിഞ്ഞാറാണല്ലോ ചെമ്പകശ്ശേരി. ഇതു തെക്കുംകൂർ വടക്കുംകൂർ ഈ രണ്ടുരാജ്യങ്ങളുമായി പണ്ടുപണ്ടേ മൈത്രി ബന്ധത്താൽ സുഘടിതമായിരുന്നു. കുടമാളർ വടക്കുംകൂറിന്റേയും തെക്കുംകൂറിന്റേയും സംയുക്തബലംകൊണ്ടു സുരക്ഷിതവും ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാക്കന്മാരുടെ മൂലകടുംബസ്ഥാനവുമായിരുന്നതിനാൽ രണഭീതിനിമിത്തം പ്രവിചലിതമായിരുന്ന കാലത്തു പ്രാകാരപരിവൃതമായ കുടമാളർകൊട്ടാരത്തിലേക്ക് എഴുന്നള്ളി വിവരമനേപഛിക്കുന്നതിനിടയാകാതെ ചെമ്പകനാട്ടധിപൻ ആക്രമണഭയവും വിപ്രയോഗഭയവും കൊണ്ടു ക്ഷോഭാധീനനായി ഭിവസങ്ങൾ തള്ളിക്കഴിച്ചു.

ആയിടയ്ക്കാണ് “നെല്ലുന്തിമേലററം കൊത്തും തത്തയെ” കുടമാളർ കോട്ടയിലേയ്ക്കുയരുന്നത്. കിളിയെക്കൊണ്ടു കഥ പറയിക്കുന്ന ഏപ്പാടു കേരളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചതു തുഞ്ചനാണെന്നു നാം ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ വിരഹാകുലരായ ഭവതിമാരുടെ സന്ദേശങ്ങൾ വഹിക്കാൻ തിര്യക്കുകളെ ചുമതലപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയതു കാളിദാ

സൻ, ലക്ഷ്മീദാസൻ മുതലായ പ്രാചീന കവികളാണെന്നും നമുക്കറിവുണ്ട്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്താകട്ടെ പരിഷ്കാരം കേറിമറിഞ്ഞു കവികളോടു കഥപറയാൻ കഴിയും കാണ്ടാ മൃഗവും കാട്ടുപൂച്ചയും വിരഹികളുടെ സന്ദേശം വഹിക്കാൻ ചുക്കും ചുണ്ണാമ്പും, ചൂരക്കോലും ഒരുങ്ങിയിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന തും നാം കാണുന്നുവല്ലോ.

തുഞ്ചത്തു കവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ “താർമകരംകു നൂള്ള തത്തയ്ക്ക” പാലും ശങ്കരയും കിടളിപ്പഴവുംകൊടുത്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ “സകല ശുക്തകലവിമലതിലകിതകളേ ബര”യായ ആ സാരസ്വ പീയൂഷസാരസർവ്വം തൃപ്തിപ്പെട്ട നമ്മുടെ കവികളാകട്ടെ അവരുടെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുന്ന കിളിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ആമവടയും, ലാഡവും, റൊട്ടിയും മിഠായിയും ലമനേഡും കൊടുത്തശേഷം ചാരുകസേരയിലിരുത്തി സെല്യൂട്ട്ചെയ്താലും അവ സംതൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇക്കാലത്തെ കവിതാവിഷയത്തിലുള്ള അതുഭൂതപ്രയോഗങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഹാ! കവിതാദേവതേ! പ്രകൃതിയാൽ ആജ്ഞപ്തമായ പരിവർത്തനത്തിനു നീ മാത്രം അധീനയാകാതെ പിന്മാറി നില്ക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. പരിവർത്തനാധീനയായതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മല്ലോ സാക്ഷാൽ കവിതയ്ക്ക് ഇത്ര ശോച്യമായ അവസ്ഥ നേരിടേണ്ടിവന്നത്.

പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം. പാടത്തിൽവിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നെൽപ്പന്തിയുടെ മേലറ്റം, അതാവിത കതിർക്കല കൊത്തുന്ന തത്ത ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ കല്ലന

പുനർ

പ്രകാരം വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു ചെമ്പകനാട്ടിൽനിന്നു വടക്കുകിഴക്കായിപ്പുറന്നു കടമാളൂർ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തുന്നു. അവിടെ ചെന്നു ചേന്നശേഷം ആദേശത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന കോട്ടയും മതിലുകളും കണ്ട് അവിടം നിർബ്ബാധമായിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നു. പിന്നീട് കോട്ടയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു വടക്കേക്കെട്ടിൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിക്കുന്ന അമ്മ തമ്പുരാട്ടിയെ കാണുന്നു. ഇത് യാത്രോദ്ദേശ്യത്തിൽ ചേന്നതായിരുന്നില്ലെങ്കിലും കായ്കശലതയുടേയും ഒരു ചിത്രജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഭരത്തമ ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സീതാദേവിയെ തിരഞ്ഞറിയാൻപോയ ഹനുമാൻ രാവണനെ സന്ദർശിച്ചതും ഉദ്യാനം ഭഞ്ജിച്ചതും ആ വാനരത്താന്റെ ഉചിതമായ മനോധർമ്മവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമല്ലയോ ?

തത്തയാകട്ടെ കടമാളൂരിൽ കണ്ടകഥ രാജാവിനെ അറിയിച്ചു കൃതാത്മനാക്കിയ ശേഷം ഒരു വീരവാദ പ്രകടനംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ അത്യാനന്ദപയോരാശിയിലെ തരളകല്ലോലമാലകളിൽ ആരാദിക്കുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരിയോടു നേരിടാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലപോൽ. ഈശ്വരശക്തിക്കധീനങ്ങളായവയെല്ലാം ആ ശക്തിയെ അതിലംഘിച്ചു വ്യാപരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഈ ആക്രമണത്തിനു ന്യായമുള്ളുവത്രെ. അങ്ങനെ വ്യാപരിക്കയെന്നതു സംഭാവ്യവുമല്ലല്ലോ. ഈ വീരവാദം ലോകത്തിലടങ്ങാത്ത ആത്മസ്തുതിയും അപരനിന്ദയും നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന കഥകളിയിലെ പോരിനു വിളിയേപ്പോലും അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. ചെമ്പകശ്ശേരിയുടെ അ

നന്തരഗതി ഉത്തരോചിതമായ ഈ വൃഥാവിരവാദത്തോടു എത്രത്തോളം യോജിച്ചുവെന്നു തിരുവിതാംകോട്ടചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുമല്ലോ.

ആദികേശവസ്തുതി.

ആദിത്യവർമ്മരാജാവും അനന്തിരവരായ അഞ്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരും അന്തരിച്ചശേഷം വേണാട്ടരാജ്യഭാരത്താൽ നശിച്ചിരുന്നതായ ഉമയമ്മറാണി തന്നാട്ടു ശത്രുക്കളെ ഭയന്നു നെടുമങ്ങാട്ടു മല്ലൻതമ്പുരാൻ കോയിക്കൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ചു. ആയവസരത്തിൽ വൻപടക്രൂട്ടി നാടികുടിനാനാദിക്കും മുഴക്കി കൊള്ളച്ചെയ്തു കബേരനാകാൻ വട്ടംക്രൂട്ടി സ്വയം പട്ടം കെട്ടിസ്സഞ്ചരിച്ച മുകിലവീരൻ ആരുവാമൊഴി കടന്നു പടിഞ്ഞാറുനോക്കി നടന്നു. പലക്ഷേത്രങ്ങൾ പൊളിച്ചു മതിലുകളിടിച്ചു മണ്ഡപങ്ങൾ തകർത്തു വിഗ്രഹങ്ങളുടച്ചു പൊന്നുംപണവും വാരികൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾകൊണ്ടു നാഥനില്ലാതായ നാട്ടിലെ നായകനായി ചെങ്കോലുമുറപ്പിച്ചു ചുങ്കവും പിരിപ്പിച്ചു. ഈ തരണത്തിൽ ശത്രുസംഹാരത്തിനായി റാണി വടക്കുമലയാളത്തിൽനിന്നു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയ കേരളവർമ്മരാജാവു പലടങ്ങിലും വെച്ചു പടക്രൂട്ടി പടവെട്ടിയെങ്കിലും വിജയലാഭത്തിന്നു കാലസാമാന്യത്താൽ കാലതാമസമുള്ളതായിക്കണ്ടു തിരു

വട്ടാറു ആദികേശവക്ഷേത്രത്തിലെ മുഖമണ്ഡപത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഭക്തിപരവശനായി ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു സതപം കുതിരപ്പുറത്തുകയറി കുറെദൂരംപോയശേഷം എവിടെയോ മറഞ്ഞുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനതോന്നി. ഇത് ഈശ്വരസഹായത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശുഭലക്ഷ്യമായി കരുതി രാജാവു പടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ശത്രുവിനെത്തുടർന്നു ഓടിച്ചും തിരുവട്ടാറിനടുത്ത അരുവിക്കര എന്ന സ്ഥലത്തു രണ്ടുഭാഗക്കാരുടേയും സൈന്യങ്ങൾ നിലയുറപ്പിച്ചു. പിന്നീടുണ്ടായ പോരിൽ മുകിലൻ തോറു കല്ലേറും കവിണേറും കൊണ്ടോടുമ്പോൾ അരികെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരത്തിന്മേൽനിന്ന് ഒരു കടന്തൽകൂടികി അയാളുടെ തലയിൽവീണു. അനന്തരം കടന്തൽപട മുകിലനോടെതിർത്ത് അയാളെ കൊന്നു. ഈ വിജയം ആദികേശവന്റെ അനുഗ്രഹഫലമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. കേരളീയഭാഷാകവിമുഖ്യനായ അവിടുന്ന് പോരിനുപോകും മുമ്പെ മണ്ഡപത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഈശ്വരസ്തോത്രംചെയ്തത് ഈ വിധമാണ്.

“അഹികുലവരശയന, രമാവര, മഹിതപദാംബുജ, നതപാതക ഭരണ, ജനാർദ്ദന, ദനുജാന്തക, ദരസരസിജധര, കരുണാകര, അഹമഹമികയൊടു പൊരുവാൻ വരുമഹിതരെയുധി സപദിജയിപ്പതിനഹരഹരൊരു വരമരുളീടുക കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.

ആതങ്കം മനസിവളർക്കം മാതംഗങ്ങളുമതിവേഗാൽ

ശ്രീതങ്കം പെരിയ തുരംഗമജാലങ്ങളൊട്ടും ചേവുകരും

ഏതും ഭയമിയലാതേ വന്നേറിന മദമോടു പൊരുമ്പോൾ

നീ തന്നെ ജയിച്ചരുളീടുക കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ

ഇടികിരമൊടിടയും ഡിണ്ഡിമപട്ടുനിനമൊടിടയിട വെടിയും

പൊട്ടുപൊടെ നിലവിളികളുമായുധമിടയുന്നൊരു താടതാടരവവും
 സ്വദിതികിളിപ്പൊട്ടു മൊരുപൊടിയും തടപിന പടയുടനെ തട്ടപ്പാൻ
 അടിയനയുധി പട്ടത തരേണം; കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ
 ഇഴക്കൽ ചേതോ ബഹുമാനം ഭേഷിപ്പോരിയലാതേ യുധി
 ഭേഷിപ്പിടുകയെന്നേവം ഭാഷിച്ചു തിമിത്തതിവേഗാൽ
 ചേഷിച്ചു വരുമ്പോളവരിഹ ശേഷിച്ചിടാത്താൻ നിൻ കൃപ
 പോഷിച്ചിടേണമതെന്നിൽ; കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 ഉരുതരമായ് തെരുതെരെ നിതരം വരുമൊരു വൻതിരകൾ കണക്കേ
 ഒരുമ കലർന്നിരുന്നിരും പൊരുവതിനിഹ ചാടിവരുമ്പോൾ
 കരബലമൊട്ടു കരിപടവെട്ടി തുരുതരെ മണ്ടിപ്പതിനായ് ഞാൻ
 സരസിജഭൂനയന, മുരാരേ കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 ഉഴക്കുറിന വൈരികൾ പോരിൽ കാൽക്കാണിയുമഴക്കൊട്ടു പിന്നിൽ
 പാക്കാതെ പുളച്ചിഹ നമ്മൊട്ടു പോക്കാതി വളഞ്ഞു വരുമ്പോൾ
 ആർക്കും തുരഗങ്ങൾക്കും ശരമാക്കും കെട്ടുമാറേൾപ്പിച്ചുയിർ
 പോക്കാകേണം പുനരെന്നാൽ കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 എളുതു ജയിപ്പതിനേവം മനതളിരിലുറച്ചുരിവരനികരം
 പ്രഭുപയോനിധിസമമേറും ഘളഘളമോടികിടക്കിവരുമ്പോൾ
 തെളുതെളെവിലസും കരവാളാൽ ഗളതലമവെട്ടിമുറിപ്പാൻ
 കളയരുതേ ചെറുതിഹസമയം കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 ഏറിന മോദത്തൊട്ടു വാധനമേരി മഹാബലമിയലുന്നവ-
 രേറെമദിച്ചഴക്കൊട്ടു വാനുടനേറിയുടൻ പടപൊരുമളവിൽ
 ഏറംപടിവെന്നിവ യേറാഴലേറെ മുറിഞ്ഞൊട്ടുവതിനായ്
 ഏറി നിരന്തരമമ്പൊട്ടു ഞാൻ കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 ഐയോ യെന്നഖിലജനാനാം തോന്നംപടി തിങ്ങിമുഴങ്ങി
 കൈയ്യു കൊട്ടു വാനു വളഞ്ഞുടനെയുന്നൊരു വൈരികൾ പോരിൽ
 കൈയ്യും കാലും ഗളതലവും ചെച്ചൊട്ടു മുറിച്ചുറിവാൻ കൃപ
 ചെച്ചേണം സപടി വിഭോ, മയി കേശിമഥന, നാഥ തൊഴുന്നേൻ.
 ഒരുവൻകടൽ തിരവന്നതുപോൽ അരിതൻകലമഴക്കൊട്ടുകണ്ടി-
 ടുരുസങ്കടമൊട്ടു ജനമെല്ലാം പെരുങ്കും ഭയമൊട്ടു മണ്ടുമ്പോൾ
 കരിസംഘവുമഴക്കൊട്ടുകണ്ടിക്കരയുപടി വെട്ടി മുറിപ്പാൻ

അരുൾ നിൻകൃപ വിരവൊട്ടു മായവ കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 കാരോവിധമായുധജാലവുമോരോവിധവേഷവുമാണ്ടുട
 നോരോവകവമ്പട മൃതിഭയമോരാതെ നട്ടിച്ചുവരുമ്പോൾ
 പാരാതവരെയൊക്കെ ചെല്ലിഹ പാരിൽനിരത്തിട്ടുവതിന്നായ്
 നേരേ മമ നീ തുണയാകുക കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 ഭൗമപ്പണ്ണം സകലജഗത്തും ചൊല്ലൊട്ടു വന്നെതിരീടുകിലും
 വൈഭവമില്ലരികളെ മമ കൊല ചെല്ലതു നന്നാകിലുമനിശം
 കൈവല്യപ്രഭ, നിൻകൃപ മേൽ ദൈവാൽ വന്നെതിരിട്ടീടിൽ
 സർവ്വധികളും തോറോടും കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 അക്ഷതബലമിയലും റിപുകലമൊക്ക മുട്ടിച്ചിഹ മുരളീശൻ,
 വഞ്ചിക്കിതി കേരളസംജ്ഞം രക്ഷവിഭോ, രക്ഷ മുദാ മാം
 പക്ഷീശപരവാഹന, സജ്ജനരക്ഷക, വിമതക്ഷയ, കാരണ
 അക്ഷയയശ്ശ സൽഗുരു മായവ കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.
 പരിപൂജാഭോപമൊടരിജനമെതിരിട്ടു വരുമ്പോളടവുകൾ
 തറിയെട്ടീടും പാടി പാഞ്ഞവരിഹപെട്ടു വരുന്നതിവേഗാൽ
 ഭുവട്ടമുണർന്നുളീടുക പരിതുഷ്ടി കലൻ വിഭോ മയി
 തിരുവട്ടാറിൽ മരുവീടിന കേശിമഥന, നാഥ, തൊഴുന്നേൻ.

ശങ്കരൻനമ്പൂരിയുടെ കരംപിരിവ്.

ഏല്പുകലയിലും യുദ്ധനിലയിലും അജയ്യനായ കാർത്തി
 കിരീടനാൾ രാമരാജൻ കാലഗതിയടഞ്ഞശേഷം അവിട
 ണ്ണെ അനന്തിരവൻ അവിട്ടം തിരുന്നാൾ ബാലരാമരാജാവു
 രാജപട്ടത്തിന് അനന്തിരാവകാശിയായി സിംഹാസനാരോ
 ഹണം ചെയ്തു. ആശ്രിതൻ ജയന്തൻശങ്കരൻനമ്പൂരി പ്ര
 ബലനായിത്തീർന്നു. ജയന്തന്റെ പാട്ടിലായ ജയന്തന്റെ

൨൯

കൂട്ടുകാർ ദമ്ബദത്താൽ രാജ്യഭരണചക്രത്തിനു വക്രഗതി വരുത്തി. ജനസങ്കടം വർദ്ധിച്ചു. ജനക്ഷേമനിരതനായ കേശവദാസന്റെ നിയുക്തം ധർമ്മരാജ്യചരിത്രത്തിൽ കരുപ്പുകലർത്തി. നമ്പൂരി അചിരേണ മന്ത്രിപദത്തിൽ പററിപ്പിടിച്ചു. മുൻപേ ഒഴിഞ്ഞിരുന്ന വജനായെ നിറയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹവും കൂട്ടുകാരും ഉദ്യോഗിച്ചു. കള്ളവും കൊള്ളയും കോഴയും ധനസമ്പാദനത്തിനുള്ള സുകരമാർഗ്ഗങ്ങളായി ഭവിച്ചു. പ്രജകളുടെ മാനത്തിനും ധനത്തിനും രക്ഷയില്ലാതായി. അക്രമം ദിക്കിങ്ങും പരന്നു. മന്ത്രിയും മിത്രങ്ങളും നാടൊട്ടു ക്ഷിപ്തമായി. പണക്കാരെ പിടിച്ചിടിച്ചവരുത്തി പണം പിടുങ്ങി. വിരോധം പറയുന്നവരെ കെട്ടിയിടിച്ചു. അന്യായമായവിധം കരം പിരിച്ചു. ഈ കഥയെല്ലാം കേരളഭാഷയിൽ അക്കാലത്തുതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ രേഖകളിൽ ഒന്ന് ഈ വിധമാകുന്നു.

പട്ടയചട്ടപ്രകാരമല്ലാത്തുള്ള
മുൻപാട്ടുമെന്ന കരം പിരിപ്പാൻ
പണ്ടൊരു നാളിലും കേട്ടറിവില്ലാത്ത
കിട്ടിയെന്നുള്ളൊരു കോലിറക്കി
കൈക്കിട്ടു കെട്ടി മുറുക്കിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ
വെക്കും പണം ധനമൊക്കെ വിററും
ഇങ്ങനെ കോലിട്ടിക്കരം നിലവിളി
ഘോഷങ്ങളുണ്ടാമൊരു തരത്തിൽ
കാലും വലിച്ചുങ്ങു തുശിക്കിരുത്തിട്ടു
കല്ലും ചുമപ്പിച്ചൊരുതരത്തിൽ
ചൂണ്ടാണി കുത്തിക്കുനിച്ചു മുതുകിൽ
കല്ലേറുമുണ്ടാമൊരുതരത്തിൽ
കാലു രണ്ടും തടിതന്നിലിട്ടാണിയും

൨൭൫

വെച്ചിട്ടുഴിപ്പുരതന്നിലിട്ടും
തല്ലുമിടിയും കണക്കില്ല ചൊല്ലുവാൻ
കണ്ടവക്കൊത്തപോൽ ചെയ്തിട്ടു
ദേഹം ചൊരിയനം കൊണ്ടുപൊതിഞ്ഞടി-
ച്ചെണ്ണമില്ലാതെയുപാസമിട്ടും
ഇങ്ങനെ മോക്ഷമായുള്ള പണം പിരി-
വൊട്ടും കുറവില്ലറിഞ്ഞു കൊൾക”

കോലാട്ടം.

നടക്കാം വാടി മാനെ ! മൈല !
നമ്മുടെ നഗരിയിൽ കോലാട്ടം
ശൃംഗാരവനങ്ങളെ മുറുപ്പിക്കാം
ചെലപം കൊണ്ടാടാം കളിയാടാം
മുവന്നയരളീ, ചെമ്പകമാമ്പൽ
ചേരുന്നി മല്ലികച്ചോലയിലെ
മല്ലിക മല്ല മന്ദാര പിച്ചി
വിരിഞ്ഞു ചൊരിയും ചോലയിലേ
വാടീ കൈകൾ കോത്തു ചാടീ കോലടിച്ച്
വാടീ ചോലയിൽ കളിയാടാം

കൈകൊട്ടിക്കളി.

പൊന്നും കൊടിയും കുടയും തഴകളും
പൊന്നണിഞ്ഞാനയും പന്തങ്ങളും

൨൯൬

മുന്നിൽ വിലസുന്നൊരാലവട്ടങ്ങളും
ചിന്നിച്ചിതരുന്ന വെഞ്ചാമരങ്ങളും
ആത്മവിളിച്ചമ്മ ആരാട്ടവാനായി
ആറ്റിലഴകോടിറങ്ങുന്നേരം
ആടയും താലിയുമാഭരണങ്ങളും
ആദരവോടു കരയ്ക്കു വച്ചു
അമ്മ തിരുവടി നീരാട്ടവാനായി
പൊന്മയമേനി വിളങ്ങുമാറായ്

.....
നാരി കുമാരനെല്ലൂർ വാഴും ദേവിയായും
കാത്തായനീ പദം കൈതൊഴുന്നേൻ.

—
ഞാറുനടുമ്പോൾ ചാടുന്ന
മരൈറയ പാട്ട്.
—

മാരിമഴകൾ ചൊരിഞ്ഞു-ചെറു
വയലൊക്കെ വെള്ളം നിറഞ്ഞു
പൂട്ടി ഭരക്കി പറഞ്ഞു-ചെറു
ഞാറുകൾ കെട്ടി ഏറിഞ്ഞു
കാമലചെന്തില മാല-ചെറു
കണ്ണമ്മ കാളി കറമ്പി
ചാത്ത ചടയിമാരായ-ചെറു
മന്ദിമരൈല്ലാത്ത വന്തെ
വണ്ണനിരന്തവർ നിന്റ-കെട്ടി
ഞാറെല്ലാം എണ്ണി പകുത്തെ
ഒപ്പത്തിൽ നട്ടുകരോ-നവർ
കുത്തിയടുത്തു കുനിഞ്ഞു

കണ്ണച്ചെരമി ഒണ്ണപ്പോൾ-അവൾ
 ഒമലെ ഒണ്ണ വിളിച്ചെ
 പാട്ടൊന്ന പാടിട്ടുവേണം-നിങ്ങൾ
 നട്ട കരയ്ക്കുണ്ടു കേറാൻ
 അപ്പോൾ ഒരു തത്തപ്പെണ്ണ-അവൾ
 മേമരമേറി കരഞ്ഞ്
 മേപ്പൊട്ടനോക്കി പറഞ്ഞ്-കൊച്ചു
 ഒമലകുട്ടി ചെരമി
 തത്തമ്മപ്പെണ്ണ നീ ഇപ്പോൾ-ഇക്ക
 വന്തൊരുകാര്യം ചൊല്ല
 വിളവുപയിത്തു കിടത്താ-രെല്ലാ
 ചെരമകളോടു നീ വന്ത
 കയിൽ മുറിഞ്ഞ്കൊണ്ടു-പോവാൻ
 കയ്യും കരുത്തും നിനക്കു
 നട്ടകരയ്ക്കുണ്ടു കേറ-വോളം
 പാടിയിരിക്കേണ്ടി അമ്മ
 തത്തമ്മപ്പെണ്ണ പറഞ്ഞ്-നിങ്ങൾ
 താനാട്ടം ചൊല്ലി നട്ടവിൻ
 തത്തയ്യം താതയ്യം താരോ-തിമി
 തത്തയ്യം താതയ്യം താരോ
 തിന്തിനം തിന്നായി താരോ-തിമി
 തിന്തിനം തിന്നായി താരോ
 താനാട്ടം ചൊല്ലി തുടങ്ങി-അവൾ
 തത്തമ്മ പാടിത്തുടങ്ങി
 മുക്കണ്ണനും ആനയായി-മല
 മാതും പിടിവടിവായി
 മാർമാൽ പുണ്ടനകാലം-നല
 മോട്ടു വനവാസം പുക
 തമ്മിലിണുതു പുണന്തെ-ഉമ-
 ധാരാക്കുണ്ടു ഗർഭം പുകത്ത

രവ്യ

മുട്ടിമുയങ്കി പിറഞ്ഞ-ഒരു
ചങ്ങവയറുള്ള പിള്ള
തെക്കിൻറീരും ചൂട്ടുപോലെ-രണ്ടു
നീണ്ടു വളഞ്ചന കൊച്ചും
അതുടി അലഞ്ചന കാതും-രണ്ടു
കൊച്ചു മുറം കണക്കുമെ
പഞ്ചകരമന തൻറ-കരം
ഇമ്പമൊതുക്കിന പിള്ള
പള്ളനിറയോളം ചോറും-പാലും
എള്ളുണ്ടയും തരാം ഉണ്ണി
ചന്തമോടംവനം മാറി-മോദം
പൂണ്ടുകുളിച്ചതുകാലം

കുറത്തിപ്പാട്ട് (ഉടുക്കുകൊട്ടിപ്പാട്ട്)

മെഴലിയിൽ കാണുന്നതെന്തൊന്നു കാന്ത ?
ബാലകുളർമതിയാണേ ബാലേ !
ഉള്ളിൽ വെളുത്തൊന്നു കാണുന്നൊണ്ടു
പിന്നെയുമേതാനുമുണ്ടവിടെ
വെള്ളം ചിടയിനു പോകുന്നില്ല
വെള്ളത്തിനിപ്പോൾ മുഖവുമുണ്ടോ
കുണ്ണുകളുണ്ടാമോ വെള്ളം തന്നിൽ
കുണ്ണുകളല്ലിതു മീനമാണേ
വാർകൂന്തലുണ്ടാമോ വാരിയിങ്കൽ
വാർകൂന്തലല്ലിതു ചണ്ടിയാണേ
പോകാൻ തുനിയുന്നു പാവ്തിയാൾ
വാവാ മകനെ ഗണപതിയെ

.....

ഇപ്പാട്ടു പാടുന്ന മകുമാർക്കു
കല്യാണമുണ്ടാകുമല്ലൊനാളും

എല്ലാം തോലുമണിഞ്ഞു ചാമ്പലും തേച്ചു ചുടലയിൽ കിടക്കുന്ന കാളക്കാരൻ മന്ദാകിനീദേവിയെ തലയിൽപ്പോലുന്നതുകണ്ട് അസുയാകലുഷയായിത്തീർന്ന പാവതി “ചിഹ്നം ക്രാസം” കൊണ്ടു ഭർത്താവിന്റെ കള്ളങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും സമാധാനം ദർശനമാണെന്നു കണ്ട് മകനേയും കൊണ്ടു ബന്ധമൊഴിഞ്ഞുപോകാൻ വട്ടംകൂട്ടുന്നതും മറ്റും സരസമായിരിക്കുന്നു ഇതു സാമൂഹികമായ ചില പൊടിക്കൈകളെ സൂചിപ്പിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്.

സ്രീധർമ്മം വഞ്ചിപ്പാട്ട്.

നാട്ടുനടപ്പുവിട്ടാൽ നാട്ടിൽ നടപ്പു വിടേണ്ടിവരും. നാലുപേരിലൊരാളത്തന്നെ നാലുകൊണ്ടും നല്ലതുതന്നെ. കോലത്തിനൊത്ത കാലം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ കാലത്തിനൊത്ത കോലം കെട്ടാമല്ലോ. അതാണു ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽതന്നെ ഈ വാല്യം സമാപിക്കാമെന്നുവെച്ചത്.

൧. അമ്പിനോടങ്ങാരകത്തു
ഇമ്പമുടൻ വാണുരുളും
തയ്യരാട്ടിയെ തൊഴുന്നേൻ
ഭക്തിയോടിന്നു.
൨. കുളിമുഖനാം സുതനും
തമ്പിമാരാമീശന്മാരും
കമ്പമെല്ലാമൊഴിച്ചെന്നെ
കാത്തുകൊള്ളേണം.
൩. നാരിമാരാം ജനത്തിന്റെ
നീതിധർമ്മപ്രകാരങ്ങൾ

ആദരവോടെട്ടു ചൊല്ലാം
കേൾപ്പിനെല്ലാതും.

൪. മന്ത്രമില്ല തന്ത്രമില്ല
ഹോമമില്ല ധ്യാനമില്ല
കാന്തനെ പരിചരിക്ക
മാത്രമേയുള്ളൂ.

൫. ഭക്തിയോടെ നിത്യവും തൻ
കാന്തനിൽപ്പോലിരിക്കും
ഉത്തമനാരിൽ സ്വർഗ്ഗം
നിശ്ചയം കിട്ടും.

൬. പാതിയും പുരുഷനോക്കിൽ
ഭായ്യയാണെന്നല്ലേ മൂന്നും
വ്യാസനരുൾ ചെയ്തതൊന്നും
കേട്ടറിവില്ലേ ?

൭. ധർമ്മമർമ്മം കാമം മോക്ഷം
എന്നിവയിലെല്ലാറ്റിലും
നിർമ്മലമാം കാന്തപ്രീതി
പാത്രമാകുന്നു.

൮. പുത്രരുണ്ടാം കീർത്തിയുണ്ടാം
എന്നുവേണ്ടാ സമസ്തവും
തൻപതിതൻ പ്രീതികൊണ്ടു
സാംപ്രതം കിട്ടും

൯. ആകയാലിസ്രീകളെല്ലാം
കാന്തനീശനെന്നുറച്ചു
പ്രേമമോടെ ശുശ്രൂഷിക്ക
നന്നു നന്നത്രെ.

൧൦. ദൈവമെന്നു നിനയ്ക്കേണം
തൻ പ്രിയരെ സ്രീകളെല്ലാം
ഖേദമേതും വേണ്ടതിനാൽ
മംഗളമുണ്ടാം.

